

Giới thiệu Cung Chiều Cả Đời

Thể Loại: Hiện đại, Showbiz, Thanh mai trúc mã, Ngọt sủng, 1vs1, HE.

Số Chương: 62 Chương (Set Pass 3 chương cuối).

Convert: LYSANSAN828.

Editor: Tiểu Hi - Vũ Nhạn.

[Văn Án]

TIN HOT: Ảnh đế đại nhân trở thành thiên sứ, cỡi áo khoác choàng cho một thiếu nữ, vẻ mặt thâm tình.

FANS lý trí: Đó là trợ lý! Ảnh đế của chúng tôi chính là tốt bụng như vậy, cho trợ lý mượn áo khoác chỉ là chuyện thường

TIN HAY: Giữa đêm ảnh đế cùng một cô gái vào khách sạn!!! Cả đêm không ra!!! CÓ ẮNH!!!

FANS bình tĩnh: Đó là trợ lý của anh ấy, làm sợ bóng sợ gió một trận.

TRANG ĐẦU BÁO: Ảnh đế ngăn một cô gái cạnh xe, sau đó bế lên đi về nhà, hai ngày vẫn chưa xuất hiện!!!

FANS nhận thức: Mẹ kiếp! Đó là trợ lý của anh ấy!

Đêm hôm đó, ảnh đế, người vẫn luôn đưa Weibo cá nhân cho công ty quản lý đã đăng một tấm ảnh lên Weibo.

Trong ảnh chụp là cô dâu chú rể phiên bản nhí. Một bé trai mặc âu phục và một bé gái mặc áo cưới; Bé trai khoảng chừng bảy tám tuổi, bé gái khoảng chừng bốn năm tuổi.

FANS nhận thức: Bé trai là ảnh đế khi còn nhỏ, bé gái là trợ lý của anh ấy khi còn nhỏ.

Trợ lý nào đó: "Khi còn nhỏ, em mập như vậy ư."

Ảnh đế: "Phải, rất mập."

Trợ lý nào đó: "Hừ! Hóa ra anh thích như vậy."

Ảnh đế: "Ừ, anh chính là thích em như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trợ lý tạm thời

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

"Cố Hoành lại lên hot search."

"Đúng vậy, tôi đã xem rồi, hôm nay anh ta vào đoàn phim, buổi sáng ở sân bay bị fans vây kín. Nghĩ đến sau này mỗi ngày có thể nhìn thấy anh ta, thật hào hứng!"

"Cố ảnh đế phong độ lịch sự, tự mình xách hành lý, người đại diện hai tay trống không, đi theo..... Ha! Khu bình luận đều đang nói Cố Hoành kỹ thuật diễn xuất hay, giá trị nhan sắc cao, nhân phẩm tốt bụng nỏ. Chỉ là xách hành lý thôi mà, như vậy đã bụng nỏ rồi? Nói không chừng vừa quẹo qua ngã rẽ không ai nhìn thấy thì lập tức bày ra dáng vẻ tự cao tự đại rồi."

"Không đến nỗi đó chứ, không phải anh ta vẫn rất khiêm tốn sao."

"Không phải kỹ thuật diễn xuất của anh ta rất hay à?"

"Hả....."

"Đường Từ Thiên, cô cảm thấy anh ta có phải giả vờ hay không?"

Đây là phòng hóa trang, người đang nói chuyện chính là nữ diễn viên Lục Đan Ny và trợ lý đặc biệt Phương Lan.

Đường Từ Thiên là trợ lý của Lục Đan Ny, mới vào làm chưa được một tháng. Cô không nghĩ tới đề tài này sẽ rớt lên đầu mình, đối với vị "Boss" tính tình không tốt lắm

này, cô chỉ muốn bo bo giữ mình: "Tôi không để ý."

Sắc mặt của Lục Đan Ny bất ngờ: "Tin tức của cô quá chậm, đừng chỉ có cầm đầu làm việc, tin tức bất quá lớn nhỏ trong giới giải trí phải nắm bắt kịp thời. Cô phải biết, những thứ này là cùng một nhịp thở với tôi."

Đường Từ Thiển đang sửa sang lại trang phục diễn mới vừa thay đổi, ngoan ngoãn nghe theo, nói: "Ừm, tôi biết rồi, dọn dẹp những thứ này xong, tôi sẽ bỏ tức lại."

Phương Lan lên tiếng phụ họa: "Tin tức này mới xuất hiện nửa tiếng, Từ Thiển vẫn luôn bận, nào có thời gian xem di động. Chẳng qua, Cố Hoàn là loại người gì, sau này chung đụng nhiều ngày, cuối cùng sẽ biết."

Từ lúc Lục Đan Ny mới ra mắt Phương Lan đã đi theo, làm việc nhanh nhẹn, đối nhân xử thế thuận buồm xuôi gió, cô ta và Lục Đan Ny có quan hệ tình nghĩa, vì vậy nói chuyện khá thoải mái.

Lục Đan Ny không tiếp tục nói đề tài này nữa: "Chung tỷ khi nào đến." Chung tỷ là người đại diện của cô ta.

Đường Từ Thiển giơ một tay lên, trả lời: "Vừa rồi Chung tỷ có gọi điện thoại, nói nửa tiếng nữa sẽ đến."

Lục Đan Ny gạt đầu, để di động lên bàn trang điểm trước mặt, cả người dựa vào thành ghế sofa, nhắm mắt lại, vươn một cái tay ra: "Đưa bật mắt cho tôi, tôi muốn ngủ một chút."

Bật mắt nằm ở bên cạnh di động của cô ta, Phương Lan lập tức cầm lấy đưa cho cô ta: "Chúng tôi đi ra ngoài một chút, không quấy rầy cô."

"Ừ."

Bên ngoài phòng hóa trang cách đó không xa đang đóng phim, buổi trưa hơn mười một giờ, mặt trời đang lên đỉnh, một đám người đội nắng gay gắt làm việc, nhìn thấy đã khó chịu.

Bọn họ đang quay chính là phim bộ võ hiệp(*) cổ đại《Độc bộ giang hồ》. Bộ phim này bắt đầu lên kế hoạch từ năm ngoái, nên vẫn luôn nhận được sự chú ý. Nguyên tác là tiểu thuyết võ hiệp cực hot những năm gần đây; Đạo diễn là đạo diễn phim truyền hình nổi tiếng, Ngô Khôn; Nữ chính là Chu Mạn Di, người được khen là đẹp nhất mỹ nhân Giang Nam; Ngay cả nam chính vẫn chưa được công bố, cũng đều trở thành tiêu điểm của mọi người.

(*) *Võ hiệp: võ thuật – kiếm hiệp.*

Một tuần trước khi làm lễ khai máy, tin tức nam chính là Cố Hoàn mới được tung ra, truyền thông lập tức bùng nổ, tên "Cố Hoàn" này lại một lần nữa chiếm giữ các tin tức lớn trên mặt báo.

Cố Hoàn hai năm trước ra mắt ở Hollywood, còn đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.

Cố Hoàn không chỉ có kỹ thuật diễn xuất hay mà còn có giá trị nhan sắc cao. Mặc dù phân cảnh trong phim điện ảnh Hollywood không nhiều lắm, nhưng anh dùng võ thuật Trung Quốc đánh nhau, biểu diễn xuất sắc vô cùng chấn động lòng người, người nước ngoài kính phục, người Trung Quốc kiêu ngạo, trong một đêm, thu hút vô số fan hâm mộ.

Năm ngoái lại nhờ vào phim điện ảnh mới giành được giải thưởng nam chính xuất sắc nhất, vinh danh ngôi vị ánh đế.

Đoạn phim anh đánh nhau ở trong phim điện ảnh được lan truyền chóng mặt trên mạng, Đường Từ Thiển xem rất nhiều lần, cô cũng trở thành fan rồi. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Nhưng mà cô là fan lý trí, làm công việc trợ lý ninh tinh này đã hơn một năm, đối với giới giải trí đã không ôm ảo tưởng tốt đẹp gì.

"Cô có phát hiện không, Đan Ny không thích Cố Hoàn." Phương Lan nói với Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển nhún mày gạt đầu, mấy hôm nay trong đoàn phim cũng có rất nhiều người bàn luận về Cố Hoàn, Lục Đan Ny đều khá bài xích.

"Có thể là trong lễ khai máy đã xảy ra chuyện gì đó. Mặc kệ thế nào, nếu cô ấy không thích, sau này chúng ta bớt đề cập một chút, để tránh chọc cho tiểu công chúa của chúng ta mất hứng." Phương Lan rất chiều cố Đường Từ Thiển, cô ta ở bên cạnh Lục Đan Ny làm trợ lý ba năm, lao tâm lao lực, rất cần một người chịu được cực khổ chia sẻ công việc. Lúc trước cũng đã có sáu bảy trợ lý nhỏ, nhưng mà tính tình của Lục Đan Ny không tốt lại hay bắt bẻ, nên những người đó đều không làm lâu dài.

Một tháng trước Chung tỷ sắp xếp Đường Từ Thiển đến đây, Đường Từ Thiển trong ấn tượng của cô ta rất tốt, khuôn mặt trong sáng, ăn mặc giản dị không khoa trương, tính tình tốt, biết giữ bản phận. Cô ta thật sự hy vọng cô có thể ở lại.

"Ừm." Đường Từ Thiển cười đáp.

Phương Lan đến gần cô, hạ giọng nói: "Cô làm việc cho tốt, Đan Ny ngoại trừ tính tình kém một chút, ngoài ra đều khá tốt." Nói ra lời này cô ta hơi chột dạ, tính tình kém một chút này, là khó chịu nhất, bị ức hiếp quá nhiều thì không muốn làm rồi.

"Cô ấy khá tốt, nếu tâm trạng của cô ấy không tốt thì tôi nói ít nói một chút." Đường Từ Thiển rất quý trọng công việc này, bởi vì đây là công việc có tiền lương cao nhất từ trước đến nay của cô. Ba không còn nữa, thân thể của mẹ không tốt, cô phải kiếm nhiều tiền. Mấy năm nay trải qua nhiều cực khổ như vậy, một chút tính khí của Lục Đan Ny, cô thật sự không sợ.

Chưa đến nửa tiếng, Chung tỷ đã đến.

Chung tỷ ở trong giới giải trí lăn lộn bảy tám năm, tài nguyên dồi dào, rất biết dẫn dắt người mới. Lục Đan Ny ra mắt ba năm, đã có thể đảm nhiệm vai nữ số ba trong phim của đạo diễn lớn.

Biết Lục Đan Ny đang ngủ, cũng không kiêng nể, trực tiếp mở cửa đi vào đánh thức cô ta.

"Chung tỷ, tôi vừa mới ngủ."

"Cảnh diễn tiếp theo của em còn chưa tới hai tiếng nữa sẽ bắt đầu, còn ngủ, ngồi dậy đắp mặt nạ, kêu chuyên viên trang điểm hoá trang kỹ lưỡng một chút. Chu Mạn Di xinh đẹp như vậy, em đối diễn với cô ta, cũng không thể thua kém quá nhiều."

"Tôi không cảm thấy cô ta xinh đẹp bao nhiêu." Lục Đan Ny bĩu môi nói.

Chung tỷ gật đầu cười cười, có tự tin là tốt: "Ừ, Đan Ny của chúng ta xinh đẹp không gì sánh được. Được rồi, trước không nói chuyện này, tôi có chuyện quan trọng thương lượng với em."

"Chuyện gì?" Lục Đan Ny nghiêm túc lên.

Chung tỷ quay đầu lại đối với Phương Lan và Đường Từ Thiển ở phía sau lưng: "Hai người đóng cửa lại, qua đây chúng ta họp một chút."

Rất nhanh, bốn người ngồi vây quanh nhau.

Trên mặt Chung tỷ lộ ra nụ cười thần bí: "Hôm nay Cố Hoành vào đoàn phim, các người đều đã biết chứ."

Ba người gật đầu.

"Anh ta sinh sống ở nước ngoài từ nhỏ, về nước phát triển chưa được bao lâu, ở giới giải trí trong nước cũng không có người quen nào, lần này ở chung đoàn phim với cậu ta, các người phải đối xử nhiệt tình với cậu ta một chút, tạo quan hệ tốt với cậu ta."

Phương Lan và Đường Từ Thiển đều hiểu rõ, dù sao bây giờ Cố Hoành ở vinh quang đỉnh cao, có đuôi đương nhiên vẫn phải ôm một cái.

Lục Đan Ny ngược lại nhũn mảy, không quá tình nguyện: "Anh ta cũng không phải là người dễ tiếp cận."

Phương Lan cười: "Cô đừng có hẹp hòi như vậy, lễ khai máy hôm đó thời gian của anh ta gấp như vậy, cô bị làm lơ như thế về tình cũng có thể thông cảm, hơn nữa không phải đối với người khác nhiệt tình mà đối với cô xem thường."

"Hôm đó nhiều người nhìn tôi cười nhạo như vậy." Lục Đan Ny vẫn chưa bao giờ chịu thua thiệt điều gì, bởi vì lớn lên ngoại hình xinh đẹp, thái độ của đàn ông trong giới đối với cô ta đều khá tốt. Hôm đó, cô ta đi theo Cố Hoành lời kéo làm quen, vừa đưa tay ra được một nửa thì anh đã xoay người rời đi, tay của cô ta ngượng ngùng dừng ở giữa không trung, lần đầu bị mất mặt, cô ta sao có thể không mang thù.

Chuyện này Chung tỷ biết, chị ta liếc mắt: "Em biết Cố Hoành là người vô tâm, bây giờ chẳng qua là để ý ánh mắt của người khác, một khi đã như vậy, em càng phải tạo quan hệ tốt với Cố Hoành, đương nhiên thì thôi (*). Tốt nhất có thể tạo ra một chút tin đồn với cậu ta." Lúc nói câu cuối cùng, trong mắt Chung tỷ đều là tính toán.

(*) *Dương mi thổ khí: nở mày nở mặt.*

Lục Đan Ny rất nhanh giác ngộ, cân nhắc một lát, không phản đối.

Chung tỷ rên rỉ khi còn nóng (*): "Bây giờ thứ em thiếu chính là danh tiếng, thừa cơ hội lần này, đánh bóng tên tuổi, không chừng lần sau trở thành nữ chính."

(*) *Rên sắc khi còn nóng: tranh thủ cho kịp thời cơ.*

Lục Đan Ny cắn môi, đã dao động.

"Nghe nói cậu ta không có điểm đen (*) nào, cũng không có bạn gái, nên tạo tin đồn với cậu ta không có hại."

(*) *Điểm đen: khuyết điểm, vết nhor.*

"Nhưng mà hình như chung sống với anh ta không tốt, lễ khai máy hôm đó, đối diện với đạo diễn cũng không nở một nụ cười nào, lạnh đến nỗi giống băng sơn (*)." *(Truyện chính chủ Tiểu Hi Tiểu Hi)*. Đàn ông đối với Lục Đan Ny luôn luôn lấy lòng, kêu cô ta đem cái mặt nóng của mình dán lên cái mông lạnh của người ta, cô ta không muốn.

(*) *Băng sơn: những tân băng cực lớn.*

Chung tỷ lại nhướn mày cười cười, trông có vẻ đã tính sẵn trong lòng: "Tôi nói những điều này với các người, là bởi vì tôi đã có chủ ý."

"Chủ ý gì?"

"Chủ ý gì?"

Lục Đan Ny và Phương Lan đồng thời đặt câu hỏi, Đường Từ Thiển cũng rất tò mò.

Đường Từ Thiển tò mò, đột nhiên nhận được ánh mắt tràn đầy thâm ý của Chung tỷ.

"Từ Thiển."

"Hả?" Đường Từ Thiển trong lòng lộp bộp, chớp chớp mắt.

Chung tỷ cười dịu dàng một tiếng: "Trợ lý của Cố Hoành xin nghỉ, tạm thời không có ai thay thế, em đi thay thế mấy ngày."

"Tôi?" Đường Từ Thiển vô cùng kinh ngạc.

"Ừ, hy vọng của chúng ta đều gửi gắm vào em."

Các cô đều đem tầm mắt dừng ở trên người Đường Từ Thiện, khiến cho cô chợt cảm thấy giống như thần thánh. Chuyện này quá đột ngột rồi, cô không biết làm thế nào thích ứng, chủ yếu chính là, cô sợ bản thân làm không tốt chuyện này, ngộ nhờ lại bị thất nghiệp làm sao bây giờ?

"Đi thôi, làm tốt chuyện này, sẽ phát tiền thưởng cho em." Chung tỷ đại bút vung lên.

Lục Đan Ny cũng mở miệng: "Tính tình của cô không tồi, làm trợ lý của anh ta vài ngày chắc là có thể chịu đựng được." Ý tứ của cô ta đây là không xem trọng.

Phurong Lan ngược lại ném ra ánh mắt hâm mộ, cô ta hy vọng người được chọn là mình hơn.

Đường Từ Thiện còn có thể nói gì? Cô chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của lãnh đạo.

4:00 chiều, Đường Từ Thiện đứng trước cửa khách sạn của đoàn phim, tiếp đón Cố Hoành đến.

Mười mấy phút sau, xe bảo mẫu của đoàn phim dừng ở trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, Đinh Văn tỷ một đầu tóc ngắn ngang vai, trên người mặc bộ đồ công sở dẫn đầu xuống xe. Chị ấy là người đại diện vương bài(*), rất nhiều tiền tuyến tai to mặt lớn đều tăng bốc thành công của chị ấy. Năm trước, trước khi ký hợp đồng Cố Hoành vẫn chưa nổi tiếng, quả thực tuệ nhãn(**) như đước.

(*) *Vương bài: ví với người có sức mạnh có uy quyền nhất.*

(**) *Tuệ nhãn: con mắt tinh tường, biết nhìn người.*

"Xin chào Đinh lão sư, tôi là Đường Từ Thiện." Đường Từ Thiện lễ phép chào hỏi.

Đinh Văn mỉm cười, liếc mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới một cái: "Xin chào, gọi tôi Đinh tỷ là được."

"Đinh tỷ." Đường Từ Thiện cười thay đổi cách xưng hô, cô có một đôi mắt hạnh rất đẹp, cười lên hơi hơi cong xuống, dáng vẻ đơn thuần hiền lành, rất dễ lấy được cảm tình của người khác.

Đinh Văn không khỏi suy nghĩ, một ngoại hình như vậy, có thể ra mắt. Đương nhiên, chị ta cũng chỉ là suy nghĩ một chút, dù sao trong giới giải trí này chỉ có ngoại hình xinh đẹp là không đủ.

Đúng lúc này, một người chân dài thẳng tắp từ trên xe bước xuống, đội anh đứng yên bên cạnh xe, Đường Từ Thiện nhìn thấy nhất thời có chút ngây người.

Cố Hoành cũng nhìn về phía Đường Từ Thiện, khi nhìn thấy khuôn mặt của cô, ánh mắt của anh ngưng động.

Editor:

Lời đầu tiên xin chúc cả nhà NĂM MỚI VUI VẺ, nhiều sức khỏe, nhiều may mắn, và có thật nhiều nhiều tiền nhé. Love all ♥♥♥□□□

Chương sau: Vì sao rời khỏi Thành phố A?

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vì sao rời khỏi Thành phố A

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

"Cô tên gì?" Cố Hoành rất nhanh thu lại thần sắc.

Đường Từ Thiện cũng thu hồi ánh mắt, ý thức được bản thân vừa nãy si mê rồi, mang tai nóng lên: "Đường Từ Thiện."

"Đường Từ Thiện....." Cố Hoành đọc tên cô, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt của cô.

"Ừm."

Tìm cô đập rất nhanh, cố gắng giữ bình tĩnh. Thời gian ở trong cái vòng hỗn loạn này cũng không ngắn, gặp qua mình tình đẹp trai khí chất cũng không ít, có kích động nho nhỏ, nhưng mà một khắc vừa rồi nhìn thấy Cố Hoàn là rung động mãnh liệt, chưa bao giờ có.

Chẳng lẽ là bởi vì khoảng cách quá gần?

Không thể phủ nhận, Cố Hoàn cực kỳ đẹp trai, so với trong màn ảnh còn đẹp mắt hơn. Anh mày kiếm(*) mắt sáng, sống mũi cao thẳng, đường nét khuôn mặt rất đẹp, do môi mông không nở nụ cười nên có vẻ hơi lạnh lùng nghiêm túc.

(*) *Mày kiếm: lông mày hình lưỡi mác.*

Đường Từ Thiên cảm thấy có thể do mình quá yêu thích diễn xuất của anh trong phim ảnh, bất tri bất giác thành fan trung thành của anh, sự yêu mến đối với anh đã vượt qua sức tưởng tượng của mình, sau đó lại chính mắt nhìn thấy anh đẹp trai khí chất thế này, vì vậy mới bị mê hoặc.

Cho dù thế nào, mấy hôm nay phải làm trợ lý của anh, cần phải đem những thứ yêu mến dư thừa đó xử lý cho xong, phải bình tĩnh tự nhiên, để tránh làm ảnh hưởng công việc.

Chỉ là, Cố Hoàn vẫn đang nhìn cô, điều này làm cho cô không có cách nào bình tĩnh.

Thật may bên cạnh còn có Đinh Văn ở đây, chị ấy ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ bầu không khí của bọn họ: "Từ Thiên chính là trợ lý tạm thời sắp tới của cậu, hai người ở chung cho tốt."

Đường Từ Thiên lập tức nở nụ cười tươi, nhìn về phía Cố Hoàn cúi người xuống, tràn đầy sức sống nói: "Tôi sẽ cố gắng làm việc, Cố Lão sư có chuyện gì cứ việc phân phó." Đối với công việc, cô luôn luôn tích cực.

Cố Hoàn thấy cô cười rạng rỡ, mi tâm(*) không tự chủ hơi nhíu lại, nhất thời không nói gì.

(*) *Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày.*

Đường Từ Thiên đang đợi anh đáp lại, giữ nguyên nụ cười một thời gian dài, cơ mặt hơi mỏi. Cố Hoàn nhìn thấy vẻ mặt của cô, mím môi, đề xuống rất nhiều điều trong lòng muốn hỏi, gật đầu nói: "Ừ. Gọi tôi Cố Hoàn là được."

Chuyện này..... Đường Từ Thiên do dự. Trong giới giải trí này, đối với tôn xưng(*) của mình tình hay tiền bối thì quen dùng là "Lão sư" hoặc là "Tiên sinh, tiểu thư". Bây giờ Cố Hoàn là trực thuộc cấp trên của cô, sao lại có thể gọi thẳng tên?: "Vậy tôi gọi anh là Cố tiên sinh nhé."

(*) *Tôn xưng: cách gọi người mà mình kính trọng.*

Cố Hoàn mím môi không nói, Đường Từ Thiên cho là anh ngầm đồng ý.

Chào hỏi xong, Đinh Văn lên tiếng: "Lên lầu đi."

Tài xế đã xuống xe mở cốp sau xe, lấy vali hành lý của Cố Hoàn ra. Đường Từ Thiên nhìn thấy, lập tức chạy tới, nhận lấy tay cầm vali: "Đưa tôi là được, anh vất vả rồi."

Kéo vali đi vài bước đã đến bậc thang, Đường Từ Thiên đang định xách vali lên, thì Cố Hoàn đã đưa tay qua xách đi rồi.

Đường Từ Thiên vội vàng đuổi kịp bước chân của anh: "Tôi lại xách được rồi, cái vali không nặng, sức lực của tôi rất lớn." Bưng trà, rót nước, xách đồ cho boss, đây là trách nhiệm của cô.

Sau khi Cố Hoàn nghe được nửa câu, dừng bước chân lại, quay đầu nhìn thân thể nhỏ nhắn của cô một cái. "Sức lực của cô lớn?" (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Cô rất gầy, cao chừng 1m60, xem ra nặng chưa tới 45kg, mặt nhỏ nhỏ, càng làm cho đôi mắt to hơn. Cô buộc tóc đuôi ngựa, thái dương có vài sợi tóc lộn xộn rủ xuống, trên người mặc áo sơ mi và quần jeans, thoạt nhìn vẫn còn giống như học sinh.

Mềm mại yếu ớt, sức lực lớn bao nhiêu?

Loại ánh mắt không tin tưởng này, Đường Từ Thiên hiểu: "Anh đừng nhìn thấy vóc dáng của tôi nhỏ, sức lực của tôi thật sự rất lớn, lớn hơn so với các cô gái đồng trang lứa." Cô rất muốn chứng minh thực lực của mình.

Cố Hoàn nhẹ nhàng cười một cái, nói: "Là bởi vì ăn nhiều sao?"

Đường Từ Thiên ghen một chút, bị một cái liếc mắt đã nhìn thấu, đành phải gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy." Một bữa ăn hai chén cơm, rất nhiều cô gái cũng không hiểu nổi cô, đặc biệt là một năm làm trợ lý này. Đương nhiên, cũng được rất nhiều người hâm mộ, ăn nhiều nhưng lại rất gầy, bọn họ cũng muốn.

"Đề tôi xách nhé?" Đường Từ Thiên đưa tay qua, hết sức thành kính.

Cố Hoàn lại làm lơ cô, cất bước tiếp tục đi: "Cô vẫn nên ăn cho mập một chút hẳn nói."

Đường Từ Thiên: "....."

Đinh Văn vỗ vỗ vai cô: "Cố tiên sinh của chúng ta rất có phong độ lịch sự, rất nhiều chuyện cậu ấy đều thích tự mình làm lấy, em không cần để ý, thuận theo cậu ấy là được."

Đường Từ Thiên là thích làm việc, như vậy cô mới có thể an tâm, mới có thể cảm thấy sẽ không bị mắng. Cô từng đi theo nghệ sĩ, cơ bản đều là thích để cho trợ lý làm này làm kia. Cô biết có một số mình tình nghệ sĩ rất thân thiết hiền lành, không có chuyện gì cũng tìm trợ lý. Trước kia còn cùng trợ lý khác nói hâm mộ người ta, không nghĩ tới cô cũng có thể gặp được boss như vậy. Đáng tiếc chỉ là tạm thời.

Lúc trước Lục Đan Ny hỏi cô: Có phải Cố Hoành giả tạo hay không, bây giờ Đường Từ Thiển xác định không phải.

Ba người cùng nhau vào khách sạn, đi thang máy lên lầu 16.

Phòng trọ ở lầu 16 có một nửa là căn hộ, trang trí xa hoa hơn nhiều so với tầng lầu khác. Tầng lầu này còn có đạo diễn và nữ chính Chu Mạn Di ở, đều là nhân vật trung tâm của đoàn phim.

Bước vào phòng, Đinh Văn đưa một tấm thẻ mở cửa phòng khác cho Đường Từ Thiển: "Từ Thiển, mấy ngày này em ở phòng bên cạnh Cố Hoành." Phòng đó vốn dĩ chuẩn bị cho trợ lý của Cố Hoành, Đường Từ Thiển nghe theo sự sắp đặt.

Đường Từ Thiển: "Được."

Cố Hoành đặt vali qua một bên, nhìn Đường Từ Thiển một cái, nói: "Mở cuộc họp đi."

Đinh Văn bắt ngờ: "Mở họp gì?"

Cố Hoành: "Sắp xếp công việc cho trợ lý mới một chút." Anh đi đến sofa ngồi xuống, ý bảo các cô cũng qua đây ngồi.

Đinh Văn cười: "Trợ lý của cậu có thể có bao nhiêu công việc để sắp xếp?"

Cố Hoành từ chối cho ý kiến, nhìn về phía Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển đi qua, ngồi xuống sofa, sống lưng thẳng tắp, đôi tay đan chéo đặt lên trên đùi, một bộ dáng rất nghiêm túc.

Cô phát hiện Cố Hoành luôn nhìn cô. Nếu không phải trong lúc đợi anh đã soi gương, xác định dáng vẻ ngoại hình của mình không có vấn đề gì, bằng không cô cũng cho rằng trên mặt mình dính bẩn gì rồi. Nếu như không phải do ngoại hình của mình có vấn đề, nên anh như vậy là đang quan sát biểu hiện của mình. Nếu như không chú ý, rất có khả năng anh sẽ yêu cầu đối trợ lý.

"Cậu xem cậu làm cho Từ Thiển khẩn trương như vậy." Bầu không khí là lạ, Đinh Văn hơi không hiểu Cố Hoành hôm nay...

Cố Hoành hỏi Đường Từ Thiển: "Cô là người nơi nào?"

"Khi còn nhỏ tôi ở tại Thành phố A, sau đó lại chuyển đến Thành phố C."

"Chuyển đi lúc nào?"

"6 tuổi."

"Năm 99....." Đôi mắt của Cố Hoành rũ xuống, giống như đang suy tư tự gì đó.

Anh nói khiến cho Đường Từ Thiển ngoài ý muốn, ký ức của bản thân cô đều mơ hồ, phải suy nghĩ một lát nhớ ra là năm nào. Đối với điểm này, cô coi như anh học Toán rất giỏi.

"Làm sao cậu biết được?" Đinh Văn cũng kinh ngạc: "Hình như tôi chưa nói thông tin của Từ Thiển với cậu."

Cố Hoành liếc mắt nhìn Đinh Văn một cái, không trả lời thắc mắc nghi hoặc cho chị ấy, tiếp tục hỏi Đường Từ Thiển: "Cô năm nay 24 tuổi."

Đường Từ Thiển gật đầu: "Ừm."

Cố Hoành: "Tôi cũng từng sống ở Thành phố A."

Đường Từ Thiển: "Trùng hợp như vậy a, đáng tiếc tôi ngoại trừ biết vịt quay ở Thành phố A ăn ngon ra, những thứ khác đều không nhớ rõ." Nhiều năm như vậy, sau khi cả nhà bọn họ rời khỏi thì chưa từng trở về, không phải không muốn trở về, mà là không dám trở về.

"Vịt quay..... quả thật ăn ngon." Cố Hoành đã từng nghĩ tới hình ảnh, một cô bé mập mập, cầm chân vịt quay, ăn đến trên tay ngoài miệng đều là dầu mỡ; Còn đem nửa cái chân vịt cô đã gặm đưa cho anh, nói với anh là ăn rất ngon, nói muốn cùng anh chia sẻ. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Anh từ chối, cô liền đau lòng hỏi anh có phải không muốn làm bạn tốt với cô, đúng không. Nhưng mà, xem ra cô đã quên anh không còn một mảnh.

"Đáng tiếc rất lâu rồi tôi chưa được ăn, đã quên mất mùi vị của nó, chỉ biết là ăn rất ngon." Trên mặt Đường Từ Thiển là cười, nhưng trong lòng rất chua xót.

Đinh Văn: "Muốn ăn còn không dễ sao, bỏ ra chút thời gian trở về là được."

Đường Từ Thiển thông suốt nói: "Đúng vậy, trở về là được."

"Vì sao cô rời khỏi Thành phố A?" Cố Hoành tiếp tục hỏi.

Thần sắc của Đường Từ Thiển thay đổi, nụ cười đình trệ, chỉ là rất nhanh đã khôi phục, trả lời: "Bởi vì trong nhà có chút chuyện."

Cô hiển nhiên không muốn nói nhiều, Đinh Văn liền nói: "Không phải cậu nói sắp xếp công việc à? Sao lại biến thành điều tra hộ khẩu rồi." Cố Hoành thường không quan tâm đến chuyện cá nhân của người khác, vậy mà đối với một trợ lý lần đầu gặp mặt lại hỏi nhiều như vậy, thật sự quá kỳ lạ.

Mẹ Lý Húc, trợ lý của Cố Hoành đột nhiên bị bệnh, cậu ta xin nghỉ, hai ngày nay Đinh Văn đang tìm trợ lý tạm thời cho Cố Hoành. Hôm qua, lúc Chung Nguyệt Liên nói đưa Đường Từ Thiển cho cô mượn, cô vẫn còn do dự, hỏi thăm một chút, biết con người của Đường Từ Thiển không tệ nên đã đồng ý.

Cố Hoành không tiếp tục hỏi chuyện cá nhân của Đường Từ Thiển nữa: "Bình thường khớp lời thoại với tôi là được, những chuyện vặt khác cô xem mà làm."

"Được."

Đường Từ Thiện đáp ứng xong, chờ anh tiếp tục, nhưng mà anh không có điều gì giao phó với cô, ngược lại hỏi Đình Văn: "Thời gian biểu của tôi làm xong chưa?"

Đình Văn nói: "Làm xong rồi, Ngộ đạo nói tối nay lúc ăn cơm sẽ đem đến."

Cố Hoành nhìn thời gian một cái: "Khi nào ăn cơm xong?"

"7:00 kết thúc công việc, gần 8:00 đến đây gặp cậu. Hôm nay vì đón tiếp cậu nên cố ý kết thúc công việc sớm hơn."

"Ăn cơm thôi mà, tôi có thể đến đoàn phim cùng bọn họ ăn cơm, ăn xong có thể tiếp tục quay."

Đình Văn liếc anh một cái: "Đừng có liều mạng như vậy, tôi đã nói với cậu a, những động tác trên cao đó nguy hiểm cậu phải dùng thể thân, ngộ nhờ cậu có chuyện gì."

Cố Hoành không lên tiếng, Đình Văn bắt đầu đi thờ dài: "Dùng thể thân cũng sẽ không ảnh hưởng chất lượng bộ phim, động tác thể thân đều là chuyên nghiệp, cũng có kinh nghiệm."

Cố Hoành: "Tôi sẽ xem rồi làm."

Anh đây là đang qua loa lấy lệ, Đình Văn hết cách, đành phải dẫn dò Đường Từ Thiện: "Nếu cậu ấy không màng an nguy của bản thân, em phải nhớ ngăn lại, nếu như cậu ấy vì chuyện này nằng em, tôi sẽ sắp xếp công việc tốt hơn cho em."

Đường Từ Thiện bị giao cho trách nhiệm nặng nề, trong lòng thấp thỏm, không nhìn đến ánh mắt của Cố Hoành, trả lời: "Tôi biết rồi."

Cố Hoành cười một tiếng, đối với cô nói: "Cô phải nghe tôi."

Bây giờ Đường Từ Thiện ở trong tình thế khó xử, áp lực chia vào, gật đầu với anh: "Tôi biết rồi."

Nhìn thấy Đường Từ Thiện đối với Cố Hoành một chút chống cự cũng không có, Đình Văn phì cười: "Haiz, ngay cả tôi cũng không quản cậu ấy được, em cũng sẽ không quản được."

Cố Hoành lại nhìn thoáng qua Đường Từ Thiện, tư thế ngồi đã không thẳng như trước, đang giảm bớt cảm giác tồn tại, nói trong lòng: Cô ấy quản được, ít nhất, đã từng quản được.

Editor:

Chương sau: Tôi hơi sợ anh ấy.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tôi hơi sợ anh ấy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hỉ•

Còn hơn hai tiếng rảnh rỗi, Đình Văn kêu Đường Từ Thiện đi dọn hành lý đến phòng bên cạnh.

Sau khi Đường Từ Thiện rời khỏi, Đình Văn khoanh tay nhìn Cố Hoành Hoành: "Hôm nay cậu rất lạ nha."

Hơn một năm trước, Đình Văn hủy hợp đồng với công ty quản lý ra ngoài làm một mình, lúc chị ta nghe nói có một người Hoa ở Hollywood đóng phim điện ảnh thì đã hết sức chú ý, nhìn thấy Cố Hoành, chị rất chắc chắn anh sẽ thành công. Chị ta và Cố Hoành thật ra là quan hệ hợp tác. Lúc trước Cố Hoành đáp ứng chị ta với điều kiện đừng quản anh quá nhiều. Ngoài trừ đóng phim ra, trừ phi hoạt động tuyên truyền cần thiết, những chuyện khác anh không tham gia, cũng không được lằng xê anh. Đình Văn rất thoải mái đáp ứng. Ở trong giới giải trí này lăn lộn mười mấy năm, chị ta biết thực lực mới là đạo lý vững vàng, nhưng mà không có mấy người nghệ sĩ trẻ tuổi gác ngộ được chuyện này, bọn họ đều không chịu nổi sự yên tĩnh, thích được chú ý.

Tính cách của chị ta và Cố Hoành có điểm giống nhau, đều thích thẳng thắn không thích dài dòng, đã ở chung hơn một năm, bọn họ đã trở thành bạn bè tốt.

Lời nói của chị ta mang theo sự hài hước, Cố Hoành rất thân thiện: "Có sao?"

"Ừ, thật sự mà nói, sau khi nhìn thấy Đường Từ Thiện, cậu đã bất thường." Đình Văn nhướn mày: "Lúc cậu nhìn thấy cô ấy, nhìn chăm chăm cô ấy lâu như vậy làm gì?"

Tuy ngoại hình của Đường Từ Thiển quá thật không tẻ, nhưng cũng không đến nỗi có thể mê hoặc cậu. Cậu... Quen cô ấy?" Vốn dĩ chị ta không chắc chắn, nhưng vừa rồi trong quá trình Cố Hoành hỏi chuyện Đường Từ Thiển, Đinh Văn cảm thấy mười phần thì có tám chín phần là quen biết. Chỉ là, có thể khẳng định một chút, Đường Từ Thiển không nhớ anh là ai.

Cố Hoành cũng không định giấu diếm: "Quen, nhưng mà, chị cũng thấy rồi, cô ấy đã quên tôi."

"Cậu đã xuất ngoại năm 8 tuổi, lúc ấy Đường Từ Thiển cũng chừng 4 tuổi, cô ấy nhỏ như vậy, không nhớ được cậu là chuyện bình thường. Ngược lại cậu có thể ngay lập tức nhận ra cô ấy, chẳng lẽ cô ấy bây giờ và lúc 4 tuổi không có nhiều thay đổi?" Đinh Văn hết sức tò mò.

"Thay đổi rất nhiều." Dáng dấp khi còn nhỏ của Đường Từ Thiển rõ ràng hiện lên trước mắt anh. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Lúc đó cô mập mập đồ đồ, trái ngược hoàn toàn với bây giờ, nhưng mà đôi mắt to to tròn tròn của cô, bộ dáng cười rộ lên như trăng sáng giống hệt trước kia.

Khỏe miệng của anh ần ần hàm chứa ý cười, nhìn ra được đang hỏi tưởng lại, hơn nữa còn là những hồi ức tốt đẹp. Lần đầu tiên Đinh Văn nhìn thấy Cố Hoành như vậy, đồng thời cũng ý thức được e là giữa bọn họ.....

"Bây giờ cậu muốn thế nào?" Đinh Văn nghiêm túc hỏi.

Cố Hoành nhìn chị ta một cái: "Tôi có chừng mực."

"Cậu biết hoàn cảnh trong giới giải trí này như thế nào, vì cậu vì cô ấy, cậu phải cẩn thận."

"Bây giờ cô ấy chỉ là trợ lý của tôi."

"Ok. Cậu cũng biết tần suất cậu lên hot search rất cao." Những chuyện khác Đinh Văn không nói, Cố Hoành làm việc chị ta coi như yên tâm, anh rất khiêm tốn, có thể cảm nhận được anh cũng không thật sự thích giới giải trí này. Cũng chính bởi như vậy, chị ta cho anh rất nhiều tự do, nếu không sợ rằng anh sẽ rời khỏi giới giải trí.

"Ngộ nhờ xuất hiện tin tức có liên quan với cô ấy, chị giúp tôi xử lý."

"Được."

"Bây giờ cô ấy không nhớ ra tôi, chị cũng coi như không biết chuyện này đi."

Đinh Văn cười một cái. Mặc dù anh không biểu hiện ra ngoài, nhưng Đinh Văn cảm giác được anh có chút xiu oán giận. Bản thân tương tự nhớ nhưng một người, nhưng người đó lại không biết mình là ai, thật thê lương: "Được, tôi đi tâm sự với cô ấy một chút."

Cố Hoành hơi híp mắt: "Tâm sự cái gì?"

"Hôm nay cậu luôn nhìn chăm chăm cô ấy, đoán chừng trong lòng vẫn còn e ngại, đương nhiên tôi muốn đi khai thông một chút." Thành công làm cho Cố Hoành khản trương, Đinh Văn cảm thấy thỏa mãn đi ra ngoài tìm Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển đi xuống lầu 12 thu dọn đồ đạc, cô và Phương Lan ở một phòng, phòng Lục Đan Ny ở bên cạnh. Vừa rồi cô gọi điện thoại cho Phương Lan, nói tình hình hiện tại với cô ta. Lục Đan Ny nhận điện thoại, kêu cô ở bên cạnh Cố Hoành biểu hiện cho tốt.

Từ "Biểu hiện" trong miệng Lục Đan Ny đầy hàm ý thâm sâu, trong lòng Đường Từ Thiển phức tạp, cô cảm thấy bản thân giống như một gián điệp.

Cô cũng không thích làm loại chuyện này.

Đồ đạc của cô không nhiều lắm, rất nhanh đã thu dọn xong, mới vừa lên đến lầu 16, ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Đinh Văn.

"Tôi còn định giúp em thu dọn, không nghĩ tới hành lý của em ít như vậy."

Cô chỉ có một vali hành lý size 20. Bây giờ là mùa hè, quần áo cũng mỏng, mấy bộ quần áo không chiếm bao nhiêu diện tích: "Cảm ơn Đinh tỷ."

"Cố Hoành cũng như vậy, chỉ có một cái vali hành lý."

Hai người đều không phải là người đặc biệt chú trọng về đẹp, nhưng hai người đều là người mang vẻ đẹp rất tự nhiên.

Đường Từ Thiển bước vào phòng, Đinh Văn nói thói quen yêu thích của Cố Hoành với cô.

Mới nói hai câu, Đường Từ Thiển đã cắt ngang: "Đinh tỷ đợi đã, tôi đi lấy sổ ghi ghép một cái."

Đinh Văn ngậy ra một lúc, chột cười, cô gái nghiêm túc.

Đường Từ Thiển rất nhanh lấy một cuốn sổ bìa màu hồng và một cây bút màu hồng từ trong ba lô ra: "Đinh tỷ, chị nói."

"Cố Hoành không giống nghệ sĩ khác, về phương diện cuộc sống của cậu ấy gần như là tự mình xử lý, cậu ấy có yêu cầu gì sẽ phân phó cho em, em đi theo cậu ấy có thể sẽ khá nhàn rồi. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Trí nhớ của cậu ấy tốt, hành trình cơ bản đều nhớ được. Mặc dù tính cách hơi lãnh đạm, nhưng mà hầu như sẽ không tức giận, càng sẽ không mắng chửi người....."

Đinh Văn nói một hồi, Đường Từ Thiển phát hiện bản thân không có gì để ghi nhớ.

"Anh ấy thích ăn món gì? Không thích ăn món gì?" Đường Từ Thiển hỏi.

"Cậu ấy không kén ăn. À đúng rồi, cậu ấy cũng thích vịt quay, những thứ khác thì chờ em đi khai thác."

"Vây đại khái khi nào trợ lý Lý trở lại a?" Đường Từ Thiên hy vọng Lý Húc trở lại sớm một chút, không phải cô không thích làm trợ lý cho Cố Hoành, mà là không muốn làm "Gián điệp", lương tâm của cô sẽ bất an.

Đinh Văn: "E là phải một khoảng thời gian, bệnh của mẹ Lý Húc có chút phức tạp, cậu ấy là con trai duy nhất, cần ở bên cạnh chăm sóc."

"À."

"Em không cần lo lắng, Cố Hoành sẽ không ăn thịt người."

Cố Hoành ở trong phòng xem kịch bản, Đinh Văn đi ra ngoài, lúc hơn 6:00 gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có muốn ăn chút gì hay không, chị ta mua về. Cố Hoành nói không ăn, ngay sau đó sửa miệng lại, kêu chị ta mua một ít đồ ăn ngon, còn có trái cây.

Thật ra căn bản anh xem nội dung không vô, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy Đường Từ Thiên, trong lòng của anh không bình tĩnh lắm.

Đinh Văn mua mấy hộp vịt Chu Hắc(**), cũng mua ba bốn loại trái cây, xách đến tay chị ta mới như.

Cố Hoành lấy di động ra gọi điện thoại: "Qua đây một chút."

Chưa đến một phút, cửa phòng vang lên, Cố Hoành đi ra mở cửa.

Đường Từ Thiên vừa nhìn thấy anh liền hỏi: "Có chuyện gì muốn tôi làm sao?"

"Có, vào đi." Cố Hoành nhường chỗ, sau khi đợi cô bước vào thì đóng cửa lại.

Đinh Văn ngồi ở trên sofa, nhìn hai người bọn họ cười cười.

Đường Từ Thiên chào hỏi, đứng một bên chờ đợi sai bảo.

Cố Hoành kêu cô ngồi, cô nghe theo ngồi xuống.

Vẫn là rất câu nệ a, không giống như khi còn nhỏ, luôn thích quần lấy anh. Thời gian lâu quá rồi, biết nhà anh đã xảy ra biến cố, mấy năm nay cũng không biết cô sao lại đến đây, cũng may nụ cười của cô vẫn như cũ.

"Muốn tôi làm gì?" Đường Từ Thiên ở phòng rửa rồi cả tiếng, rất muốn có ít việc để làm.

Cố Hoành mở cái hộp trên bàn uống trà ra: "Ăn mấy món này."

Đường Từ Thiên: "....." Cô kiểm chế xúc động nuốt nước miếng xuống: Xương vịt, lưỡi vịt, cổ vịt. Rất thơm, rất ngon.

Cố Hoành đeo cái bao tay dùng một lần vào, cầm lấy một cái xương vịt đưa cho cô.

Đường Từ Thiên thụ sùng nhược kinh(*), nhất thời không có đưa tay ra nhận lấy.

() Thụ sùng nhược kinh: được cung chiều mà lo sợ.*

Đinh Văn cầm lấy một cái bao tay đưa cho cô: "Ăn đi, có lẽ đến 8:00 mới ăn tối, chúng ta ăn trước chút đồ lót dạ."

Cứ như vậy, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Đường Từ Thiên dần dần thả lỏng tinh thần.

Buổi tối sáng tác chính và nhân viên đoàn phim ở ghế lô(*) ăn cơm, nhân viên công tác khác ở đại sảnh ăn.

() Ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong phim trường, một gian có vài chỗ ngồi.*

Phương Lan ngồi ở bên cạnh Đường Từ Thiên, kích động hỏi cô: "Cảm giác phục vụ cho Cố Hoành thế nào?"

"Khẩn trương."

"Ha ha, đối lại tôi, tôi không chỉ có khẩn trương, mà tôi còn lo lắng mình sẽ nhào tới." Phương Lan sớm đã bị giá trị nhan sắc của Cố Hoành biến thành fan.

Đường Từ Thiên cười nhạo cô ta: "Cô có lá gan đó sao?"

Phương Lan véo cô một cái: "Tôi không có, chẳng lẽ cô có?"

"Tôi không có ý nghĩ đó a, tôi hơi sợ anh ấy." Cố Hoành đối với cô khá tốt, nhưng mà anh làm cho cô không biết làm thế nào để thích ứng.

"Sợ cái gì? Anh ấy lại không ăn cô, mà coi như anh ấy ăn, cô cũng nên mãn nguyện hưởng thụ mới đúng." Nói xong lời cuối cùng, Phương Lan dùng bả vai đụng đụng Đường Từ Thiên một cái, ánh mắt có chút gian xảo.

Đường Từ Thiên rất sợ bị người khác nghe thấy, nhìn trái nhìn phải, nhắc nhở cô ta đừng nói bậy bạ.

Phương Lan không đùa nữa, nói chuyện nghiêm túc: "Haiz, Chung tỷ kêu tôi nói với cô, lúc ở phim trường cô phải tạo nhiều cơ hội cho bọn họ chung đụng. Cụ thể làm sao, cô tùy cơ ứng biến."

Đường Từ Thiện thu lại nụ cười, mím môi "Ừ" một tiếng.

Hôm sau Cố Hoành vào tổ quay phim, cảnh đầu tiên anh diễn là 8:00 sáng.

Từ khách sạn đến phim trường cần 20 phút lái xe, bởi vì còn phải hoá trang, phải đến trước 6:00.

5:00 sáng, Cố Hoành gọi điện thoại cho Đường Từ Thiện.

"Dậy chưa?"

4:30 Đường Từ Thiện đã dậy rồi, đang định một lát nữa kêu Cố Hoành dậy, ngược lại không ngờ anh gọi điện thoại trước: "Đã dậy rồi."

"Rửa mặt xong chưa?"

"Xong rồi. Cố tiên sinh sáng muốn ăn gì, tôi đi mua cho anh, bữa sáng của khách sạn có cháo hải sản, có sữa đậu nành, bánh quẩy, còn có bánh ngọt, bánh mì."

"Tôi đi với cô."

Có mình tình nào tự mình đi mua bữa sáng?

"Đi ra đi." Cố Hoành cúp điện thoại.

Đường Từ Thiện cầm lấy ba lô ra khỏi phòng, Cố Hoành và cô cùng lúc đi ra.

"Cố tiên sinh, buổi sáng tốt lành." Cô nâng lên khuôn mặt tươi cười chào hỏi. Nụ cười của cô luôn rạng rỡ hơn so với người bình thường, làm cho tâm tình của người nhìn thấy thoải mái.

"Buổi sáng tốt lành." Cố Hoành đưa cho cô một phong bì.

Đường Từ Thiện nhận lấy, mở ra xem, là một xấp tiền thật dày.

"Đây là 1 vạn tệ(*), là tiền chi tiêu làm việc. Hôm nay Đinh tỵ sẽ đem tiền lương chuyển vào tài khoản của cô."

(*) 1 vạn = 10,000 tệ ≈ 33 triệu VNĐ

"Tôi vừa mới bắt đầu làm việc cho anh, tiền lương sau này hẳn đưa." Đối với boss không chơi bài theo lẽ thường, Đường Từ Thiện thực lộn xộn.

"Phát tiền lương cho cô rồi, tôi mới yên tâm."

Đường Từ Thiện: Chẳng lẽ không sợ cô ôm tiền bỏ trốn sao?

Nhưng mà, boss thích như thế nào thì cứ như thế đó đi, cô cúi người một cái: "Cảm ơn Cố tiên sinh, tôi sẽ cố gắng làm việc."

"Ừ."

Bọn họ cùng nhau đi xuống khách sạn mua bữa sáng, thật may thời gian còn sớm, nếu như trễ một chút thì có khả năng gặp phải fans.

Bữa sáng lúc này Đường Từ Thiện nói, Cố Hoành đều mua, mang lên xe ăn.

Mới vừa ngồi lên xe, Cố Hoành cầm lấy cháo nóng đưa cho Đường Từ Thiện: "Cô ăn món này trước."

Sau khi Đường Từ Thiện ăn một chút, anh lại đưa cái bánh quẩy cho cô, tiếp đó là bánh ngọt, mà anh ăn chính là bánh mì.

"Cố tiên sinh, anh đừng có cái gì cũng đưa cho tôi ăn a, anh ăn nhiều một chút nhé." Cô đưa cái bánh ngọt thơm mềm trên tay trả lại cho anh.

Cố Hoành không nhận: "Cô ăn đi, tôi thích nhìn đồ tham ăn ăn đồ ăn."

Đường Từ Thiện: "....."

□□□

(**) *Vịt Chu Hắc: một loại vịt khìa đóng gói nổi tiếng ở TQ.*

- *Cổ vịt:*

□

- *Lưỡi vịt:*

□

- *Xương vịt:*

□

Editor:

Chương sau: Tôi không thích người quá gầy.

Demo 3 chương trước nhé mọi người. Bắt đầu tuần sau thì 2 chương/tuần nhé.

Sau 3 chương, mọi người cảm thấy truyện này như thế nào?

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tôi không thích người quá gầy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

5:40, xe chạy đến phim trường. Sắc trời lơ mờ sáng, Cố Hoành và Đường Từ Thiên mới vừa bước xuống xe, đột nhiên phát hiện trong một góc có mấy bóng người chạy đến.

"Là Cố Hoành là Cố Hoành! A a a, rõ ràng là Cố Hoành!"

"Thật sự là Cố Hoành!"

"Cố Hoành, em thích anh!"

Các cô là fans truy tình(*) nên ngồi canh ở phim trường. Đường Từ Thiên thấy qua không ít, chỉ là trước kia cô đi theo nghệ sĩ danh tiếng không lớn, chưa từng lĩnh hội tình cảnh quá kịch liệt. Mà ngay lúc này, do có người nhận ra Cố Hoành, người ở một góc khác cũng xông tới.

() Truy tình: theo đuổi mình tình.*

Một trong những trách nhiệm của trợ lý là bảo vệ sự an toàn cho nghệ sĩ, có một số người cũng không phải thật sự truy tình, còn có một số cá biệt sẽ làm ra hành động cực đoan. Tóm lại, không thể để cho bọn họ tiếp cận quá gần. Đường Từ Thiên lập tức bước lên trước mặt Cố Hoành ngăn đám người muốn xông tới lại, ngăn cản bọn họ tiếp cận Cố Hoành, cũng lớn tiếng nói: "Mọi người thật ngại quá, Cố tiên sinh phải vội đi quay phim, xin mọi người nhường đường một chút."

Có mười mấy người xông tới, bọn họ đều đối với lời nói của Đường Từ Thiên mất điếc tai ngo(*).

() Mất điếc tai ngo: bịt tai không thềm nghe; làm lơ.*

"Cố Hoành! Anh thật đẹp trai!"

"Cố Hoành! Em rất thích phim của anh!"

"Có thể ký tên cho em được không?"

Trong mắt fans chỉ có Cố Hoành, Đường Từ Thiên dang hai tay ra ngăn cản, nhưng mà nhiều người như vậy, cô như lấy trứng chọi đá, hơn nữa người cô lại nhỏ, rất nhanh bị người ta chen lấn lùi về phía sau.

Cô không từ bỏ, cố gắng ngăn cản bọn họ, trong miệng lớn tiếng nói lời nói ngăn lại.

Mà lúc cô đang ra sức đi phía trước, tính can bọn họ lại, cổ áo sơ mi phía sau đột nhiên bị kéo ra sau.

Cố Hoành kéo cô đến bên cạnh, cũng không nhìn cô, lạnh giọng nói với fans đột nhiên đến gần: "Thời gian còn sớm như vậy, sao mọi người lại ở chỗ này? Trở về đi học, đi làm cho tốt đi."

"Bọn em biết anh quay phim ở đây cho nên muốn đến gặp anh." Fans giải thích.

Cố Hoành bất ngờ nói: "Đừng truy tình mù quáng, tôi phải đi làm việc, mọi người cũng quay về đi."

Dáng vẻ nói chuyện của anh rất nghiêm túc, làm cho người ta không tự chủ dừng hô hấp. Các fan hâm mộ vừa rồi còn kích động bày tỏ tình yêu cũng đều trở nên yên tĩnh. Ngay cả Đường Từ Thiên, cũng ngậm chặt miệng không xen vào.

Cố Hoành cất bước rời khỏi, phát hiện Đường Từ Thiên còn đứng ở đó, quay đầu lại nói với cô: "Đường trợ lý, trễ rồi."

"À." Đường Từ Thiện lập tức đi đến bên cạnh anh, nhóm fan cũng yên lặng tránh ra nhường đường.

Chờ bọn họ sóng vai đi ra mấy mét, fans ở phía sau lập tức ồn ào trở lại.

"Wow! Thật đẹp trai!"

"Mị cảm giác bị ảnh đế quán, thật thích loại cảm giác bị quán này."

"Ảnh đế tam quan(*) thật đúng, mị tuyên bố mị chính thức thành fan của anh ấy."

() Tam quan: chỉ thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. "Quan" ở đây có nghĩa là quan điểm, quan niệm.*

"Mị cũng tuyên bố, sau này thần tượng của mị chỉ có một mình anh ấy."

Những lời này rõ ràng lọt vào tai, Đường Từ Thiện lặng lẽ nhìn biểu cảm của Cố Hoành, muốn xem anh được khen ngợi như vậy có thích hay không, đáng tiếc vẻ mặt của anh vẫn duy trì sự lạnh nhạt lúc này, không có dao động.

Cố Hoành phát hiện ánh mắt của cô, quay đầu nhìn qua, Đường Từ Thiện lập tức quay đầu ra nhìn đường, giả vờ như cái gì cũng không liên quan đến mình.

Bởi vì chột dạ, tim cô đập nhanh, cũng may Cố Hoành không có nói gì.

Cô cảnh cáo bản thân, không thể ở trước mặt Cố Hoành làm chuyện mất mặt, lúc ăn cơm hoặc là không ăn ở trước mặt anh, hoặc là ăn ít đi một chút.

Đường Từ Thiện đưa Cố Hoành đến phòng hóa trang, chuyên viên trang điểm đã ở đây chuẩn bị rồi.

Hoá trang phim cổ trang phiền phức nhất chính là đồ trang sức, nam diễn viên muốn gắn tóc giả, toàn bộ quá trình hoá trang muốn mất hơn một tiếng.

Lúc Cố Hoành hoá trang, Đường Từ Thiện ở một bên đợi, thỉnh thoảng làm trợ thủ cho chuyên viên trang điểm, hoặc là hỏi thăm Cố Hoành có khát nước không.

"Ngũ quan(*) của cậu rất chuẩn nha, tôi cũng không có chỗ phát huy đây." Chuyên viên trang điểm hơn 30 tuổi, nhưng ánh mắt nhìn Cố Hoành cũng rất mê muội.

() Ngũ quan: chỉ các bộ phận trên khuôn mặt: tai (Giám thính quan), mày (Bảo thọ quan), mắt (Giám sát quan), mũi (Thẩm biện quan), miệng (Xuất nạp quan). "Quan" ở đây là cơ quan bộ phận cơ thể con người.*

Đường Từ Thiện ở một bên gạt đầu, Cố Hoành thật sự rất đẹp trai, góc nghiêng hoàn mỹ, bộ dáng cổ trang rất tự nhiên, giống như thật sự chính là công tử văn nhã hành tẩu giang hồ.

"Cố tiên sinh, có thể ký tên cho tôi không, em gái của tôi thích cậu, sắp đến sinh nhật em ấy rồi, tôi muốn tặng cho em ấy." Chuyên viên trang điểm ngại ngùng nói.

Cố Hoành đồng ý, chuyên viên trang điểm lập tức đi quyền vờ.

Cố Hoành không chỉ có ký tên, mà còn viết một câu chúc mừng. Chữ của anh mạnh mẽ có lực, vô cùng cảnh đẹp ý vui.

Rất nhiều minh tinh ký tên rất được, nhưng chữ viết ra lại không đẹp, nhưng Cố Hoành thì không giống vậy, anh viết câu chúc mừng cũng đẹp mắt như vậy, nhìn một cái là biết đã từng luyện thư pháp.

Sau 8 tuổi anh vẫn luôn sinh sống ở nước ngoài, có thể viết chữ đẹp như vậy rất khó.

Đường Từ Thiện một mặt sùng bái, Cố Hoành hỏi: "Cô cũng muốn?"

Đường Từ Thiện: "....." Cô nói không có ý nghĩ này có thể bôi xấu mặt mũi anh không?

Cố Hoành: "Sau này ký cho cô."

Đường Từ Thiện vui vẻ gạt đầu: "Ừm! Cảm ơn Cố tiên sinh." Ảnh đế ký tên, đem đi tặng ai đó trước khi nói lời từ biệt khẳng định người đó sẽ rất thích.

Cố Hoành đến phim trường quay phim. Hôm nay diễn trong nhà, anh đóng vai Lục Cảnh Thần, từ nhỏ cùng sư phụ ẩn cư trong núi rừng. Năm 20 tuổi, sư phụ mất tích một cách thần bí, nên anh đi ra ngoài tìm kiếm.

(Đoạn dưới là đang nói trong phim cổ trang nên Hi dừng từ ngữ cổ đại nhé mọi người.)

Trên đường có một quán rượu đơn sơ, Lục Cảnh Thần đi vào ăn cơm nghỉ trọ. *(Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi)*. Trong quán rượu người ngồi đầy, Lục Cảnh Thần là giang hồ sơ đẳng trên người mặc một bộ y phục màu xanh, chất liệu may mặc tuy không quý giá, nhưng tướng mạo của hắn thanh thuần, khí chất xuất chúng, rất nhanh đã làm cho một số người chú ý đến.

Hắn ngồi ngay ngắn tại chỗ, bưng chén trà lên uống, sau đó ăn thịt, tựa như bầu không khí quý dị xung quanh không có liên quan đến hắn.

Có hai người cùng bàn đối mắt với nhau, cầm lấy đại đao cùng đi về phía Lục Cảnh Thần, vừa đi đến bàn bên cạnh, vung đại đao lên liền chém xuống bàn Lục Cảnh Thần: "Tiểu huynh đệ, ăn không tẻ a."

Lục Cảnh Thần vẫn luôn rất bình tĩnh, giương mắt nhìn tên đó: "Không liên quan đến ngươi." Một câu nói lạnh lùng, không để đối phương vào mắt chút nào.

"Sao lại không liên quan với ta? Mùi thịt người ăn bay đến ở bọn ta, làm con sâu thềm ăn của ta thức tỉnh, người phải chịu trách nhiệm." Tên lưu manh cầm đầu ngang ngược vô lý.

Lục Cảnh Thần: "Miệng người đầy hơi thối phun đến chỗ ta, nợ này phải tính như thế nào?"

"Hừ! Người đây là mềm không ăn lại muốn ăn cứng." Tên lưu manh giơ đại đao lên, quay đầu ra hiệu cho thuộc hạ. Lúc bọn họ giơ đao nhìn về phía Lục Cảnh Thần, Lục Cảnh Thần cảm lấy chiếc đĩa trong ống đĩa phóng ra, những tên đó lập tức đau đến nổi lui về phía sau. Tiếp theo trong nháy mắt, Lục Cảnh Thần đứng dậy lao đến đám người đó, một người đánh một đám người, quyền cước linh hoạt, động tác nhanh như gió, rất nhanh đánh đám người đó ngã xuống. Sau khi xong chuyện, hắn trở về chỗ ngồi, tiếp tục dùng bữa.

Cảnh vừa rồi quay ba lần, đây đã xem như qua cảnh rất nhanh, dù sao cũng người nhiều, lại còn diễn cảnh đánh nhau, có một người phạm lỗi thì phải quay lại, vậy đều phải quay rất lâu.

Sau khi đạo diễn nói "Qua", Đường Từ Thiên đứng đợi một bên lập tức cảm lấy khăn lông chạy đến bên người Cố Hoàn, lau mồ hôi cho anh. Người cô thì thấp, Cố Hoàn cao hơn cô 25 cm, cô phải nhón chân lên mới thuận lợi lau mồ hôi trên trán của anh.

Cố Hoàn vẫn còn đang trao đổi với những diễn viên khác, thấy Đường Từ Thiên vất vả, đưa tay lấy khăn lông qua, nói: "Tôi làm là được." Giọng nói ôn nhu của anh, đối lập với khí thế dứt khoát vừa rồi trong phim.

Tay anh còn đụng phải ngón tay cô, Đường Từ Thiên cảm giác có một dòng điện từ giữa ngón tay chạy thẳng đến tim. Cô nghĩ: Xong rồi xong rồi, boss tạm thời ghẹo người như vậy, đi theo anh quá lâu e là sẽ không ổn. Trước khi Lý Húc trở về, cô phải kiên định.

Ừm, cô là trợ lý, chăm sóc tốt, làm việc thật tốt cho anh là được rồi.

Trong mắt cô chỉ có công việc.

Cô trở tay lấy bình nước của Cố Hoàn từ bên hông ba lô ra, mở nắp đưa cho anh: "Cố tiên sinh, uống nước."

Cố Hoàn nhận lấy, giữa đầu uống hết nửa bình. Đạo diễn đi đến, cười ha hả, nói: "Biểu hiện rất tốt, đợi lát nữa còn một cảnh, tiếp tục cố gắng." Sau đó ông ta nhìn về phía những người khác nói: "Mọi người cũng cố lên, nhân lúc này khai thông một chút, luyện tập một chút, để chút nữa đừng NG(*)."

(*) NG (Not good): chỉ những cảnh quay hay yếu tố kỹ thuật chưa đạt đúng yêu cầu của đạo diễn.

"Được!" Mọi người phụ họa.

Khai máy nhiều ngày như vậy, Đường Từ Thiên phát hiện hôm nay là ngày đạo diễn Ngô Khôn vui vẻ nhất, ngày thường đều là bộ dáng rất hung dữ, Lục Đan Ny là người bị ông ta mắng thường xuyên.

Đạo diễn vui vẻ mọi người cũng vui vẻ, trước kia đạo diễn không vui, đối với Đường Từ Thiên rất có ảnh hưởng, bởi vì tâm trạng của Lục Đan Ny không tốt sẽ rất khó phục vụ.

(Ý của Từ Thiên là lúc đạo diễn không vui thì sẽ mắng Lục Đan Ny, Lục Đan Ny bị mắng sẽ bực bội, rồi trút giận lên Từ Thiên.)

Cảnh thứ hai diễn xuất nhiều, dự tính ban đầu phải quay đến 12:00 hơn, nhưng cuối cùng 11:30 đã kết thúc.

Cơm hộp còn chưa đưa đến, mọi người hiếm khi kết thúc công việc sớm, nên ngồi vây quanh nhau nói chuyện phiếm.

Giữa mùa hè nóng bức, lại là buổi trưa, các diễn viên mặc y phục Trường sam(**) nóng đến cả người đều đổ mồ hôi, nhưng mà Cố Hoàn thì không như vậy.

Điều kiện phim trường có hạn, số lượng quạt điện không nhiều lắm, không thể làm cho tất cả mọi người mát mẻ.

Cố Hoàn là diễn viên chính, bây giờ lại là minh tinh nổi tiếng nhất, mọi người đều rất hiểu quy tắc, đem ngọn gió hướng về phía anh. Bọn họ quá nóng, nên kéo đạo cụ diễn ra một ít, hoặc là vén Trường sam lên, lộ chân ra cho mát, cảnh tượng buồn cười.

Diễn viên nghỉ ngơi, người phụ trách lại còn rất nhiều việc phải làm, sửa sang lại thiết bị, dọn dẹp phim trường.

Cố Hoàn tạm thời không cần Đường Từ Thiên làm gì, vì thế cô đã chạy tới giúp đỡ người phụ trách.

Bàn ghế đánh nhau bị lộn xộn, cất đạo cụ vào rương lớn, một mình cô đi dọn. Cảnh tay nhỏ nhỏ, khiêng đi rõ ràng rất tốn sức, nhưng trên mặt cô vẫn nở nụ cười.

Cố Hoàn vốn không định chiếm vị trí tốt quá lâu nên đứng dậy đi về phía Đường Từ Thiên.

Đường Từ Thiên thấy anh, hỏi: "Cố tiên sinh có chuyện gì không?" Trên tay cô còn khiêng một cái rương: "Tôi dọn xong cái này thì..... Haiz!"

Cố Hoàn lấy cái rương đi, khiêng qua cho người phụ trách.

Sử dụng trợ lý của anh để, kinh động anh để tự mình đi giúp đỡ, người phụ trách vô cùng sợ hãi: "Cố tiên sinh không cần ngài giúp đỡ, Từ Thiên cô cũng bận việc của cô đi. Thật xin lỗi a, làm chậm trễ các người."

Cố Hoàn khẽ gật đầu, nói: "Không nên để con gái làm việc nặng."

Người phụ trách vội vàng nói: "Phải phải phải, lần sau sẽ không."

Đường Từ Thiên thấy bộ dáng của người phụ trách bị hù dọa, nhìn không được mở miệng: "Cái này không nặng, tôi không phải con gái, tôi là nữ hán tử(*)." (Truyện chính chủ TiểuHiTieuHi). Cô muốn dùng sự hài hước xoa dịu bầu không khí.

(*) *Nữ hán tử: cô gái mạnh mẽ.*

Cổ Hoành quay đầu lại nhìn cô, mặt không cảm xúc: "Không cần thể hiện, ăn nhiều như vậy còn gầy như thế, xem ra là do vất vả nên gầy."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, hình như Cổ Hoành hơi thích quan người: "Ha, tôi cũng là bởi vì sợ ăn nhiều quá bị béo phì, cho nên muốn..... Lao động giảm cân."

"Tôi không thích người quá gầy. Lại đây tập thoại với tôi." Cổ Hoành xoay người bước đi.

Đường Từ Thiên: Cổ tiên sinh, ngài không cần thích tôi a, tôi chỉ là trợ lý tạm thời của anh mà thôi.

Đường Từ Thiên đột nhiên cảm thấy, ảnh đế cũng không dễ phục vụ như vậy.

Ngay cả ngoại hình của người ta cũng muốn quan.

(**) *Trường sam: áo dài nam kiểu Trung Quốc, dài qua đầu gối.*

□

Editor:

Chương sau: Đường Từ Thiên, qua đây ngồi.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đường Từ Thiên, qua đây ngồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

Hôm nay Lục Đan Ny chỉ có hai cảnh quay, cảnh đầu tiên là 4:00 chiều. Lẽ ra 2:00 chiều cô ta đến phim trường hoá trang là được, nhưng mà lúc 12:00 trưa mọi người đều đang ăn cơm hộp, cô ta đã đến.

Lúc đó Đường Từ Thiên đang cùng những nhân viên công tác khác ở một cái bàn trong góc ăn cơm, Cổ Hoành và đạo diễn cùng với những diễn viên chủ lực khác ngồi một bàn, cách một chút khoảng cách.

Lục Đan Ny mang hai mươi mấy bình nước ép trái cây tươi đến, cô ta nói sáng nay rảnh rồi không có chuyện gì làm, tự mình ép.

Khi cô ta nói lời này, Đường Từ Thiên đưa mắt nhìn về phía Phương Lan, đúng lúc Phương Lan cũng nhìn về phía cô. Trong mắt Phương Lan bắt đầu dĩ nói với Đường Từ Thiên, nước ép trái cây là do cô làm.

Hai mươi mấy bình đương nhiên không đủ chia, một số chức vị hơi thấp đương nhiên không đến tham gia náo nhiệt, trong đó bao gồm Đường Từ Thiên.

Một bàn của Đạo diễn, Lục Đan Ny tự mình đưa tới: "Ngô đạo, ngài vất vả nhất, hôm qua tôi phát hiện giọng nói của ngài hơi khàn, vì vậy cố ý ép nước lê cho ngài."

Đạo diễn cười nói cô ta là tri kỷ.

Lục Đan Ny lấy ba bình nước trái cây đến trước mặt Cổ Hoành, nói: "Không biết Cổ đại ảnh đế thích mùi vị nào, ở đây có nước ép kiwi, nước ép bơ, nước ép nho, anh lại chọn đi."

Cổ Hoành tiện tay lấy một bình nước ép nho, khách sáo nói: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Lục Đan Ny lại tiếp tục phát nước trái cây cho mấy vị diễn viên đang ngồi, giống như lơ đãng hỏi Cổ Hoành: "Từ Thiên ở chỗ anh biểu hiện tốt chứ?"

Khóe miệng của Cổ Hoành hơi nhếch lên: "Rất tốt."

Lục Đan Ny tự hào cười nói: "Từ Thiên giống như chị em của tôi vậy, nếu cô ấy có gì làm không tốt, anh ngược lại nhất định phải khoan dung hơn nha."

Nữ số 3 xinh đẹp tự mình ép nước trái cây đem đến tạo quan hệ tốt với nam chính, mọi người đương nhiên cũng tò mò biểu hiện của bọn họ, vì vậy lúc này mọi người xung quanh đều ngưng nói cười, đem lực chú ý đặt ở bên này.

Cuộc đối thoại của bọn họ, Đường Từ Thiển ở bàn kia cũng nghe thấy. Lúc nói đến tên cô, sự chú ý của mọi người cũng chia qua đây một chút.

Khi Lục Đan Ny nói đến hai chữ "Chị em", đối diện ánh mắt của mọi người, cô chỉ có thể cười cười.

Cố Hoành chỉ nhàn nhạt gật đầu: "Ừ." Sau đó một lần nữa cầm đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

Lục Đan Ny không quấy rầy bọn họ nữa, trước khi đi còn qua kê Đường Từ Thiển ăn nhiều một chút ha, tiện thể cho cô một miếng bánh kem socola, một miếng rất lớn.

Cô thích bánh kem, mặc dù hơi nhiều nhưng cô ăn được, chỉ là ánh mắt của Cố Hoành khiến cô ăn không vô.

Vừa cô là đồ tham ăn vừa chê cô quá gầy, vậy cô là nên ăn nhiều một chút hay ăn ít một chút?

Quá rối rắm, Đường Từ Thiển bung bánh kem đi đến một góc mà Cố Hoành không nhìn thấy được, lặng lẽ ăn hết.

Sau khi ăn xong còn nửa tiếng nghỉ ngơi, đa số mọi người tìm chỗ ngủ một lát, có người lấy máy tờ báo, giấy carton lót trên đất nằm, có người úp mặt vào bàn ngủ, có người dựa vào ghế ngủ.

Cố Hoành không ngủ, anh ngồi ở một cái ghế xếp xem kịch bản, Đường Từ Thiển làm trợ lý của anh, ngồi trên ghế nhỏ ở bên cạnh chống lại cơn buồn ngủ.

Ghế dựa rất thấp, thoát nhìn giống như ngồi xổm ở đó, cô ôm hai đầu gối, đầu thì gối lên trên, mí mắt từ từ khép lại, lại cố gắng mở ra.

Bốn phía yên tĩnh lạ thường, Cố Hoành thấy cô chịu đựng không ngủ, liền nhỏ giọng nói: "Ngủ đi."

Đường Từ Thiển không chút nghỉ ngơi lắc đầu, Cố Hoành lập tức đặt kịch bản qua một bên, dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Vài phút sau, anh mở mắt ra nhìn qua bên cạnh, cái người nhỏ gầy đã ngủ rồi.

Cố Hoành vào đoàn phim mấy ngày, tiến độ quay phim nhanh hơn nhiều.

Nội dung chính của bộ phim võ hiệp này là Lục Cảnh Thần vì tìm kiếm tung tích của sư phụ nên ra ngoài hành tẩu giang hồ, dần dần bị cuốn vào giang hồ tranh đấu, mà thân thể bí ẩn của anh cũng nổi lên mặt nước, cuối cùng là vì gia tộc báo thù. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Nội dung phụ là tình yêu lận đận ngược tâm với nữ chính.

Bởi vì đây là phim võ hiệp, rất nhiều cảnh quay đều quay bên ngoài, thậm chí rất nhiều cảnh quay trong rừng núi. So với phim cung đình đang hot, phim võ hiệp vất vả hơn nhiều.

Cũng may phim trường này có rất nhiều đường xá phổ phường, mấy ngọn núi lớn, còn có sơn động vách đá, 70% nội dung bộ phim này có thể quay ở đây, 30% còn lại là lấy cảnh nằm rải rác ở mấy tỉnh khác.

Cảnh diễn hôm nay là ở một quán trọ.

Đi theo Cố Hoành mấy ngày, Đường Từ Thiển đã thích ứng được tiết tấu của anh. Cảnh diễn của anh nhiều, một ngày phải quay mười mấy tiếng, Đường Từ Thiển ngoài trừ thời gian ở phim trường nhiều hơn ở ngoài, thì vẫn rảnh rỗi hơn trước kia rất nhiều.

Rảnh đến nỗi Phương Lan nhận được ủy thác của Lục Đan Ny tới tìm cô, cô cũng không có cách nào trốn tránh.

Lúc này, diễn viên đang quay phim, Đường Từ Thiển đứng một bên chờ, Phương Lan đi đến: "Từ Thiển, tối nay sau 8:00 Đan Ny và Cố Hoành diễn một màn kịch, người không nhiều lắm, sau khi kết thúc công việc Đan Ny muốn mời mọi người đi ăn khuya, cô cần phải nói vô một chút nha."

Mấy hôm nay Lục Đan Ny kiểm chế bất động, bởi vì thời cơ chưa đến, bây giờ kiểm chế không được nữa.

Vốn dĩ việc tạo tai tiếng cùng với Cố Hoành, cô ta cũng không phải rất tích cực, nhưng mà nhìn thấy trên mạng bàn luận về bộ phim《Độc bộ giang hồ》rất nhiều người tỏ ra không quen biết cô ta, cho dù công ty quan hệ xã hội đang kêu gọi tuyên truyền cho cô ta, nhưng vẫn không nổi lên bao nhiêu bọt sóng.

Hiện tại giới giải trí nổi rất dễ, vận khí đi qua lại càng dễ hơn. Cô ta khó lắm mới được quay phim của Ngô đạo, lần này còn không nổi, lần sau thì rất khó có nguồn tài nguyên tốt như vậy.

"Tôi nào có quyền lên tiếng a." Đường Từ Thiển cười khò.

Phương Lan cười nhạo nói: "Trải qua sự quan sát của chúng tôi mấy ngày hôm nay, Cố Hoành đối xử với cô khá tốt, đặc biệt là ở phương diện ăn uống. Hôm qua không phải anh ta còn đem phần cơm vịt xào gừng đổi cho cô sao, cũng bởi vì cô thích ăn."

"Đó là bởi vì anh ấy không thích ăn."

"Không phải anh ta không kén ăn sao?"

Đường Từ Thiển: "Anh ấy... Giảm cân."

Phương Lan liếc mắt: "Hôm nay anh ta còn ăn thịt kho tàu."

Đường Từ Thiển: "....."

"Dù sao tối nay lúc Đan Ny nói đến chuyện ăn khuya, cô biểu hiện nhiệt tình một chút là được."

Đường Từ Thiển: "Được rồi."

Phuong Lan dùng khuỷu tay chọc chọc cô: "Tích cực một chút. Cô phải biết rằng cô là trợ lý tạm thời của Cố Hoành, sau này vẫn phải trở về bên Lục Đan Ny. Nếu Lục Đan Ny nổi tiếng, tiền lương của chúng ta có thể tăng cao rồi."

Đường Từ Thiển mím môi, gật đầu một cái.

Chuyện quan trọng đã giao phó xong, Phuong Lan gợn tay捏捏 khuôn mặt săn chắc, mịn màng của Đường Từ Thiển: "Tôi có thể phát tài hay không, phải xem ở cô."

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, đạo diễn kêu nghỉ ngơi, các cô lập tức đứng dậy, cầm khăn lông và bình nước chạy đến bên cạnh boss của mỗi người phục vụ.

Đạo diễn đi qua nói chuyện diễn xuất với diễn viên, chủ yếu nói với Lục Đan Ny.

Lục Đan Ny đóng vai nữ số 3 là chị họ của nữ chính, con gái của minh chủ võ lâm, với tính cách thanh cao ngạo mạn của cô ta, với sự chứng tình phùng nguyệt(*) của cô ta mà lại bị Lục Cảnh Thần coi thường. Cô ta đã động tâm với công tử văn nhả cho nên điều tra tìm kiếm khắp nơi, chính là vì muốn gây chú ý với anh.

(*) *Chứng tình phùng nguyệt*: là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Lục Đan Ny không phải xuất thân chính quy, kỹ thuật diễn xuất còn thiếu sót, biểu diễn chưa đạt, trước mắt đang quay cảnh cô ta đối với sự lạnh nhạt của Lục Cảnh Thần thẹn quá hóa giận, diễn cảnh ném chén trà về phía anh. Đã NG bảy tám lần, đạo diễn đã không còn kiên nhẫn: "Cô phải đem cảm xúc tương tư khó chịu của một cô gái nhỏ khi đối mặt với người mình thích biểu hiện ra ngoài, cô phải hòa nhập vào tư tưởng của nhân vật, suy nghĩ cảm thụ nhân vật nhiều hơn."

"Đạo diễn, tôi biết rồi!" Lục Đan Ny khiêm tốn nghe chỉ dạy.

"Haiz, Cố Hoành cũng không phải xuất thân chính quy, nhưng kỹ thuật diễn xuất của cậu ấy thật sự không có gì để nói." Đạo diễn thở dài đi ra ngoài.

Mặt của Lục Đan Ny trong nháy mắt lạnh xuống.

Thái độ của đạo diễn đối với cô ta không tốt, còn không phải bởi vì danh tiếng của cô ta không đủ lớn sao? Cố Hoành thì thôi đi, Chu Mạn Di cũng không xuất thân chính quy, kỹ thuật diễn xuất có bằng cô ta đâu, nhưng mà Chu Mạn Di người ta danh tiếng lớn a, đạo diễn đối với cô ta luôn là hi hi ha ha. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Hừ! Cái gì mà đệ nhất mỹ nữ, mỹ nữ thanh thuần, nữ thần quốc dân, còn không phải sửa mũi, mua hot search.

Hơn nữa, hai hôm nay Chu Mạn Di ở đây lôi kéo Cố Hoành, còn không phải cũng muốn lãng xề. Dù sao trong cái giới này đều là như vậy, muốn một chút thanh cao gì đó cũng chỉ để cho người khác nhanh chân giành trước.

Quay ba lần nữa, sau khi đạo diễn nặng lời mấy câu, rốt cuộc lần diễn này miễn cưỡng được qua.

Buổi tối cảnh diễn đó cũng quay hơi lâu, lúc kết thúc công việc đã sắp 9:00. Lục Đan Ny mặt đầy áy náy nói với mọi người: "Mọi người thật ngại quá, hôm nay trạng thái của tôi không tốt lắm, làm hại mọi người vất vả lâu như vậy, vì để biểu đạt xin lỗi, đợi lát nữa tôi mời mọi người ăn đồ nướng, mọi người nhất định phải nể mặt nha."

Cuộc sống cùng đoàn khô khan nhàm chán, ngoại trừ quay phim ra thì không có sinh hoạt giải trí gì, chỉ có thể làm cho mọi người thả lỏng vui vẻ một chút đó chính là có người ngẫu nhiên mời ăn uống vui chơi.

Bởi vậy sau khi Lục Đan Ny nói xong, mọi người đều rất vui mừng hoan hô.

Cố Hoành không có biểu hiện gì, Lục Đan Ny mím cười nói với anh: "Cố Hoành, anh cũng phải đến nha, sự áy náy với anh vô cùng lớn."

Đường Từ Thiển đang ở bên cạnh Cố Hoành, cô nhận được ám chỉ của Lục Đan Ny, trong lòng Đường Từ Thiển phức tạp, quay đầu lại nhìn Cố Hoành, không biết có nên mở miệng hay không, nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Cố Hoành phát hiện ánh mắt của cô, nhìn qua, thấy mặt cô đầy vẻ bối rối, cho rằng cô muốn ăn, vì vậy cười một cái, đáp ứng Lục Đan Ny.

Sau đó, trong lòng Đường Từ Thiển càng phức tạp hơn.

Cô không phải thật sự tham ăn như vậy a.

Sau khi kết thúc công việc, đoàn người ngồi xe đi đến quán BBQ trước, ở đó đã được Lục Đan Ny bao hết, toàn bộ đồ ăn đã được chuẩn bị xong.

Một bàn nướng có thể ngồi năm sáu người, năm người rộng rãi một chút, sáu người thì hơi chen chúc một chút. Đạo diễn, Cố Hoành, Chu Mạn Di, Lục Đan Ny, còn có Tổ trưởng tổ kịch vụ ngồi chung bàn, ban đầu tạm thời là như vậy, Cố Hoành lại đột nhiên lên tiếng.

"Đường Từ Thiển, qua đây ngồi."

Mọi người: "....."

Ảnh đế không phải là người không thể rời khỏi trợ lý chứ, tại sao ăn đồ nướng còn phải gọi trợ lý ngồi bên cạnh?

Đối mặt ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cố Hoành bình tĩnh nói: "Nghe nói tay nghề nướng thịt của Đường Từ Thiển không tệ, tôi muốn nếm thử."

Được rồi, mọi người đều rất phục rồi.

Đường Từ Thiện đang nói nói cười cười với Phuong Lan, lấy cánh gà chuẩn bị nướng thì kinh ngạc, tâm tình đột nhiên trầm xuống.

Cô còn định ăn uống thỏa thích, ăn đến trời đất mù mịt, cái bụng tròn vo với Phuong Lan, nhưng ở bên cạnh Cổ Hoành làm sao có thể phát huy?

Nhưng mà boss đã lên tiếng, cô có thể làm sao bây giờ?

Cô chỉ có thể giả vờ vinh hạnh đi qua a.

Lục Đan Ny cười hỏi Cổ Hoành: "Anh nghe ai nói? Tôi cho rằng bí mật này chỉ có tôi biết."

Cổ Hoành: "Không phải cả đoàn phim đều biết đến chuyện này sao?"

Đường Từ Thiện: "....." Thanh danh của cô đã biến thành cái dạng gì rồi?

Editor:

Hôm nay Hi đăng 2 chương này xong thì Hi xin phép tạm thời ngừng đăng truyện, vì gia đình Hi vừa xảy ra chuyện buồn. Khi nào mọi chuyện sắp xếp xong Hi sẽ đăng truyện trở lại. Mong mọi người thông cảm.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cảm giác bị ảnh để bắt nạt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

Bàn nướng thiết kế hình tròn, bây giờ ngồi bên trái Cổ Hoành là Ngô đạo, ngồi bên phải là Lục Đan Ny.

Khoảng cách giữa năm người thật cân đối, Đường Từ Thiện bị Cổ Hoành gọi tới, Lục Đan Ny giả vờ ngây thơ không biết gì, vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, cũng không ý định kêu Đường Từ Thiện ngồi bên cạnh cô ta.

Nhưng mà Cổ Hoành di chuyển, anh đứng dậy dời cái ghế qua phía bên trái, cũng nói với Đường Từ Thiện: "Cô ngồi ở đây."

Đã có người nhiệt tình đem một cái ghế đến, đặt ở giữa chỗ ngồi của Cổ Hoành và Lục Đan Ny.

Cô có thể không ngồi ở đây không? Đây là vị trí Lục Đan Ny muốn ngồi, Lục Đan Ny sẽ không vui.

Quả nhiên, nụ cười của Lục Đan Ny hơi căng lại, tuy lúc ngẩng đầu nhìn cô vẫn duy trì nụ cười, nhưng mà trong mắt có hàn ý. Mặc dù như vậy nhưng cô ta vẫn tỏ vẻ thân thiết, nói: "Từ Thiện mau ngồi xuống, mấy hôm nay cô không ở bên cạnh tôi, tôi thật sự không quen đây. Cuối cùng cũng có cơ hội ngồi với cô một lát."

Vì vậy Đường Từ Thiện ngồi xuống, cũng tỏ lòng trung thành với Lục Đan Ny: "Không bao lâu nữa tôi sẽ trở về."

Cổ Hoành cầm hai xiên cánh gà đưa qua, cắt ngang cuộc đối thoại của các cô: "Nghiêm túc nướng, đừng nướng khét."

Đường Từ Thiện cười khan nhận lấy: "Được." Lần đầu tiên cô có cảm giác bị ảnh để bắt nạt.

Trên vỉ nướng rất nhanh bày đầy các loại xiên nướng, rau củ, hương vị nướng cũng lan ra bốn phía.

Người thấy hương vị mê người như vậy, nước bọt của Đường Từ Thiện bài tiết hết sức dồi dào, lặng lẽ nuốt nước bọt xuống mấy lần.

Nhưng mà các vị lẩu đại còn chưa ăn, làm sao đến lượt cô.

Rau củ nướng chín nhanh nhất: có rau hẹ, cải ngồng(**), nấm hương và cà tím. Rau hẹ là chín nhanh nhất, lúc sáng đạo diễn và Chu Mạn Di đã nói muốn ăn, vì thế đều cho bọn họ.

Ngoài trừ Chu Mạn Di và Lục Đan Ny đang ngồi chỉ giả vờ động động xiên nướng trên vỉ một chút, bốn người còn lại đều động tay.

Chỉ là sự động tay của Cổ Hoành, là lúc Đường Từ Thiện muốn lấy gia vị thì chủ động giúp cô lấy, cũng coi như giúp một việc lớn.

Động tác của Đường Từ Thiện rất thành thạo, lúc thoa dầu rót trứng than thì sẽ bốc lửa, Lục Đan Ny và Chu Mạn Di đều sẽ tránh ra phía sau, nhưng sắc mặt của Đường Từ Thiện không thay đổi, tiếp tục lật mặt, thoa dầu, rắc gia vị.

Ngô đạo cười nói: "Từ Thiện quả nhiên là tiểu trợ lý toàn năng, xách đến 30 kg vali hành lý lên thang lầu, còn nướng thịt chuyên nghiệp như vậy."

"30 kg?" Cổ Hoành nhìn về phía Đường Từ Thiện, đôi mắt hơi nheo lại.

"Tôi là nữ hán tử mà." Đường Từ Thiện cười nói.

Cổ Hoành cười lạnh một tiếng, không nói nữa.

Đường Từ Thiện xách 30 kg vali hành lý, là của Lục Đan Ny, cô ta kéo mạnh nụ cười, nói sang chuyện khác: "Từ Thiện đã từng đi làm ở quán BBQ, cho nên mới chuyên nghiệp như vậy."

"Lại còn từng đi làm ở quán BBQ." Ngô đạo kinh ngạc, nhìn Đường Từ Thiện với con mắt khác: "Đứa trẻ chăm chỉ sẽ được báo đáp."

"Đúng vậy, báo đáp chính là hôm nay có thể vì Ngô đạo nướng đồ ăn, nếu lát nữa cho tôi thêm một chữ ký viết tay thì tôi đây miễn nguyên rồi."

"Ha ha ha ha."

Đường Từ Thiện vỗ mông ngựa không tòi, mọi người đều cười.

Ngoại trừ Cổ Hoành.

"Vì sao cô phải đi làm ở quán BBQ?" Anh hỏi.

Lời này cũng hỏi..... "Đương nhiên là bởi vì thiếu tiền a."

"Nhà cô rất nghèo?"

"Ừ, rất nghèo." Đường Từ Thiện cũng không cảm thấy nghèo là chuyện gì đó không thể cho người khác biết: "Học phí Đại học và phí sinh hoạt của tôi, có một nửa là tự mình tôi kiếm."

"Ba mẹ cô đâu?"

"Ba mẹ tôi cũng rất cố gắng kiếm tiền, chỉ là tuổi tác của bọn họ cũng lớn rồi, tôi có khả năng đương nhiên muốn cùng họ cố gắng. Tôi cũng không cảm thấy vất vả, cuộc sống như vậy rất phong phú, thật tốt." (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Nụ cười trên mặt Đường Từ Thiện cũng không hề giả, nhưng khi nói đến sức khỏe của ba mẹ không tốt, trong mắt hiện lên một tia ưu thương.

Cổ Hoành nhìn cô, không tiếp tục hỏi nữa.

Đường Từ Thiện lấy một xiên cánh gà vàng óng cho Cổ Hoành: "Nướng chín rồi."

Cổ Hoành nhận lấy, không nhìn cô nữa.

"Quán BBQ rất vất vả, lại dơ, sao cô không đến McDonald's hay KFC làm việc a?" Chu Mạn Di hỏi.

Đường Từ Thiện: "Bởi vì đồ nướng ăn ngon hơn thức ăn nhanh, nghe nói phần com của nhân viên McDonald's và KFC là hamburger, so ra, vẫn là mỹ thực truyền thống Trung Quốc ăn ngon hơn a." Thật ra bởi vì thời gian làm việc ở quán BBQ vừa khéo thích hợp với cô, ban ngày cô phải đi học, thời gian buổi tối thì có thể đi làm việc, hơn nữa tiền lương cũng khá nhiều.

Mọi người không khỏi buồn cười.

Cổ Hoành cảm lấy một viên gà nướng khác đưa tới trước mặt Đường Từ Thiện: "Ăn đi, mỹ thực truyền thống Trung Quốc."

Mọi người cười rộ lên.

Đường Từ Thiện ngại ngần: "Tôi đợi lát nữa ăn sau."

"Ăn đi ăn đi."

Đạo diễn và Giang Tô trưởng cũng giục, Chu Mạn Di và Lục Đan Ny cũng đang cười, Đường Từ Thiện đành phải nhận lấy.

Hai vị diễn viên nữ một chút xíu thịt cũng không ăn, rau củ nướng cũng chỉ ăn một chút, bởi vì dầu mỡ quá nhiều, đồ nướng lại rất dễ bốc lửa, đối với làn da không tốt. Cho nên đồ ăn trên vỉ nướng, thật ra chỉ có bốn người ăn.

Đường Từ Thiện không dám làm càn quá, lịch sự nhã nhặn mà ăn, phần lớn thời gian của ba người đàn ông đều đang nói chuyện phiếm, ăn chỉ là thứ yếu. Vì thế, xiên nướng nướng chín dần dần xếp thành một đống.

Đường Từ Thiện nhìn thấy, vô cùng muốn hai ba lần giải quyết cho xong. Cô cảm thấy bản thân có chứng cưỡng bách, dù sao cũng không phải bởi vì tham ăn.

Hai nữ minh tinh đang tự sướng, còn chụp ảnh chung, sau khi chụp xong cùng nhau thưởng thức bàn luận, khen qua khen lại một chút.

Chỉ có Đường Từ Thiện, ngoại trừ ăn, thật đúng là không biết làm gì, nhưng mà cũng thể bất chấp mọi giá để ăn.

Haiz.....

Phiền muộn.

"Đường Từ Thiện." Đột nhiên, Cố Hoàn gọi cô.

"Hả?" Tầm mắt của Đường Từ Thiện từ xiên nướng dời đi: "Cố tiên sinh có chuyện gì? Anh muốn ăn xiên nướng sao? Muốn loại nào?"

Cố Hoàn: "Cô ăn nhiều một chút, đừng để thừa lại, lãng phí đồ ăn."

"Quá nhiều." Cô phải dè dặt.

"Ăn 2/3."

"Được, tôi sẽ cố gắng."

Ăn thịt nướng sao lại có thể không uống bia, Đường Từ Thiện uống hai lon, lúc đang định mở lon thứ ba ra, Cố Hoàn lại nói: "Uống ít thôi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Đường Từ Thiện lặng lẽ buông ra.

Giang Tổ trưởng cười ha hả, nói: "Hai người cũng không giống như quan hệ minh tinh và trợ lý a."

Đường Từ Thiện nghe xong trong lòng cả kinh, thật may Giang Tổ trưởng nói tiếp: "Cũng vì nhân phẩm của Cố ảnh để tốt, đối với trợ lý thân thiết như người một nhà, quả nhiên."

Cố Hoàn cười cười không lên tiếng.

Lục Đan Ny nghe xong trong lòng khó chịu, trợ lý là trợ lý, làm tốt công việc trợ lý là chuyện hiển nhiên, cần gì đối xử tốt với trợ lý như vậy chứ.

Không muốn nghe bọn họ nói này kia, Lục Đan Ny giờ đi động lên nói: "Chúng ta đến chụp chung một tấm ảnh đi, lưu lại làm kỷ niệm."

Lúc này đúng lúc Đường Từ Thiện cầm một xiên thịt dê nướng đưa vào miệng, nhìn thấy đi động giờ lên rất kinh ngạc, đôi mắt mở thật to.

"Cười lên" một tiếng, chụp xong. Trong ảnh chụp, hai nữ minh tinh ở trước cười có lúm đồng tiền như hoa, những người đàn ông ở sau đều ung dung điềm đạm, chỉ có bên miệng Đường Từ Thiện gặm xiên thịt dê, mặt đầy kinh ngạc.

"Chụp rất đẹp nha." Lục Đan Ny rất vừa lòng, tiện đà nói với Ngô đạo: "Đạo diễn, tấm ảnh này có thể đăng lên Weibo không?" Cô ta nhún mày, âm thanh nói chuyện như làm nũng.

Hơn phân nửa đàn ông không thể kháng cự được phụ nữ làm nũng, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp: "Đăng đi."

"Cảm ơn Ngô đạo." Sau đó cô ta quay đầu lại nói với Chu Mạn Di: "Tiện thể lấy ảnh chúng ta chụp chung đăng đi."

Chu Mạn Di mỉm cười gật đầu: "Ừ, cô đăng xong tôi chia sẻ lại."

Tính cách của Chu Mạn Di khá dịu dàng ít nói, không như Lục Đan Ny mạnh mẽ, bạo ngược. Chỉ là ở trong giới giải trí lăn lộn hai ba năm, có thể có địa vị như bây giờ, cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Lục Đan Ny muốn kiếm fame(*), vậy để cho cô ta kiếm đi, cuối cùng người hot chưa chắc là cô ta.

() Kiếm fame (bù fame, hái fame): ở đây nhằm ám chỉ một người nào đó đang muốn lấy sự nổi tiếng của người khác để làm bàn đạp cho bản thân. Về bản chất, thì từ này dùng để mỉa mai, châm biếm người nào đó đang muốn nhanh chóng nổi tiếng. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Hiện tượng này chúng ta thường thấy trong giới showbiz. Họ làm như vậy để gây sự chú ý của cộng đồng mạng nhằm nổi tiếng hơn.*

Sau khi đăng Weibo xong, hai nữ minh tinh bắt đầu lướt bình luận, nhỏ giọng trao đổi với nhau.

Do Đường Từ Thiện ngồi bên cạnh, vì vậy cuộc đối thoại của các cô đều nghe rõ ràng.

Lục Đan Ny: "Ai nha, có fans nói ngoại hình của chúng ta giống nhau đấy."

Chu Mạn Di: "Nhìn kỹ quả thật có điểm giống ha."

Lục Đan Ny: "Có vài người nói cô đẹp, có vài người nói tôi đẹp."

Chu Mạn Di: "Cả hai đều đẹp nhé."

Đường Từ Thiện vừa ăn thịt, vừa cảm khái trong lòng: làm minh tinh, thật mệt mỏi.

10:30, mọi người đều ăn gần xong hết rồi, nhao nhao tan cuộc.

Quán BBQ cách khách sạn không xa, đi xe khoảng vài phút, đi bộ thì hơn 20 phút. Mọi người đều đi ngồi xe, Cố Hoàn lại nói mới vừa ăn no muốn đi bộ về, tiện thể tiêu hóa thức ăn.

Tận dụng thời cơ, Lục Đan Ny nói: "Tôi đi với anh, ăn khuya đối với chúng tôi vốn dĩ là phá lệ, cần phải đem thức ăn tiêu hóa hết mới được."

Cố Hoành: "Cô chỉ ăn một quả cà tím, mấy cọng cải ngồng mà thôi, hơn nữa cô mang giày cao như vậy, xác định muốn đi bộ về?"

Đôi giày cao gót trên chân Lục Đan Ny là 9 cm, đi 20 phút, chân không tàn phế thì cũng tàn phế một nửa.

Chu Mạn Di cũng mang giày cao gót, cô ta ngược lại không định đi bộ về. Cô ta đưa tay khoác tay Lục Đan Ny, thân thiết nói: "Chúng ta ngồi xe đi, mang giày cao gót đi bộ về ngày mai sẽ biến thành người què, muốn mập thì chúng ta cùng nhau mập đi."

Lục Đan Ny một chút cũng không thích đi bộ, chỉ là cô ta không muốn buông tha cơ hội ở chung với Cố Hoành thôi. Cùng nhau tàn bộ, đây thật sự là thời cơ lan truyền tin đồn tốt nhất.

Giày cao gót cần bàn không phải là vấn đề, ở chỗ Phương Lan có chuẩn bị sẵn một đôi giày đế bằng, nếu Cố Hoành từ chối, vậy thôi đi.

Cần gì phải tự hạ thấp giá trị con người của mình như vậy.

"Được a, cùng mập với cô." Lục Đan Ny cười trả lời Chu Mạn Di, một bộ dáng chị em em em tình thâm.

Đường Từ Thiên biết, cục diện hài hòa như vậy chỉ sẽ duy trì cho đến trước khi hai người tách ra. Đối với chuyện thế này, cô đã thấy nhiều rồi, không có gì lạ.

Cũng may cô tạm thời không phát hiện Cố Hoành ở trước mặt người khác hay ở sau lưng người khác có cái gì khác biệt. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất đi theo Cố Hoành không một mồi như thế.

Cố Hoành là nam minh tinh đầu tiên cô đi theo, nghe nói rất nhiều nam minh tinh đời sống riêng tư hỗn loạn, suốt ngày cùng người khác vụng trộm, lúc vụng trộm trợ lý thật sự giống như đang đánh giấc vậy, phải che chở, còn phải đề phòng bọn chó săn(*) chụp lén, sau khi phát hiện bị chụp lén, còn phải phụ trách giải quyết.

(*) *Chó săn: thợ săn ảnh, paparazzi.*

Trước mắt Cố Hoành không phải là người như vậy, nhưng cũng không chắc chắn, người trong giới giải trí, phần lớn là một người nhiều mặt.

Mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ không kinh ngạc, từ lúc ban đầu cô có hướng nhìn tốt đẹp đối với giới giải trí, nhưng đã sớm bị hiện thực đá kích, thường xuyên thấy diễn biến như ngày hôm nay.

Tượng tượng tốt đẹp đến cỡ nào, đá kích sẽ triệt để đến cỡ đó.

Đạo diễn ngáp một cái: "Mau về ngủ thôi, ngày mai làm việc cho tốt."

Làm việc một ngày, tan tầm lại tới, ngoại trừ Cố Hoành, không có ai muốn đi bộ. Vì thế cuối cùng chỉ còn Đường Từ Thiên bị buộc đi bộ về với anh.

(**) Cải ngồng:

□

Editor:

Chào mọi người. Hôm nay Hi chính thức đăng truyện lại.

Chuyện nhà của Hi gần như ổn rồi, nhưng có một số việc thay đổi, nên sau này lịch đăng truyện cũng thay đổi, sẽ không thể đăng đều đặn được nữa, mà Hi lại không muốn drop truyện, không muốn bỏ đi những tình cảm mà mọi người dành cho Hi vì vậy truyện có thể đăng chậm và không đăng cố định thì cũng mong mọi người thông cảm cho Hi nhé. Nếu mọi người cảm thấy đợi lâu quá thì có thể đợi đến lúc hoàn truyện rồi xem một lần nhé.

Xin chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ Hi trong thời gian qua.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Mau xem Weibo!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tiểu Hi

□□□

Cuối mùa hè đầu mùa thu, cho dù ban ngày nóng nực bao nhiêu, thì ban đêm luôn mát mẻ dễ chịu.

Ngày thường Cố Hoành thích ăn mặc đơn giản, tóc cắt rất ngắn, bình thường không cần sửa soạn, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, khí chất vẫn xuất chúng như cũ.

Đi bộ dưới ánh đèn đường mờ nhạt vào ban đêm, hai bên là dân cư nằm ngay ngắn, người đi đường thưa thớt, ngẫu nhiên trông thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi một trước một sau, nhưng cũng chỉ nghĩ là một đôi tình nhân bình thường mà thôi.

Cố Hoành đi phía trước, đi chậm hơn ngày thường rất nhiều. Đường Từ Thiển đi theo sau lưng anh, cúi đầu nhìn mặt đường, cách ba miếng gạch một bước.

"Ba mẹ cô làm công việc gì?" Cố Hoành đột nhiên hỏi.

Đường Từ Thiển trả lời: "Mẹ tôi làm đầu bếp ở một khu nhà trẻ, ba tôi đã mất rồi."

Cố Hoành dừng bước chân lại, Đường Từ Thiển thiếu chút nữa đụng vào anh.

"Chuyện khi nào?"

"Hả?"

"Ba cô..."

"À, ba tôi đã mất ba năm rồi." Cô cười một cái: "Sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường, lúc còn sống sống tốt là được. Ba tôi nói như vậy."

Cố Hoành bình tĩnh nhìn cô, giơ tay lên xoa xoa đỉnh đầu của cô, anh là đang an ủi cô.

Khi còn nhỏ, ba cô rất thích xoa đầu cô, mặc dù làm cho tóc cô lộn xộn, nhưng mà cô chưa bao giờ có ý kiến, bởi vì cô cảm thấy đây là bày tỏ sự yêu thương.

Giờ phút này, Cố Hoành làm cái động tác này, khiến cho cô cảm thấy ấm áp.

Cố Hoành thu tay lại: "Đi thôi."

Đi được nửa đường, Đường Từ Thiển có tin nhắn WeChat. Cô lấy di động ra xem, là Phuong Lan gửi tới.

[Từ Thiển! Mau xem Weibo!]

Đường Từ Thiển mở Weibo ra, hot nhất là bài đăng vừa rồi của Lục Đan Ny, nhấn mở hình ảnh, biểu cảm kỳ lạ của mình đặc biệt nổi bật. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Trong lòng cô ảo não, nhưng mà mấy giây sau đã thông suốt, cô chỉ là làm nhen, những người khác đều là tai to mặt lớn, sẽ không có ai chú ý đến cô.

Dựa theo thói quen, cô lại nhấn mở bình luận ra, nhìn nhìn, cô dừng bước, ngón cái vẫn luôn kéo màn hình lên.

Tại sao có nhiều người đang bàn luận về cô thế này?

[Cô gái đó là ai? Cầm xiên thịt dê kia.]

[Biểu cảm của cô ấy là sao vậy? Giống như bị giật mình vậy. Ha ha ha, cảm thấy rất đáng yêu.]

[Cô gái thịt xiên rõ ràng đang chuẩn bị ăn mà không kịp chuẩn bị chụp hình, ha ha ha ha.]

[O, hình như tầm mắt của Cố ánh để đang ở trên người cô gái thịt xiên.]

[Mặt cô gái đó thật nhỏ a, tuy hai vị nữ thần vô cùng xinh đẹp, nhưng mà cô ấy cũng dễ nhìn nha.]

[Xem cách ăn mặc, chắc là nhân viên công tác nhì.]

[Là trợ lý hả?]

[Là trợ lý của ai?]

[Là trợ lý của Cố Hoành! Tôi đã nhìn thấy, ở trước cửa phim trường, cô ấy nhỏ nhỏ gầy gầy.]

.....

Khu bình luận đã diễn biến thành thảo luận Đường Từ Thiển, Đường Từ Thiển đã ngốc rồi.

Vừa đúng lúc này, Phuong Lan lại gửi tin nhắn WeChat đến: [Thấy chưa? Cô nổi tiếng rồi cô biết không?]

"Sao dừng lại rồi?" Cố Hoành xoay người lại hỏi.

Đường Từ Thiển chớp chớp mắt, cô cũng không biết nên nói thế nào.

Cố Hoành bước lại một bước, dừng ở trước mặt cô, nghi hoặc cúi đầu xuống, sau đó đã nhìn thấy những bình luận đó.

"Đưa tôi xem."

Đường Từ Thiện đưa cho anh.

Cố Hoành nhìn một hồi, nhủ mày. Anh trả di động cho Đường Từ Thiện, sau đó gọi điện thoại cho Đinh Văn: "Chị xem Weibo của Lục Đan Ny một chút, sau đó giúp tôi xử lý chuyện này."

Đinh Văn không hỏi xảy ra chuyện gì, chỉ nói "Được", sau đó thì cúp máy.

Cố Hoành đưa tay ra vỗ vỗ lưng Đường Từ Thiện: "Sẽ có người giải quyết, đi nhanh thôi."

Đường Từ Thiện chưa từng nghĩ tới sẽ gặp chuyện như vậy, sẽ trở thành tiêu điểm trên mạng. Cô vẫn luôn cảm thấy internet rất đáng sợ, hiện tại cô có chút hoảng sợ.

Cố Hoành thấy cô vẫn đang buồn rầu, hỏi: "Cô không muốn nổi tiếng sao?"

Đường Từ Thiện lập tức lắc đầu, vô cùng quyết đoán: "Không muốn."

"Ngoại hình của cô không tệ, cơ hội muốn ra mắt rất nhiều."

"Tôi không muốn làm nghệ sĩ."

Cố Hoành hơi kinh ngạc: "Chẳng lẽ cô không cảm thấy diễn xuất rất thú vị sao? Còn có thể ăn mặc thật xinh đẹp."

Đường Từ Thiện bắt đầu cười: "Đã từng có một khoảng thời gian rất dài tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà sau khi biết được mặt thật của giới giải trí, tôi đã bỏ đi cái ý nghĩ này. Hơn nữa, tôi không có bối cảnh cũng không có điều kiện, rất khó."

Cố Hoành: "Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô."

Anh rất nghiêm túc, Đường Từ Thiện thật sự ngoài ý muốn. Tuy rằng thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng cô biết Cố Hoành cũng không phải là người tùy tiện đưa người gia nhập vào. Chỉ là, mặc kệ anh xuất phát từ nguyên nhân nào để nói với cô như vậy, cô cũng đều trả lời giống nhau.

"Cảm ơn, nhưng mà tôi không muốn, giới giải trí không thích hợp với tôi."

Cố Hoành truy vấn: "Chỗ nào không thích hợp?"

"Nhiều." Đường Từ Thiện bắt đầu số: "Tôi quá thấp, cũng không đủ xinh đẹp, dáng người cũng không cân đối."

Tầm mắt của Cố Hoành ở trên người cô chần chờ một hồi. "Ừ, còn gì nữa?"

"Tôi không biết diễn xuất, tôi cảm thấy tôi sẽ thường xuyên cười, sẽ thường xuyên NG, đạo diễn sẽ hận chết tôi."

Cố Hoành cười, gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Mặc dù Đường Từ Thiện tự mình hiểu lấy, nhưng mà bị người khác đánh giá tán thành, nội tâm vẫn hơi mất mát.

"Còn gì nữa?" Dáng vẻ của Cố Hoành rất có hứng thú.

Đường Từ Thiện lướt qua khói mù, cũng không quan tâm đến hình tượng nữa: "Còn có chính là làm nghệ sĩ phải ăn uống điều độ giảm cân a, mặc kệ người gây bao nhiêu cũng vậy, đã là thịt đều không thể ăn, ăn cũng chỉ có thể ăn một chút, sống như vậy, còn có ý nghĩa gì."

Cố Hoành cười ra tiếng: "Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất thì phải."

Thật ra quan trọng nhất chính là, quy tắc ngầm quá nhiều, Đường Từ Thiện không chấp nhận được, bởi vậy hoàn toàn xóa bỏ mơ ước đã từng.

Giống như bây giờ thì tốt rồi, làm trợ lý cho nghệ sĩ, có thể xem bọn họ đóng phim, có thể nhìn thấy rất nhiều người trong tivi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Kiếm tiền cũng đủ tiêu, thỉnh thoảng có thu nhập thêm, có thể dễ dư lên.

Điều không tốt nhất chính là rất ít thời gian để về nhà, muốn gặp mẹ một lần rất khó.

Cô đã lên kế hoạch xong, qua một hai năm nữa thì cô đổi nghề, trở về mở một cái quán nhỏ, mỗi ngày ở bên cạnh mẹ.

Hai người nói nói mấy câu, bất tri bất giác đã nhìn thấy khách sạn phía trước.

Cố Hoành có điện thoại, là Đinh Văn.

Điện thoại vừa thông chị ta liền cười: "Từ Thiện của cậu thật không tệ a, năng lực hấp dẫn đôi mắt vượt qua hai vị minh tinh xinh đẹp. Tôi cũng muốn thừa dịp này ký hợp đồng với cô ấy, đóng gói cô ấy thật tốt để cho cô ấy ra mắt."

"Cô ấy nói không muốn làm nghệ sĩ."

"Hả? Cậu hỏi rồi?"

"Ừ."

"Có lẽ tôi đi hỏi thì không giống nhau." Ngay cả Cố Hoành, Đinh Văn cũng có thể thu phục, thì Đường Từ Thiện cũng có thể thu phục.

Cố Hoành không nói đùa với chị ta nữa: "Chuyện xử lý xong chưa?"

"Tôi liên hệ với người đại diện Lục Đan Ny, hiện tại Weibo đã xóa, chỉ là đã đăng lên hơn nửa tiếng, lượt chia sẻ cũng không biết mấy vạn rồi, còn lại chỉ có thể mong fans ngủ một giấc thì quên mất. Yên tâm đi, Từ Thiển không phải người nổi tiếng, từ từ bọn họ sẽ quên thôi."

"Ừ. Chỉ có như vậy."

"Có phải cô gái nhỏ bị dọa sợ rồi không?" Đinh Văn cười trên sự đau khổ của người khác một chút.

"Còn ổn."

"An ủi cho tốt một chút." Đinh Văn cúp máy.

Cố Hoành quay đầu lại nói với Đường Từ Thiển ở phía sau: "Weibo đã xóa rồi."

Đường Từ Thiển thở phào nhẹ nhõm: "Sau khi xóa những fans đó sẽ quên tôi chứ?"

"Đừng lo lắng, rất nhiều người cố gắng muốn được nhớ kỹ nhưng đều không thể như ý nguyện. Cô, qua mấy ngày nữa bọn họ cũng không nhớ rõ."

Có những lời này của Cố Hoành, Đường Từ Thiển đã an tâm rồi.

Hai người cùng nhau đi thang máy lên lầu, cửa thang máy đóng lại, Đường Từ Thiển nói: "Tôi có thể đến lầu 12 một chút không?"

"Đến đó xem sắc mặt của Lục Đan Ny?"

Đường Từ Thiển không lên tiếng, Cố Hoành kiên quyết nói: "Không được đi."

Đường Từ Thiển mím môi không nói, cũng không kiên quyết muốn đi, suy nghĩ đợi lát nữa gọi điện thoại cho Lục Đan Ny là được. Cô biết tâm trạng bây giờ của Lục Đan Ny như thế nào, vốn dĩ thật đã vất vả đăng một tấm ảnh để nhiều người chú ý đến cô ta, nhưng lại vì một trợ lý nhỏ nhoi phân tán tiêu điểm.

Nhất định bây giờ Lục Đan Ny đang tức giận, tức giận Đường Từ Thiển.

Lục Đan Ny mới là boss thật sự của Đường Từ Thiển, không lâu sau còn phải đi theo cô ta, chuyện thành ra như vậy, sau này không biết Lục Đan Ny sẽ như thế nào.

Sau khi trở về phòng, Đường Từ Thiển lập tức gọi điện thoại cho Lục Đan Ny.

Giọng điệu của Lục Đan Ny không tốt, nhưng cũng không có nói lời gì khó nghe, dặn dò cô sau này để ý một chút.

Trong lòng Đường Từ Thiển thấp thòm thoáng hồi phục, biết đây là Lục Đan Ny cho cô cơ hội.

Đường Từ Thiển không muốn thất nghiệp, tìm công việc lần nữa cũng không dễ dàng.

Cô đi tắm rửa một cái, nằm ở trên giường lấy lại tinh thần kêu bản thân cố lên, chỉ trong chốc lát đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Editor:

Chương sau: Lục Đan Ny nói gì với cô?

Năm mới chúc mọi người có một năm suôn sẻ, thật nhiều sức khỏe, công việc thuận lợi. Những chuyện không vui, không tốt thì hãy để nó ở lại quá khứ, hãy nghĩ tới hiện tại và tương lai, hãy lạc quan mà sống, chuyện gì rồi cũng qua, đừng suy nghĩ quá nhiều có hại cho sức khỏe. Đặc biệt là các chuy em phụ nữ, hãy yêu thương bản thân mình nhiều hơn nhé.

Cám ơn mọi người thời gian qua đã luôn ủng hộ và yêu thương Hi.

NĂM MỚI VUI VẺ 2020. □□□

YÊU TẤT CẢ MỌI NGƯỜI. ♥♥♥

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lục Đan Ny nói gì với cô?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

Sáng hôm sau, Đường Từ Thiển và Cố Hoành đến phim trường.

Đạo diễn vừa nhìn thấy Đường Từ Thiển thì reu chọc: "Đường Từ Thiển à, không ngờ cô rất có tiềm năng nổi tiếng nha, ngoại hình của cô không tệ, nếu không thì tôi sắp xếp cho cô một nhân vật nhỏ?" Cô gái phim kiếm hiệp cơ bản đều là dịu dàng đáng yêu hoặc là thông minh tinh nghịch. Đường Từ Thiển: mắt to, mũi cao, miệng anh đào, rất có ý vị cổ điển, rất thích hợp phim cổ trang.

Đường Từ Thiển sợ tới mức nhanh chóng xua tay: "Đạo diễn, ngài tha cho tôi đi, diễn xuất rất khó a, tôi không diễn được."

"Haiz, còn chưa thử qua sao biết bản thân không được." Làm đạo diễn nhiều năm như vậy, Ngô Khôn rất biết nhìn người. Mặc dù ông ta không thể bảo đảm Đường Từ Thiển nhất định diễn tốt, nhưng mà có thể nhìn ra cô có tiềm năng.

Đường Từ Thiển cười khò từ chối: "Đạo diễn, ở trước mặt boss của tôi, ngài cũng đừng làm cho tôi khó xử."

Ngô đạo nhìn Cố Hoành một cái, sau đó nhấc tay che một bên miệng, nhỏ giọng nói với Đường Từ Thiển: "Vậy chúng ta đợi lát nữa nói?"

Đường Từ Thiển bất đắc dĩ, đạo diễn dùng đùa cô được không: "Đạo diễn, tôi không phải ý này! Tôi không muốn đóng phim, chỉ muốn làm trợ lý tận chức tận trách, không có dã tâm."

Cố Hoành từ lúc bắt đầu đã không có nói gì, hờ hững nhìn bọn họ.

Ngô đạo ha ha cười rộ lên, nhìn nhìn Cố Hoành và Đường Từ Thiển, bộ dáng rất hài lòng: "Không tệ không tệ, là một đứa trẻ ngoan. Nhưng mà cô chỉ là trợ lý tạm thời của Cố Hoành, sau này vẫn phải trở về bên cạnh Lục Đan Ny." Câu nói tiếp theo Ngô đạo chưa nói, tính tình của Lục Đan Ny, ở chung một thời gian thì có thể nhìn ra. Thời gian Cố Hoành chưa tới, Đường Từ Thiển đi theo bên cạnh Lục Đan Ny làm trợ lý, mọi người đều nhìn thấy ở trong mắt, cũng đau lòng cho cô gái nhỏ này đã chịu cực khổ lại còn vui vẻ.

"Chị Đan Ny cũng khá tốt." Đường Từ Thiển thật sự cảm thấy như vậy, trước kia cô cũng từng đi theo mấy người nghệ sĩ không có danh tiếng gì, tính tình cũng không thể tốt hơn so với Lục Đan Ny, ít nhất Lục Đan Ny trả tiền lương cao nhất.

Cũng không đúng, Cố Hoành mới cao nhất. Hôm đó Đinh Văn gửi cho cô 2 vạn tệ, cô sợ tới mức muốn trả lại. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Trước tiên vừa mới bắt đầu công việc đã phát tiền lương là không hợp lý, còn đưa nhiều như vậy, còn hơn bốn tháng tiền lương. Nhưng mà Đinh Văn nói, tiền lương này mới nói lên giá trị con người của Cố Hoành. Đường Từ Thiển không thể nào phân bác. Suy nghĩ, nếu như thời gian đi theo Cố Hoành rất ngắn, vậy sau này trả lại cho anh là được.

"Thật là một trợ lý tốt." Ngô đạo không nói thêm nữa, kêu Cố Hoành đi hoá trang, sau đó đi ra ngoài.

Thật ra đạo diễn chưa chắc thật sự muốn cho Đường Từ Thiển diễn xuất, chỉ là đêm qua Đường Từ Thiển ở trên Weibo đột nhiên nhận được sự chú ý, tâm tính rất có khả năng sẽ thay đổi, phần lớn ông ta chỉ là thăm dò.

Dù sao bây giờ mọi người đều chen lấn muốn được nổi tiếng.

Cố Hoành biết rõ ý đồ của đạo diễn, chẳng qua anh cảm thấy để Đường Từ Thiển diễn một nhân vật nhỏ không phải không thể, vì thế hỏi cô: "Đạo diễn nói, cô động tâm không?"

Tuy rằng ngày thường Đường Từ Thiển không thích suy nghĩ sự việc quá phức tạp, nhưng mà ở trong cái giới này thấy được việc đời cũng không ít, rõ ràng một câu nói của nhân vật lớn đại biểu không chỉ là một ý nghĩ. Cô lắc đầu: "Không có động tâm."

Cố Hoành hiểu rõ gật đầu: "Sau này nếu cô muốn diễn, tôi giúp cô."

Đối với việc Cố Hoành luôn muốn cho cô đi diễn xuất này, Đường Từ Thiển không rõ nguyên do, cô không tốn quá nhiều tâm tư đi xoắn xuýt: "Được. Nếu như có ngày đó, tôi sẽ tìm Cố tiên sinh."

Hôm nay cảnh diễn của Cố Hoành lại rất nhiều.

Lục Đan Ny chỉ có hai cảnh diễn, buổi chiều một cảnh, buổi tối một cảnh.

Buổi chiều lúc Cố Hoành đang đóng phim, Lục Đan Ny hóa trang xong đến chỗ quay phim.

Đường Từ Thiển ngồi ở ngoài chỗ quay chờ, sau đó Lục Đan Ny ăn mặc y phục cổ trang ngồi bên cạnh cô, trên mặt mang theo ý cười.

Phương Lan lấy một cái ghế để cho cô ta ngồi, sau khi cô ta ngồi xuống thì nói với Đường Từ Thiển: "Từ Thiển, Cố Hoành có sở thích gì? Ví dụ như sau khi trở lại khách sạn, thích làm gì, còn có thích ăn gì."

Ban đầu Đường Từ Thiển cho rằng cô ta sẽ nói chuyện tới qua, không ngờ lại là hỏi chuyện này.

Cô tình nguyện nói chuyện tới qua với Lục Đan Ny, đối với câu hỏi như vậy, cô không muốn trả lời, nhưng không nói không được: "Anh ấy về khách sạn thì tắm rửa nghỉ ngơi a, suất diễn của anh ấy nhiều như vậy, trở về cũng khuya lắm rồi. Có thời gian anh ấy sẽ xem báo, xem tin tức tivi."

"Còn ăn uống?" Lục Đan Ny cũng biết Cố Hoành bận rộn, đối với thói quen sinh hoạt của anh ta, cũng biết không chiếm được bao nhiêu tin tức có ích.

Về ăn uống, Đường Từ Thiển có không ít lời nói: "Anh ấy thường sẽ kêu tôi đi siêu thị mua đồ ăn, các loại quả hạch(*), sữa chua, sữa bò, trái cây khô, sô-cô-la, còn có chính là trái cây tươi."

(*) *Quả hạch có: hạt điều, hạt dẻ, hạt hướng dương, quả óc chó, đậu phộng....*

Trong khoảng thời gian này những thứ này cũng không thiếu, buổi tối trở về khách sạn, Cố Hoành đều sẽ kêu Đường Từ Thiên cùng ăn một ít, song đôi khi đều là Đường Từ Thiên ăn, Cố Hoành giải thích anh là diễn viên, ban đêm không thể ăn quá nhiều, chỉ là nhìn Đường Từ Thiên anh sẽ cảm thấy giống như bản thân mình ăn. Đối với loại logic này của anh, Đường Từ Thiên cũng không nghĩ nhiều, lời boss nói đều đúng.

Ban ngày đến phim trường, Cố Hoành cũng sẽ kêu Đường Từ Thiên để một ít đồ ăn vào ba lô, giữa hai bữa cơm sẽ cùng Đường Từ Thiên ăn một chút.

"Không ngờ anh để cũng là một người thèm ăn." Phương Lan bên cạnh giống như phát hiện đại lục mới vậy, lúc nhìn về phía Cố Hoành ở phim trường, ánh mắt rất phức tạp.

Đối với cách nói của Phương Lan, Đường Từ Thiên không có cùng quan điểm, nhưng mà cô không có lên tiếng. Ngộ nhớ các cô biết phần lớn đều do cô ăn, sợ rằng các cô có ý nghĩ khác.

Lục Đan Ny suy nghĩ một hồi, nói: "Tiếp theo tôi sẽ tìm cơ hội ở chung với Cố Hoành, Từ Thiên cô..... Ừm, phải thông minh một chút biết không?"

Đường Từ Thiên: "Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm cơ hội tránh đi."

Lục Đan Ny hài lòng mỉm cười: "Sau này trợ lý của Cố Hoành quay lại, cô tiếp tục ở bên cạnh tôi làm việc cho tốt, tôi sẽ không bạc đãi cô."

"Vâng, cảm ơn chị Đan Ny."

Lục Đan Ny đạt được mục đích, nhẹ nhàng đứng dậy rời đi. Nơi này không có gió, cô ta cũng không muốn ở lâu.

Vài phút sau, tạm dừng quay phim. Đường Từ Thiên lập tức cầm nước và khăn lông, còn có cây quạt chạy đến chỗ Cố Hoành.

Nhiệt độ không khí rất cao, trán Cố Hoành đã đổ mồ hôi, anh uống nước trước, Đường Từ Thiên thì mở quạt xếp ra quạt cho anh.

"Lục Đan Ny nói gì với cô?" Cố Hoành hỏi.

"Không có nói gì nha, chỉ là tùy tiện trò chuyện một chút." Đường Từ Thiên chột dạ.

Cố Hoành hí hóp mắt lại nhìn cô: "Cô ta không làm khó dễ cô?"

Đường Từ Thiên cười: "Không có a."

Cố Hoành: "Vậy thì được."

Cảnh diễn sau, là Cố Hoành diễn với Lục Đan Ny. Suất diễn của Lục Đan Ny giai đoạn trước nhiều, giai đoạn sau thì ít đi, suất diễn của nữ chính Chu Mạn Di thì ngược lại.

Cảnh diễn này là cảnh hành động, trong phim Lục Đan Ny đóng vai Đại tiểu thư một lời không hợp liền động thủ với Cố Hoành, Cố Hoành không muốn chấp nhận với cô ta, khắp nơi nhường cô ta, điểm này làm cho cô ta âm thầm đắc ý, sau đó giả bộ té ngã, ý muốn để cho Cố Hoành đỡ lấy cô ta. Đương nhiên, trong kịch bản Cố Hoành không có đỡ lấy, mà là thuận tay xóc đồng cô khô bên cạnh lên rồi ném xuống dưới người cô ta, để cô ta ngã không đau.

Lúc chưa bắt đầu, Lục Đan Ny và Cố Hoành đối diễn, chỉ đạo võ thuật đang dạy bọn họ cách sử dụng động tác. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Bọn họ rất nhanh đã tiếp thu, chỉ là lúc quay phim, Lục Đan Ny ngã xuống đồng cô khô đó, kết quả một màn chật vật, làm người xem cảm thấy sáng khoái, nhưng mà Lục Đan Ny ngã quá già, NG vài lần.

Tính khí của đạo diễn nổi lên: "Lục Đan Ny, tuy trong phim là giả bộ té ngã, nhưng cô phải biết rằng trong nháy mắt ngã xuống đó là té ngã thật, là bởi vì tin tưởng Lục Cảnh Thần sẽ đỡ được cô, cho nên buông lỏng ngã xuống. Cô phải biểu hiện sự chật vật sau khi ngã xuống, không phải xinh đẹp! Nhân vật này, trọng điểm của cảnh diễn này, chính là cô khổ khổ!"

Lục Đan Ny thật sự cố kỵ hình tượng, cô ta đóng vai nhân vật có tính cách không tốt thì thôi đi, nếu như để cô ta té ngã quá khó coi, cô ta không cam tâm, coi như chật vật, cũng phải có mỹ cảm(*).

(*) *Mỹ cảm: khả năng thưởng thức cái đẹp.*

Tiếp theo NG hai lần nữa, đạo diễn đã không muốn nói chuyện, định kêu mọi người nghỉ ngơi. Cố Hoành lại nói: "Quay lại lần cuối đi."

Đạo diễn hơi ngạc nhiên.

Cố Hoành lại nói: "Lần này chắc có thể qua."

Mặc dù không biết anh lấy đâu ra tự tin, nhưng mà mọi người tin.

Bắt đầu là một đánh một nhường, đến lúc Lục Đan Ny té ngã dự tính trước, biểu cảm cố ý của cô ta chợt lóe, khi Cố Hoành xách đồng cô khô đặt dưới người cô ta hơi dùng sức. Lúc chỗ máy quay không quay đến, một góc đồng cô khô đụng vào người Lục Đan Ny, trọng tâm của cô ta mất thăng bằng, thân mình nặng nề ngã xuống đồng cô khô, một lớp bụi bay lên.

Trong nháy mắt cô ta ngã xuống, phát ra một tiếng kêu kinh hoàng lo sợ, cùng với đỉnh đầu dính rom rạ và biểu cảm ngốc ngốc.

Rất tự nhiên.

"Cát! Qua!" Cuối cùng đạo diễn đã nói ra từ này, mọi người rốt cuộc có thể thở phào một cái.

Phương Lan đã chạy tới như bay, đỡ Lục Đan Ny dậy, giúp cô ta kéo rom rạ trên người xuống. Lục Đan Ny biết Cố Hoành cố ý, trong lòng ảm ức, nhưng mà nhin xuống.

Dù sao chuyện này cô ta ghi nhớ rồi.

Kỹ thuật diễn xuất của Lục Đan Ny không tốt, nhưng cô ta coi như có thể nhin, cũng không có để cho người khác phát hiện cô ta không vui. Chạng vạng, lúc ăn cơm, Lục Đan Ny còn bung cơm hộp lại cùng ăn với Cố Hoành.

Khi Cố Hoành ăn cơm thích tìm một nơi yên tĩnh ăn chung với Đường Từ Thiển, lúc Lục Đan Ny lại đây, Đường Từ Thiển rất thức thời bung hộp cơm đứng dậy: "Tôi có một số việc cần nói với Phương Lan, tôi đi tìm cô ấy, một lát sẽ trở về." Cũng không đợi Cố Hoành nói gì, cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lục Đan Ny dịu dàng cười một tiếng, ngồi xuống ở vị trí lúc này của Đường Từ Thiển.

Cái bàn của Cố Hoành là một thùng giấy, Đường Từ Thiển làm ra, ngồi trên cái ghế băng, không thoải mái.

Kỳ thật Lục Đan Ny không hiểu loại người như Cố Hoành, nghe nói dòng họ nhà anh ta không tệ, hơn nữa khôi đầu rất cao, lại nhận được giải thưởng lớn, bây giờ lại là nam chính, anh ta hoàn toàn có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt hơn, nhưng mà anh ta không biết sử dụng chút nào.

Ngoại trừ diện mạo khí chất của anh ta, Lục Đan Ny cũng sắp không tin anh ta không lo cơm áo gạo tiền từ nhỏ.

Một chút đáng về của thiếu gia cũng không có.

Lục Đan Ny cũng hoàn toàn không muốn cùng Cố Hoành phát triển cảm tình gì, đẹp thì có ích lợi gì? Ảnh đế thì thế nào? Cũng không phải hào môn.

"Cố Hoành, buổi chiều cảnh diễn đó may mà có anh, nếu không không biết còn phải quay mấy lần." Lục Đan Ny cảm kích nói: "Trước kia tôi chưa từng học biểu diễn, về phương diện diễn xuất còn có rất nhiều thiếu sót, sau này anh phải chỉ giáo nhiều hơn ha." Cô ta cười đơn thuần vô hại.

Cố Hoành: "Tôi cũng chưa từng học, chỉ giáo không dám nhận."

Lục Đan Ny: "Nhưng mà kỹ thuật diễn xuất của anh rất tốt a, có bí quyết gì không?"

Cố Hoành: "Nghiêm túc, dụng tâm, là được. Cô cũng có thể."

Nụ cười của Lục Đan Ny trong nháy mắt đình trệ, đây là nói cô ta không nghiêm túc, không dụng tâm?: "Anh nói đúng, chỉ là diễn cảnh đánh nhau là khuyết điểm của tôi, sau này tôi không hiểu thì có thể tới tìm anh chứ."

Cố Hoành: "Tìm chỉ đạo võ thuật tốt hơn."

Editor:

Chương sau: Lúc này anh giận tôi sao?

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

□□□□□

Đạo này bệnh Virus Corona bùng phát nhiều quá, mọi người hãy cẩn thận bảo vệ bản thân và những người thân của mình nhé.

Nếu cảm thấy có dấu hiệu thì hãy nhanh chóng đến bệnh viện kiểm tra, để kịp thời chữa trị cũng như không làm ảnh hưởng đến người thân và những người xung quanh mình.

Hãy vì bản thân cũng như vì cộng đồng nhé mọi người.

Cầu mong cơn đại dịch này nhanh chóng kết thúc để thế giới được bình yên. □□□

*** Cách phòng tránh:**

□

*** Dấu hiệu mắc bệnh:**

□

*** Bệnh viện nhận điều trị:**

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lúc này anh giận tôi sao

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

Lục Đan Ny cảm thấy nói chuyện với Cố Hoành vô cùng mệt, vô cùng khó chịu. Nhưng càng như thế, cô ta càng không phục.

Cô ta vừa ăn vừa tìm đề tài để nói với Cố Hoành, mà Cố Hoành đều trả lời có lệ với cô ta. Chưa đến 2 phút, anh đã ăn com xong rồi.

Đứng dậy bỏ hộp com vào trong thùng rác, sau đó kêu Đường Từ Thiển tới.

Lục Đan Ny ngồi trên ghế đầu nhỏ, nhìn bóng lưng của anh, âm thầm cười nhạt một tiếng. Cô ta cũng không tin không có cách tóm anh ta.

Cách đó không xa, Đường Từ Thiển đang trò chuyện vui vẻ với Phuong Lan, nên ăn com rất chậm, bây giờ vẫn còn chưa ăn xong. Cô buông com hộp xuống chạy lại: "Cố tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Ăn xong chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy đừng ăn nữa, đi với tôi."

Đường Từ Thiển: "....." Về mặt của cô đầy bi thương quay đầu lại nhìn hai miếng sườn trong hộp com mà lúc này không chịu một mảnh ăn hết, yên lặng đuổi theo bước chân của Cố Hoành.

Cố Hoành đi đến cái ghế dựa ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, phân phó Đường Từ Thiển giống như phân phó con sen, nói: "Đắm chân."

Quay một cảnh hành động là chuyện rất vất vả, thân thể khó tránh khỏi va đập, lực độ của động tác quá lớn, cơ bắp đau nhức là chuyện bình thường.

Đắm chân bóp vai thư giãn một chút, đây là chuyện những trợ lý khác thường xuyên làm, nhưng Đường Từ Thiển vẫn chưa làm qua.

Boss ra lệnh, cô đương nhiên phải nghe theo, vì thế ở bên chân anh ngồi xỏm xuống, nắm chặt tay thành quả đấm, nghiêm túc đấm đấm.

"Dùng sức chút." Cố Hoành bắt mắt.

Đường Từ Thiển làm theo.

Đắm khoảng 10 phút, tay Đường Từ Thiển dần dần mỏi nhừ, cường độ cũng không đều như lúc bắt đầu. Hơn nữa cô cũng chưa ăn no, sức lực không đủ dùng.

"Được rồi." Cố Hoành đột nhiên nói.

Đường Từ Thiển như trút được gánh nặng, khẽ mỉm cười, đột nhiên đứng dậy.

"A!" Nàng kêu nhỏ một tiếng, vừa vặn người đột nhiên mất thăng bằng, lập tức ngã vào người Cố Hoành. Cố Hoành nhanh tay lẹ mắt, đưa tay ra đón lấy Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển mang theo lực đánh vào, khiến cho Cố Hoành vừa mới ngồi thẳng lại ngã về lưng ghế, chân của Đường Từ Thiển vô lực, toàn bộ thân thể đều dựa vào người anh.

Động tĩnh của bọn họ làm cho người ngoài chú ý, nhìn tư thế mờ ám của bọn họ, về mặt của mọi người đều kinh ngạc.

Đầu Đường Từ Thiển "Àm" một tiếng, một chút khô nóng tản ra ngoài, khiến cho cả khuôn mặt của cô nhất thời đỏ lên.

"Cô có thể đứng lên không?" Cố Hoành vẫn đang nắm lấy cánh tay của cô, mặt không biểu cảm, hỏi.

Đường Từ Thiển bây giờ không thể suy nghĩ như bình thường: "Thật xin lỗi." Cô chống tay lên ngực anh, muốn mượn lực đứng dậy.

Nhưng mà, thất bại, người lại ngã trở về.

"Chân..... Chân tôi bị tê rồi." Nhìn người Cố Hoành, Đường Từ Thiển khóc không ra nước mắt.

Cố Hoành nặng nề thở ra một tiếng, bắt lấy cánh tay của cô, hơi nâng cô lên một chút, sau đó đứng dậy, nhường chỗ ngồi lại cho cô.

Đường Từ Thiển ngồi ở đó, hai chân cứng ngắc, không dám lộn xộn. Chân bị tê thật sự rất khó chịu.

Lúc này đổi thành Cố Hoành ngồi xỏm ở bên chân cô, nhìn cô, nói: "Cô từ từ cử động một chút."

Đường Từ Thiển lập tức lắc đầu: "Không được, rất khó chịu."

"Vậy cô đợi lát nữa cử động lại." Cổ Hoành trông coi cô.

Những người bên cạnh đã vây lại, quan tâm Đường Từ Thiện. Khuôn mặt của Đường Từ Thiện đáng yêu, tính cách cởi mở, bình thường lại rất nhiệt tình, tình cảm ở đoàn phim rất tốt.

Cũng chính bởi vì quan hệ của cô với mọi người rất tốt, ngày thường cứ mãi đùa giỡn, cho nên lúc này, một thầy đạo cụ cầm cái cây đạo cụ trên tay gõ vào chân Đường Từ Thiện một cái.

Đường Từ Thiện lập tức khó chịu đến nỗi nhe răng nhếch mép, ứa nước mắt muốn khóc, bộ dáng rất đáng thương.

Cổ Hoành quay đầu lại nhìn về phía thầy đạo cụ đó, ánh mắt lạnh lẽo. Nhiệt độ không khí nóng bức như cũ, nhưng thầy đạo cụ đột nhiên cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua. Ông ta hồi hận vì hành vi của mình.

"Tôi có thể cử động rồi." Đường Từ Thiện vui vẻ nói, đồng thời làm thêm động tác nhấc chân, nhưng mà lập tức lại hừ lên, vẫn chưa có khôi phục bình thường.

Cổ Hoành: "Từ từ, không vội."

Giọng nói của anh ôn nhu hơn ngày thường, khiến mọi người cũng hơi bất ngờ, chỉ có Đường Từ Thiện không phát hiện ra, nhú mày nhìn xem chân mình, hy vọng nhanh cử động lại như thường.

Cổ Hoành nắm lấy bắp chân của cô, nhẹ nhàng nâng lên. Thần kinh của Đường Từ Thiện căng cứng, vẫn cứ đón nhận từng cơn đau nhức tiếp theo trong chớp mắt.

Động tác của anh nhẹ nhàng, chậm chậm giúp Đường Từ Thiện hoạt động hai chân, một lát sau, Đường Từ Thiện đỡ hơn rồi. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Đường Từ Thiện như chợt được sinh mạng mới, nâng khuôn mặt vui vẻ sáng lạn lên nói với Cổ Hoành: "Cảm ơn Cổ tiên sinh!"

Cổ Hoành lấy lại vẻ ôn nhu vừa rồi, lạnh lùng "Ừ" một tiếng, sau đó đi ra ngoài.

Còn có mấy người đang vây quanh bên người Đường Từ Thiện, nhìn thấy Cổ Hoành đi xa, xì xào bàn tán, nói: "Hình như tâm trạng của Cổ ảnh để không tốt."

"Tôi cũng phát hiện, Từ Thiện, xảy ra chuyện gì vậy?"

Đường Từ Thiện chợt dạ lắc đầu: "Không rõ lắm." Cô biết chắc là liên quan đến cô và Lục Đan Ny.

"Bình thường Cổ ảnh để đều là một bộ dáng vô cầu vô dục, là chuyện gì khiến cho anh ấy lộ ra vẻ mặt không vui nhỉ?" Có người hết sức tò mò, sờ cằm trầm tư suy nghĩ.

Có người suy đoán: "Có phải là chuyện tình cảm không? Ảnh để và bạn gái bí mật giận hờn gì đó."

"Có khả năng."

"Từ Thiện, cô nói xem có khả năng hay không? À, bỏ đi. Cô là trợ lý của anh ấy, không nên bàn luận chuyện của anh ấy. Được rồi, được rồi, mọi người đều giải tán đi."

"Từ Thiện, hôm nay cô chú ý một chút, đừng chọc đến ảnh để, để tránh anh ấy trút giận lên người cô."

Đường Từ Thiện gật đầu: "Ừ ừ, tôi biết rồi."

Vài phút sau, Cổ Hoành đã quay lại, trên tay cầm một gói kẹo sữa thỏ trắng(**).

Anh đem kẹo sữa đưa tới trước mặt Đường Từ Thiện: "Cho cô ăn."

Đường Từ Thiện ngạc nhiên, không dám nhận: "Anh lấy ở đâu ra vậy?"

Cổ Hoành: "Một diễn viên quần chúng tặng cho tôi."

"Không phải anh không nhận quà của fans sao?"

"Cô ấy không phải là fans."

Đường Từ Thiện: "....." Không phải fans thì nhận?

Cổ Hoành không kiên nhẫn cho lắm, nói: "Cầm lấy."

Đường Từ Thiện nhận lấy, mở gói kẹo ra, lấy ra một viên đưa cho Cổ Hoành.

Cổ Hoành hơi ghét bỏ: "Tôi không ăn."

Đường Từ Thiện không một chút suy nghĩ, nói: "Không ăn tại sao lấy của người khác." Cô nói xong liền hối hận, boss muốn lấy thì lấy, không tới lượt cô quản a.

Không nghĩ tới chính là, Cổ Hoành không có phản bác Đường Từ Thiện, mà nhận lấy viên kẹo trên tay cô, xé giấy gói ra, bỏ kẹo vào trong miệng ăn.

Đường Từ Thiện chớp mắt mấy cái, không biết vì sao tâm tình bỗng nhiên tốt lên rất nhiều. Cô cắn cắn môi, thật cẩn thận hỏi: "Lúc nãy anh giận tôi sao?"

Cổ Hoành không trả lời thẳng vấn đề: "Sau này không có sự cho phép của tôi, không được tự ý rời đi."

Đường Từ Thiện: "Ồ."

Cố Hoành: "Ăn kẹo."

Đường Từ Thiển cười: "Vâng, cảm ơn Cố tiên sinh."

Thấy cô mặt mày vui vẻ, Cố Hoành thờ dài trong lòng.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Lục Đan Ny đều đăng Weibo, ý đồ ghép đôi đều làm người miên man bất định.

Kể từ sau đêm đăng ảnh chụp chung ở quán BBQ, fans của cô ta tăng vọt, cho dù có rất nhiều fans đều là fans của Cố Hoành đến, kêu cô đăng nhiều ảnh chụp của Cố Hoành một chút.

Cố Hoành không có Weibo, rất nhiều fans muốn biểu đạt tình yêu cũng không có nhà. Thật khó khăn lắm mới nhìn thấy có nữ tinh đăng ảnh chụp có anh ở bên trong, các cô đều xôn xao.

Lục Đan Ny không đăng ảnh chụp của Cố Hoành nữa, cô ta đăng tấm ảnh ăn com trên một cái bàn nhỏ, bày hai phần com hộp, một phần cô ta cầm, một phần còn lại không chụp đến chủ nhân. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Vì thế mọi người bàn tán sôi nổi, người ăn com chung với cô ta là ai. Rất nhiều người đều hỏi có phải là Cố Hoành không, nhưng mà Lục Đan Ny chưa hề trực tiếp đáp lại.

Cô ta còn đăng một tấm ảnh cánh tay ứ máu, nói cần một người có lực mạnh đến thoa rượu thuốc mới nhanh khỏi được

Vì thế, mọi người lại nói Cố Hoành có sức lực lớn, kêu anh ấy đến.

Ảnh chụp như vậy làm độ chú ý của cô ta tăng vọt, bạn trên mạng đối với trò chơi "Cô đăng ảnh, tôi tới đoán" không biết chán.

Lục Đan Ny còn gửi một bình luận trả lời: [Mọi người cứ việc đoán, tha hồ đoán, dù sao đoán đúng hay đoán sai tôi cũng sẽ không nói. (^.^#)]

Những tin này trên Weibo, Đường Từ Thiển đều nhìn thấy, cô đương nhiên biết rõ ý đồ của Lục Đan Ny. Trong khoảng thời gian này đi theo Cố Hoành, Cố Hoành đối với cô rất tốt, thậm chí cô cảm thấy kiếp trước mình đã làm chuyện gì đó thật tốt nên mới có thể gặp được boss như Cố Hoành. Nhưng mà người tốt với mình bị người khác lợi dụng, cô lại không biết nên giúp đỡ thế nào, hoặc là nói, cô không dám giúp đỡ.

Loại cảm giác áy náy này làm cho cô khó chịu.

"Đang suy nghĩ gì đó?" Cố Hoành đột nhiên ở sau lưng cô nói.

Màn hình di động của Đường Từ Thiển là giao diện Weibo, cô đang lướt bình luận của Weibo Lục Đan Ny, bên trong rất nhiều bình luận tên Cố Hoành. Cô lập tức đưa di động áp vào trong ngực: "Không có."

Di động của Cố Hoành không có tài ứng dụng Weibo, bình thường anh cũng không có lên mạng, con đường nắm bắt tin tức đều là báo chí và tivi. Theo như anh nói, tính chân thật của tin tức trên mạng không bảo đảm, sẽ bị lừa gạt, vẫn là không xem.

Anh không xem tin tức giải trí, điểm này hoàn toàn ngược lại với Lục Đan Ny.

Lục Đan Ny rất chú ý tin tức giải trí, hơn nữa yêu cầu trợ lý cũng phải nắm bắt hoàn toàn.

Hiện tại Đường Từ Thiển lướt Weibo, đã thuộc về thói quen nghề nghiệp.

Cố Hoành ngồi xuống bên cạnh cô: "Làm tốt trách nhiệm công việc của cô là được, đừng nghĩ quá nhiều. Tự mình cân nhắc thiệt hơn, cô cảm thấy làm thế nào tương đối tốt với bản thân thì cứ làm như thế đó. Không cần vì người khác suy nghĩ quá nhiều, bởi vì có thể người khác cần bản không đem chuyện cô lo lắng để vào trong mắt."

Đường Từ Thiển nhất thời không biết phản ứng như thế nào, cũng không hiểu vì sao Cố Hoành đột nhiên nói những điều này với cô.

Cố Hoành cũng không cần cô phản ứng, quay đầu lại cười với cô một cái, giơ tay lên định xoa đầu cô. Nhưng mà khi anh thấy cái viên tròn vo trên đỉnh đầu của cô, thì thay đổi động tác, nắm nắm cái viên nhỏ đó, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Đối với việc anh để thích nghịch tóc của người ta, Đường Từ Thiển đã tập mãi thành thói quen, có thể thân nhiên ung dung.

Buổi tối trở lại khách sạn, Đường Từ Thiển bị Cố Hoành gọi vào phòng anh như thường lệ, cùng anh ăn cái gì đó, rồi xem tin tức.

Tin tức đều là tin tức thời sự chính trị quốc tế nghiêm túc. Xem nhiều rồi, Đường Từ Thiển thường thường sẽ còn thảo luận với anh một chút.

Đường Từ Thiển có rất nhiều điều không hiểu, đặc biệt là tin tức quốc tế, nguyên nhân chủ yếu vì sao nước nào đó xảy ra chiến tranh; Một dãy tên dài không nhớ được là ai; Tổng thống nào là đàn ông tốt... vân... vân, Đường Từ Thiển đều hỏi. Sở dĩ vấn đề cô hỏi càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo chủ đề, là bởi vì Cố Hoành mặc kệ cô hỏi vấn đề ngớ ngẩn đến cỡ nào, cũng đều rất có kiên nhẫn giải đáp, dần dần cô quên mất.

Lúc ăn trái cây, mỗi khi Đường Từ Thiển lột vỏ trái cây dày mỏng không đều nhau, Cố Hoành nhìn không nổi sẽ giúp cô lột. Anh không chỉ là người đẹp tay đẹp, mà tay nghề còn rất lợi hại, lột vỏ trái cây rất đều, hơn nữa lột xong tất cả vỏ, ở giữa cũng không bị đứt.

Đường Từ Thiển đối với chuyện này vô cùng kính phục, trong mắt đều là sùng bái.

Sau đó, chuyện lột vỏ trái cây đều trở thành việc làm của Cố Hoành.

(**) Kẹo sữa thô trắng:

□

Editor:

Chương sau: Tôi đối với cô tốt không?

Hi mới tạo một tài khoản Instagram, bạn nào có chơi IG vào Follow Hi nhé.

+ Nói chuyện, tâm sự.

+ Giao lưu về việc edit.

+ Đặc biệt là chị em nào muốn tư vấn về việc ăn uống và cân nặng, cứ hỏi Hi nhé, Hi biết cái nào Hi sẽ chia sẻ với mọi người (Chỉ trên IG).

♥ □ Đây là Instagram của Hi:

□

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi đối với cô tốt sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tiểu Hi

□ □ □

Đường Từ Thiện sau khi ăn xong thì trở về phòng của mình vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ.

Cố Hoành gọi điện thoại cho Đinh Văn.

Đinh Văn: "Ý đồ của Lục Đan Ny rất rõ ràng a, cậu nói xem bây giờ làm sao?"

Cố Hoành: "Tạm thời yên lặng theo dõi bọn họ."

Đinh Văn kinh ngạc: "Cậu nói nhẹ nhàng như vậy?"

Cố Hoành im lặng một lát, hỏi: "Ban đầu là người đại diện của Lục Đan Ny chủ động đề cử Đường Từ Thiện cho chị, kêu cô ấy làm trợ lý của tôi, phải không?"

"Đúng vậy, lúc đó tôi cảm thấy cô ta quá nhiệt tình, nhưng mà tôi hỏi thăm khắp nơi một chút, danh tiếng của Đường Từ Thiện rất tốt, cho nên tôi mới đồng ý."

"Nếu là bọn họ đưa Đường Từ Thiện đến trước mặt tôi, vậy thì lần này để cho bọn họ một chút lợi ích đi, chỉ cần đừng quá đáng là được, qua một thời gian nữa giải quyết."

Đinh Văn: "Ok. Nhưng mà, nếu như ảnh hưởng quá lớn, tôi sẽ ngăn lại."

Cố Hoành: "Chị không ngăn lại tôi cũng sẽ ngăn lại."

Đinh Văn: "Bệnh tình của mẹ Lý Húc đã ổn định, có thể không lâu nữa sẽ quay lại, Từ Thiện của cậu..... Có cần tôi giúp cậu đoạt lấy không?"

Cố Hoành: "Không cần, tôi sẽ tự mình xem mà làm."

Mấy hôm trước Chu Mạn Di xin nghỉ đi quay quảng cáo, hôm nay trở lại, mang theo rất nhiều quà tặng cho mọi người. Quà tặng của mấy nhân viên quan trọng, đều do cô ta cẩn thận lựa chọn, điều làm cho Đường Từ Thiện bất ngờ chính là, cô cũng có quà tặng đặc biệt.

Chu Mạn Di nói: "Tôi đi Macao một chuyến, thịt heo khô(**) của tiệm này rất nổi tiếng, nghe nói cô thích ăn, cho nên tôi tiện thể mua luôn."

Thịt heo khô rất nhiều, đủ để cho Đường Từ Thiện ăn nhiều ngày. Cô thụ sủng nhược kinh, lại còn rất cảm kích: "Cảm ơn Chu tiểu thư."

(*) *Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.*

Chu Mạn Di thân nhiên cười một tiếng: "Khách sáo làm gì, dù sao chúng ta cũng là người đã từng cùng nhau ăn BBQ."

Đường Từ Thiển ngậy ra một lúc, sau đó cười cười: "Không ngờ Chu tiểu thư ngoại hình xinh đẹp như tiên nữ, mà nói chuyện còn hài hước như vậy."

Chu Mạn Di nhướn mày cười: "Mâu thuẫn sao?"

Đường Từ Thiển: "Không mâu thuẫn! Mỹ nhân làm cái gì cũng đáng yêu."

Cố Hoành đứng ở một bên, lúc nghe được lời nói của Đường Từ Thiển, nhìn cô một cái thật sâu.

Ánh mắt đó làm cho Đường Từ Thiển khó hiểu mà chột dạ, không khỏi kiểm điểm lại có phải mình chân chó(*) quá rồi không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng mà Chu mỹ nhân tặng đồ ngon như vậy cho cô, lời nói của cô phải từ đáy lòng phát ra.

(*) *Chân chó: nịnh bợ, a-dua.*

Chu Mạn Di mỉm cười dịu dàng, khen Đường Từ Thiển: "Cô thật đáng yêu, khó trách Cố ảnh để đối với cô tốt như vậy."

Đường Từ Thiển: "...". Cô không còn lời gì để nói. Mà Cố Hoành đã dời đi tầm mắt không nhìn các cô và cũng không đưa ra bất kỳ phản bác nào đối với lời nói của Chu Mạn Di.

Chu Mạn Di đi qua chỗ khác nói với Cố Hoành: "Tiếp theo chúng ta đối diễn khá nhiều, hợp tác vui vẻ."

Cố Hoành lịch sự gật đầu: "Hợp tác vui vẻ."

Chu Mạn Di thông thả rồi đi. Nhìn theo bóng lưng của cô ta, đôi mắt của Đường Từ Thiển ảm chứa mê luyến.

Cố Hoành nhin không được nói: "Một chút thịt heo khô, đã giam giữ trái tim của cô rồi?"

Đường Từ Thiển ngậy người một chút, xấu hổ trả lời: "Tôi không có."

Cố Hoành nhỏ giọng thì thầm: "Tôi cho cô nhiều đồ ăn như vậy cũng không thấy cô....."

"Hả?" Đường Từ Thiển không nghe rõ.

Cố Hoành bực bội: "Không có gì."

Cố Hoành hoá trang xong thì đi ra ngoài quay phim, Đường Từ Thiển ở lại phòng hóa trang thu dọn.

Thu dọn xong, Đường Từ Thiển cũng đi ra, lúc đi ngang qua phòng hóa trang của Lục Đan Ny, thì bị gọi lại.

Lục Đan Ny kêu cô vào trò chuyện một chút.

Nói là trò chuyện, nhưng giọng điệu của cô ta không hề dễ nghe, vừa nhìn thấy đã biết tâm trạng của cô ta lại không tốt rồi.

Đường Từ Thiển trốn không được, đành phải đi vào.

Phòng hóa trang chỉ có Lục Đan Ny và Phương Lan.

Hôm nay Lục Đan Ny chỉ có một cảnh diễn, quay xong rồi, bây giờ đã thay trang phục diễn, lúc này mặc một chiếc váy suông ngắn, đôi chân dài bắt chéo lên nhau.

Đèn LED trên gương hoá trang rất trắng rất sáng, làm cho Lục Đan Ny càng xinh đẹp hơn.

"Nghe nói Chu Mạn Di cố ý mua quà tặng cho cô?" Cô ta khinh thường hỏi.

Đường Từ Thiển đau đầu: "Bởi vì tôi dính hào quang của Cố Hoành."

Lục Đan Ny hừ cười một tiếng: "Cuộc sống ở bên cạnh Cố Hoành thoải mái chứ? Có phải cô tình nguyện đi theo anh ta mãi, mà không cần trở về chỗ của tôi không?"

Phương Lan ở bên cạnh hóa giải bầu không khí, cười nói: "Làm sao có thể. Đan Ny, cô cũng đừng nhạy cảm như vậy, Từ Thiển không nhớ cô thì cô ấy cũng nhớ tôi a."

Đường Từ Thiển: "Chị Đan Ny, tôi vẫn luôn nhớ rõ, tôi chỉ là trợ lý tạm thời của Cố Hoành, tôi không có không muốn trở về."

Lục Đan Ny lạnh mặt: "Ai biết được, không phải anh ta đối với cô rất tốt sao? So sánh mà nói, tôi khắc khe với cô hơn a." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Trong đoàn phim, có người ở sau lưng nói như vậy, sau khi Lục Đan Ny nghe được rất khó chịu. Cô ta lại không có kêu Đường Từ Thiển làm trâu làm ngựa, chỉ là kêu cô làm công việc thuộc bốn phận của cô, người khác cung phụng với trợ lý như tiểu thư là đúng, còn cô ta đối đãi bình thường thì trở thành sai?

"Không có, không có!" Đường Từ Thiển vội vàng phủ nhận, cũng giải thích: "Đan Ny tỷ đối với tôi rất tốt, Cố tiên sinh cũng vì tôi là trợ lý của chị nên mới khách sáo với tôi."

Lục Đan Ny hỏi lại: "Tôi đối với cô tốt sao?"

Đường Từ Thiển kiên định gật đầu: "Đương nhiên tốt a. Tôi đã đi theo rất nhiều nghệ sĩ, nhưng sau khi đi theo chị, thì tôi nghĩ sau này vẫn có thể đi theo chị là tốt rồi."

Lục Đan Ny hít mắt nhìn cô, giọng điệu hòa hoãn một chút: "Cô phải biết rằng, tôi kêu cô làm việc là vì muốn tốt cho cô, bởi vì tôi muốn cô làm việc lâu dài nên mới chỉ dạy cho cô, để cô học hỏi nhiều hơn."

"Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn chị Đan Ny." Đường Từ Thiển âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Nghe nói trợ lý Cố Hoành sắp quay lại, cô cũng sắp có thể quay về chỗ tôi rồi."

Phương Lan nói tiếp: "Vậy tốt a, tôi đã sớm trông mong Từ Thiển trở lại, những ngày Từ Thiển không ở đây, buổi tối tôi ngủ không được, cũng không có người trò chuyện với tôi."

Đối với chuyện Lý Húc sắp quay lại, Đường Từ Thiển bất ngờ, còn có một chút mất mát. Vừa rồi nói muốn đi theo Lục Đan Ny mãi, thật ra đây là ý nghĩ trước kia, hiện tại đây lòng của cô là muốn đi theo Cố Hoành. Nhưng mà cô cũng hiểu rõ, chuyện này không thể nào.

"Được rồi, cô làm việc của cô đi, đợi thêm mấy ngày nữa cô quay lại, chúng ta có rất nhiều thời gian ở bên nhau." Lục Đan Ny mỉm cười nói, thái độ thay đổi cực lớn.

Đường Từ Thiển miễn cưỡng cười một cái: "Được." Sau đó đi ra ngoài.

Sau đó Đường Từ Thiển không có hỏi Cố Hoành khi nào thì Lý Húc quay lại, cho dù lúc nào quay lại cũng được, cô làm trợ lý của Cố Hoành một ngày, thì làm tốt công việc của mình một ngày.

Mấy hôm nay Cố Hoành chủ yếu diễn đêm, thường thì qua 12 giờ đêm mới trở về khách sạn.

Anh rất mệt, Đường Từ Thiển cũng rất mệt, còn rất buồn chán. Người diễn đêm không nhiều lắm, thường thường là cô ngồi một mình chờ, cũng không ai rảnh rỗi trò chuyện với cô, sau đó cô cứ ngủ gà ngủ gật.

Thật ra Cố Hoành có kêu cô và những người khác về khách sạn trước, không cần chờ. Đường Từ Thiển không nghe, cô nghĩ thời gian đi theo Cố Hoành không lâu, không thể trong mấy ngày cuối cùng lười biếng, lưu lại ấn tượng xấu.

Tối nay, đã qua 12 giờ đêm rồi mà vẫn chưa kết thúc công việc, Đường Từ Thiển nằm trên ghế dựa, mí mắt càng lúc càng nặng, trong lúc vô tình, ngủ quên.

Ban đêm gió hơi lạnh, Đường Từ Thiển cuộn tròn trên ghế dựa, lị ra về vô cùng nhỏ nhắn yếu ớt.

Cố Hoành kết thúc công việc thì đi đến đây xem cô, lấy cái áo bên cạnh đắp lên cho cô.

Vừa vặn có người đến kêu Cố Hoành, giọng nói hơi lớn, Cố Hoành quay đầu lại làm một động tác "Xuyt".

Lúc Đường Từ Thiển tỉnh lại, xe đã ngừng ở trước cửa khách sạn.

Cô dụi mắt lim dim buồn ngủ, mơ màng hỏi: "Tôi sao lại..."

"Cô ngủ quên." Cố Hoành nói: "Xuống xe đi."

Đường Từ Thiển chớp mắt mấy cái. Cô biết mình ngủ quên, cô còn biết mình ngủ ở phim trường, nhưng mà cô muốn biết mình lên xe như thế nào, bởi vì cô hoàn toàn không có ấn tượng.

() Thịt heo khô:**

□

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị phát tán ảnh chụp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tiểu Hi

□□□

Cố Hoành xuống xe, Đường Từ Thiển nhủ mảy mòi tưởng lại.

Đồng nghiệp đoàn phim đi cùng xe cười ha ha, nói: "Đương nhiên là Cố đại ảnh để bé cô lên xe rồi, cũng may là đêm khuya không có fans ngồi canh, nếu không bị nhìn thấy, e là cô sẽ trở thành tình địch quốc dân."

Sau khi nghe xong lời nói này, trong lòng Đường Từ Thiển có chút kỳ lạ.

"Sao còn chưa xuống xe?" Cố Hoành đã đi ra vài bước quay đầu lại.

"À." Đường Từ Thiển lập tức xuống xe, hết sức nghe theo.

Những người phía sau nhìn nhau, hai người này ở chung thật sự rất hài hòa a.

Một nhóm người đi thang máy, khi những người khác lần lượt đi ra thang máy, sau đó trong thang máy cũng chỉ còn Đường Từ Thiển và Cố Hoành.

"Cái đó..... Cảm ơn Cố tiên sinh. Nhưng mà, sau này đánh thức tôi là được, tôi rất nặng." Chuyện được ảnh để bé lên xe, thật sự không tưởng tượng nổi.

"Gọi không tỉnh." Cố Hoành nói ra ba chữ, làm cho Đường Từ Thiển á khẩu không trả lời được. Có lúc quả thật cô ngủ rất sâu, nhưng nếu muốn đánh thức cô thì cũng có cách.

"Bóp mũi tôi thì tôi tỉnh ngay."

"Không khó chịu sao?"

"Khó chịu." Đường Từ Thiển nói: "Nhưng mà chỉ cần có thể đánh thức tôi là được." Bởi vì không có ô-xy mà thức tỉnh, sẽ bị hoảng sợ, quả thật rất khó chịu.

Thang máy cũng vừa vận đến, Cố Hoành chưa trả lời với cô.

Hai người đi đến phòng cửa, Cố Hoành mở cửa, xoay người lại nói: "Cô vào trong một chút, tôi có chuyện nói với cô."

Đường Từ Thiển vừa định ngáp, lập tức che miệng lại: "Ồm."

Chỉ thấy hai con mắt to của cô lộ ra, Cố Hoành nhìn thêm một cái.

Sau khi vào cửa, kêu Đường Từ Thiển lại sofa ngồi, còn anh đi đến tủ lạnh, mở ra, cầm một hộp sữa bò nguyên chất ra.

Đường Từ Thiển thấy thế, lập tức xua tay nói: "Tôi không uống sữa bò!"

Trong khoảng thời gian này đến nay, buổi tối Cố Hoành đều uống sữa bò nóng, nhưng anh chỉ là thỉnh thoảng uống một lần, còn Đường Từ Thiển là mỗi ngày đều uống.

Cố Hoành: "Tôi muốn uống."

Đường Từ Thiển xấu hổ: "À." Cô đang mệt rồi nên nhìn hơi ngốc ngốc.

Chỉ chốc lát sau Cố Hoành hâm nóng sữa bò xong, hai ly, một ly đặt trước mặt Đường Từ Thiển, vẫn là có phần của cô.

Cố Hoành ngửa đầu uống hết ly sữa bò, sau đó nói chuyện chính: "Ngày kia Lý Húc sẽ quay trở lại, nhưng mà bệnh tình của mẹ cậu ấy chỉ là ổn định tạm thời, sau này có thể sẽ thường xuyên xin nghỉ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nói cách khác, bây giờ tôi cần hai trợ lý, cô đồng ý ký hợp đồng với tôi không, bên phía Lục Đan Ny tôi sẽ giải quyết."

Đường Từ Thiển hơi bất ngờ, nhưng không có do dự: "Rất cảm ơn Cố tiên sinh quý mến tôi, chỉ là tôi vẫn muốn ở bên cạnh Lục Đan Ny." Cô là Lục Đan Ny cho Cố Hoành "Mượn", lúc đó cũng không có ý định đuổi việc cô, nếu cô đi theo Cố Hoành mới có 10 ngày mà đã phản bội Lục Đan Ny thì lương tâm của cô rất áy náy. Cố Hoành đối với cô rất tốt, công việc rất nhẹ nhàng, đoán chừng không có trợ lý nào lại không muốn vì anh cống hiến sức lực, nhưng đáng tiếc, thời cơ không đúng.

Cố Hoành lại nói: "Đi theo tôi, sẽ tốt hơn đi theo Lục Đan Ny rất nhiều."

"Tôi biết." Đường Từ Thiển mỉm cười: "Cố tiên sinh rất tốt, đi theo Lục Đan Ny quả thật không có thoải mái như vậy, nhưng mà cô ấy đối với tôi cũng không tệ, nếu tôi cứ như vậy mà đi theo anh, tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi với cô ấy."

"Cô vẫn rất coi trọng cảm tình."

Đường Từ Thiển cúi đầu cười cười.

Cố Hoành thờ ra một hơi, khoe miệng cong lên, nói: "Không sao, sau này vẫn còn cơ hội. Trở về nghỉ ngơi đi."

Tuy rằng rất biết mình là trợ lý tạm thời, nhưng mà thật sự phải rời đi, trong lòng cô vẫn không tránh được mất mát, mặc dù ở một đoàn phim như cũ, có thể thường xuyên gặp mặt.

Vốn tưởng rằng vẫn sẽ bình yên giống như trước kia, trải qua hai ngày còn lại trước khi quay về cuộc sống của mình, không ngờ đột nhiên sóng gió nổi lên.

Hình ảnh đêm khuya Cố Hoành bế Đường Từ Thiển lên xe bị người ta chụp lén, phát tán lên mạng. Trên mạng lập tức bùng nổ, rất nhiều người chia sẻ, lượt xem liên tục tăng cao.

Ảnh chụp chỉ có một tấm, ánh sáng mờ mờ, hình ảnh cũng không rõ ràng, nhưng mặt mũi của Cố Hoành vẫn rất dễ dàng phân biệt, chỉ là người anh ôm không nhìn thấy mặt, còn bởi vì cái áo đang đắp trên người nên cũng không nhìn thấy rõ dáng người.

Cư dân mạng sôi nổi suy đoán thân phận của cô gái, hầu như các nữ minh tinh của đoàn phim đều bị đoán một lần, tiếng hô cao nhất chính là Lục Đan Ny. Hôm nay cô ta đăng Weibo vốn rất mập mờ, fans sớm đã có nghi ngờ, bây giờ nhìn thấy ảnh chụp như vậy, càng thêm nghi ngờ hơn.

Ảnh chụp này tôi qua đã bị đăng lên rồi, nhưng chiều nay Đường Từ Thiên mới biết được.

Cảnh diễn của Cố Hoành rất nhiều, một cảnh rồi một cảnh, thời gian nghỉ ngơi cũng phải tranh thủ xem kịch bản, đối diễn, chuẩn bị.

Sau khi Phuong Lan đem chuyện này nói với Đường Từ Thiên, cô đi xem, thì phát hiện trên mạng đều đang ùn ùn kéo đến bàn tán tẩm ảnh đó, cô hoảng sợ.

Ảnh chụp anh bé ngang cô, dáng người vắn thẳng tắp, bước chân dài, hơi cúi đầu, như là đang nhìn cô. Bởi do ánh sáng rất mờ, khí thế lạnh lùng của anh đều không nhìn thấy, thậm chí chỉ có một cảm giác ôn nhu.

Trong ảnh chụp chỉ có hai người bọn họ, nhân viên công tác đi cùng xe không bị dính vào, vừa nhìn thấy như vậy, quả thật sẽ khiến cho người ta suy nghĩ linh tinh.

Nội tâm của Đường Từ Thiên sụp đổ, trái tim "Bịch bịch" nhảy loạn, tay lướt đi động cũng hơi run run.

Cô lo lắng xem bình luận, rất sợ có người moi ra cô.

Thật may, không có.

Nhưng mà, càng ngày càng nhiều người nghi ngờ đây là Lục Đan Ny. Trong lòng Đường Từ Thiên rất phức tạp, cũng không vì vậy mà vui vẻ. Theo lý, không có ai nhận ra cô, cô có thể yên tâm; Mục đích chủ yếu của Lục Đan Ny đã đạt được, cô làm trợ lý của Lục Đan Ny, hẳn phải vì chuyện này mà vui mừng, nhưng sao cô chỉ cảm thấy áy náy.

Hôm nay cảnh diễn của Lục Đan Ny là buổi tối, nên vẫn chưa tới phim trường. Phuong Lan gọi điện thoại cho Đường Từ Thiên: "Không ngờ đánh bậy đánh bạ, cũng coi như thỏa mãn Đan Ny. Cô có công lớn, đợt sau này cô trở về, cô ấy sẽ đối xử tốt với cô. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chỉ là, Cố ảnh để đối với cô thật sự quá tốt, lại có thể tốt bụng bề một cô gái nhao nhao bất tỉnh lên xe."

Cố Hoành bé là ai, hơn phân nửa người trong đoàn phim đều đoán được. Tính nết của Đường Từ Thiên Phuong Lan rất rõ, thật ra Đường Từ Thiên chỉ cần đứng trước hai ba tiếng thì sẽ ngủ thật sâu, buổi sáng đồng hồ báo thức một tiếng thì tỉnh dậy. Cô còn lo lắng tiếng ồn của đồng hồ không làm cô tỉnh được, nên nhờ Phuong Lan phải dùng cách đặc biệt để đánh thức cô.

So với sự vui mừng của Phuong Lan, Đường Từ Thiên ưu tư một mối: "Tôi cảm thấy rất có lỗi với Cố Hoành."

Phuong Lan thu lại cảm xúc, trấn an nói: "Thật ra không có gì đâu, không khéo bị người ta chụp được rồi công khai. Đây là chuyện minh tinh thường gặp phải, bọn họ đã quen rồi, loại tin tức này qua mấy ngày nữa thì sẽ bị tin tức khác thay thế thôi, sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu, cô đừng suy nghĩ nhiều quá."

"Là ai chụp nhỉ?" Đường Từ Thiên rất muốn biết, kỳ thật hỏi Phuong Lan, cũng là muốn thăm dò.

Phuong Lan bình tĩnh nói: "Dù sao cũng không phải chúng tôi. Cố Hoành nổi tiếng như vậy, đoán chừng có nhiều người muốn đào anh ta lên lắm. Thật ra tin tức như vậy chúng tôi cũng không cảm thấy kỳ lạ. Bây giờ cô lo lắng là bởi vì cô là người trong cuộc."

Đường Từ Thiên khẽ thở dài một hơi.

Phuong Lan lại an ủi nàng vài câu, sau đó cúp điện thoại.

Lúc Cố Hoành quay xong cảnh này thì nghỉ ngơi, Đường Từ Thiên rồi rầm không biết nói với anh như thế nào.

Cố Hoành thấy vẻ mặt của cô không đúng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Giọng điệu ôn nhu, khiến Đường Từ Thiên càng thêm áy náy. Cô cắn cắn môi, đưa điện thoại tới trước mặt anh.

Giao diện di động là tin tức đó, ảnh chụp rất nổi bật.

Cố Hoành lấy lại xem, dần dần nhúu mày, sắc mặt lạnh xuống.

Editor:

Chương sau: Vẫn là có chút thật đẹp hơn.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Vẫn là có chút thật đẹp hơn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sự cố ảnh chụp liên tục bị phát tán, giải trí truyền thông bịa đặt rất nhiều tin tức bát quái giả tạo.

Bởi vì nghi ngờ nữ chính trong ảnh chụp cao nhất là Lục Đan Ny, những ngày này, số người tìm Lục Đan Ny đóng phim, quay quảng cáo còn nhiều hơn nửa năm trước cộng lại. Đường Từ Thiên trở về bên cạnh cô ta, nhìn trong mắt xem trong lòng lại rất khó chịu.

Mấy hôm nay, phóng viên ngồi canh ở phim trường và khách sạn rất nhiều, mọi người đều rất bối rối.

Cố Hoành không xem tin tức bát quái, nhưng mà tin tức về anh, mỗi khi Đinh Văn gọi điện thoại đều phải nói với anh một hồi.

"Bây giờ truyền thông càng ngày càng quá đáng, tin tức đăng tải chủ yếu đều xác định người cậu bé chính là Lục Đan Ny. Tôi đã cố gắng đi áp chế, nhưng vì lợi ích trước mắt, người ta cũng không cho tôi mặt mũi." Đinh Văn hừ lạnh nói.

Cố Hoành: "Tôi không thích bị trói buộc, làm sáng tỏ đi."

Đinh Văn: "Làm sáng tỏ thế nào?"

Tối hôm đó, trên tivi, trên mạng đều đang phát video phóng viên phỏng vấn Đinh Văn.

Từ video xem ra, là lúc Đinh Văn tan sở bị phóng viên tóm được phỏng vấn.

"Đinh tiểu thư, xin hỏi tám ảnh của Cố Hoành bị lan truyền trên mạng, người phụ nữ anh ấy bế là ai?"

"Có phải là diễn viên đoàn phim không?"

"Không phải." Đinh Văn dừng bước, nhận lấy micro của phóng viên, nhìn về phía ống kính mỉm cười, ung dung nói: "Người Cố Hoành bế chính là trợ lý của cậu ấy mà thôi. mấy hôm trước, mỗi ngày cậu ấy đã thức dậy đi quay phim từ sáng sớm, rồi đến hơn 12 giờ đêm mới kết thúc công việc. Mỗi ngày trợ lý cũng làm việc và nghỉ ngơi giống như cậu ấy, mỗi ngày đều rất vất vả, đêm hôm đó cô ấy chịu không nổi mới ngủ quên ở phim trường. Cố Hoành thấy cô ấy ngủ say quá nên đã bế cô ấy lên xe mà thôi. Lúc đó còn có rất nhiều nhân viên công tác của đoàn phim ở bên cạnh, người chụp ảnh cố ý chỉ chụp hai người bọn họ, cố ý làm cho thật mờ ám. Chúng tôi cảm thấy chuyện này không đến nỗi phải nhắc tới, nhưng lại không ngờ bây giờ càng ồn ào càng xa. Cố Hoành ở đoàn phim rất cố gắng đóng phim, hy vọng mọi người đừng đoán mò nữa. Còn nữa, trước mắt Cố Hoành đang đọc thân nha. Cảm ơn mọi người."

Chị ta nói những lời này cũng không bị phóng viên cắt ngang, lúc nói đến Cố Hoành đang đọc thân, còn nhìn về phía ống kính nhướng mày. Các cô gái nhỏ ở trước màn hình giống như đều tiếp nhận được một tin tức... Mị còn cơ hội.

Trọng điểm của video này, cuối cùng trở thành Cố Hoành đang đọc thân. Đến mức những suy đoán giữa Lục Đan Ny và Cố Hoành ở trên mạng cũng theo đó biến mất.

Đương nhiên, vẫn có một số người không tin, cũng có một vài truyền thông tiếp tục thêm bớt câu chuyện, nhưng chung quy đều bị fans của Cố Hoành phản bác, tin tức không tốt cũng không thể nổi lên sóng lớn.

Ngoài ra, về nữ chính trong ảnh chụp là Đường Từ Thiên, lúc sự thật được phơi bày ra, các fan nữ Cố Hoành phấn khích hơn, đối với Đường Từ Thiên vô cùng hâm mộ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng may, lúc trước từng nhìn thấy ảnh chụp của cô, nên rất có ấn tượng tốt với cô, hơn nữa xác định Cố Hoành đang đọc thân, vì vậy không có nhiều lời nói khó nghe phê bình cô.

Sự kiện lằng nhằng, chuyện này đối với rất nhiều người mà nói là chuyện tốt, nhưng đối với Lục Đan Ny thì ngược lại.

"Bang!"

Trong phòng khách sạn, Lục Đan Ny nặng nề quăng đi động lên bàn trà.

Cô ta vì kích động mà ngực phập phồng, Phương Lan và Đường Từ Thiên ngồi bên cạnh thần kinh căng thẳng.

"Các cô nói xem, vì sao bọn họ tự mình muốn tới tìm tôi, bây giờ lại nói không cần tôi quay chụp (Quảng cáo)? Tôi dễ bị xem thường như vậy? Không có cái thân phận "Bạn gái tin đồn" của Cố Hoành thì cái gì tôi cũng không phải? Tôi có chỗ nào không tốt? Tôi không xuất thân chính quy, thì coi như kỹ thuật diễn xuất của tôi không tốt, nhưng cũng không phải tệ nhất, diện mạo vóc dáng của tôi cũng không có vấn đề gì, vì sao nhiều người không bằng tôi lại nổi tiếng hơn tôi vậy!" Lục Đan Ny nói nói, hốc mắt đỏ lên.

Phương Lan đi chuyển đến bên cạnh cô ta, vỗ vỗ lưng cô ta: "Đừng tức giận, là bọn họ có mắt như mù, cô sẽ càng ngày càng hot."

"Mỗi lần như vậy cô đều nói những lời này." Lục Đan Ny tức giận nói.

Cô ta vẫn rất khó đỡ, mấy năm trôi qua, Phương Lan cũng sắp nghèo từ rồi: "Bây giờ không phải cô đang quay phim của Ngô đạo sao? Cô biết mà, rất nhiều người có chèn lẫn cũng không chiếm được cơ hội này. Bây giờ đang trong giai đoạn quay phim, tỉ suất lộ diện không cao, đôi khi phim truyền hình phát sóng, cô xem nhé, cô nhất định hot. Nhiều tiểu hoa xuất hiện cũng từ việc quay phim cổ trang, điều kiện của cô tốt như vậy, còn sợ không nổi tiếng sao?"

"Nhân vật tôi diễn lại không được ưa thích." Nói là nói như thế, nhưng giọng điệu của Lục Đan Ny đã hòa hoãn rất nhiều.

Phương Lan cho Đường Từ Thiên một ánh mắt, Đường Từ Thiên liền vội vàng nói: "Nhân vật chị diễn mới xuất sắc! Từ nhỏ com áo không lo, được cưng chiều hết mực, càng về sau lại bởi vì yêu một người mà chịu nhiều đau khổ, đến chết cũng không thay đổi. Tính cách rất rõ ràng, người xem sẽ ấn tượng sâu sắc."

Lục Đan Ny: "Thật?"

Đường Từ Thiện nặng nề gật đầu. Nhân vật này, là nhân vật hay nhất từ lúc Lục Đan Ny ra mắt cho tới nay, chỉ là cô ta còn chưa đủ cố gắng, hơn nữa vì cái lợi trước mắt quá.

Bây giờ, chuyện về ảnh chụp cơ bản đã được giải quyết, tảng đá lớn trong lòng Đường Từ Thiện được gỡ bỏ, cả người nhẹ nhõm rất nhiều. Đối mặt với Lục Đan Ny cũng không khó xử như thế.

Lục Đan Ny nghe được lời nói dễ nghe, cảm xúc bình tĩnh trở lại, sau đó hết sức đau lòng cảm di động của cô ta lên. Nhìn thấy vò di động rớt một viên đá, chán nản nói: "Rớt một viên rồi làm sao bây giờ? Cái này mới mua không bao lâu."

Đường Từ Thiện nhìn một cái, xung phong nhận việc: "Dán lại là được."

"Cô biết dán?"

"Tôi biết." Đường Từ Thiện cười.

Lục Đan Ny liếc nhìn cô một cái. "Sao cái gì cô cũng biết."

Phương Lan cố ý nói: "Đúng vậy, không phải cái gì tôi cũng biết. Haiz, thật sự sợ sẽ có một ngày bị boss đuổi việc."

Đường Từ Thiện dờ khóc dờ cười: "Năng lực của chị Phương Lan, cả đời này tôi cũng không đạt được."

Lục Đan Ny hừ một tiếng: "Sau đó thì cô có cơ hội tìm nhà dưới, đi theo những tiểu thit tươi kia, mỗi ngày nhìn đã mắt."

Phương Lan: "Nhìn cô còn không đã mắt sao."

Trò chuyện một hồi, Đường Từ Thiện đi ra ngoài mua keo dán dán viên đá lại.

Bây giờ đã hơn 7:00 tối, mặc dù bên cạnh khách sạn có một cửa hàng tiện lợi, nhưng Đường Từ Thiện định đi thêm 2km đến siêu thị lớn để đi dạo một chút, sẵn tiện mua chút đồ ăn ngon.

Cuộc sống không làm trợ lý Cố Hoành, cô ăn ít đi, cơ hội nói chuyện với Cố Hoành cũng rất ít. Cảnh diễn của anh nhiều, thỉnh thoảng thời gian nghỉ ngơi rảnh rỗi cũng có cơ hội, nhưng cảm giác tồn tại của Lục Đan Ny thật sự quá mạnh, không thể nói một vài câu.

Đường Từ Thiện vừa mới bắt đầu không thích ứng cho lắm, nhưng rất nhanh đã quen rồi, vốn dĩ là quan hệ công việc, anh đối với cô tốt, là bởi vì bản thân anh đã tốt.

Không ngờ tới chính là, cô vừa mới đi ra cửa lớn của khách sạn, đã nhìn thấy Cố Hoành đang từ trên xe bước xuống, còn có trợ lý của anh, Lý Húc.

"Từ Thiện! Giờ này cô định đi đâu?" Lý Húc nhìn thấy Đường Từ Thiện vô cùng nhiệt tình, nụ cười trên mặt rất rực rỡ.

Tính cách của anh ta từ trước đến nay dễ gần gũi, mấy hôm nay ở phim trường, có thời gian sẽ tới tìm Đường Từ Thiện nói chuyện phiếm, hiện tại đã kết thân rồi.

Đường Từ Thiện mỉm cười trả lời: "Tôi đi siêu thị mua ít đồ." Sau đó lịch sự chào hỏi Cố Hoành: "Xin chào Cố tiên sinh."

Hết sức khách sáo, hết sức giữ khoảng cách, một bộ dáng giống như một chút cũng không quen biết.

Mặt Cố Hoành không cảm xúc: "Mua cái gì?"

Không đợi Đường Từ Thiện trả lời, anh tiếp tục hỏi: "Đồ ăn?"

Đường Từ Thiện đem hai chữ "Keo dán" vừa đưa tới miệng nuốt xuống, xấu hổ gật đầu. Keo dán thì ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh có bán, nhưng mà đồ ăn, siêu thị lớn có nhiều loại hơn.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Đường Từ Thiện, trong lòng Cố Hoành thoải mái một chút. Anh quay đầu nói với Lý Húc: "Chúng ta cũng đi siêu thị một chuyến."

Lý Húc hoảng sợ: "Đại ca! Sao anh lại có thể đi siêu thị, anh sẽ quấy rối trật tự!"

Bây giờ là khung giờ vàng, người trong siêu thị đông nhất, hơn nữa gần đây Cố Hoành thật sự gây chú ý quá nhiều, hành tung phải thật chú ý mới được.

Cố Hoành bình tĩnh nói: "Cho nên lái xe cạu lại đây."

Lúc tới Lý Húc có lái xe lại, hôm nay ngồi xe của đoàn phim đến phim trường, nên xe đậu ở bãi đỗ xe.

Lý Húc từ hoảng sợ biến thành hào hứng, lập tức chạy đi lái xe. Đợi lát nữa Cố Hoành ở trong xe chờ, anh ta thì có thể đi dạo với Đường Từ Thiện, thật tuyệt vời!

Trước cửa khách sạn, chỉ còn lại Đường Từ Thiện và Cố Hoành.

"Mấy hôm nay thế nào?" Cố Hoành hỏi.

"Khá tốt." Đường Từ Thiện trả lời đơn giản.

Cố Hoành nghiêng đầu nhìn cô từ trên xuống dưới một cái: "Hình như cô gầy đi."

Đường Từ Thiện cúi đầu nhìn kỹ mình, kinh ngạc nói: "Vây cũng nhìn ra được?" Quả thật cô gầy đi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thật sự mà nói, là thời gian đi theo Cố Hoành chưa đến một tháng, cô mập 1,5kg. Ngoại trừ lúc ở nhà ăn tết ăn đồ ăn mẹ làm sẽ lập tức mập lên vài kí, đã rất nhiều năm cô không có mập lên trong thời tiết nóng nực như vậy. Mặc dù cô rất gầy, mập thêm 5kg cũng không thành vấn đề, nhưng nếu vẫn luôn ở bên cạnh Cố Hoành, dựa theo tốc độ tăng trưởng thể này, rất

nhánh cô sẽ biến thành bé mập.

So với mập, cô vẫn hi vọng gầy một chút.

Cho nên, rời khỏi Cổ Hoành, thật ra vẫn có chỗ tốt, ít nhất mấy hôm nay cô gầy hơn 0,5 kg.

Tầm mắt của Cổ Hoành lướt qua mặt cô, nhìn về phía trước: "Vẫn là có chút thịt đẹp hơn."

Đường Từ Thiển: "....." Khẩu vị kỳ lạ của anh để.

Chỉ chớp lát sau Lý Húc đã lái xe đến, lúc Đường Từ Thiển định mở cửa ghế phụ, Cổ Hoành trước cô một bước mở cửa ghế sau ra, hơn nữa rất lịch sự mời cô lên xe.

Đường Từ Thiển: "Tôi ngồi phía trước là được."

Tuy là Lý Húc hi vọng Đường Từ Thiển ngồi phía trước, nhưng anh ta không đành lòng thấy boss của mình bị từ chối, vì thế nói với Đường Từ Thiển: "Ngồi phía trước phải thất đảm an toàn, đường đi không xa, khá phiền phức."

Đường Từ Thiển đành phải ngồi ghế sau, dù cho cô không sợ phiền phức.

Tới siêu thị, Lý Húc và Đường Từ Thiển xuống xe, Cổ Hoành ở trên xe đợi. Đây là cách tốt nhất.

Lý Húc và Đường Từ Thiển vừa nói vừa cười đi vào cửa siêu thị, đẩy một chiếc xe đẩy, nhìn thấy như vậy, cảm giác giống như một đôi tình nhân. Mà nhìn ở trong mắt Cổ Hoành, cảm thấy vô cùng chướng mắt, vì thế quay đầu lại, không nhìn nữa.

Anh gọi điện thoại cho Lý Húc, lời nói ngắn gọn: "Đừng đi lung tung, mua xong thì đi ra."

Lý Húc: "Không thành vấn đề! Anh muốn mua gì không?"

Cổ Hoành nghĩ nghĩ, nói: "Đợi chút nữa tôi gửi một danh sách cho cậu."

"Danh..." Lý Húc ngạc nhiên, nhưng mà điện thoại đã bị tắt máy.

"Thế nào?" Đường Từ Thiển hỏi.

Lý Húc cong môi cười: "Không có gì, chúng ta mau đi mua đồ đi."

Ngoại hình của Lý Húc không tệ, không có Cổ Hoành, cái người có giá trị nhan nhệch thiên kia ở bên cạnh, anh ta cũng coi như là soái ca, hơn nữa lại thích cười, hết sức phong độ ấm áp. Đường Từ Thiển rất có cảm tình với anh ta.

Hai người đẩy xe đẩy đi thẳng đến khu đồ ăn, danh sách mua đồ của Cổ Hoành cũng rất nhanh gửi tới.

Nhìn thấy một danh sách dài các tên, Lý Húc sợ ngây người: "Hạt dẻ, hạt điều, snack khoai tây, bánh Sơn tra(1) (Mua nhiều một chút), sừng sáo, Dove chocolate(2), Ferrero chocolate(3), cháo bát bảo Càng Hạch(4), thạch trái cây Hỷ Chi Lang(5), bánh tuyết Vượng Vượng(6), kẹo mút!"

Lý Húc trừng to hai mắt, khó mà tin được, nói: "Anh ấy bị cái gì kích động vậy, tự nhiên muốn ăn rồi viết lung tung những thứ này?"

Đường Từ Thiển cứng họng, nói không nên lời. Những thứ đó, hình như đều là những món cô thích ăn, lúc đi theo Cổ Hoành, vẫn thường xuyên mua.

(1) *Bánh Sơn tra:*

(2) *Dove chocolate:*

(3) *Ferrero chocolate:*

(4) *Cháo bát bảo Càng Hạch:*

(5) *Thạch trái cây Hỷ Chi Lang:*

(6) *Bánh tuyết Vượng Vượng:*

Chương 13: Ảnh đế ăn giấm

"Nhiều đồ như vậy, rất khó tìm a." Lý Húc đứng giữa kệ hàng ở khu đồ ăn vặt nhìn qua nhìn lại, đồ ăn vặt trên kệ hàng rực rỡ muôn màu, làm anh ta muốn hoa mắt: "Không sao, chúng ta từ từ tìm, nếu anh ấy trách chúng ta quá chậm, thì chúng ta nói đồ ăn vặt khó tìm." Có thể đi dạo siêu thị với Đường Từ Thiên nhiều hơn một chút, anh ta còn rất vui mừng.

Đường Từ Thiên đứng ở bên cạnh anh ta chột dạ tới cực điểm, yếu ớt nói: "Tôi biết ở đâu."

Lý Húc nhìn cô, chớp chớp mắt, chột nhếch miệng cười: "Có cô thật tốt!"

Mục tiêu của Đường Từ Thiên là quét hàng hóa vô cùng chuẩn xác, chưa đến 10 phút đã mua xong rồi. Lý Húc đã nhìn ra sự thật: "Những ngày tôi không có ở đây, là cô đều cho Cố Hoành ăn những thứ này?"

Đường Từ Thiên lúng túng gật đầu. Lý Húc bắt đầu đi đỡ trán: "May mà Cố Hoành không mập lên, nếu như anh ấy biến thành ông chú mập mạp, tôi sẽ bị Đinh tỷ xử đẹp, nhưng mà, vẫn không thể để cho anh ấy tùy tiện ăn những thực phẩm rác rưởi này." Lý Húc nhìn chăm chăm đồ ăn vặt chất đầy trong xe đẩy, đang suy nghĩ có nên để lại hay không. Anh ta từ trước đến nay không nghĩ tới mình phải vì hình thể của Cố Hoành mà bận tâm.

"Cái đó..... Anh ấy rất ít ăn, căn bản đều là tôi ăn hết." Đường Từ Thiên không muốn Cố Hoành vì mình mà bị hiểu lầm.

Ông chú mập mạp gì đó, Cố Hoành sẽ không đâu!

Lý Húc ngăn người, sau đó liền thông suốt, nặng nề thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi. Đi thôi, chúng ta đi tính tiền, những thứ này tôi sẽ lên lấy đi cho cô ăn."

Đường Từ Thiên vội vàng xua tay: "Không không không, tôi muốn ăn thì tôi sẽ tự mua." Hiện tại Đường Từ Thiên cũng rất ngại mua đồ ăn vặt, hôm nào đó cô sẽ đến mua.

Lý Húc cười cười không nói lời nào, đẩy xe đẩy đi vài bước, đột nhiên nảy ra một ý định, lấy di động mở camera ra, kêu Đường Từ Thiên đứng sát lại đây một chút, anh ta muốn chụp ảnh.

Đường Từ Thiên xích lại gần, đầu hai người rất gần, xe đẩy cũng ở trong ống kính.

"Cà tím!"(*)

(*) Cà tím: 茄子 / qié·zi: cách phát âm để tạo ra một nụ cười, giống như người Hàn Quốc mỗi lần chụp hình sẽ nói chữ "Kim chi".

Đường Từ Thiên đọc theo Lý Húc: "Ca" một tiếng, ảnh chụp đã chụp xong. Lý Húc mở ảnh ra xem, trai tài gái sắc, thật xứng! Anh ta không chút do dự gửi tấm ảnh cho Cố Hoành, còn nói: [Chúng tôi vui về mua đồ ăn cho anh xong hết rồi.]

Lúc Cố Hoành ngồi đợi một mình trong xe, thì thấy Lý Húc gửi tin nhắn đến, khi nhìn thấy hai người cười đến chói mắt trong ảnh chụp, tâm tình vô cùng tệ hại.

Anh mím chặt môi nhanh chóng đánh chữ: [Lập tức ra đây]. Dấu chấm câu anh cũng không đánh.

Lý Húc thấy anh trả lời lại, cười nói với Đường Từ Thiên: "Đoán chừng Cố ảnh đế của chúng ta nhìn thấy đồ ăn vặt nên thèm ăn, kêu chúng ta lập tức đi ra."

Đường Từ Thiên rất muốn nói, Cố Hoành không phải là người thèm ăn.

Cô gái gì cũng chưa nói, dù sao Lý Húc mới là người đi theo Cố Hoành lâu hơn.

Hai người cùng nhau xếp hàng tính tiền, mỗi một quầy thu ngân đều xếp một hàng dài, đợi hơn 10 phút mới đến lượt bọn họ.

Cố Hoành đợi rất lâu, mới nhìn thấy Đường Từ Thiên và Lý Húc vừa nói vừa cười đi ra.

Đi đến xe, Lý Húc rất tri kỷ định đặt một túi đồ ăn vặt lớn bên cạnh chỗ ngồi của Cố Hoành, để cho anh thuận tiện lấy ăn. Nhưng mà, ảnh đế một chút cảm kích cũng không có, lúc anh ta mỉm cười đưa vào, thì Cố Hoành lạnh lùng nói: "Đề ở trước đi."

Lý Húc chớp mắt mấy cái: "Không phải anh muốn ăn sao?"

Cố Hoành lặng lẽ nhìn anh ta, không nói lời nào.

Lý Húc bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn đến, lập tức nghe lời lấy đồ ăn vặt ra ngoài, đối với Đường Từ Thiên vừa mới mở cửa ghế phụ ra, nói: "Cô ngồi ở sau đi."

Xe chạy, Lý Húc vừa mới mở miệng ra đã bị Cố Hoành nói một câu "Im miệng" làm cho anh ta mạnh mẽ ngậm miệng lại.

Lý Húc biết, Cố Hoành chờ quá lâu cho nên buồn bực.

Trở lại khách sạn, ba người cùng nhau đi thang máy lên lầu, lúc sắp tới tầng 12, Cố Hoành đối với Lý Húc đang cầm túi đồ ăn vặt nói: "Đem đồ ăn vặt trên tay cậu cho

Đường Từ Thiện."

Lý Húc: "... Anh ta nhất thời không phản ứng kịp.

Cố Hoành không ngại nhìn anh ta, anh ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, lập tức đưa túi đồ ăn vặt lớn cho Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện thụ sủng nhược kinh: "Tôi không cần!"

"Cầm đi." Lý Húc khuyên.

Đường Từ Thiện cực kỳ khó xử, đây là sao chứ, cô như thế nào không biết xấu hổ nhận lấy, hơn nữa, vì sao phải cho cô? Đây là không hợp lý.

Lý Húc biết cô ngại, vì để giảm bớt bầu không khí, anh ta lấy ra một gói khoai tây chiên: "Chúng tôi ăn cái này, còn dư lại cô lấy đi. Cố Hoành là minh tinh, không thể ăn những thứ này."

"Đỉnh!" Thang máy đến tầng 12, Đường Từ Thiện đang định chạy đi, Cố Hoành lấy túi đồ ăn vặt và gói khoai tây chiên trên tay Lý Húc, không nói lời nào mà đưa tới trước mặt Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện không dám không nể mặt ánh đế, đành phải nhận lấy.

Lý Húc ngay cả một gói khoai tây chiên cũng chưa lấy được, khiến cho trong lòng anh ta bị thương một trận, đã hơn một năm tình nghĩa chủ tớ, lại không sánh bằng Đường Từ Thiện chưa đến một tháng.

Khi Đường Từ Thiện cầm một túi lớn đồ ăn vặt bước vào phòng, Phương Lan vô cùng phấn khích: "Từ Thiện, hôm nay cô có chuyện gì vui thế, tự nhiên mua nhiều đồ ăn vặt như vậy." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiện bình thường cũng rất tiết kiệm, chưa bao giờ mua nhiều đồ một lần thế này.

Từ Thiện nào có chuyện gì vui vẻ, ngược lại, bây giờ bởi vì những thứ đồ ăn vặt này, tâm tình của cô thực sự phức tạp. Nếu không phải trên các phương diện Cố Hoành và cô chênh lệch lớn như vậy, cô cũng sẽ nghi ngờ Cố Hoành thích cô.

Nhưng mà dùng ngón chân cái nghĩ, đây cũng là chuyện không có khả năng, giải thích hợp lý nhất là: Đây là phần tiền thưởng của ánh đế cho cô lúc nghỉ việc.

Mặc dù Lục Đan Ny bị hủy rất nhiều hợp đồng, nhưng vẫn ký được mấy cái quảng cáo và sự kiện. Suất diễn của cô không nhiều, nhân dịp thời gian rảnh rỗi rời khỏi đoàn phim đi làm công việc khác.

Sau hơn một tháng, ba người bọn họ lần đầu tiên rời khỏi đoàn phim.

Lần này công việc của Lục Đan Ny là đi tham gia sự kiện, lễ mừng hoạt động của một xí nghiệp tầm trung. Xí nghiệp mời minh tinh, tất nhiên tuyên truyền mọi nơi. Lúc này danh tiếng của Lục Đan Ny đột nhiên nổi, cho dù hiện tại độ hot đã giảm bớt, nhưng vẫn thu hút rất nhiều khán giả.

Hoạt động tổ chức ở bên ngoài quảng trường, khán giả vây quanh sân khấu dựng tạm thời, Lục Đan Ny ngồi xe vừa mới dừng lại, thì đã có rất nhiều fans vây lại, muốn xem phong thái minh tinh.

Ở trên xe là có thể nhìn thấy sự sôi động bên ngoài, từ trước đến nay Lục Đan Ny chưa có đối diện trường hợp sôi động như vậy, Đường Từ Thiện trước kia đi theo nghệ sĩ cũng chưa từng gặp qua. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng may xí nghiệp sắp xếp mấy người bảo vệ, bọn họ vây quanh xe, ngăn chặn đám người để không cho họ tiếp xúc quá gần.

Cửa xe mở ra, Đường Từ Thiện và Phương Lan dẫn đầu xuống xe, sau đó đưa tay đỡ Lục Đan Ny ăn mặc xinh đẹp xuống xe.

Lục Đan Ny mặc một chiếc váy dài lệch vai màu trắng, mỉm cười, vẫy tay chào với quần chúng nhiệt tình, thoải mái đối diện bọn họ đang giơ máy chụp ảnh lên.

Bảo vệ ở phía trước mở đường, Đường Từ Thiện và Phương Lan một trái một phải che chở cho Lục Đan Ny.

Trong đám người có fan, cũng có antifan, rất nhiều fan của Cố Hoành vô cùng bất mãn với hành vi mượn Cố Hoành lăng xê bản thân của Lục Đan Ny, nên nói một số lời khó nghe với Lục Đan Ny.

Đối mặt trường hợp này, Lục Đan Ny không thể để cho cảm xúc của mình bị dao động, ít nhất không thể biểu hiện ra ngoài. Mà làm trợ lý, trách nhiệm của Phương Lan và Đường Từ Thiện là bảo vệ Lục Đan Ny.

Phương Lan nói với những antifan: "Xin mọi người đừng dùng lời ác ý tổn thương người khác, Đan Ny và Cố Hoành là đồng nghiệp hợp tác rất tốt, cũng không có lăng xê."

Fans còn lâu mới tin: "Lăng xê hay không, người sáng suốt đều biết."

Rốt cuộc nụ cười của Lục Đan Ny duy trì không được, mím môi.

Nói nhiều với những người này vô dụng, sau khi biểu hiện qua loa thì không cần nhiều lời. Các cô đi xuyên qua đám người, đi rất chậm, dần dần, có người lanh mắt nhận ra Đường Từ Thiện.

"Đây không phải là trợ lý của Cố Hoành sao?"

Lần này, fans Cố Hoành vừa rời bãi đen Lục Đan Ny lập tức chuyển lực chú ý lên người Đường Từ Thiện.

"Ê, Thật!"

"Wow, mặt thật nhỏ."

"Nhìn kỹ thật xinh đẹp, đẹp hơn ảnh chụp."

"Cô ấy chính là tiểu trợ lý từng được Cố Hoành bế! Thật ghen tị!"

"Vì sao trợ lý Cố Hoành lại xuất hiện bên cạnh Lục Đan Ny?"

Âm thanh vây quanh Đường Từ Thiển càng ngày càng nhiều, Lục Đan Ny trở thành làm nền.

Lúc trước Lục Đan Ny đăng tấm ảnh chụp chung đó, bởi vì có hai người Cố Hoành và Chu Mạn Di là minh tinh có danh tiếng lớn ở trong tấm ảnh, nên các fan vẫn luôn lưu lại, ngày thường xem như bảo bối coi đi coi lại, cho nên đáng về của Đường Từ Thiển cũng khắc sâu vào trong đầu.

Tuy rằng bây giờ không có người nào mắng chửi Lục Đan Ny, nhưng tâm tình của cô ta càng không tốt. So với việc bị mắng chửi, thì việc bị làm lơ càng làm cho mình tỉnh chán ghét hơn.

Fans của Cố Hoành nhanh chóng kết luận: "Xem ra quan hệ của Cố Hoành và Lục Đan Ny này thật sự không tồi, vậy mà ngay cả trợ lý cũng cho cô ta mượn dùng."

Nghe được lời này, tâm tình của Lục Đan Ny cuối cùng hòa hoãn một chút.

Mặc dù fans làm đảo lộn thân phận của Đường Từ Thiển, nhưng mà không sao, chỉ cần bọn họ cho rằng Lục Đan Ny và Cố Hoành có quan hệ tốt, giảm bớt bất mãn đối với cô ta là được.

Sự kiện bắt đầu, Lục Đan Ny lên sân khấu hát, diễn thuyết một hồi với MC(*), thời gian còn lại là giao lưu với khán giả.

(*) MC: người dẫn chương trình.

Trong đó có tiết mục đặt câu hỏi, thật ra người có thể có cơ hội đặt câu hỏi, đều đã được người tổ chức sắp xếp xong, nội dung câu hỏi cũng được chuẩn bị trước đó.

MC dưới sân khấu đem micro đưa cho mấy người xung quanh sân khấu, mấy người hỏi một số câu hỏi, trên sân khấu MC và Lục Đan Ny trả lời câu hỏi theo thứ tự. Ngay tại lúc MC dưới sân khấu đưa micro cho người cuối cùng, xảy ra biến cố.

Micro bị khán giả bên cạnh cướp đi.

Cô ta rất kích động, nói: "Nghe nói trợ lý của Cố Hoành cũng đến đây với cô, có thể mời cô ấy lên sân khấu để cho chúng tôi làm quen một chút không, tin chắc rất nhiều người cũng giống như tôi, hết sức tò mò về cô ấy."

Vị khán giả này vừa nói ra xong, lập tức có rất nhiều người phụ họa, bầu không khí tăng cao rất nhiều so với ban đầu.

Oán giận trước kia đối với Đường Từ Thiển mới áp xuống chưa được bao lâu, bây giờ lại gặp trường hợp bị cướp đi sự nổi bật như vậy, trong lòng Lục Đan Ny rất khó chịu.

Trong lòng không vui như thế nào đi nữa, cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Lục Đan Ny duy trì mỉm cười, dịu dàng thân thiết nói: "Cái đề tài này ngoài chủ đề nha, hơn nữa trợ lý rất mắc cỡ, mọi người đừng dọa cô ấy."

MC lập tức nói sang chuyện khác: "Được rồi, tiết mục đặt câu hỏi kết thúc, tiếp theo là tiết mục rút thăm trúng thưởng mà mọi người mong đợi đã lâu, phần thưởng theo thứ tự là....."

Hơn 10 phút sau, Lục Đan Ny xuống sân khấu, đi vào hậu trường, Phương Lan và Đường Từ Thiển đều đi tới đón tiếp.

Giờ phút này tâm trạng của Đường Từ Thiển vô cùng lo lắng và sợ hãi. Lúc khán giả nhắc đến cô, Phương Lan đang nói với cô, trong lòng Lục Đan Ny nhất định có thành kiến, kêu cô hôm nay cẩn thận một chút, để tránh bị Lục Đan Ny làm khó. Đường Từ Thiển còn chưa kịp gạt đầu, thì đã vì vị khán giả đó mà tuyệt thượng giá sương(*).

(*) Tuyệt thượng giá sương: đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Ý là hết khổ cái này đến khổ cái khác, tổn hại ngày càng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tử Thiển của cậu?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên mặt Lục Đan Ny một chút vui vẻ cũng không có, nhìn thấy Đường Từ Thiển, càng thêm sôi máu: "Cô đi đi! Tôi không muốn thấy mặt cô."

Bên cạnh còn có vài nhân viên công tác khác, thấy Lục Đan Ny tức giận như vậy, đều rất kinh ngạc, dù sao trước đó cô ta vẫn luôn biểu hiện đáng về rất ôn hòa.

Đường Từ Thiển không phải trái tim pha lê, thời gian làm việc lâu như vậy, tình huống thế này là thường xuyên gặp phải. Phương Lan nháy mắt ra hiệu với cô, sau đó cô liền cúi đầu xoay người rồi đi.

Đây là quảng trường ngoài trời, hậu trường chỉ có hai phòng làm việc tạm thời, Đường Từ Thiện chỉ có tự mình đi tìm một chỗ cách xa tầm mắt của Lục Đan Ny.

Mặc dù phần diễn của Lục Đan Ny đã hết, nhưng mà công việc chưa xong, sau khi chờ hoạt động kết thúc, còn phải ăn com với người tổ chức sự kiện.

Lục Đan Ny ở phòng hóa trang thay quần áo và tẩy trang, Đường Từ Thiện ngồi dưới một góc cây đại thụ ở quảng trường.

Ngồi hơn nửa tiếng, Phương Lan gửi cho cô một tin nhắn, kêu cô trở về khách sạn trước.

Sau khi ở khách sạn nghe người hai tiếng đồng hồ, Chung tỷ gọi điện thoại cho cô, nói mấy ngày này chị ta sẽ đi theo Lục Đan Ny, vừa vặn cũng không có việc gì gấp, nên cho Đường Từ Thiện nghỉ mấy ngày.

Tâm tình Đường Từ Thiện tức khắc rớt xuống đáy cốc, cô biết rõ đây là điềm báo sắp bị đuổi việc. Cô nhận sai với Chung tỷ, Chung tỷ lại trấn an cô, nói chỉ là cho cô nghỉ mấy ngày, kêu cô đừng suy nghĩ nhiều, qua mấy ngày thì sẽ kêu cô quay lại.

Lời nói cũng nói đến mức này, Đường Từ Thiện chỉ có thể nghỉ ngơi chờ đợi tin tức, đồng thời cô cũng chuẩn bị tốt tâm lý tìm công việc mới. Đầu tiên cô nhớ tới lời nói lúc trước Cố Hoàn hời hợt, có muốn làm trợ lý của anh hay không? Nhưng rất nhanh cô đã gạt bỏ cái suy nghĩ này. Trước không nói cô đi tìm Cố Hoàn nói chuyện, Cố Hoàn có thể chấp nhận cô không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu như Lục Đan Ny đuổi việc cô, cô lại đi làm trợ lý cho Cố Hoàn, bọn họ ở cùng một đoàn phim, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt. Cô không thể để cho người tốt với cô bị khó xử.

Thực ra nếu thật sự bị Lục Đan Ny đuổi việc, cô cũng không hẳn khó tìm công việc, ở đây danh tiếng của cô cũng tạm được, tìm một công việc mới cũng không khó.

Cô rất nhanh đã thông suốt, ở khách sạn thu dọn đồ đạc xong xuôi, gọi một cú điện thoại cho mẹ, nói trở về thăm bà.

Đặng Thục Vân, mẹ của Đường Từ Thiện không khỏi lo lắng, hỏi: "Sao đột nhiên được nghỉ? Có phải công việc gặp chuyện gì rồi không?"

"Dạ không có." Đường Từ Thiện cười trấn an: "Gần đây không bận lắm, hơn nữa mấy ngày này đúng lúc chị đại diện rảnh rồi nên đi theo minh tinh của con, cho nên con mới có cơ hội nghỉ phép. Với lại, con làm việc cũng hơn một tháng rồi, được nghỉ mấy ngày là chuyện bình thường. Mẹ đừng nghỉ nhiều quá."

Đặng Thục Vân yên tâm, cười nói: "Vậy con mau trở về đi, mẹ đi mua thức ăn, làm món mà con thích ăn."

"Dạ! Mẹ, con muốn ăn cánh gà chiên Coca(1) và cá om(2), còn có vịt xào gừng(3)."

"Biết rồi, biết rồi. Con, cái đĩa ăn vặt này. Còn có gà nướng hạt dẻ(4) và giò heo kho(5), phải không?" Ai hiểu con gái bằng mẹ.

Đường Từ Thiện hiếm khi xấu hổ: "Mẹ, con nào có ăn nhiều như vậy, những món khác đợi sau khi con trở về thì cùng mẹ làm nhé."

Hai ngày sau, phim trường trong Thành phố, Cố Hoàn mới vừa quay xong một cảnh, cảnh diễn tiếp theo là buổi tối, ở giữa có rất nhiều thời gian, có thể trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Phòng hóa trang, chuyên viên trang điểm tháo trang sức, tóc giả cho anh.

Lý Húc ngồi ở bên cạnh chờ, anh ta nói rất nhiều, đột nhiên thay đổi phong cách, hỏi chuyên viên trang điểm: "Có phải hôm nay Lục Đan Ny quay lại đoàn phim không?"

Chuyên viên trang điểm gật đầu: "Ừ, cô ấy xin nghỉ ba ngày, đoán chừng buổi tối sẽ đến."

"Buổi tối à, vừa hay, buổi tối cô ấy có một cảnh diễn. Vậy thì tối nay tôi đã có thể nhìn thấy tiểu Từ Thiện của tôi rồi." Dáng vẻ của Lý Húc vô cùng hào hứng.

"Từ Thiện của cậu?" Ánh mắt hung ác của Cố Hoàn nhìn anh ta từ trong gương.

Ánh mắt của anh quá mãnh liệt, Lý Húc vừa chạm vào một cái, giật cả mình. Tuy anh ta không biết mình có lỗi gì, nhưng trong tiềm thức sửa lỗi lại: "Từ Thiện của chúng ta."

Cố Hoàn cười lạnh: "Cô ấy không phải của các người."

Lời nói của Cố Hoàn quá chân thật, quả thực làm cho người ta suy nghĩ lung tung, nhưng mà với sự thẳng thắn anh ta vô cùng hiểu rõ, Lý Húc tin chắc Cố Hoàn chỉ tích cực đơn thuần mà thôi. "Vâng, cô ấy không phải của chúng ta, cô ấy là của chính mình."

Cố Hoàn không nói thêm gì nữa. Thật ra bây giờ tâm tình của anh cũng không tệ, dù sao rất nhanh sẽ nhìn thấy Thiện Thiện của anh.

Nhưng mà, buổi tối lúc quay phim, hy vọng của Cố Hoàn và Lý Húc rơi vào khoảng không.

Lục Đan Ny mặc phục trang xinh đẹp, lúc xuất hiện giống như tiên nữ hạ phàm, đôi mắt của bọn họ cũng chưa nhìn thẳng một chút, mà là tìm kiếm người bên cạnh cô ta.

Khi phát hiện đi theo bên cạnh cô ta chỉ có Phương Lan và Chung tỷ, Lý Húc nhú mày, lẩm bẩm: "Sao không thấy Từ Thiện?" Sau khi anh ta nói xong nhìn về phía Cố Hoàn, ý thức được hỏi anh cũng vô dụng, anh ta nói: "Tôi đi qua hỏi một chút!"

Thật ra anh ta chỉ là nói ra chuyện mình muốn làm, cũng không phải trưng cầu sự đồng ý của Cố Hoàn. Bây giờ Cố Hoàn không cần anh ta, cũng sẽ không quản chế anh ta quá nhiều. Chính là không ngờ tới, Cố Hoàn nói: "Đi đi."

Điều này đại biểu anh rất ủng hộ.

Nhưng mà tính tình của Cố Hoàn lãnh đạm như vậy, vì sao phải ủng hộ anh ta đi quan tâm một trợ lý nhỏ.

Có chút phức tạp, Lý Húc khó hiểu, lại không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Lý Húc rất nhanh chạy đến trước mặt các cô gái xinh đẹp, anh ta chào hỏi Lục Đan Ny và Chung tỷ, sau đó chờ mong tốt đẹp hỏi: "Từ Thiển đâu?"

Nụ cười của Lục Đan Ny ngưng trệ, bước nhanh một bước cách xa người quan tâm Đường Từ Thiển.

Chung tỷ và Phương Lan đều biết Lục Đan Ny không vui, mấy ngày qua vì chú ý đến tâm tình của cô ta, Chung tỷ kêu phòng quan hệ xã hội của công ty đem những tin tức trên mạng có liên quan Đường Từ Thiển đều đề xướng.

"Từ Thiển nghỉ phép về nhà rồi." Chung tỷ mỉm cười trả lời.

Lý Húc không khỏi lo lắng: "Tại sao đột nhiên về nhà, là trong nhà có chuyện gì sao?"

Chung tỷ: "Không phải, cô ấy ở đoàn phim hơn một tháng cũng chưa được nghỉ phép, đúng lúc tôi có thời gian, nên tôi thay ca cho cô ấy, lần sau thì đến lượt Phương Lan nghỉ."

Giọng điệu của Chung tỷ rất nhẹ nhàng, Lý Húc yên lòng, về mặt lại rất mất mát: "Thời gian này không có Từ Thiển ở đây, tôi thật cô đơn."

Chung tỷ cười nhạo anh ta, nói: "Cậu có ý đồ bất chính à."

Lý Húc ngại ngùng, cười ha ha kêu các cô giữ bí mật.

Lý Húc quay lại bên cạnh Cố Hoành, nói với Cố Hoành Đường Từ Thiển nghỉ phép.

Cố Hoành không lên tiếng, trầm mặt, như có điều suy nghĩ.

Buổi tối kết thúc công việc lại là đêm khuya, trên đường trở về khách sạn Lý Húc đã ngủ gật, chỉ muốn nhanh chóng trở về giường lớn mềm mại áp áp của anh ta.

Đi thang máy lên lầu, sau khi trong thang máy chỉ còn Cố Hoành và Lý Húc, Cố Hoành nói: "Cậu đi điều tra xem, lúc Lục Đan Ny tham gia sự kiện đã xảy ra chuyện gì, đừng thông qua bọn người Lục Đan Ny điều tra."

Lý Húc kinh ngạc: "Anh nghỉ ngơi Từ Thiển nghỉ..... Được, tôi đi điều tra!" Lý Húc không ngủ gật ngủ gật nữa.

Cố Hoành thấy Lý Húc đối với Đường Từ Thiển quan tâm quá mức, nhủ thầm nói: "Cậu chuyên tâm làm việc." Đừng có động tâm tư khác!

"Hiểu được!" Lý Húc không nghĩ nhiều, Cố Hoành có chút tâm đắc.

Lý Húc rất giỏi hỏi thăm tin tức, đáng tiếc Cố Hoành quá khiêm tốn, quá đăm bọc, anh ta không có chỗ phát huy, bây giờ chuyện này với việc anh ta thích Đường Từ Thiển có liên quan, anh ta hết sức nghiêm túc tích cực.

Bởi vì quá muộn, Lý Húc không thể quấy rầy người khác, vì vậy chỉ ở trên mạng tìm tòi tin tức, đi dạo rất nhiều Tieba(*), cuối cùng một bài viết bị anh ta phát hiện có liên quan đến chuyện ngày hôm đó.

() Tieba (Baidu Tieba): (Bách Độ Thiếp Ba) là nền tảng truyền thông lớn nhất tại Trung Quốc do công ty Baidu thành lập. Baidu Tieba là một diễn đàn thảo luận dựa trên từ khóa, nơi người dùng có thể tìm kiếm thông tin thông qua một thanh tìm kiếm. Diễn đàn này bao gồm các cuộc thảo luận xoay quanh gần như mọi chủ đề có thể thảo luận. Nhiều người gọi Baidu Tieba là Reddit phiên bản Trung Quốc.*

Tiêu đề bài viết là "Đoán xem đây là trợ lý của ai". Trên ảnh chụp, Đường Từ Thiển ngồi dưới cây đại thụ, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hai tay chống cằm, đang ngắm người. Có lẽ là bởi vì tiêu đề này không đủ thu hút, nên bài viết này rất ít bình luận.

Tin tức liên quan đến chuyện Cố Hoành bế trợ lý nhỏ ở thời gian trước, Lý Húc rất rõ. Vừa rồi anh ta vẫn luôn quay chung quanh từ khóa "Lục Đan Ny" tìm kiếm, lúc này anh ta tìm được từ mấu chốt rồi —— "Trợ lý", rất nhanh đã phát hiện mấy bài viết khác về Đường Từ Thiển.

Trong đó có một bài viết vừa đăng lên vài phút, tiêu đề là "Tiếp tục xóa bài viết của tôi à, dám làm không dám nhận!" Nội dung bài viết rất thẳng thừng, nói trước đó đăng mấy bài viết đều bị xóa, vốn dĩ chỉ là phun tào(*) không định nói là ai, nhưng bây giờ lại muốn nói hơn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lục Đan Ny ngày thường giả vờ đơn thuần, giả vờ hiền lành, nhưng thật ra tính khí lớn lại nhỏ mọn, đối với trợ lý rất hung dữ. Trong bài viết còn có một tấm ảnh, mặc dù do ánh sáng khá mờ, cộng thêm ảnh chụp chỉ là bóng lưng, nhưng mà người quen sẽ nhìn ra đó là Lục Đan Ny và Đường Từ Thiển. Trên ảnh chụp Đường Từ Thiển cúi đầu rồi đi, Lục Đan Ny nhìn chằm chằm cô.

() Phun tào: hay nói mấy lời lải nhải, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm, châm chọc...*

Tính cách của Đường Từ Thiển thoải mái, ngày thường đi đường cũng rất có tinh thần phấn chấn, cúi đầu bước đi như vậy, rõ ràng là tâm tình không tốt.

Có thể khiến cho tâm tình của cô không tốt, nhất định chịu ủy khuất không nhỏ.

Lý Húc rất đau lòng, hơn nữa rất tức giận.

Trước tiên anh ta gọi điện thoại cho Cố Hoành, cũng mặc kệ anh ngủ hay thức.

Cố Hoành chưa có ngủ, rất nhanh đã nhận điện thoại, sau khi nghe Lý Húc nói xong, anh trầm mặc chốc lát, nói: "Tôi biết rồi." Anh cúp điện thoại, không chút do dự gửi một tin nhắn cho Đường Từ Thiển.

Lý Húc là người nóng tính, anh ta cho rằng Cố Hoành có thể chỉ là bởi vì đã từng có quan hệ chủ tớ cho nên hỏi thăm một chút, không có ý định giúp Đường Từ Thiển. Trên thực tế chuyện này cũng không có gì giúp đỡ, đi làm công cho người ta, bị boss mắng là chuyện quá bình thường, đặc biệt là trợ lý mình tình, là nghề nghiệp rất dễ bị

khinh bỉ.

Lý Húc cũng là trợ lý nên đồng cảm, muốn lập tức gọi điện thoại cho Đường Từ Thiện hỏi rõ tình hình. Cho dù không thể giúp cô hết giận, cũng có thể giúp cô đổi công việc. Mới vừa tìm ra số điện thoại của Đường Từ Thiện, bất ngờ thấy thời gian đã là 2 giờ sáng rồi, do dự một chút, anh ta không gọi.

Hơn 6 giờ sáng hôm sau, Đường Từ Thiện thức dậy xem di động, điều đầu tiên đôi mắt nhìn thấy là tin nhắn của Cố Hoàn.

[Thức dậy gọi điện thoại cho tôi.]

Đường Từ Thiện đọc ra giọng điệu ra lệnh, vì thế lập tức gọi điện thoại cho anh.

Lúc này Cố Hoàn đang ngồi trên xe đi đến phim trường, Lý Húc lái xe.

Điện thoại vừa thông, Đường Từ Thiện vội hỏi: "Cố tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Cố Hoàn: "Hôm đó Lục Đan Ny tham gia sự kiện, trút giận lên người cô?"

Đường Từ Thiện vụn vụn lần không ngờ tới anh là vì chuyện này, sùng sốt một chút liền nói: "Chuyện nhỏ mà thôi, không sao."

Nửa tiếng trước, Lý Húc đã nghe được thêm nhiều tin tức, Cố Hoàn đã biết vì sao Lục Đan Ny tức giận, cũng biết vì sao Đường Từ Thiện nghi phép. Chuyện này, ở trong cái giới này quả thật là một chuyện rất nhỏ, Đường Từ Thiện cũng không tính bị ủy khuất bao nhiêu, đổi lại người khác, an ủi một chút là được.

Nhưng mà, Cố Hoàn rất không vui, cô bé anh đã từng rất cưng chiều, thật vất vả lắm mới xuất hiện trong thế giới của anh một lần nữa, nhưng lại ở trong phạm vi biết rõ của anh bị ủy khuất, trong lòng anh thực sự khó chịu, muốn giữ cô ở bên cạnh mình, đem những thứ xấu xa kia ngăn chặn ở bên ngoài.

(1) *Cánh gà chiến Coca:*

(2) *Cá om:*

(3) *Vịt xào gừng:*

(4) *Gà nướng hạt dẻ:*

(5) *Giò heo kho:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Mẹ cô vẫn khỏe chứ?

"Cô đến làm trợ lý của tôi đi, chuyện khác cứ để tôi giải quyết."

Lời nói của Cố Hoàn khiến Đường Từ Thiện có chút cảm động, mặc dù thời gian làm trợ lý của anh không lâu, nhưng anh vẫn luôn bảo vệ cô. Chỉ là cô cảm thấy sự bảo vệ của anh hơi... Vượt qua mức bình thường.

Sự bất thường này khiến cho nội tâm của cô bất an, cô mỉm cười từ chối: "Cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, đã lâu rồi tôi chưa gặp mẹ tôi cho nên trở về thăm bà một chút, qua mấy ngày nữa lại quay về làm việc."

Chuyện Đường Từ Thiện từ chối Cố Hoàn đoán trước được, anh cũng hiểu rõ biểu hiện của mình sẽ làm cô cảm thấy bất ngờ. Bây giờ, anh rất muốn đem chuyện hồi nhỏ nói cho cô nghe, nhưng lúc đó cô vẫn còn quá nhỏ, sau đó nhà cô lại xảy ra biến cố, quên hết mọi quá khứ về anh, cho dù anh có nói thì cô cũng không biết, chỉ sợ cũng sẽ không tin tưởng lời anh nói. Vì vậy anh đem ý nghĩ này đè xuống, trong lòng đã xác định kế hoạch.

Anh không nói thêm nữa, cúp điện thoại của Đường Từ Thiện.

Lý Húc lập tức hỏi anh: "Từ Thiện nói gì? Cô ấy đồng ý không?"

Cố Hoành: "Từ chối rồi."

Lý Húc kích động nói: "Từ Thiên sao lại ngốc như vậy, Lục Đan Ny đối với cô ấy không tốt, tại sao phải ở lại bên cạnh cô ta, đi theo anh tốt biết bao, thiệt là. Dù sao anh cũng đâu có ăn thịt cô ấy, haiz, tôi sẽ gọi điện thoại nói chuyện với cô ấy một chút."

Cố Hoành: "Chuyện này tôi sẽ xem mà làm. Còn nữa, cô ấy đang nghỉ ngơi, cậu đừng đi quấy rầy cô ấy."

Lý Húc: Không phải ngày nghỉ là lúc có thể trò chuyện nhiều hơn một chút sao?

Kết quả là, Lý Húc muốn tìm Đường Từ Thiên nói chuyện phiếm cũng không có cơ hội nào, bởi vì Cố Hoành thay đổi tác phong trước kia, lúc nào cũng kêu Lý Húc đi làm việc.

Quay phim được nửa đường thì nghỉ ngơi, Cố Hoành gọi điện thoại cho Đinh Văn.

Đinh Văn thờ dài nói: "Tôi nói chuyện với Chung Nguyệt Liên rồi, cô ta nói không có ý định đuổi việc Đường Từ Thiên, thật lòng chỉ là muốn cho cô ấy nghỉ ngơi, cũng thừa nhận là muốn cho Lục Đan Ny hết giận rồi kêu cô ấy quay lại. Cho nên dùng cách thức nhẹ nhàng thì sẽ không dễ dàng lấy được Đường Từ Thiên đâu, xem ra cậu phải đoạt người thôi." Đinh Văn nói đến phần sau liền cười.

Đinh Văn không giống với mấy người đại diện khác, chị ta không thích nghề sĩ dưới tay mình tự đi lãng xê, cũng không thích bọn họ vì tài nguyên mà đi tìm quy tắc. Chị ta không phải muốn dựa vào bằng môn tà đạo(*) để đưa nghề sĩ lên, điều chị ta muốn là mình tỉnh có thực lực. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tương tự như vậy, Đinh Văn cũng không phản đối nghề sĩ yêu đương, nhưng đùa giỡn tình cảm kiên quyết không được. Chính vì suy nghĩ của chị ta không phù hợp với trào lưu chủ yếu, dẫn đến việc bước đi trong công ty quản lý rất khó khăn, rất ngọt ngạt. Cho nên chị ta quyết định ra đi rồi sau đó tìm thấy được Cố Hoành và bây giờ chị ta đang ở trên con đường thành công.

(*) Bằng môn tà đạo: Bằng môn là cửa hồng, không phải cửa chánh. Tà đạo là tôn giáo sai trái. Bằng môn Tà đạo là chỉ chung các tôn giáo, học thuyết dẫn dắt con người vào đường tà vạy quanh co, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đạt được kết quả chọn chánh.

Mặc dù bên ba khắp nơi, là một bà mẹ đơn thân, chồng đã qua đời mấy năm, nhưng chị ta vẫn có một trái tim thiếu nữ. Cặp đôi Cố Hoành và Đường Từ Thiên này, cảm thấy không tệ.

Đương nhiên, kêu Cố Hoành đoạt người thật ra chỉ là nói đùa, không ngờ Cố Hoành rất nghiêm túc nói: "Xem ra chỉ có cách này."

Đinh Văn lập tức hoảng sợ: "Này, cậu đừng làm bậy nha, nếu như cậu làm không xong lại sẽ trở thành tin tức lớn, mấy tên chó săn không hiểu câu chuyện đằng sau sẽ thù ghét bấy bạ, hơn nữa Lục Đan Ny cũng không phải là đèn cạn đâu, còn chưa tính những ông lớn trong giới giải trí nhìn không vừa mắt với sự thành công của chúng ta, đã sớm rục rịch hành động rồi."

Trong giới giải trí, cho dù chỉ là một chuyện rất nhỏ, cũng có thể khiến bạn từ trên cao rớt xuống đáy vực.

Cố Hoành trầm ngâm một lát, nói: "Tôi sẽ xem mà làm."

Đinh Văn biết cậu đã nghe lọt vào tai, tuy rằng không yên tâm lắm, nhưng cũng chỉ có thể tin tưởng cậu.

Trong phòng khách của khách sạn, Chung tỷ vừa vào cửa đã nghiêng ngả nói với Lục Đan Ny: "Đường Từ Thiên mà em không muốn nhìn thấy, vậy mà rất được tranh giành."

Lục Đan Ny nhìn về phía chị ta, đợi chị ta giải thích. Chung tỷ tiếp tục: "Đinh Văn gọi điện thoại cho tôi, kêu tôi nhường Đường Từ Thiên cho chị ta."

"Vậy chị nói sao?"

"Tôi nói không nỡ a." Chung tỷ nở nụ cười đầy châm chọc: "Chị ta thật sự coi mình là người đại diện kim bài, ai ai cũng muốn nịnh bợ chị ta à. Coi như chị ta bồi dưỡng được một ảnh đế thì sao, có thể nổi được bao lâu vẫn không nói chắc được. Lần trước cho chị ta mượn Đường Từ Thiên cũng chỉ vì chúng ta mà thôi, bây giờ chị ta đã hết tác dụng, vì sao còn phải đưa cho chị ta?"

Lục Đan Ny cười: "Tôi còn tưởng rằng chị thật sự nể mặt Đinh Văn như vậy chứ."

"Em cũng quá coi thường tôi rồi." Chung tỷ liếc cô ta một cái: "Tôi xin em quay phim nghiêm túc một chút, đừng luôn nghĩ ở trước ống kính phải thật xinh đẹp, nếu muốn để cho khán giả kính phục kỹ năng diễn xuất của em. Thật ra nhân vật này rất thích hợp với em..."

"Chị nói tôi hung hăng càng quấy giống như chị ta?" Lục Đan Ny lạnh mặt.

Chung tỷ vội vàng cười trấn an: "Không phải, là do các người đều có tính khí của thiên kim đại tiểu thư."

"Còn không phải nói tính khí của tôi lớn à."

"Tính khí của em quá lớn, chuyện của Đường Từ Thiên còn không phải em chủ động gây ra sao? Ảnh chụp chính là em đăng, nếu không cũng chẳng có ai biết đến cô ta. Hôm đó em không nên nổi giận với cô ta." Chung tỷ nói lời này rất nghiêm túc, năng thì năng, nhưng phạm sai lầm vẫn phải nói.

Lục Đan Ny biết Chung tỷ nói có lý, nhưng cô ta vẫn kiêu ngạo không chịu nhận sai.

Chung tỷ thờ dài một hơi: "Vậy em còn muốn Đường Từ Thiên trở lại không?"

Lục Đan Ny: "Chị gọi điện thoại kêu cô ta trở lại đi, cho dù tôi không muốn, cũng sẽ không cho bọn họ có cơ hội."

Chung tỷ bắt đầu đi nhìn cô ta: "Em nha, tốt với Đường Từ Thiên một chút, cô ấy thật sự rất tốt, tính cách tốt nhẫn nhịn chịu khó."

Lục Đan Ny bắt đầu nói: "Biết rồi."

Trong phòng khách chật hẹp của một căn nhà cũ kỹ trên lầu hai ở xa ngàn dặm, Đường Từ Thiển đang ngồi trên ghế sofa xem tivi với mẹ, cùng bà nói chuyện phiếm, ăn hạt dẻ mà bà đã bóc vỏ.

Bỗng nhiên, một tiếng chuông dài vang lên phá vỡ bầu không khí của hai người.

Thấy Chung tỷ gọi tới, trong lòng cô lộp bộp một tiếng. Theo lý thuyết mà nói cô mới về nhà được hai ngày, chị ta không thể nào nhanh như vậy kêu cô trở lại, trừ phi là kêu cô đừng trở lại. Sợ mẹ lo lắng, cô cầm điện thoại đi ra khỏi phòng nghe.

"Alo, Chung tỷ."

"Từ Thiển, ngày mai em quay lại được không?"

"Ngày mai?"

"Đúng vậy, tôi đột nhiên có việc, ngày mai phải đi, Đan Ny không thể không có em. Thật ngại quá, em vừa mới về nhà mà tôi đã kêu em trở lại."

Lục Đan Ny đang dựa vào ghế sofa nghe được những lời này thì trợn mắt, cần gì phải ăn nói như vậy với một trợ lý nhỏ nhoi cơ chứ.

"Chung tỷ, chị đừng nói như thế, ngày mai em sẽ trở về." Chuyện rắc rối trong công việc đã lắng xuống, Đường Từ Thiển thở phào nhẹ nhõm.

Quay trở lại phòng, Đường Từ Thiển thần sắc ung dung, gánh nặng trong lòng đã được bỏ xuống.

"Mẹ, ngày mai con phải trở về làm việc, con không nhớ xa mẹ đâu." Đường Từ Thiển ôm lấy cánh tay mẹ, dựa đầu vào vai bà.

Đặng Thục Vân ôn nhu vuốt tóc cô, yêu thương nói: "Con đừng làm việc quá mệt, phải chăm sóc tốt bản thân, ăn nhiều một chút, muốn ăn cái gì thì mua cái đó, không cần tiết kiệm tiền, nhà chúng ta bây giờ không thiếu tiền."

"Con biết rồi, mẹ cũng đừng quá mệt mỏi, phải chú ý giữ gìn sức khỏe." Đường Từ Thiển ôm Đặng Thục Vân làm nũng.

"Mẹ không mệt, con nhìn mẹ đã mập ra rất nhiều, ngược lại là con đấy, vẫn luôn gầy như vậy."

Đường Từ Thiển không phục, ngồi thẳng người dậy, đưa tay捏 thịt ở trên eo mình, nói: "Con cũng mập, mẹ nhìn xem vòng hai của con giống cái phao rồi."

Đặng Thục Vân cười yêu thương: "Chỗ con捏 là da."

"Da của con nào có dày như vậy!" Bởi vì mãi cố gắng chứng minh mình có thịt, Đường Từ Thiển đột nhiên phát hiện lời mình nói có vấn đề.

Đặng Thục Vân vui, cười trêu nói: "Da của con rất dày."

Đường Từ Thiển ảo não: "Mẹ! Nào có ai nói con gầy như thế."

Hai mẹ con nói đùa một hồi, Đặng Thục Vân chân thành nói: "Dù sao con cũng phải nuôi mập mình một chút, khi con còn nhỏ mập mập ú ú rất đáng yêu."

"Bây giờ con không đáng yêu sao? Dù sao nếu bây giờ mà con vẫn còn mập mập như xưa khẳng định sẽ không đáng yêu, có rất có thể không ai thèm lấy."

"Con gái của mẹ sao có thể không ai thèm lấy chứ." Đặng Thục Vân đột nhiên rơi vào trong hồi ức, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn, thế sự vô thường, cuộc sống mỹ mãn đã từng giống như một giấc mộng. Cũng may, bà còn có Từ Thiển.

"Mẹ..." Đường Từ Thiển thấy bà thần thờ, kêu bà một tiếng.

Đặng Thục Vân lấy lại tinh thần, sờ mặt Đường Từ Thiển một cái: "Thiến Thiến nhà chúng ta là đáng yêu nhất, nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt."

Đường Từ Thiển lại lần nữa ôm mẹ làm nũng: "Con không cần đàn ông, con chỉ cần mẹ."

* * * *

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Đường Từ Thiển quay về đoàn phim lần nữa, mọi người thấy cô đều nhiệt tình đón tiếp. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lý Húc là người khoa trương nhất, giang hai cánh tay ra muốn ôm Đường Từ Thiển một cái ôm. Nhưng mà còn chưa kịp ôm, sau cổ áo đã bị Cố Hoàn bắt được.

Cố Hoàn là người đã từng luyện võ, kéo một người đàn ông trưởng thành 65kg cũng không hề tốn sức.

Chương ngại vật bên cạnh đã được lấy đi, anh đứng trước mặt Đường Từ Thiển, nhìn mặt cô.

Đã năm ngày không thấy khuôn mặt đáng yêu này, lúc này, anh thật muốn giống như khi còn nhỏ ôm cô một cái.

Lúc Đường Từ Thiển đối mặt với Cố Hoàn luôn có một chút ngại ngùng, có thể là do thân phận chênh lệch.

"Xin chào Cố tiên sinh." Cô khách sáo chào hỏi.

Cố Hoàn: "Ừ, tối nay tôi mời đoàn phim ăn cơm, em đừng tới trễ."

Lý Húc ở sau lưng xen vào: "Sao tôi không biết?"

"Bây giờ biết rồi đó, cậu đi thông báo cho mọi người đi." Cổ Hoành đuổi người.

"Đợi lát nữa đi." Lý Húc không cam lòng, anh ta còn chưa kịp nói lời nào với Đường Từ Thiện mà.

"Chỉ còn nửa tiếng nữa là kết thúc công việc, nắm bắt thời gian." Cổ Hoành không cho cậu ta chen vào.

Tối nay có một cảnh quay lớn, từ 6:00 đến 9:00 tối là khoảng thời gian đoàn phim rảnh rỗi.

Lý Húc không dám làm trái, có chút lưu luyến rồi đi.

Những người khác hỏi han Đường Từ Thiện xong cũng quay về làm việc, hiện tại chỉ còn có một mình Cổ Hoành chưa đi.

"Tôi phải đi..."

"Mẹ cô vẫn khỏe chứ?"

Đường Từ Thiện và Cổ Hoành đồng thời mở miệng,

"Mẹ tôi rất khỏe." Trả lời Cổ Hoành xong, Đường Từ Thiện mới phát hiện câu hỏi của Cổ Hoành có chút... Theo sự hiểu biết của cô, anh không phải là kiểu người sẽ hỏi han như vậy nha.

Cổ Hoành gật đầu: "Chỗ tôi có một ít đồ ăn vặt không ai ăn, cô giúp tôi giải quyết hết đi, buổi tối đến chỗ tôi lấy."

"Anh có thể để cho Lý Húc ăn."

"Cậu ta không thích ăn."

Thấy Đường Từ Thiện còn định từ chối, Cổ Hoành nói: "Trong đoàn phim chỉ có em thích ăn những thứ đó nhất." Nói xong, anh xoay người rồi khỏi.

Đường Từ Thiện hóa đá, cô lại là người tham ăn nhất đoàn phim sao?

Thật xấu hổ!

Cô cũng không muốn ăn đồ ăn của anh để a!

Đường Từ Thiện hạ quyết tâm, xoay người đi tìm Lục Đan Ny.

Lục Đan Ny còn ở trong phòng trang điểm, Chung tỷ và Phương Lan cũng đều ở đây. Lúc Đường Từ Thiện đến, Chung tỷ và Phương Lan trông rất vui mừng. Đối mặt với Lục Đan Ny, Đường Từ Thiện vẫn hơi thấp thòm. Cũng may Lục Đan Ny giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mỉm cười nói: "Tối rồi à."

Đường Từ Thiện nâng khóe miệng lên, đáp: "Vâng!"

"Hôm đó tôi không nên nổi giận với cô, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì nhé." Ánh mắt của Lục Đan Ny né tránh, nhìn ra được hơi khó chịu.

Lời nói lấy lòng như vậy rất khó nghe được từ miệng Lục Đan Ny nói ra, Đường Từ Thiện vốn đã không so đo rồi, bây giờ bởi vì thái độ của cô ta làm cho tâm tình của cô rất tốt: "Sau này tôi sẽ tiếp tục cố gắng làm việc."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kêu Đường Từ Thiện tới diễn đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi tối liên hoan, cũng chỉ có mười mấy hai mươi người đến.

Cảnh diễn tối nay chỉ có hai diễn viên chính là Cổ Hoành và Chu Mạn Di, nhưng Chu Mạn Di không có đến, bởi vì bữa tối thịnh soạn đối với nữ minh tinh mà nói là điều cấm kỵ cho nên cô ta quay về khách sạn ngủ bù. Còn mấy người khác vì hiếm khi được kết thúc công việc sớm, nên đi hẹn hò thì đi hẹn hò, nên đi nơi khác thì cũng đi nơi khác.

Nhân viên chủ lực của đoàn phim chỉ có đạo diễn, Cổ Hoành và Lục Đan Ny, vì vậy Lý Húc và Chung tỷ cũng ngồi chung bàn.

Đường Từ Thiện đang đi đến bàn của tổ Kịch vụ(*) bên kia thì bị Lý Húc gọi lại: "Từ Thiện! Qua đây ngồi nè."

(*) Kịch vụ: là người cung cấp diễn viên quần chúng cho các hãng phim.

Đường Từ Thiện xua tay: "Tôi ngồi ở đây được rồi."

Lý Húc dứt khoát đi qua chỗ Đường Từ Thiện: "Qua đây đi, chúng ta đã mấy ngày không gặp, tôi rất nhớ cô đó."

Lý Húc này, nói chuyện rất thẳng thắn, không khéo léo gì cả.

Người của tổ Kịch vụ đa phần là nam, nghe được lời nói này của Lý Húc đều đang ồn ào lên, đàn ông hiểu đàn ông nhất, nên bọn họ bèn giúp Lý Húc, kêu Đường Từ Thiển qua đó ăn cơm, bàn này đông quá rồi.

Phương Lan cũng ở bên đó kêu gọi Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển phát hiện Cố Hoành đang nhìn mình, nội tâm rất kháng cự nhưng mà không có cách nào.

Đường Từ Thiển đi qua bàn kế bên với Lý Húc, thấy hai vị trí bên cạnh Cố Hoành đều trống không.

Cố Hoành cầm chai nước ép trái cây ở trên bàn lên, rót một ly, sau đó đặt ở chỗ bên cạnh, ngẩng đầu nói với Đường Từ Thiển: "Ngồi đi."

Lý Húc đang kéo cái ghế trống thứ hai phía bên phải Cố Hoành thì buông tay ra, đổi lại kéo cái ghế gần bên cạnh Cố Hoành nhất: "Từ Thiển, mau ngồi."

Đường Từ Thiển không muốn ngồi cạnh Cố Hoành!

Ba lần bốn lượt công khai ám chỉ nói cô ham ăn, cô làm sao có thể ở trước mặt anh chuyên tâm ăn uống đây.

Nhưng mà, có rất nhiều chuyện không theo ý cô được.

Ảnh đế nhiều tiền, mời khách ăn cơm đương nhiên rất hào phóng. Nhà hàng này cũng rất biết làm ăn, biết có nhiều minh tinh đến, không thiếu tiền, nên các món ăn trong thực đơn hầu hết đều đắt đỏ, tất nhiên về chất lượng thì khỏi phải bàn.

Trên bàn rất mau đã bày ra đủ loại mỹ thực: tôm hùm Australia(1), cua lớn(2), bào ngư(3), canh ba ba, v.v...

Xem ra cũng rất ngon.

Cuối cùng, Đường Từ Thiển vẫn là ăn rất no, Lý Húc gấp cho cô rất nhiều đồ ăn và ánh mắt của mọi người nhìn vào bọn cô cũng rất mờ ám, điều này khiến cho cô hơi bị hoảng sợ, vì thế lịch sự từ chối Lý Húc. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cuối cùng, Cố Hoành giúp cô nói một câu, Lý Húc mới không gấp nữa.

Chung tỹ ăn cơm tối xong thì rời khỏi, Đường Từ Thiển và Phương Lan đều ăn rất no, tình cảm giữa các cô cũng bởi vì đồ ăn tạo dựng nên. Phương Lan không mập không gầy, ăn nhiều sẽ cảm thấy tội lỗi, vẫn luôn oán niệm thật sâu đối với dáng người ăn hoài không mập của Đường Từ Thiển.

Lúc này, trong phòng khách sạn, Đường Từ Thiển đang nằm lỳ ở trên giường không muốn cử động, còn Phương Lan thì đi tới đi lui trong phòng.

"Ăn xong liền nằm như chết, tại sao cô không mập ra chứ." Phương Lan oán hận nói.

Đường Từ Thiển cười với cô ta: "Sắp rồi."

Phương Lan liếc cô một cái: "Nhìn không thấy mập ra chút xíu nào hết."

Đường Từ Thiển: "Nói cho chị biết một bí mật, thật ra khi còn nhỏ tôi là một bé gái mập mập."

"Thật à?" Phương Lan hoài nghi.

Đường Từ Thiển gật đầu: "Mẹ tôi cả ngày đều nhắc đến khi còn nhỏ tôi mập mập a, đáng yêu a, thậm chí hôm qua bà vẫn còn nhắc tới. Chỉ là một chút ấn tượng tôi cũng không có, không biết lúc tôi mập trông như thế nào."

Phương Lan: "Xem ảnh chụp là biết liền, đừng nói với tôi rằng cô không có tấm ảnh nào nhé, hay là chỉ mập lên một khoảng thời gian ngắn, nên không kịp chụp."

"Mẹ tôi nói, từ khi tôi sinh ra đã mập hơn những đứa trẻ khác, đến năm sáu tuổi thì mới gầy đi, sau đó gầy đến bây giờ. Đến nỗi ảnh chụp, ảnh chụp trước kia cũng không có." Một tia ưu thương trong mắt Đường Từ Thiển thoáng qua rồi biến mất.

"Sao lại không có? Hư rồi? Ảnh cũ quả thật rất khó giữ gìn."

"Đúng vậy." Đường Từ Thiển không giải thích quá nhiều.

"Nhưng mà vẫn may là còn giữ lại, ảnh chụp khi còn nhỏ của tôi còn vài tấm là đẹp, mặc dù có rất nhiều chỗ cũng loang lổ phai màu, nhưng vẫn có thể xem được. Bây giờ, với công nghệ có thể khôi phục lại ảnh cũ, nếu những ảnh chụp ở nhà cô chưa bị hư nhiều quá..."

"Thật đáng tiếc, chúng không còn nữa." Đường Từ Thiển không muốn tiếp tục nói về đề tài này, từ trên giường bò dậy: "Tôi cũng vận động một chút với chị, nếu không sẽ thật sự biến thành tiểu mập mập."

Phương Lan từ chối: "Cô vẫn cứ nằm ở đó đi, tôi muốn nhìn thấy cô biến thành hình dáng tiểu mập mập."

"Chị không có lòng tốt, tôi mới không muốn mập lên."

Hai người cùng nhau vận động nửa tiếng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?" Phương Lan vừa đi về phía cửa vừa hỏi.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Lý Húc: "Là tôi, Lý Húc."

Phương Lan dừng chân, quay đầu nghiêng ngẫm nhìn Đường Từ Thiển một cái: "Cô ra mở cửa?"

Đường Từ Thiên lắc đầu: "Chị mở đi."

Vừa rồi Phuong Lan đem cô ra treu ghẹo, nói Lý Húc đang theo đuổi cô.

Phuong Lan mở cửa ra, Lý Húc nở nụ cười tươi: "Từ Thiên đâu?"

Ánh mắt của Phuong Lan di chuyển xuống, nhìn cái túi lớn trong tay anh ta. Là người ăn vặt lâu năm, cô ta vừa liếc mắt đã nhìn ra rất nhiều đồ ăn.

Đường Từ Thiên đi tới, lịch sự lại khách sáo hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lý Húc giơ cái túi trong tay lên: "Tôi đem những thứ này xuống cho cô."

Đường Từ Thiên cũng vừa nhìn đã biết bên trong toàn là đồ ăn, túi nylon lớn gần như chứa đầy. Cô lập tức biết được túi này có lẽ là do Cố Hoành kêu Lý Húc đưa tới, vì thế cô kiên quyết từ chối: "Tôi không cần, chúng tôi đang vận động giảm cân, anh đem đồ ăn vặt tới đây chính là đang hại chúng tôi."

Lý Húc cười khanh khách: "Từ Thiên, đừng học theo mấy vị minh tinh kia, đã gây đến da bọc xương mà còn muốn giảm cân. Cho cô biết, đàn ông sẽ không thích các cô gái như vậy. Các cô chỉ là vì đứng trước ống kính đẹp mắt một chút, nhưng trên thực tế thì không đẹp chút nào. Thật ra đáng người giống như chị Phuong Lan mới là hoàn mỹ nhất."

Nghe được câu nói cuối cùng của cậu ta, Phuong Lan rất vui vẻ, nhưng mà cô ta phải giả vờ rụt rè: "Chúng tôi lại không phải vì để cho đàn ông thích."

Đường Từ Thiên hoàn toàn đồng ý với lời nói này: "Đúng vậy, chúng tôi là vì bản thân mà giảm cân." Đường Từ Thiên cũng không phải thật sự muốn giảm cân, chẳng qua đây là một cái cớ hay để từ chối mà thôi.

Thái độ của hai cô hết sức kiên quyết, lần này Lý Húc không biết làm sao: "Hai người lấy đi, mỗi ngày ăn một chút là được mà, sẽ không bị mập đâu."

Vừa rồi lúc Lý Húc giơ cái túi lên, Phuong Lan đã nhìn thấu qua túi nylon và thấy được đồ ăn vặt bên trong, trông nó không giống đồ ăn vặt trong siêu thị, mà là hàng nhập khẩu.

Phuong Lan dao động, ban nãy cô ta lập lời thề nửa tháng không ăn vặt với Đường Từ Thiên, bây giờ cô ta định loại bỏ nó khỏi bộ nhớ của mình.

Nhưng cô ta còn chưa kịp lựa chọn, thì Đường Từ Thiên đã đi tới giữ lấy cánh cửa, chặn ở trước mặt.

"Lý Húc, hồi nãy trong lúc ăn cơm anh gấp cho tôi nhiều thức ăn như vậy, bây giờ lại cho đưa tôi nhiều đồ ăn vặt nữa, anh như thế, tôi sẽ không vui."

Lý Húc ngại ngùng sờ mũi một cái, vừa rồi đã có tiền bối chỉ dạy cho anh ta, trên bàn cơm biểu hiện quá rõ ràng, sẽ làm cho con gái sợ hãi, hơn nữa gấp thức ăn quá nhiều, chén cũng chứa không đủ. Đường Từ Thiên đã từ chối khéo mấy lần mà anh ta vẫn không hiểu, như vậy là không tốt. Tiền bối còn nói, muốn theo đuổi con gái, không thể quá nghĩ đến bản thân mình, phải hiểu và tôn trọng mong muốn của con gái.

Cuối cùng, Lý Húc xách túi đồ ăn vặt đó quay về tầng 16.

Cậu ta gõ cửa phòng Cố Hoành, nhiệm vụ không hoàn thành, phải bàn giao với boss.

"Từ Thiên nói muốn giảm cân, kiên quyết từ chối nhận đồ ăn vặt." Lý Húc buồn phiền nói.

Lúc kêu Lý Húc xuống dưới đưa đồ ăn vặt, Cố Hoành có ý căn dặn anh ta đừng nói là anh đưa, suy cho cùng vẫn có Phuong Lan ở đó, để cô ta biết được thì không tốt. Dù sao chỉ cần Đường Từ Thiên biết là anh đưa mà không phải Lý Húc đưa là được rồi.

Túi đồ ăn vặt nhập khẩu này là hai ngày trước, khi Cố Hoành đi gặp mặt một tiền bối đã mua, lúc đó còn bị fans vây xem một trận.

Cố Hoành nhíu mày: "Cô ấy gầy như vậy giảm cân cái gì?"

"Đúng vậy." Lý Húc tán thành: "Nhưng mà cô ấy kiên quyết không muốn, tôi cũng không thể miễn cưỡng nhét vào, cho nên đành phải đem về."

"Không lấy thì thôi vậy."

"Vậy những thứ này làm thế nào?"

Mấy đồ ăn vặt này đều là loại ngon, giá trị dinh dưỡng cao, Lý Húc đã ăn một bịch rồi, quả thực là ngon.

"Đề lại đi."

Chờ mãi không nghe thấy câu "Cho cậu ăn" của Cố Hoành, Lý Húc khá thất vọng, rất muốn nói cho anh biết đàn ông cũng có sở thích ăn vặt.

《Độc Bộ Giang Hồ》 khai máy được hai tháng, đã đi vào quỹ đạo. Có rất nhiều nhân vật trong bộ phim này, chỉ là phần diễn của một nửa nhân vật cũng không nhiều lắm, thường thì mất mười ngày hay một hai tháng là đủ. Cơ bản buổi diễn đều đã được định sẵn, chỉ cần đúng hạn vào đoàn quay là được.

Còn có rất nhiều nhân vật đều là diễn viên quần chúng, mỗi ngày đều có người chuyên môn chọn diễn viên quần chúng dựa theo nhân vật trong phim, sau đó chỉ dạy đơn giản một chút, tập luyện một hồi, trong quá trình quay giám sát NG(*) không cần thiết.

(*) NG: là "No Good". Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.

Lát nữa chính là cảnh quay ác bá cường hào cướp đoạt con gái nhà lành, nam chính thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, vì thế đắc tội với quân gia của ác thiếu(*)).

(*) *Ác thiếu: trẻ hư, thiếu niên hư hỏng.*

Cô gái thường dân có diện mạo xinh đẹp dịu dàng, cho nên sau khi ác thiếu nhìn thấy nàng đã kêu thuộc hạ đoạt người. Diễn viên quần chúng này là do phó đạo diễn tự mình đi chọn, vất vả lắm mới chọn được một người thích hợp, đã ký hợp đồng xong xuôi, đều đã chỉ dạy xong, biểu hiện cũng không tệ. Nhưng mười phút trước khi bắt đầu quay, thì cô gái đó lại bị té xỉu. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nguyên nhân là do giảm cân nên hai bữa rồi chưa ăn cơm, lúc tập luyện lại bị nhét vào bao bố khiêng tới khiêng lui, dẫn đến tụt huyết áp thêm hồ hấp không thông, vì vậy cô gái xinh đẹp bất tỉnh.

Đạo diễn sụp đổ.

Mặc dù nhân vật này dùng diễn viên quần chúng, nhưng vẫn rất quan trọng. Bây giờ đi tìm lần nữa thì không kịp, quay cảnh khác lại càng không kịp.

"Kêu Đường Từ Thiển tới diễn đi." Cố Hoành nói với Ngô đạo diễn.

Ánh mắt của Ngô đạo diễn sáng lên, vỗ đùi một cái, gọi chuyên viên trang điểm nhanh chóng hóa trang cho Đường Từ Thiển.

Cảnh này quay xong là đến lượt Lục Đan Ny diễn, lúc này Lục Đan Ny đang ở trong phòng trang điểm hóa trang, Đường Từ Thiển cũng ở đây.

Chuyên viên phục trang đi vào, vừa giải thích vừa kéo Đường Từ Thiển vào phòng thay quần áo: "Đạo diễn kêu cô đóng một nhân vật nhỏ."

"Hả?" Đường Từ Thiển sợ ngây người: "Tôi không được đâu, tôi không biết diễn!"

"Cô chưa từng diễn làm sao biết được? Đừng dài dòng nữa, mau thay quần áo đi." Chuyên viên phục trang bắt đầu cời cúc áo sơ mi của Đường Từ Thiển ra.

Đường Từ Thiển nắm lấy cổ áo mình, bây giờ cô chỉ muốn chạy trốn.

"Nhanh lên đi, mọi người đều đang chờ cô đấy, nếu không tới nay lại phải kết thúc công việc muộn. Hạnh phúc của toàn bộ đoàn phim đều gửi gắm vào người cô." Chuyên viên phục trang không lớn hơn Đường Từ Thiển bao nhiêu tuổi, bày ra vẻ mặt van xin.

Đường Từ Thiển khóc không ra nước mắt.

Thật may đây là cô gái thường dân, đồ trang sức đơn giản, trang điểm cũng không cần quá cầu kỳ, hơn nữa ngũ quan của Đường Từ Thiển vốn dĩ lớn lên xinh đẹp, tùy tiện trang điểm một chút cũng đủ đạt được hiệu quả điểm đậm đáng thương.

Sau khi Đường Từ Thiển bị kéo đến phim trường, Lục Đan Ny lạnh mặt. Dùng người của cô ta, cũng không hỏi cô ta một tiếng, cô ta bắt mẫn.

(1) *Tôm Hùm Australia:*

(2) *Cua lớn:*

(3) *Bào ngư:*

(4) *Canh baba: Có hình nhưng Hi không chèn vào đâu, nhìn thấy nó tội tội, ghê ghê* ☐

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không phải cô thích diễn sao?

Đường Từ Thiển mặc một bộ cổ trang màu trắng, bên hông quần đai lưng màu hồng, lộ ra vòng eo mảnh khảnh. Tóc cô được búi lên bằng một cây trâm gỗ, lông mày vẽ kiểu lông khôi(*), làn da trắng nõn mịn màng, môi son màu hồng nhạt.

(*) Hi kiểm hoài mà không ra kiểu lông mày này. Mọi người biết là kiểu gì không ạ?

Hoàn toàn biến thành bộ dáng nhìn thấy mà thương, rất hợp với nhân vật.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh diễm(*), Cố Hoành cũng nhìn chăm chăm vào cô.

(*) Kinh diễm: bị làm kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

Ngô đạo rất hài lòng: "Tạo hình của Từ Thiển thật hoàn mỹ, lại đây tôi nói cách diễn với cô một chút."

Đường Từ Thiện đi qua, Lý Húc cười híp mắt lấy ghế cho cô ngồi.

Cố Hoành ngồi bên cạnh Ngô đạo, hai người cùng nhau hướng dẫn cho Đường Từ Thiện.

Khoảng 10 phút sau...

"Hiểu chưa? Có cần diễn thử một lần không?" Ngô đạo hỏi.

Ánh mắt của Cố Hoành sáng rực nhìn Đường Từ Thiện, sau đó nói với Ngô đạo: "Tôi cảm thấy không cần thiết đâu, để cho cô ấy tự mình suy nghĩ vài phút, chúng ta đi chuẩn bị trước."

Đường Từ Thiện: "...". Tại sao Cố Hoành lại làm ra dáng vẻ tin tưởng cô như vậy.

Hai tay Cố Hoành đặt trên bả vai cô, cong môi cười một cái, cho cô niềm tin: "Cô cảm thụ cho tốt một chút, lúc diễn thì quên ông kính đi, cố gắng hòa nhập vào nhân vật là được rồi."

Anh rất cao, khi Đường Từ Thiện nhìn thẳng chỉ có thể nhìn thấy ngực anh. Lúc này anh đang mặc một bộ Trường Sam màu xanh lục, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiện ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt và lời nói của anh dường như có ma lực, khiến cô tin rằng dựa theo lời nói của anh mà làm thì sẽ không sai.

Cố Hoành lại nhìn cô cười, một người đàn ông cổ đại có ngoại hình tuấn tú, đẹp trai nhìn về phía người phụ nữ cười, đoán chừng ai nhìn thấy thì tim cũng sẽ đập rộn lên.

Dù sao bây giờ Đường Từ Thiện đã có chiều hướng bị anh mê hoặc.

"Tách!"

Người quay phim giờ di động lên chụp cho Cố Hoành và Đường Từ Thiện, anh ta rất hài lòng với bức ảnh, cười ha ha nói: "Bức ảnh này rất đẹp, sau khi kết thúc công việc tôi sẽ gửi ảnh này cho hai người lưu giữ."

Cố Hoành: "Được, cảm ơn."

Đường Từ Thiện: "...".

Mặc dù Cố Hoành cố gắng chỉ Đường Từ Thiện cách diễn, lại cổ vũ niềm tin cho cô, nhưng mà khi thật sự diễn, vẫn gặp khó khăn liên tục.

Sau khi Đường Từ Thiện được cứu, Cố Hoành mở bao bố ra, mặt của cô lộ ra, đó là một hình tượng, Đường Từ Thiện phải thể hiện vẻ mặt nhu nhược đáng thương, ứa nước mắt muốn khóc. Bắt đầu mấy lần, Đường Từ Thiện ứa nước mắt muốn khóc, không đứng dậy nổi. Sau đó, bị vác trên vai, phản bưng bị cắn, nhiều lần rất khó chịu, nên cô thật sự ứa nước mắt khóc rồi.

Trong kịch bản viết là, cô gái được cứu đứng dậy, nhìn về phía ân nhân cứu mạng, quý xuống cảm ơn. Cố Hoành kêu cô đứng lên, mau đi về nhà. Nhưng mà lúc Đường Từ Thiện đứng lên, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã nhào về phía trước.

Cố Hoành nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, Đường Từ Thiện kinh ngạc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của anh, sau đó đột nhiên xấu hổ. Rồi sau đó, cô quên mất khúc sau diễn như thế nào.

"Cắt!" Đây là lần thứ 17 đạo diễn hô lên chữ này, ngay lúc Đường Từ Thiện thất vọng, đạo diễn đột nhiên nói thêm một chữ mà mọi người đã chờ đợi từ lâu... "Qua!"

Cuối cùng cũng qua! Song Đường Từ Thiện đã không còn mặt mũi để nhìn đạo diễn và Cố Hoành cùng với những nhân viên công tác khác vì cảnh này mà vất vả.

NG nhiều lần như vậy, nếu đổi thành người khác đã sớm bị Ngô đạo mắng rồi, nhưng ông ta ngoại trừ hơi bức bối ra thì không có mắng Đường Từ Thiện. Người là do ông ta muốn kéo tới diễn, người ta đúng thật là không có kinh nghiệm, hơn nữa người ta quả thật yêu đuối, điềm đạm, đáng thương thế kia, ông ta muốn mắng cũng mắng không được.

Đường Từ Thiện bởi vì xấu hổ, nên vẫn luôn cúi đầu.

Cô vốn định lặng lẽ rời đi, nhưng không nghĩ Cố Hoành gọi cô lại: "Đường Từ Thiện, đến đây."

Đường Từ Thiện dùng sức nhắm chặt mắt một chút, cam chịu số phận đi tới.

Cố Hoành không biết lấy hai viên kẹo sữa Thỏ trắng từ đâu ra, đưa cho Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện kinh ngạc nhìn anh.

Cố Hoành vẻ mặt ôn hòa: "Khen thưởng cho cô."

"Khen thưởng..."

"Hoặc là nói chúc mừng cô lần đầu tiên đóng phim."

"Chúc mừng....."

Sẽ rất là xấu hổ nếu cô nhận lấy nó!

"Cô diễn khá lắm, rất tự nhiên." Cố Hoành an ủi nói.

Đường Từ Thiện nhin không được nói ra sự thật: "Dĩ nhiên là bởi vì, tôi thật sự muốn khóc, bị vắc rất khó chịu."

Cố Hoành nhin không được, cười: "Tôi biết."

Đường Từ Thiện: "....."

Đạo diễn ở một bên nghe thấy cũng cười, dù sao cảnh đó cũng đã qua, đạo diễn cũng sẽ không làm khó cô: "Từ Thiện à, cô cười lên một chút đi, đừng có cúi đầu ủ rũ như vậy, nhìn thấy tôi cũng có cảm giác tội lỗi. Cô diễn rất tốt."

Đường Từ Thiện nhủ mày nói: "Đạo diễn, ngài đừng an ủi tôi, ngài xem ngài đối với tôi tuyệt vọng đến mức mặc kệ yêu cầu của kịch bản."

"Ha ha ha!" Đạo diễn cười to.

Đường Từ Thiện không hiểu đạo diễn cười ở chỗ nào.

Cố Hoành giải thích cho cô: "Đạo diễn cảm thấy cảnh vừa rồi hiệu quả tốt hơn, cho nên sẽ dùng. Thật ra trong phim ảnh có rất nhiều hình ảnh kinh điển, đều là do bất ngờ tạo ra."

"Không sai, lúc này cô đem sự yếu đuối của phụ nữ cổ đại gần như thể hiện sâu sắc, mặc dù đây chỉ là một nhân vật giả tưởng(*), nhưng tôi tin rằng nó sẽ được khán giả nhớ đến." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nói đến chỗ này, đạo diễn đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Không bằng cho nhân vật này thêm đất diễn nhé."

(*) Giả tưởng: từ này thường đc dùng trong các trường hợp có một người đi ngang qua nhưng ko để tâm đến những gì diễn ra bên cạnh. Trong đoạn này nó có nghĩa nhân vật không quan trọng.

Nghe được lời này, Đường Từ Thiện cực kỳ hoảng sợ: "Đạo diễn tuyệt đối không nên!" Nếu như nói Đường Từ Thiện trước kia còn có một chút hứng thú với việc đóng phim, thì sau khi trải qua cảnh quay vừa rồi, ngay cả một chút xúi hức thú cũng không còn.

Sự áp lực mà khi bị một đám người nhìn chăm chăm vào diễn xuất của mình, còn muốn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

"Từ Thiện, coi như là thành viên của đoàn phim, mục tiêu của chúng ta là làm cho bộ phim này hoàn mỹ hơn."

"Bây giờ đã rất hoàn mỹ rồi."

"Từ thiện, cô phải tin tưởng chính mình"

"Tôi..."

Đạo diễn không cho Đường Từ Thiện cơ hội tiếp tục từ chối, lại bận rộn công việc của mình.

Cố Hoành ở một bên nhìn vẻ mặt sầu khổ của cô, nói: "Không phải cô rất thích diễn xuất sao?"

Đường Từ Thiện ngạc nhiên: "Sao anh biết?"

Cố Hoành nhướn mày: "Ừm, chuyện này rất khó đoán sao?"

Đường Từ Thiện: Chuyện này rất dễ đoán à?

Từ nhỏ cô đã thích xem tivi, luôn luôn rêu rao lớn lên phải trở thành minh tinh đóng phim trên tivi. Hồi đó lúc thi đại học, mẹ còn hỏi cô có muốn đi học diễn xuất không, khi ấy thân thể của ba không tốt lắm, không thể làm việc, điều kiện gia đình thiếu thốn, học diễn xuất rất đắt, hơn nữa cách nhà quá xa, nên cô không đi, chọn một trường ở địa phương, còn có học bổng, nhưng cô vẫn luôn nghĩ tới nó. Kết quả còn chưa tốt nghiệp, cô đã có cơ hội trở thành trợ lý của minh tinh và làm cho tới bây giờ.

Cô thấy được mặt tối của giới giải trí, diễn viên không có bối cảnh, con đường rất khó đi, nhiều khi gặp được chuyện xấu cũng không có năng lực phản kháng. Ước muốn của Đường Từ Thiện là chỉ cần cùng mẹ trải qua cuộc sống bình yên là đủ rồi.

Hôm nay được diễn xuất, cô rất thỏa mãn.

"Từ Thiện!" Lý Húc cầm hai ly đồ uống chạy tới. Anh ta đưa ly trà xanh cho Cố Hoành, còn ly trà sữa lạnh đưa cho Đường Từ Thiện: "Nhanh như vậy đã quay xong rồi à, cô giỏi lắm."

Đường Từ Thiện ngại ngại: "Cảm ơn trà sữa của anh."

"Trời nắng như vậy, tôi thấy cô quay phim vất vả, cho nên đã đi mua trà sữa lạnh cho cô. Cô thích không?"

Đường Từ Thiện: "Thích."

"Cô đi thay quần áo đi." Cố Hoành lạnh nhạt mở miệng.

"Ừm." Cô sớm đã muốn chạy rồi.

Trong lúc Đường Từ Thiện nói chuyện với Cố Hoành và Lý Húc, trên hành lang của phòng trang điểm, nhân viên đoàn phim tới lui đang thảo luận biểu hiện của Đường Từ Thiện.

"Từ Thiện mặc đồ cổ trang rất đẹp nha."

"Đúng vậy, mặc dù cảm giác tiểu gia bích ngọc(*), nhưng mà khí chất rất nổi bật"

(*) Tiểu gia bích ngọc: nghĩa là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa là cô gái có ngoại hình không nhất định phải đẹp nhưng khá ái, hơi giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm "Tiểu thư khuê cát".

"Ừ, tôi cảm thấy nếu so với những nữ phụ khác trong phim cũng không thua kém chút nào."

"Lúc này cô ấy kiểm nén nước mắt đối mặt với Cố Hoành, mà ời, chạm đến xương tủy của tôi rồi."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, hai người bọn họ rất có cảm giác là một CP(*)."

(*) CP: Couple - cặp đôi.

Những lời này đều xuyên qua vách tường truyền đến lỗ tai Lục Đan Ny.

"Phuong Lan, cô nói xem, tôi có cần bắt đầu tìm trợ lý mới không?"

Phuong Lan: "Từ Thiên nào biết trước sẽ được đóng phim, vừa rồi cô cũng nghe thấy, NG rất nhiều lần, hơn nữa tính cách của cô ấy căn bản không thích hợp với giới giải trí."

"Vậy cũng không chắc chắn, ai rồi cũng sẽ thay đổi, hơn nữa cô xem cô ta làm việc trong đoàn phim tốt thế nào, mọi người đều thích cô ta. Nói không chừng đây là do cô ta đang trải đường cho bản thân cũng nên."

Phuong Lan nhất thời không phản bác được, Lục Đan Ny tiếp tục: "Cô nói cô ta không phải biết trước sẽ đóng phim, bởi vì biểu hiện trước kia của cô ta đều là đang diễn kịch nhĩ?"

Thật ra Phuong Lan cũng cảm thấy Đường Từ Thiên rất lợi hại, theo Cố Hoành chưa đến một tháng. Cố Hoành tốt với cô đến nỗi khiến người ta khó hiểu, còn có Lý Húc, quen biết với Đường Từ Thiên mới mấy ngày thì cả ngày đều vây quanh cô. Ngô Khôn là một đạo diễn rất nghiêm khắc và khó gần như vậy, lại đối với Đường Từ Thiên cũng vô cùng thân thiết, ít nhất tốt hơn với Lục Đan Ny nhiều.

Chỉ là một trợ lý nhỏ mà thôi, cho dù tính tình tốt, người nhiệt tình đến đâu, lại có thể khiến nhiều người thích như vậy, Phuong Lan rất bội phục.

Nhưng mà, bình thường ở chung với Đường Từ Thiên, quả thật cô rất đơn thuần không có tâm cơ gì.

Lục Đan Ny xòe bàn tay ra ngắm nhìn, khoe miệng nhếch nhếch: "Cô ta có tâm cơ gì hay không, đợi lát nữa thử một chút sẽ biết."

Editor:

Chương sau: Cô đừng đến chỗ Lục Đan Ny.

Sắp có biến rồi mọi người ơi... Đường Từ Thiên sắp thành trợ lý chính thức của Cố Hoành rồi, con đường ngọt sâu răng, ê răng, đau răng, nhức răng sắp bắt đầu rồi. Yeah Yeah Yeah!!!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cô đừng đến chỗ Lục Đan Ny

Chỉ trong chốc lát Đường Từ Thiên đã trở lại phòng trang điểm, Lục Đan Ny đang sửa sang quần áo để chuẩn bị ra ngoài quay phim. Nhìn thấy Đường Từ Thiên, cô ta cười lạnh một tiếng: "Đường Từ Thiên, chúc mừng cô nha, có thể không lâu nữa tôi và cô trở thành đồng nghiệp rồi."

Giọng điệu châm chọc của Lục Đan Ny, làm tim của Đường Từ Thiên nhảy lên: "Chị Đan Ny, tôi chỉ là đi diễn thế một diễn viên quần chúng.."

"Có lẽ lần sau đến lượt cô làm nữ phụ đấy."

Về mặt của Phuong Lan phức tạp, không thích bầu không khí thế này, vì vậy cười nói: "Từ Thiên đâu có thích hợp diễn xuất, lý tưởng của chúng tôi chính là làm trợ lý mình tình, cho nên cô cứ an tâm, chúng tôi ở bên cạnh cô."

Lục Đan Ny hừ một tiếng: "Muốn làm trợ lý mình tình, cứ trực tiếp đi tới chỗ Cố Hoành là được rồi." Nghĩ đến chuyện Cố Hoành muốn cướp Đường Từ Thiên, trong lòng Lục Đan Ny càng thêm khó chịu. Cho dù cô ta không cần Đường Từ Thiên, thì cũng không hy vọng sẽ bị cướp đi.

Đường Từ Thiên như đi trên băng mỏng, vội vàng bày tỏ lập trường: "Tôi không đi, chỉ cần chị Đan Ny không sa thải tôi, tôi sẽ làm tốt."

Thật ra Đường Từ Thiên đã nghi ngờ Cố Hoành có ý gì đó với cô, bất luận như thế nào, cô và Cố Hoành cũng không phải là người cùng một thế giới, cô chưa bao giờ

nghĩ đến chuyện biến thành phượng hoàng bay lên cảnh cao, bởi vì ngã xuống sẽ rất đau.

Thay vì đến một chỗ nguy hiểm, cô tình nguyện tiếp tục ở lại chỗ Lục Đan Ny.

"Thật sự?" Lục Đan Ny nghi ngờ.

Đường Từ Thiên kiên định gật đầu.

Phương Lan thờ phào nhẹ nhõm, đi qua ôm lấy cánh tay Đường Từ Thiên nói: "Tôi đã nói mà, Từ Thiên là một trợ lý rất trách nhiệm. Từ Thiên, tôi vất vả lắm mới gặp được đồng nghiệp ngu ngốc ngu ngốc mà tầm tã, cô đừng bỏ tôi lại mà chạy nha."

Đường Từ Thiên cười cười với cô ta: "Sẽ không."

Những ngày tiếp theo, Đường Từ Thiên đã cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, lúc Lục Đan Ny không quay phim thì đều theo sát ở bên cạnh cô ta, còn lúc cô ta quay phim thì sẽ tìm chuyện làm, tìm những chuyện cách xa Cố Hoàn và Lý Húc.

Mấy hôm nay Lục Đan Ny đã dần dần buông bỏ thành kiến với cô, đối xử tốt hơn rất nhiều, những ngày vừa qua cũng chưa từng nổi giận.

Vai diễn của Lục Đan Ny còn khoảng mười phân cảnh thì sẽ kết thúc, mấy phân cảnh còn lại thì ở địa phương khác, phải đợi hai ba tháng.

Đường Từ Thiên chỉ muốn lặng lẽ trải qua mấy ngày còn lại trong đoàn phim này.

Cô ở bên này thực sự không có phát sinh chuyện gì đó không vui, nhưng Cố Hoàn bên kia lại xảy ra tin đồn.

Tin đồn lần này là của anh và Chu Mạn Di.

Bọn họ là diễn viên chính, đối diễn, trao đối diễn xuất, diễn cùng nhau tương đối rất nhiều. Đây đều là những chuyện rất bình thường, nhưng lại bị đội chó săn trà trộn vào diễn viên quần chúng, chụp lên rất nhiều ảnh.

Đội chó săn này thích nhất là tạo tin đồn cho mình tỉnh, bọn họ chưa bao giờ nói rõ ràng, thích dùng các loại ám chỉ để cho quần chúng nhân dân suy đoán, thủ đoạn marketing của bọn họ rất cao minh, đoán chừng tin tức trên Weibo là do nhân tài sáng tác văn chương viết, tiêu đề hấp dẫn, nội dung thật giả kết hợp cực kỳ tốt.

Ví dụ lần này, hình như trong bài báo nói là Cố Hoàn và Chu Mạn Di hợp tác vui vẻ hài hòa, hai người kính nghiệp và chuyên nghiệp, bộ phim này hết sức làm cho người ta mong chờ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng các bức ảnh đều rất "Dụng tâm", ảnh cả hai đang ngồi đối diện nhìn nhau, tay chân hai người sát nhau, còn có ảnh đêm khuya cùng nhau đi bộ. Điều quan trọng nhất là, đây rõ ràng là ở phim trường, nhưng trong ảnh chụp chỉ có hai người bọn họ.

Người của đoàn phim nhìn một cái đã biết tình huống lúc đó như thế nào. Lúc đối diễn không phải mặt đối mặt với nhau sao? Bộ phim này là thể loại võ hiệp, cảnh đánh nhau nhiều không đếm xuể, ngày thường tập diễn một chút, hết sức bình thường, còn chuyện đêm khuya cùng nhau đi bộ rõ ràng là xung quanh đều có người.

Tóm lại, tin đồn lần này làm giả thái quá, bọn chó săn vì muốn được chú ý thì thật sự không chừa bất kỳ thủ đoạn nào.

Tuy nhiên, hầu hết các fans tin điều đó. Fans của Cố Hoàn và Chu Mạn Di cũng rất nhiều, sau khi công bố tạo hình nhân vật xong, các fans bắt đầu kêu gọi hai người bọn họ ở bên nhau, dù sao một người đẹp trai hơn người, một người dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, giá trị nhan sắc cực cao.

Cuối cùng hôm nay xuất hiện một tin tức thế này, trong miệng fans tuy nói thất tình, nhưng vẫn bày tỏ chúc phúc.

Tin đồn nhanh chóng lên bảng hot search Weibo, các cuộc thảo luận đều liên quan đến bộ phim, tất cả đều bị những tin đồn giả tạo này chiếm giữ.

Ngô đạo vô cùng tức giận, trong lúc ông quay phim ngay cả hoạt động tuyên truyền cũng không làm, không muốn lãng xề, cũng không muốn cho người khác có cơ hội lãng xề. Nhưng mà khó lòng phòng bị, chủ yếu vì nó toàn là giả dối bịa đặt vô căn cứ.

Nhưng mà quá hot, muốn đề xuống cũng không đề được. Ở trên Weibo, Chu Mạn Di xác thực mình và Cố Hoàn chỉ là quan hệ hợp tác, Đinh Văn cũng thay mặt Cố Hoàn bày tỏ thái độ, một lần nữa nhấn mạnh rằng Cố Hoàn vẫn còn độc thân.

Đáng tiếc, vô dụng.

Mấy hôm nay cả đoàn phim đều rất áp bức, mọi người làm việc cũng hết sức cẩn thận, rất sợ chọc tới mấy vị lão đại.

Số lần Ngô đạo mắng chửi người trong mấy hôm nay gấp đôi so với trước kia, Cố Hoàn và Chu Mạn Di vẫn khá tốt, kỹ thuật diễn xuất của Cố Hoàn không có vấn đề gì, Chu Mạn Di cũng bởi vì tin đồn mà phiền não. Vì thế những người khác trở thành nhân vật bị vạ lây.

Lục Đan Ny bị mắng rất nhiều lần.

Vai diễn của cô ta vốn là của một diễn viên khác, người kia do Ngô đạo chọn, Lục Đan Ny dựa vào một nhà đầu tư, cướp được nhân vật này. Hơn nữa Lục Đan Ny rõ ràng không đủ chuyên nghiệp, Ngô đạo càng có thành kiến với cô ta hơn.

Ví dụ như bây giờ, một cảnh không quá khó diễn, vậy mà từ 11:00 sáng diễn đến giờ vẫn còn chưa qua.

Tâm tình của Phương Lan và Đường Từ Thiên cũng không tốt đứng chờ ở bên ngoài, Phương Lan nói với Đường Từ Thiên: "Đan Ny còn có một cảnh vào buổi chiều, sợ là buổi trưa không có thời gian nghỉ ngơi, nếu không cô đi mua ly cà phê cho cô ấy đi, chờ cô ấy ăn cơm trưa xong rồi uống một ly để lấy lại tinh thần."

"Được." Đường Từ Thiên xoa người muốn đi.

Phương Lan gọi cô lại: "Nhớ mua nóng, cô ấy sắp tới kỳ, không thể uống đồ lạnh."

"Được."

Tiếp tục quay phim, sau khi bị NG hai lần, đạo diễn bùng nổ, đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Lục Đan Ny ở trong sân mắng: "Rốt cuộc cô có biết diễn hay không? Không biết diễn xuất thì nghiêm túc một chút có được không? Chuyên nghiệp một chút được không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tính cách của nhân vật này cô còn chưa hiểu sao? Ha? Diễn viên quần chúng còn diễn tốt hơn cô! Không quay nữa, kết thúc công việc!"

Ở đây có nhiều người như vậy, Lục Đan Ny bị mắng thành ra như thế, cảm xúc của cô ta sụp đổ, khóc lóc chạy đi.

Đường Từ Thiên rất nhanh đã mua cà phê về, có người nhắc nhở cô Lục Đan Ny bị mắng khóc, kêu cô cẩn thận một chút. Cho dù bây giờ tâm tình của Lục Đan Ny không tốt sẽ nổi giận, thân làm trợ lý, Đường Từ Thiên cũng không thể trốn tránh, hơn nữa gần đây quan hệ giữa cô và Lục Đan Ny đã dịu hơn rất nhiều.

Lúc cô vừa bước đi về phía phòng trang điểm, Cố Hoành kéo cô lại.

"Bây giờ cô đừng tới chỗ Lục Đan Ny."

Đường Từ Thiên nhủ mảy, Cố Hoành luôn dùng giọng điệu không được cãi lại để nói với cô, trước kia làm trợ lý của anh thì không tính, nhưng bây giờ cô không phải.

Cô tránh tay anh ra, lịch sự nhưng lại bất mãn nói: "Tôi là trợ lý của cô ấy, tôi phải đi."

Lý Húc đi theo bên cạnh Cố Hoành cũng khuyên cô: "Cô chờ tâm trạng của cô ta tốt hơn một chút rồi hãy đi nhé."

Sắc mặt Đường Từ Thiên không lo, không nói thêm gì nữa, cất bước đi vào.

Cố Hoành đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Đường Từ Thiên rời đi.

"Hy vọng Lục Đan Ny không lấy Từ Thiên ra trút giận."

"Đi thôi." Bọn họ cũng cần phải tẩy trang, thay quần áo.

Lúc Cố Hoành và Lý Húc đi qua phòng trang điểm của Lục Đan Ny, thì đột nhiên bên trong truyền ra một tiếng kêu đau.

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cà Đờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Yên tâm, tôi sẽ không ăn cô

Đó là tiếng của Đường Từ Thiên.

Cố Hoành biến sắc, xoay người bước nhanh trở lại, đột nhiên mở cửa phòng trang điểm ra.

Đường Từ Thiên và Lục Đan Ny đang đứng đối diện nhau, Phương Lan kéo tay của Lục Đan Ny. Đường Từ Thiên che mu bàn tay, cắn chặt môi, biểu cảm đau đớn. Trên tay cô vẫn còn chút cà phê chảy xuống, nhìn xuống phía dưới, thì thấy cà phê đổ đầy trên đất.

Cố Hoành vẻ mặt lạnh lùng, đi thẳng tới trước mặt Đường Từ Thiên, gỡ cái tay cô đang che mu bàn tay ra xem. Làn da vốn dĩ trắng nõn mịn màng, lúc này cả mu bàn tay đều là màu đỏ chói mắt.

Hơi thờ Cố Hoành dần dần nặng nề, mím chặt môi, kéo Đường Từ Thiên đi ra ngoài.

Bỗng chốc Lục Đan Ny đưa cánh tay ra ngăn anh lại: "Đường Từ Thiên là trợ lý của tôi."

Lúc này Cố Hoành vẫn không nhìn cô ta, bây giờ đảo mắt nhìn qua, ánh mắt của anh chứa đầy hàn ý, Lục Đan Ny trong nháy mắt sợ hãi.

"Sau này không phải." Anh kiềm chế tức giận cảnh cáo.

Hôm nay Lục Đan Ny đã bị bức tức quá nhiều rồi, cô ta hất cằm lên. Nhưng cô ta còn chưa kịp nói gì, đã bị Cố Hoành đẩy ra, té ngã xuống đất.

Mặt đất đều là cà phê, cô ta vừa đau vừa bẩn, tức giận hết to.

Cố Hoành kéo Đường Từ Thiên, đi rất nhanh.

Lực nắm tay của anh rất lớn, Đường Từ Thiên giãy dụa mãi không ra: "Anh buông tôi ra."

"Im miệng!" Cố Hoành cũng không quay đầu lại, giọng điệu rất hung dữ.

Đường Từ Thiên bị sự giận dữ của anh làm cho kinh sợ, thật sự im miệng.

Cố Hoành dẫn cô đến nhà vệ sinh, mở vòi nước, dùng nước rửa mu bàn tay cô.

Lạnh nóng hòa trộn lẫn nhau, đau đớn đánh sâu vào giác quan Đường Từ Thiện, cô nhin không được "Hừ hừ", tay hơi run rẩy.

Khuôn mặt Cố Hoành như sương lạnh, nói với Lý Húc: "Cậu đi lấy thuốc trị bóng."

"Tôi đi ngay." Bấy giờ Lý Húc cũng đau lòng muốn chết, lập tức chạy đi lấy thuốc.

Nước lạnh chảy ra một chút, Đường Từ Thiện đã không còn đau lắm. Về mặt Cố Hoành thật dọa người, Đường Từ Thiện hơi hoảng sợ.

"Tôi không sao." Cô nhỏ giọng nói. Mu bàn tay cô chỉ đỏ thôi, không có bọng nước, không có rách da.

Cố Hoành rút cuộc quay đầu lại nhìn cô, nhưng mà ánh mắt đó...

Đường Từ Thiện để tay lên ngực tự hỏi, có phải mình đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo(*) với anh rồi không?

(*) Đại nghịch bất đạo: tội ác to lớn.

Nhưng mà, bây giờ rõ ràng anh đang làm một vài hành động không bình thường với cô. Vừa rồi anh thậm chí còn tự ý làm chủ, nói cô sau này không còn là trợ lý của Lục Đan Ny. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy là sau khi trải qua chuyện lần này, có lẽ cô làm không nổi nữa, nhưng cũng không phải do Cố Hoành quyết định.

"Vì sao anh lại đối với tôi như vậy." Đường Từ Thiện lấy dũng khí hỏi.

Cố Hoành nhìn vào mắt cô: "Cô nhìn không ra sao?"

Đường Từ Thiện lắc đầu.

"Thuốc trị bóng đến rồi đây!" Lý Húc vọt vào giống như một con gió.

Bầu không khí bị phá vỡ, Cố Hoành còn chưa kịp cất tiếng nói thì đã hết cơ hội rồi.

Động tác của Lý Húc nhanh chóng mở nắp thuốc trị bóng ra, theo thói quen đưa tới tay Cố Hoành. Sau đó anh ta nhất thời hối tiếc, anh ta vốn định tự mình bôi thuốc cho Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện: "Tôi tự làm là được." Hiện tại tim cô đập loạn, rất khẩn trương, vừa rồi xém chút nữa cô cho rằng Cố Hoành nói thích mình.

Điều này sao có thể chứ.

Cô cảm thấy xấu hổ vì bản thân tự mình đa tình.

Cố Hoành giống như không nghe thấy lời nói của cô, bôi thuốc mờ lên mu bàn tay, sau đó nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, động tác bôi thuốc mờ nhẹ nhàng.

Một vòng, lại một vòng, nhẹ tựa như lông vũ, ôn nhu mềm mại, như thể quét đến trái tim cô.

Cô biết đây là bởi vì anh dựa vào quá gần, hormone của anh đang xâm nhập vào cô.

Điều này rất nguy hiểm!

Bôi thuốc xong, Đường Từ Thiện lập tức rút tay về, tránh đi ánh mắt của Cố Hoành: "Cảm ơn Cố tiên sinh, tôi đi trước."

Cô còn chưa kịp đi, cánh tay đã bị Cố Hoành nắm lại.

Đường Từ Thiện một mặt kinh ngạc.

Lý Húc cũng rất kinh ngạc.

"Cô chờ tôi một chút, tôi thay quần áo xong rồi đưa cô về." Cố Hoành buông tay, trầm ngâm một lát, nhìn về phía Lý Húc: "Cậu trông chừng cô ấy."

Đường Từ Thiện bây giờ rất ngốc, lúc Lục Đan Ny khiến cho cô bị úy khuất Cố Hoành đã bắt lấy tay cô, tất cả đều biến mất không thấy, thay vào đó chỉ còn lại cảm xúc phức tạp.

Rút cuộc Cố Hoành muốn làm gì?

Đường Từ Thiện bị Lý Húc dẫn vào một căn phòng trống bên cạnh phòng trang điểm, Đường Từ Thiện khuyên can mãi, nhưng anh ta không chịu cho cô đi, còn nói nếu cô đi sẽ khiêng cô trở lại, giống như cảnh diễn mà cô đã diễn vậy.

Sự uy hiếp này đối với Đường Từ Thiện mà nói, rất có tác dụng.

Cố Hoành thay đổi quần áo rất nhanh đi ra: "Đi thôi."

"Đi đâu?" Đường Từ Thiện hỏi.

"Về khách sạn ăn cơm."

"Không phải buổi chiều anh còn phải quay phim sao? Ồ đoàn phim ăn là được rồi, vẫn còn cơm hộp mà."

"Tôi xin nghỉ."

Đường Từ Thiện và Lý Húc nghe xong đều rất kinh ngạc, Đường Từ Thiện hỏi: "Tại sao anh phải xin nghỉ?"

Cố Hoành rũ mắt nhìn tay cô một cái: "Cô bị thương, tôi không có tâm trạng quay phim"

Đường Từ Thiện: "..."

Lý Húc: "..."

Đường Từ Thiện ngốc một trận, sau đó cẩn thận suy nghĩ những lời này, cô cảm thấy những lời này hết sức khó hiểu.

Về phần Lý Húc, anh ta thất tình, thất tình nặng nề.

Đường Từ Thiện đứng ở chỗ cũ, không đi.

Cố Hoành bắt đầu đi, đứng ở trước mặt cô, anh sắp xếp lại các câu từ, nhưng thất bại, lấy chuyện hồi nhỏ ra nói, anh nói không nên lời: "Đi ăn cơm trước, ăn xong rồi tôi sẽ nói cho cô nghe."

Đường Từ Thiện ngẩng đầu nhìn anh, tựa như đang phân biệt anh có phải là người tốt hay không.

Lý Húc đứng ở một bên nhìn hai người, đột nhiên có cảm giác làm bóng đèn mãnh liệt.

Đường Từ Thiện nghĩ nghĩ, gật đầu.

Ba người cùng nhau rời khỏi phim trường.

Buổi trưa ánh nắng gay gắt, ở bên ngoài phim trường vẫn có rất nhiều phóng viên và fans ngồi canh như cũ.

Nam nữ chính trong tin tức bắt quai hot nhất mấy hôm nay đều ở chỗ này, các phóng viên đều muốn là người đầu tiên lấy được tin tức. Còn fans thì muốn tận mắt nhìn thấy một cặp xứng đôi.

Lúc Cố Hoành đi ra, đám người lập tức từ chỗ bóng mát vây lại. Các fans ngồi canh coi như kiểm chế, sẽ không cố gắng chen lên, nhưng mấy tên phóng viên này thì không giống vậy, giờ micro máy chụp ảnh lên, hần không thể kìm sát người Cố Hoành.

Theo thói quen nghề nghiệp, nhìn thấy một đám người xông tới, Đường Từ Thiện bước lên phía trước Cố Hoành, tính cùng Lý Húc bảo vệ Cố Hoành.

Cố Hoành bắt lấy cổ tay bị thương của cô, kéo đến bên người, không để chỗ bị thương của cô bị đụng trúng.

Phóng viên mặc kệ những chuyện này, đã chụp ảnh và ghi hình, một chuỗi vấn đề cũng cùng lúc hỏi tới.

"Xin hỏi có phải anh đang hẹn hò với Chu Mạn Di không?"

"Hai người hẹn hò bao lâu rồi?"

"Có phải hai người phim giả tình thật không?"

Lực chú ý của Cố Hoành vẫn luôn đặt trên người Đường Từ Thiện, mấy vấn đề này anh cũng không muốn để ý tới.

Lý Húc ngăn cản đám phóng viên: "Về chuyện đó chúng tôi đã đưa ra câu trả lời, đối với những bài viết giả tạo không có thật này, chúng tôi sẽ không trả lời lại. Xin các vị phân biệt đúng sai, đừng tin tưởng lời đồn giả tạo. Được rồi, Cố Hoành vừa mới quay xong, vẫn chưa ăn cơm, xin các vị nhường đường một chút."

Phóng viên giải trí đâu dễ dàng bỏ qua như thế, bọn họ căn bản không để ý tới Lý Húc, tiếp tục quần lấy quanh Cố Hoành hỏi, bọn họ muốn chính miệng Cố Hoành trả lời, như vậy, sẽ có rất nhiều thứ để viết.

Các phóng viên ở vòng trong đã chiếm lấy được vị trí tốt, những phóng viên bên ngoài không cam lòng, liều mạng chen vào bên trong. Đám người chen chen lấn lấn, một phóng viên khiêng máy quay lao đảo một cái. Mắt thấy máy quay công kênh sắp đụng vào, Đường Từ Thiện phản xạ có điều kiện đưa tay ngăn cản, Cố Hoành vội vàng đẩy máy quay ra, bảo vệ Đường Từ Thiện.

Mặc dù vậy, một góc máy quay vẫn đụng trúng mu bàn tay Đường Từ Thiện.

Làn da bị phóng, đụng vào một chút cũng sẽ đau, huống chi là bị máy quay cứng ngắc đụng phải. Đường Từ Thiện khẽ hừ một tiếng.

Cố Hoành lập tức nắm tay cô lên kiểm tra: "Có bị thương không?"

Một mảnh da hiện ra, có một chỗ da đã ứa máu.

Cố Hoành luôn nhẫn nhịn đột nhiên khẩu khí lớn lên, khí thế nghiêm nghị: "Cô ấy bị thương, xin mọi người tránh ra."

Đám người huyên náo trong nháy mắt an tĩnh lại.

Đường Từ Thiện bị phóng ở mu bàn tay nhìn thấy mà sợ, mọi người đều thấy được, bây giờ làm cho người ta thương càng thêm thương, ảnh đế tức giận là chuyện bình thường.

Tuy lời nói của Cố Hoành đơn giản, nhưng tất cả đều biết đây là sự cảnh cáo cuối cùng dành cho họ.

Đường Từ Thiện rất sợ Cố Hoành sẽ xung đột với phóng viên, âm thầm đẩy đẩy tay anh, lúc anh nhìn đến cô, cô dùng ánh mắt khuyên ngăn anh.

Cố Hoành mím môi, để cho cô yên tâm.

Anh lại lần nữa đem tầm mắt chuyển về phía trước, nhìn về phía ống kính trước mặt nói: "Đối với chuyện tình cảm, có lẽ tôi sẽ không công khai, nhưng nếu tôi đã bày tỏ thái độ, thì chắc chắn sẽ không nói dối. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Bao gồm cả việc người đại diện hay trợ lý thay mặt tôi bày tỏ thái độ."

Sau khi nói xong, Cố Hoành dặt tay Đường Từ Thiện, bước về phía trước.

Các phóng viên tự động tránh ra, cũng không còn ai tiếp tục đặt câu hỏi.

Trên đường về khách sạn, bên trong xe rất yên tĩnh. Cố Hoành vẫn luôn nắm tay Đường Từ Thiện, khuôn mặt lạnh lùng không nói chuyện, vì vậy mà Đường Từ Thiện và Lý Húc cũng không dám mở miệng.

Đường Từ Thiện luôn muốn kêu anh buông tay cô ra, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh một cái liền thôi.

Cứ để cho anh nắm đi, vẫn tốt hơn bị anh hung dữ.

Khi xuống xe, Cố Hoành mới buông tay Đường Từ Thiện ra, trước khi xuống xe anh kêu Lý Húc đi mua com trưa đem lên lầu, món ăn phải thanh đạm.

Cố Hoành đưa Đường Từ Thiện vào phòng, trong phòng không khí oi bức, máy điều hòa mới vừa được mở.

Cố Hoành quay phim vốn đã đổ rất nhiều mồ hôi, sau đó cũng không đi tẩy trang thật kỹ, cộng thêm tâm tình hơi nóng nảy, nên anh muốn đi tắm rửa.

"Cô ngồi đó trước đi, tôi đi tắm."

Bây giờ khác với trước kia, không hiểu sao Đường Từ Thiện hoảng hốt.

Phát hiện phản ứng của cô, rốt cuộc Cố Hoành cũng cười: "Yên tâm, tôi sẽ không ăn cô."

Đường Từ Thiện: "...". Nói như vậy mới khiến cô không yên tâm nha.

Cố Hoành tắm rửa vài phút thì đi ra, anh mặc bộ đồ gọn gàng ở nhà màu xám trắng, nhìn thế này ôn hòa hơn rất nhiều.

Đường Từ Thiện ngồi trên ghế sofa dài, bên cạnh còn có hai ghế sofa đơn để lại cho Cố Hoành và Lý Húc ngồi.

Nhưng Cố Hoành lại ngồi bên cạnh cô, chỉ cách nửa cánh tay.

Đường Từ Thiện rất muốn đổi chỗ ngồi, Cố Hoành cách quá gần, cô không có cách nào suy nghĩ được.

Nhưng mà cô không dám động, bởi vì biết sẽ làm cho Cố Hoành không vui.

"Cố tiên sinh, anh có lời gì muốn nói thì nói ra đi."

Trên đường trở về, Đường Từ Thiện đã suy nghĩ rất nhiều khả năng, cô đoán chắc Cố Hoành là học sinh nghèo rất lâu trước kia đã từng được ba cô giúp đỡ, mặc dù bây giờ Cố Hoành hoàn toàn không có bóng dáng của học sinh nghèo khổ, nhưng thế giới to lớn này chuyện lạ gì cũng có. Nếu suy đoán của cô là đúng, có thể giải thích được vấn đề ở lần đầu tiên gặp mặt vì sao anh hỏi tình hình của gia đình cô, cũng có thể lý giải được vì sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy.

Cố Hoành hít sâu một hơi, thú thật anh còn chưa nghĩ ra phải nói như thế nào mới khiến cho cô tin tưởng bọn họ đã từng quen biết.

Đường Từ Thiện cho rằng đối phương nói không nên lời là vì đã từng có cuộc sống khốn khổ, vì thế giúp anh nói: "Anh là học sinh từng được ba tôi giúp đỡ sao?"

Cố Hoành: "..."

Đường Từ Thiện tự động đem phản ứng của anh hiểu thành "Làm sao cô đoán được", nên cô buông tảng đá lớn trong lòng xuống, thoải mái cười một cái: "Trước kia lúc ba tôi còn làm ăn thuận lợi đã từng giúp đỡ mấy vị học sinh, sau này việc làm ăn của ông ấy thất bại, cũng cố gắng tiếp tục giúp đỡ thêm một năm, nhưng sau này quả thật không còn dư dả chút nào, hết cách, mới không giúp đỡ nữa. Bởi vì chuyện này, ông ấy vẫn luôn tiếc nuối. Thật may, anh còn nhớ ông ấy."

Biết cô hiểu lầm, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng vui mừng của cô, Cố Hoành im lặng.

"Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ để ở trong bụng, tuyệt đối sẽ không nói với bất kỳ ai, tôi thề!" Đường Từ Thiện nhấc tay lên thề.

Cố Hoành bắt lấy tay cô để xuống: "Vậy em đồng ý làm trợ lý của tôi không?"

(Lúc này mối quan hệ cũng thân thiết rồi, nên Hi đổi cách xưng hô của Cố Hoành là "Tôi – Em" cho thân hơn nhé. Còn cách xưng hô của Đường Từ Thiện thì vẫn giữ nguyên).

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19-2: Lục Đan Ny bị hắc

Đường Từ Thiển do dự.

"Em không cần đề phòng tôi, tôi đối với em... Ừm, em biết đấy." Cố Hoành để cho Đường Từ Thiển tự mình tiếp thu.

"Tôi suy nghĩ thêm một chút."

Cố Hoành gật đầu: "Được, nhưng mà đợi lát nữa em đồ đạc lên đây."

"Hả?"

"Tôi sẽ đặt một phòng cho em."

Đường Từ Thiển trầm mặc một lát, nói: "Được, cảm ơn Cố tiên sinh."

Đều đã nháo thành như vậy, Lục Đan Ny sẽ không muốn nhìn thấy cô, mà cô cũng không muốn nhìn thấy Lục Đan Ny. Khi đó cô vừa mới bước vào phòng trang điểm, nói với Lục Đan Ny rằng đã mua cả phê nóng, lúc định đem cả phê đặt lên bàn, trong cơn tức giận Lục Đan Ny đã hất tay trúng ly cà phê trong tay cô.

Biết cô ta quay phim không thuận lợi, tâm tình không tốt, nhưng lúc nào cũng trút sự tức giận lên đầu người khác như vậy, Đường Từ Thiển cũng không muốn nhin nữa.

Chỉ trong chốc lát, Lý Húc đã mua com trưa trở về.

Anh ta đã nghĩ kỹ rồi, Cố Hoành không chỉ là một boss tốt, mà còn là ân nhân của anh ta. Về phần Đường Từ Thiển, anh ta là thật sự rất thích cô gái dễ thương này, sau này coi cô như em gái là được.

Anh ta chân thành chúc phúc cho bọn họ.

"Từ Thiển, anh ấy biết cô thích móng heo, móng heo có nhiều Collagen, rất tốt cho da, tay cô đang bị thương phải ăn nhiều một chút." Lý Húc gấp móng heo bỏ vào trong chén của Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển vừa định nói lời cảm ơn, Cố Hoành đã mở miệng trước: "Ăn cái gì bỏ cái đấy."

Đường Từ Thiển: "..."

Móng heo cái gì, Đường Từ Thiển không phục: "Vậy Cố tiên sinh, sau này anh nên ăn nhiều thận heo (Cật heo) một chút."

Cố Hoành và Lý Húc đều kinh ngạc nhìn về phía Đường Từ Thiển, Đường Từ Thiển mặt không đỏ tím không đập mạnh, nói: "Đàn ông mười thận chín hư(*), cần phải bồi bổ nhiều."

(*) Mười thận chín hư: Bệnh yếu thận ở đàn ông.

Cố Hoành: "Em nghe mấy lời này ở đâu?"

"Chương trình sức khỏe trên tivi." Cô thích xem tivi, lúc đổi đài đều đổi đến những chương trình này.

Cố Hoành cười: "Không nên xem những chương trình tào lao đó."

Tuy Đường Từ Thiển chỉ là vô tình nhìn thấy, cũng không có nghiêm túc xem, nhưng Cố Hoành lại nói chương trình đó là tào lao, thì cô không phục: "Chương trình này sao có thể là tào lao, hiểu biết thêm kiến thức về sức khỏe là điều rất cần thiết."

Ba mẹ Lý Húc cũng thích xem chương trình sức khỏe, nhìn không được nói: "Vậy cô cũng không cần phải xem chuyên đề về sức khỏe đàn ông a." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Có thể nói nội dung sức khỏe về "Mười thận chín hư", đều là chuyên đề của đàn ông.

Đường Từ Thiển ghen lời.

Cố Hoành nội tâm phức tạp nói: "Tôi không cần."

Trong lòng Đường Từ Thiển muốn phản bác, nhưng lý trí của cô lại lựa chọn im lặng. Đáng lẽ cô không nên cùng đàn ông thảo luận thận hư gì đó.

Đường Từ Thiển bị phỏng ở tay phải, Cố Hoành ngồi bên cạnh cô, tổng quát nhìn thấy mu bàn tay bị đỏ do phỏng của cô.

"Đội lát nữa ăn com xong, Lý Húc, cậu đi lấy hành lý của Đường Từ Thiển chuyển lên đây."

Lý Húc hết sức vui vẻ: "Được!" Tốc độ ăn com của anh ta cũng nhanh hơn.

"Một hồi tôi sẽ gọi điện cho Phương Lan nói chuyện một chút."

Cố Hoành: "Ừ. Những chuyện khác tôi sẽ kêu Đinh Văn giải quyết, em đừng bận tâm."

"Được, tôi còn đang trong giai đoạn thử việc, chưa có ký hợp đồng chính thức với Lục Đan Ny." Như vậy, mọi chuyện sẽ đỡ phiền phức hơn.

Lý Húc: "Vậy thì dễ xử lý rồi. Từ Thiển, sau này hai chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc Cố ảnh đế thật tốt."

Cố Hoành liếc mắt nhìn anh ta một cái, Lý Húc lập tức nhận sai: "Sau này tôi sẽ không gọi là Cố ảnh đế nữa, mà gọi là boss được chứ?"

Đường Từ Thiên yếu ớt nói: "Tôi còn chưa nghĩ xong."

"Cô còn muốn nghĩ cái gì? Thời gian cô ở cái vòng luẩn quẩn này cũng không ngắn, cô biết có được mấy mình tình có nhân phẩm tốt giống như boss chúng ta. Hơn nữa, chúng tôi cũng cần cô." Lý Húc cố gắng khuyên bảo Đường Từ Thiên, đến cả chiêu bài tình cảm cũng đem ra hết, vẻ mặt bị thương nói: "Thân thể mẹ tôi không tốt, lần trước còn làm một cuộc phẫu thuật nhỏ, nhưng bác sĩ nói có thể sẽ tái phát lại, phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra, nếu có vấn đề gì thì lập tức nhập viện. Cho nên tôi có thể sẽ thường xuyên xin nghỉ, nếu không có cô ở đây, tôi làm sao yên tâm rời đi."

Cố Hoành gật đầu.

Đường Từ Thiên rối rắm, trước kia nghĩ việc đều là giải quyết trong hòa bình, lần này không giống như vậy, cô hơi lo lắng bởi vì chuyện lần này đồn đi không tốt, hơn nữa địa vị của Lục Đan Ny và Chung tỷ không nhỏ, sau này cô khó mà tìm được công việc mới.

Cố Hoành đối xử tốt với cô là bởi vì cảm kích ba cô.

Cô nên tiếp nhận phần tình nghĩa này không?

"Em gái Từ Thiên..." Lý Húc mặt đầy mong chờ, mang theo một chút cầu xin.

Đường Từ Thiên là một người mềm lòng, nhìn hai người, cô chậm rãi gật đầu.

Lý Húc vui mừng nhảy dựng lên, muốn đi qua ôm Đường Từ Thiên, đáng tiếc bị Cố Hoành đưa tay ngăn lại.

Không được như ý nguyện Lý Húc đành phải xoay người ôm Cố Hoành: "Lão đại, cuối cùng chúng ta cũng có thể mỗi ngày ở chung một chỗ với Từ Thiên!"

Cố Hoành ghét bỏ đẩy anh ta ra: "Ăn xong nhớ đi chuyển hành lý."

Trước khi chuyển hành lý, Lý Húc đã đi đặt một căn phòng trước, tầng 16 vừa vặn chỉ còn một phòng, chỉ là căn phòng đó lại ở cuối cùng, vị trí không tốt.

Đường Từ Thiên rất hài lòng, ở xa một chút có lẽ càng tự do.

Nhưng Lý Húc vẫn cau mày, dạng vẻ muốn nói lại thôi.

Cố Hoành không đắn đo nói: "Muốn nói cái gì thì nói đi."

"Hay là để tôi ở phòng đó đi." Lý Húc mặt nghiêm nghị thấy chết không sợ, nói.

Đường Từ Thiên vội vàng từ chối: "Tôi ở là được rồi, cần gì phải phiền phức như vậy."

"Không phiền phức, cô là con gái..." Lý Húc ấp a ấp úng.

"Chuyện này có liên quan gì, chẳng lẽ còn muốn tìm người khác ở cùng sao?" Đường Từ Thiên có chút không còn gì để nói, ở khách sạn thôi mà.

Cố Hoành cũng cảm thấy Lý Húc khó hiểu.

Lý Húc thấy hai người đều không hiểu, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, anh ta đề phòng nhìn xung quanh, sau đó hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: "Phòng cuối cùng của khách sạn trong một dãy không thể ở."

Đường Từ Thiên vẻ mặt mờ mịt: "Vì sao?"

"Haiz!" Lý Húc không thèm đếm xỉa đến: "Chính là mấy thứ không sạch sẽ thường thích đến căn phòng cuối..."

Cố Hoành: "Ăn nói vô căn cứ!"

Mặc dù da đầu Đường Từ Thiên đã tê dại một trận, nhưng vẫn nói: "Không nên mê tín."

Lý Húc thần sắc buồn rầu: "Trước kia tôi cũng không tin, nhưng tôi đã thấy qua."

Cố Hoành: "Bởi vì trong lòng cậu có quỷ."

Đường Từ Thiên nhin không được hỏi: "Anh thấy được cái gì?"

"Không nên nghe cậu ta nói bậy." Cố Hoành lạnh giọng.

Lý Húc cũng không muốn nhớ lại hồi ức đáng sợ lúc xưa đấy.

Tuy rằng nhiều người không tin vào quỷ thần, nhưng vẫn sẽ sợ hãi, nhất là con gái. Dù sao Đường Từ Thiên cũng rất sợ, hồi nhỏ khi lần đầu tiên xem phim ma, cô sợ tới mức đều che chăn ngủ trong khoảng thời gian dài.

Ám ảnh thời thơ ấu bây giờ vẫn còn, nhưng cô vẫn cố lấy can đảm nói: "Tôi không sợ, không tin cũng sẽ không có."

Tuy nói như thế, nhưng nụ cười của cô thật sự quá miễn cưỡng.

Cố Hoành liếc mắt nhìn Lý Húc một cái: "Cậu ở phòng đó đi."

Lý Húc một mặt biểu cảm buồn khóc, Đường Từ Thiện không đành lòng, nói: "Vẫn là để tôi ở đi, Lý Húc sợ, tôi không sợ."

"Ai nói tôi sợ!" Lý Húc cũng không muốn bị Đường Từ Thiện xem thường: "Thật sự nếu có thứ kia xuất hiện tôi cũng không sợ, đến một người tôi đánh một người."

Cố Hoành "Có lòng" nhắc nhở: "Cậu nói chuyện cẩn thận chút, ngộ nhờ bị bọn họ nghe được sẽ không tốt lắm."

Lý Húc lập tức che miệng mình, bộ dạng kinh hoàng nghĩ mà sợ thật là... Đáng thương.

Đường Từ Thiện lại lần nữa ở cách vách Cố Hoành, hôm sau Đinh Văn đem một phần hợp đồng tới cho Đường Từ Thiện ký.

Ngoại trừ điều khoản giữ bí mật, đại khái các điều khoản Đường Từ Thiện từng ký trước đây đều giống nhau, còn những điều khoản khác thì khác biệt rõ ràng.

"Tiền lương nhiều quá." Trên hợp đồng viết mức tiền lương cơ bản là 1 vạn, ngũ hiểm nhất kim(*) cũng mua giúp, ngày thường còn có thêm tiền thưởng. Mức đãi ngộ này chỉ có trợ lý kim bài mới có.

(*) Ngũ hiểm nhất kim: "Hợp đồng bảo hiểm": "Ngũ hiểm" nghĩa là năm loại trí (Endowment insurance), (Medical insurance), (Unemployment insurance), (Employment injury insurance) và (Maternity insurance); "Nhất kim" dùng để chỉ một (Housing Provident Fund).

Đinh Văn nở nụ cười: "Nhiều còn không tốt sao?"

"Không phải là không tốt, chỉ là tôi cảm thấy mình không xứng đáng nên hơi ngại."

"Không sao, Cố Hoành kiếm nhiều tiền lắm, cô giúp cậu ấy tiêu, cậu ấy rất vui lòng." Trong lời nói của Đinh Văn có ẩn ý, đáng tiếc lúc này Đường Từ Thiện nghe không hiểu: "Tiền lương của Lý Húc nhiều hơn cô."

Đường Từ Thiện ký, thời hạn hợp đồng là một năm. Đường Từ Thiện tính toán, tiêu xài tiết kiệm một chút, với lại lúc trước còn để dành một ít tiền, một năm sau là có thể trở về mở một cửa hàng nhỏ với mẹ rồi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô muốn mở tiệm hoa, tiền vốn sẽ không cần nhiều lắm.

Sau hôm nay, Đường Từ Thiện từ trợ lý Lục Đan Ny trở thành trợ lý Cố Hoành.

Chuyện ngày hôm đó, người trong đoàn phim đều biết, Đường Từ Thiện bị cạ phê làm phỏng tay, rất nhiều người quan tâm, cũng vì cô mà phần nợ bất bình.

Mặc dù xảy ra chuyện không vui, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục.

Lục Đan Ny mấy ngày nay đóng phim rất tốt, quay phim thuận lợi đến mức trong vòng một tuần là có thể kết thúc.

Bởi vì ngày hôm qua diễn chưa xong, nên hôm nay phải quay bổ sung.

Có đặc tội ai cũng không thể đắc tội với đạo diễn, đạo lý này Lục Đan Ny đương nhiên biết, cho nên tối hôm qua cô ta đi tìm đạo diễn, tự mình kiểm điểm lại.

Hôm nay cô ta cư xử giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, gặp Đường Từ Thiện, cô ta cũng chỉ cười nói: "Ngày hôm qua thật ngại quá, không cẩn thận làm đổ cà phê."

Cố Hoành và Lý Húc đứng bên cạnh Đường Từ Thiện, Cố Hoành sắc mặt không vui, nói: "Sau này cô vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng, nếu không sẽ hại bản thân."

Uy hiếp trắng trợn, biểu cảm của Lục Đan Ny ngưng trệ, cũng không giả vờ nữa: "Cố Hoành, chúng ta đều là đồng nghiệp, sau này có lẽ sẽ còn có cơ hội hợp tác, cần gì phải vì một trợ lý mà tổn thương hòa khí(*)."

(*) Hòa khí: không khí hoà thuận, không có mâu thuẫn.

"Nếu đối với cô, cô ấy chỉ là một trợ lý, nhưng với tôi thì không phải." Lúc nói lời này, Cố Hoành nhìn Đường Từ Thiện với ánh mắt ôn nhu.

Lục Đan Ny đã nhìn ra, châm chọc cười một tiếng: "Thật không nghĩ tới, Đường Từ Thiện lại có sức hấp dẫn lớn như vậy."

Lời nói này của Cố Hoành quá mờ ám, Đường Từ Thiện biết, đối thành người khác cũng sẽ hiểu lầm, chỉ có cô biết sự thật. Bị người khác hiểu lầm ảnh hưởng đến mình, chuyện này làm cho cô cảm thấy rất ngại, nhưng lại không thể giải thích.

Cô rất nhanh đã nghĩ thông suốt, cho dù Lục Đan Ny có nói ra thì cũng không có ai tin tưởng.

"Còn có." Cố Hoành lại nhìn về phía Lục Đan Ny, ôn nhu vừa rồi không lưu lại một chút dấu vết nào: "Sau này cô và tôi không có khả năng hợp tác nữa."

Bị bề mặt ngay tại chỗ Lục Đan Ny rất bức, hừ một tiếng, vừa định nói gì đó, đã bị Phương Lan kéo lại. Cô ta nhin xuống, phất tay áo bỏ đi.

Tin đồn ồn ào giữa Cố Hoành và Chu Mạn Di, bởi vì Cố Hoành lên tiếng mà lắng xuống. Anh rất ít khi nhận phỏng vấn, cũng chưa bao giờ nói về đời sống cá nhân, đây là lần đầu tiên lên tiếng, đại đa số mọi người đều lựa chọn tin tưởng anh.

Sự ảo tưởng của fans bị sụp đổ, có một chút thất vọng, nhưng vui vẻ tiếp nhận lại càng nhiều hơn, dù sao Cố Hoành vẫn tiếp tục là của các cô.

Bây giờ tin tức hot nhất chính là Cố Hoành bảo vệ trợ lý bị thương, video trên mạng được chia sẻ điên cuồng, trái tim của một đám fans thiếu nữ nổ tung, hồ to giấc mơ lớn nhất là làm trợ lý của Cố Hoành.

Cũng phải, Đường Từ Thiện từng nổi tiếng một lần, vì thế người quan tâm cô tại sao bị phỏng cũng rất nhiều.

Giấy không thể gói được lửa, năng lực điều tra của đội chó săn đôi khi còn lợi hại hơn cảnh sát hình sự. Chuyện Lục Đan Ny nổi giận, làm cho Đường Từ Thiển bị thương, rất nhanh bị truyền ra ngoài, tuy nhiên không bao lâu đã được đề xuống, nhưng tốc độ chia sẻ trên internet vẫn rất kinh người.

Chuyện lần này với chuyện xảy ra ở sự kiện lần trước không giống nhau. Lần này bởi vì Cố Hoành nên mới được chú ý, yêu ai yêu cả đường đi lối về, mọi người đều vì Đường Từ Thiển mà bất bình, ào ào chạy tới Weibo của Lục Đan Ny mắng chửi.

Chuyện này cũng chưa tính, chuyện sự kiện lần trước Lục Đan Ny mắng Đường Từ Thiển lại bị người ta lới ra, lần này không chỉ có hình ảnh, mà còn có video. Mặt khác, Lục Đan Ny tự cao tự đại, dựa dẫm đại gia, các loại... nhiều vô số kể.

Lục Đan Ny hoàn toàn nổi rồi, bị hắc(*) nên nổi.

(*) Hắc: trong thuật ngữ showbiz từ "黑" không còn nghĩa là màu đen nữa, mà nghĩa là Bôi xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-3: Tôi sợ em bị người ta lừa bán

Phim trường và khách sạn lại một lần nữa bị phóng viên và fans bao vây, mỗi ngày Lục Đan Ny trải qua rất gian khổ.

Trốn được phóng viên và fans bên ngoài, nhưng lời nói ác ý trên mạng lại tránh không khỏi. Chung tỷ kêu cô ta đứng lên mạng, cô ta làm sao có thể nhịn được. Thấy mấy fans đó càng nói càng quá đáng, cô ta tức đến khóc lóc.

Chung tỷ thân là người đại diện, bị chuyện này làm cho sút đầu mồ trán, chị ta đã lên tiếng thanh minh cũng tiếp nhận phỏng vấn, nhưng căn bản mấy fans đó không công nhận. Mất thấy càng ngày càng nghiêm trọng, chị ta biết rõ không thể tiếp tục như vậy, nếu không tiền đồ Lục Đan Ny coi như xong.

"Bây giờ chỉ còn một cách." Chung tỷ đột nhiên nói.

Lục Đan Ny ngừng sự tức giận lại, hỏi: "Cách gì."

"Đi tìm Đường Từ Thiển." Chung tỷ kiên định nói.

Lục Đan Ny đối với Đường Từ Thiển rất kháng cự: "Tìm cô làm gì? Không tìm!"

Chung tỷ lần này không nghe theo cô ta, nghiêm túc nói: "Không tìm cô ta, vậy em có thể làm cho những tin tức linh tinh đó lắng xuống không? Lúc bị antifan mắng em có thể không nổi giận không? Nếu không thể thì phải nghe lời của tôi."

Chung tỷ đã tức giận rồi, thực ra chị ta là một người có tính tình rất tốt, bằng không cũng sẽ không chịu nổi tính tình của Lục Đan Ny. Chị ta tức giận, chứng tỏ không có chỗ thương lượng.

Lục Đan Ny áp ứng nói không nên lời, quả thật cô ta không thể.

"Những chuyện tìm nguyên nhân nguồn gốc này cũng không phải chuyện lớn gì, em đối với Đường Từ Thiển đúng thật không tốt lắm, nhưng cũng không phải tội ác tày trời. Hôm nay antifan mắng chửi em, chỉ là vì nhân vật nhỏ yếu đuối mà bất bình. Chúng ta giải thích bọn họ không tin, vậy đề cho Đường Từ Thiển giải thích, thì chuyện có thể giải quyết rồi."

Phuong Lan cũng nói: "Đúng vậy, để cho Từ Thiển ra mặt là được."

Lục Đan Ny không nói chuyện, bây giờ người mà cô ghét nhất chính là Đường Từ Thiển.

Không từ chối chính là đồng ý, Chung tỷ tiếp tục: "Đội lát nữa chúng ta đi tìm Đường Từ Thiển, sau đó quay một cái video đăng lên Weibo."

"Video gì?" Lục Đan Ny nhú mày hỏi.

"Video em và Đường Từ Thiển, chị em tình thâm."

"Tôi không muốn. Vì sao tôi phải diễn chị em tình thâm với một trợ lý chứ?" Lời này nói ra, Lục Đan Ny đột nhiên nghĩ đến thân phận của Phuong Lan, nhìn về phía cô ấy giải thích: "Ý của tôi là Đường Từ Thiển mới làm trợ lý hơn một tháng, tôi và cô ta cảm tình lại không sâu nặng, không giống như tôi và Phuong Lan."

"Em đừng khinh thường Đường Từ Thiển, hiện tại cô ta đã không phải là trợ lý bình thường nữa rồi, có trợ lý nào có thể giống như cô ta?" Chung tỷ không khách khí nói.

Thật ra vừa rồi, lúc Phuong Lan nghe được Lục Đan Ny nói khinh thường trợ lý, trong lòng xác thật không thoải mái lắm. Mặc dù biết, nhưng chính tai nghe lại là có cảm giác khác. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Biết làm sao được, cô không có mệnh tốt như Đường Từ Thiển, hơn nữa cô còn phải bảo vệ công việc này.

"Nghe theo Chung tỷ đi." Phuong Lan khuyên nhủ.

Lục Đan Ny không tình nguyện gật đầu: "Vậy chị đi nói trước với cô ta đi."

Vào lúc Chung tỷ gọi điện thoại cho Đường Từ Thiển, Cố Hoành đang ở bên cạnh, Lý Húc đi xử lý chuyện khác. Cúp điện thoại, Cố Hoành hỏi cô: "Chị ta tìm em làm gì?"

"Chung tỷ nói cùng nhau họp mặt, cùng nhau uống trà." Đường Từ Thiển biết không phải chỉ đơn giản là uống trà như vậy, cô biết tình huống hiện tại của Lục Đan Ny.

"Rốt cuộc cũng tìm tới em."

Đường Từ Thiển không nói chuyện, tuy rằng giữa cô và Lục Đan Ny không vui vẻ lắm, nhưng Chung tỷ và Phương Lan đối với cô rất tốt.

"Tại sao bọn họ tìm em, chắc hẳn em đã biết, vậy em định làm thế nào?"

Đường Từ Thiển im lặng một lát, nói: "Chung tỷ và Phương Lan đối với tôi rất tốt."

Cố Hoành thẳng thắn nhìn cô, nhìn đến nỗi Đường Từ Thiển không khỏi có chút chột dạ: "Vậy em giúp bọn họ lần này đi, chi là cũng đừng ngốc quá."

Đường Từ Thiển: "..."

Cố Hoành thấy vẻ mặt ngờ ngác của cô, thờ dãi nói: "Bỏ đi, không ngốc thì không phải là em. Chị ta và em hẹn nhau ở đâu? Khi nào? Tôi đưa em đến."

Đường Từ Thiển đang chửi thầm Cố Hoành "Anh mới ngốc" thì bị câu nói tiếp theo của anh dọa: "Tôi tự mình đi được rồi." Cố Hoành đối xử với cô giống như bảo vệ con cái vậy, cô không chịu nổi.

"Tôi sợ em bị người ta lừa bán."

"Tôi mới không."

Cuối cùng, vẫn là Cố Hoành đưa Đường Từ Thiển đi.

Các cô hẹn gặp ở một tiệm cà phê bên ngoài phim trường. Cố Hoành không tiện xuống xe, nên anh kêu Lý Húc đưa Đường Từ Thiển vào.

Chung tỷ ngồi ở bên cạnh cửa sổ trong tiệm cà phê, thấy được bọn họ, biết Cố Hoành cũng đang ở đây.

Chị ta nhin không được mà nở nụ cười, chị ta tự xưng là có ánh mắt độc đáo, khi lần đầu tiên nhìn thấy Đường Từ Thiển, biết cô gái này điều kiện không tệ, làm tiểu minh tinh cũng có thể, nhưng chị ta không phát hiện ra rằng Đường Từ Thiển còn có thể làm cho người không thể với tới như Cố Hoành coi trọng.

Đâu chỉ là coi trọng. Trong thời gian này, Cố Hoành hiện đang quay phim, thế nhưng cậu ta lại vì Đường Từ Thiển mà chậm trễ công việc.

Chị ta thật sự quá xem thường Đường Từ Thiển.

Lý Húc và Đường Từ Thiển rất nhanh đi đến trước mặt Chung tỷ. Lý Húc thay đổi phong cách hi hi ha ha như ngày thường, lịch sự mà ung dung chào hỏi.

Chung tỷ mỉm cười nói: "Không ngờ cậu tự mình đưa Từ Thiển tới đây."

Lý Húc thu hồi nụ cười: "Nói chính xác, là Cố Hoành đưa đến, anh ấy vốn dĩ cũng muốn vào chào hỏi một tiếng, chi là nhìn thấy có mấy tên phóng viên, cho nên mới kêu tôi đại diện anh ấy đến đây."

Chung tỷ nhún mày: "Hóa ra là như vậy."

Lý Húc gật đầu: "Vậy hai người cứ từ từ trò chuyện, chúng tôi về phim trường trước, Cố Hoành còn phải quay phim."

"Ừ, cậu mau đi đi, tôi sẽ đưa Đường Từ Thiển hoàn hảo lạnh lùng trả lại cho các người."

Trong lời bọn họ nói đều có ẩn ý, Đường Từ Thiển bị kẹp ở giữa, tâm tình phức tạp.

Lý Húc đi rồi, Đường Từ Thiển và Chung tỷ mặt đối mặt nhau uống cà phê.

"Tay em đỡ chưa?" Chung tỷ hỏi.

Đường Từ Thiển đặt cái ly xuống, gờ tay lên: "Đã đỡ hơn rồi." Đêm đó bị phỏng có mấy chỗ nổi lên mụn nước nhỏ, bây giờ đã kết vảy.

Chung tỷ áy náy: "Đối với chuyện này, chị rất xin lỗi, Đan Ny tính tình không tốt, chị cũng không thể uốn nắn cho cô ấy thật tốt."

Khóe miệng Đường Từ Thiển mang theo nụ cười, không nói gì. Kỳ thực, vẫn là rất uất ức.

"Cho nên lúc Đinh Văn nói với chị muốn em, tuy chị không nỡ lòng, nhưng vẫn đồng ý. Bởi vì chị biết, em đi theo Cố Hoành sẽ tốt hơn."

Trên thực tế là chị ta không đồng ý cũng không có cách nào, trợ lý của Lục Đan Ny đều phải thử việc hai ba tháng mới có thể chính thức ký hợp đồng lao động.

"Em biết đó, chị vì Lục Đan Ny mà tiêu hết bao nhiêu tình lực, hi vọng đều đặt ở trên người cô ấy, nếu con đường cô ấy đi đi xuống, thì chính là thất bại của chị." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chung tỷ thần sắc buồn bã: "Tình huống bây giờ của cô ấy em cũng biết, chị có thể xin em giúp chúng tôi vượt qua cửa ải khó khăn này không?"

Đường Từ Thiển trầm mặc.

Chung tỷ thấy cô không tình nguyện, nhượng mày một cái, tiếp tục: "Mọi người đều ở trong cái giới này, quan hệ giữa em và Cố Hoành có hơi tế nhị đó, nếu truyền ra

ngoài, e là đối với cậu ta cũng không tốt."

Đường Từ Thiện không ngờ Chung tỷ sẽ uy hiếp cô, lạnh mặt hỏi: "Chị muốn thế nào?"

Chung tỷ bắt chéo hai chân, khoe miệng nhếch lên, nói: "Em giúp chúng tôi quay một video... Mặc dù Đan Ny đã làm một ít chuyện quá đáng với em, nhưng bình thường cô ấy đối với em cũng coi như không tệ, đúng chứ? Em hãy nói những lời này."

Đường Từ Thiện nhìn thẳng chị ta, mím môi không nói gì.

Chung tỷ: "Coi như là giúp Chung tỷ một lần, được không?" Chị ta sửa lại giọng điệu uy hiếp vừa rồi, mang theo vẻ mặt cầu xin, chị ta chỉ muốn cho Đường Từ Thiện cảm thấy "Dễ chịu" một chút mà thôi.

Đường Từ Thiện cân nhắc một phen, cô không muốn Cố Hoành bởi vì mình mà bị bôi đen, cô gật đầu: "Nhưng mà, tôi không muốn lộ thông tin cá nhân, cũng không muốn nói nhiều quá."

Trên đường tới đây Cố Hoành đã dặn dò, cho dù bọn họ yêu cầu cái gì đều phải thương lượng với anh trước, đừng vội đáp ứng. Nhưng mà, hiện tại vẫn là không nên nói cho anh biết.

Giúp bọn họ lần này, sau này thì không ai nợ ai.

Nhận được sự đồng ý của Đường Từ Thiện, Chung tỷ rất vui mừng nói nếu bây giờ có thời gian thì làm liền đi.

Đường Từ Thiện định gọi điện thoại cho Cố Hoành giải thích một chút, vừa lấy di động ra, thì màn hình đã sáng lên, là Cố Hoành gọi tới.

Anh gọi tới hỏi tình hình thế nào, Đường Từ Thiện không có che giấu, cũng nói cho anh biết bản thân đã đồng ý rồi.

Cố Hoành trầm ngâm một lát, tùy cô đi, nhưng cuối cùng anh nói một câu "Không có lần sau".

Đường Từ Thiện luôn có cảm giác bị trường bối quản lý.

Lúc đi vào khách sạn nhìn thấy Lục Đan Ny, Lục Đan Ny vẫn là bộ dáng rất kiêu ngạo, Chung tỷ vỗ cô ta một cái, cô ta mới nở một nụ cười rất giả tạo.

Bầu không khí gượng gạo, cũng không gây trở ngại cho việc Chung tỷ chỉ đạo các cô "Diễn kịch"

Bởi vì thái độ của Lục Đan Ny, tâm tình của Đường Từ Thiện vốn dĩ đang tốt đẹp đã trở nên không tốt lắm, cô nói thẳng: "Tôi không biết diễn kịch."

Chung tỷ cười ha ha, lui mà cầu, sau đó nói: "Đợi lát nữa em mỉm cười là được rồi, Đan Ny, tự em xem mà làm."

Câu cuối cùng là cảnh cáo Lục Đan Ny, chị ta vất vả lắm mới thuyết phục được Đường Từ Thiện, thế mà Lục Đan Ny lại cư xử như vậy. Bây giờ cũng không phải lúc để cô ta bộc phát tính khí đại tiểu thư.

Lục Đan Ny mặt mày vui vẻ: "Chị mau quay đi."

Chung tỷ mở máy quay ra: "Bây giờ quay Đan Ny trước, đợi lát nữa khi bắt đầu, đều phải mỉm cười nha."

Lục Đan Ny cười, lúc Chung tỷ đếm tới 3, thì Lục Đan Ny dùng giọng điệu dịu dàng đối diện ống kính, nói: "Chào mọi người, tôi là Lục Đan Ny. Đạo gần đây tin đồn liên quan đến tôi hơi nhiều, nhìn thấy những tin đồn không thật đó, tôi cũng không biết nói gì, còn có một người cũng có cảm giác giống tôi, đó chính là một người trong cuộc khác."

Ống kính zoom về phía sau, đồng thời Đường Từ Thiện di chuyển qua bên cạnh Lục Đan Ny một chút, kéo gần khoảng cách hai người.

Đường Từ Thiện đối diện ống kính vẫy vẫy tay, cười một cái, màn hình lại chuyển tới chỗ Lục Đan Ny.

Lục Đan Ny tiếp tục nói: "Cô ấy hơi ngại, cô ấy vốn không muốn xuất hiện ở trước mặt công chúng, nhưng vì muốn giúp tôi làm sáng tỏ tin đồn, cho nên mới lộ mặt một chút. Về chuyện cô ấy bị phỉ báng, quả thật có liên quan tới tôi, nhưng đó là ngoài ý muốn, lúc ấy tôi cũng sốt ruột đến khốc, may mắn không có nghiêm trọng, bởi chút thuốc là ổn, nếu không tôi sẽ áy náy cả đời. Còn có chuyện tham gia roadshow(*) lần trước, chúng tôi là đang đối diện, mọi người biết đấy, tôi đang quay bộ phim 《Độc Bộ Giang Hồ》, đóng vai một đại tiểu thư tính tình không tốt, bởi vậy mới bớt chút thời gian đi ra ngoài tham gia roadshow. Thời gian rất cấp bách, cho nên phải nắm chặt thời gian quay phim. Có phải không, tình yêu?"

(*)Roadshow: là một hình thức quảng bá sản phẩm của một nhãn hiệu bằng cách đưa sản phẩm tiếp cận với công chúng ở ngoài đường phố. Đây là một hình thức vô cùng hiệu quả được ứng dụng khá phổ biến trong lĩnh vực Marketing. Đặc biệt là đối với những doanh nghiệp có mục tiêu đẩy mạnh bán hàng trong thị trường.

Ống kính lại chuyển tới chỗ Đường Từ Thiện, Đường Từ Thiện mỉm cười gật đầu: "Ừm"

Lục Đan Ny bật cười: "Cô nha, quả nhiên khi đối diện với ống kính liền khản trương đến nỗi lời nói cũng không nói được. Đúng rồi, nói nhỏ cho mọi người biết nha, có một lần một diễn viên quần chúng xảy ra chuyện, cô ấy được đạo diễn bắt tới đóng phim, quay rất lâu, cười chết tôi rồi. Haiz, được rồi được rồi, tôi không nói nữa, cô ấy lại mắc cỡ rồi, đến lúc đó tự mọi người xem phim nhé. Hôm nay nói đến đây thôi, bye bye mọi người."

Chung tỷ buông di động xuống, không thể không bội phục khả năng diễn xuất của Lục Đan Ny: "Không tồi, rất tự nhiên."

Lục Đan Ny nhủ thầm, vén mái tóc dài một cái, quay đầu lại nói với Đường Từ Thiện: "Đường Từ Thiện, hôm nay cảm ơn cô nha, xem như đã từng cùng hội cùng thuyền, có một câu nói thật lòng tôi muốn nói với cô. Một người đối tốt với cô, không phải không có điều kiện, nhận được càng nhiều thì bỏ ra càng nhiều, chịu đựng lại càng nhiều. Cô phải nhớ cho kỹ."

Đường Từ Thiện biết Lục Đan Ny không có ý tốt, nhưng lời cô ta nói rất có đạo lý. Cô không có lên tiếng.

Đúng lúc này, Đinh Văn gọi điện cho Đường Từ Thiện. Biết đã quay xong video, chị ta kêu Đường Từ Thiện đưa điện thoại cho Chung tỷ.

Đinh Văn yêu cầu bọn họ đưa video cho chị ta xem trước rồi mới đăng. Chung tỷ không có ý kiến.

Lúc Đường Từ Thiện trở lại phim trường, Cố Hoàn đang nghỉ ngơi.

"Tôi đã xem video rồi!" Cố Hoàn nhìn Đường Từ Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ăn đậu hũ của Cố ảnh đế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Từ Thiện chớp mắt mấy cái, chỉ nói "À" một tiếng.

Ánh mắt Cố Hoàn khóa chặt trên mặt cô: "Em chắc chắn để họ đăng lên?"

Đường Từ Thiện chậm rãi gật đầu.

Cố Hoàn nói tiếp: "Tôi cảm thấy Lục Đan Ny nói quá nhiều."

Thực ra Đường Từ Thiện cũng nghĩ như vậy, nhưng mà... Vẫn tốt hơn để cô quay thêm lần nữa. Cô hít sâu một hơi, thông suốt nói: "Việc này coi như là đền đáp sự chăm sóc của bọn họ trước đây đi." Ngoại trừ thời gian mâu thuẫn gần đây, một tháng trước các cô ở chung vẫn rất vui vẻ.

Cố Hoàn hiểu rõ: "Lần này nghe theo em, nhưng không có lần sau."

Đường Từ Thiện: "Không có lần sau..." Đợi đã, có phải ảnh đế quan quá nhiều rồi không?

Sau khi nhận được câu trả lời của Cố Hoàn, cái video đó cũng được đăng lên Weibo.

Trên mạng, người máng Lục Đan Ny ít đi, nhưng vẫn có rất nhiều người không tin, còn nói cô ta giả bộ, biểu hiện của cô ta trong clip thật sự giống như làm ra vẻ. Chỉ là chuyện này sắp bốc hơi rồi, bởi vì thị giác của mọi người đối với cô ta đã mệt nhọc, dần dần cái tên Lục Đan Ny xuất hiện càng ít.

Đường Từ Thiện ở bên cạnh Cố Hoàn, lại trở về với những ngày ăn ăn uống uống.

8:00 tối kết thúc công việc, Cố Hoàn đang tẩy trang, Lý Húc và Đường Từ Thiện ở bên cạnh thu dọn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lý Húc hết sức nhiệt tình hỏi Đường Từ Thiện: "Com hộp tối nay ăn không ngon, tôi thấy cô cũng không ăn được bao nhiêu, đợi lát nữa chúng ta đi ăn khuya, cô muốn ăn cái gì, tôi đi mua cho cô."

Đường Từ Thiện vừa định mở miệng, bất chợt thấy được ánh mắt của Cố Hoàn ở trong gương trang điểm.

Ảnh đế đường như vừa cười nhạo cô là đồ tham ăn.

"Tôi không ăn." Cô nuốt nước miếng xuống một cái, đem tất cả hình ảnh mỹ thực trong đầu vừa mới hiện ra, xóa đi.

Lý Húc hơi ngạc nhiên, quan tâm hỏi: "Có phải cô khó chịu chỗ nào không?"

Đường Từ Thiện cực kỳ phiền muộn, chẳng lẽ việc cô không muốn ăn đồ ăn ở trong lòng bọn họ chính là chuyện không bình thường?

Bây giờ trong lòng cô không thoải mái.

"Tôi đang giảm cân." Lý do muôn thưở.

Lý Húc còn chưa mở miệng, Cố Hoàn lạnh nhạt phản phó: "Lý Húc, đợi lát nữa cậu đi mua một thố tôm hùm đất sốt cay(1)."

Đường Từ Thiện: "..."

Lý Húc chớp mắt mấy cái, sau đó nhếch miệng cười: "Tuân lệnh!" Nói xong, cậu ta còn nhìn về phía Đường Từ Thiện nhướn nhướn mày, giống như đang nói "Tôi xem cô giảm hay không giảm".

Lý Húc lái xe đưa Cố Hoàn và Đường Từ Thiện về khách sạn, sau đó lại lái xe đi mua tôm hùm đất.

Cố Hoàn và Đường Từ Thiện cùng nhau đi thang máy lên lầu, đi đến cửa phòng Cố Hoàn, Đường Từ Thiện nói: "Tôi về phòng ngủ, Cố tiên sinh ngủ ngon."

Lúc cô nói xong, thì tiếp tục đi về phía phòng cách vách của mình, nhưng bị Cố Hoàn kéo lại.

Đường Từ Thiện rũ mắt nhìn cánh tay bị Cố Hoàn bắt lấy, khẽ nhủ mày.

"Ăn xong tôm hùm đất rồi ngủ."

"Tôi không muốn ăn."

"Thật sự không muốn?"

"Không muốn!"

"Em đang ngại?" Cổ Hoành đã nhìn ra.

Đường Từ Thiện làm sao có thể thừa nhận: "Không có."

"Ăn đi, tôi sẽ không nói em là thùng com." Cổ Hoành cố ý trêu cô, lúc nói lời này, ý cười trong mắt rất rõ ràng.

Đường Từ Thiện bị kích thích: "Anh đã nói!"

Vốn dĩ chỉ là "Đồ tham ăn", hiện tại biến thành "Thùng com", đáng ghét! Cô mới không phải là thùng com.

Nhìn thấy dáng vẻ tức giận của cô, Cổ Hoành thỏa mãn nở nụ cười, vuốt tay nhéo gò má cô một cái: "Vẫn đáng yêu như vậy."

Đường Từ Thiện càng ngày càng cảm thấy Cổ Hoành coi cô là "Con gái" đến buồn cười, bất đắc dĩ nói: "Cố tiên sinh, anh không cần bởi vì ba của tôi mà đối xử với tôi như vậy..." Cô không biết phải hình dung như thế nào.

Cổ Hoành hiểu ý của cô, nhưng mà anh lại nói: "Tôi sẽ luôn đối tốt với em."

Đường Từ Thiện: "... Cố tiên sinh, bây giờ anh là boss của tôi, chúng ta công tư rõ ràng, được chứ?"

Cổ Hoành đồng ý gật đầu: "Được."

Đường Từ Thiện rút cuộc thờ dài nhẹ nhõm, nở một nụ cười, nhưng ở giây tiếp theo, Cổ Hoành lại nói: "Bây giờ tôi lấy thân phận của boss ra lệnh cho em, ăn xong tôm hùm đất mới đi ngủ."

Đường Từ Thiện: "..."

Kết quả, Đường Từ Thiện ăn nửa thỏ tôm hùm đất, Cổ Hoành lột vỏ tôm sau đó ra lệnh kêu cô ăn. Cũng là trợ lý nhưng Lý Húc không được hưởng thụ đãi ngộ này, tâm trạng cực kỳ sa sút.

Nửa tháng sau, cảnh quay ở phim trường cũng kết thúc, đoàn phim phải chuyển đến ngoại cảnh để tiếp tục quay.

Ngoại cảnh là một địa phương có phong cảnh tuyệt đẹp, non xanh nước biếc nằm ở khu vực Tây Nam, thời gian quay phim chỗ này khoảng chừng một tháng.

Nơi này là vùng núi, phụ cận còn có một vài thôn trang nhỏ, cách Thị trấn hơi xa, hơn nữa đường xá cũng không tốt, đoàn phim ở trong núi xây dựng cơ sở tạm thời, dựng lều trại lên.

Nhân lực có hạn, mọi người đều phải động tay làm, ngay cả diễn viên có đãi ngộ đặc biệt như Cổ Hoành, cũng phải xắn tay áo lên làm.

Đây là lần đầu tiên Đường Từ Thiện trải nghiệm cuộc sống dã ngoại, tâm tình rất kích động, làm cái gì cũng rất tích cực.

Dựng lều trại tốn rất nhiều sức lực, đều là do đàn ông đảm nhận, Đường Từ Thiện cũng muốn đến hỗ trợ. Thấy người đàn ông trong kịch vụ tổ đều thích Đường Từ Thiện, không nỡ để cô động tay vào, khuyên cô ở bên cạnh xem là được. Về mặt Đường Từ Thiện cô đơn khi không được như ý nguyện.

"Đường Từ Thiện, lại đây." Cổ Hoành đang dựng lều kêu Đường Từ Thiện đi qua.

Đường Từ Thiện chạy tới, Cổ Hoành chỉ vào tấm bạt nói: "Em giúp tôi vịn nó."

"Được!" Đường Từ Thiện rất vui lòng.

Bởi vì thời gian ở lại khá lâu, nên lều trại toàn là loại rất dày và vững chắc, buộc lại rất tốn sức. Lúc đầu Đường Từ Thiện còn thấy đơn giản, nhưng khi thật sự hỗ trợ mới phát hiện thật là khó.

Cổ Hoành để cô kéo căng tấm bạt ra, cô kéo rất vất vả, bên này vừa kéo xong thì bên kia lại loạn.

Đường Từ Thiện có một loại cảm giác tội đồ trong việc giúp đỡ, thấy cô áy náy, Lý Húc an ủi nói: "Không sao, có lẽ hôm nay cô ăn quá ít không có sức lực cho nên mới như vậy, đợi lát nữa ăn nhiều một chút."

Sau Cổ Hoành, Lý Húc cũng thích nhìn Đường Từ Thiện ăn gì đó, có cơ hội đều chuyển đề tài đến phương diện ăn uống.

Không biết vì sao, Cổ Hoành không thích kiểu phát triển như vậy. Anh nói với Đường Từ Thiện: "Cái này không thể dùng sức mạnh, phải dùng kỹ năng."

"Kỹ năng gì?" Đường Từ Thiện hỏi.

Cổ Hoành nhìn về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay, cô đi đến trước mặt anh, Cổ Hoành bắt đầu tự tay dạy học: "Em giữ một góc cố định nó ở trên cái giá, tay kia thì ném tấm bạt lên."

"Như thế này?" Đường Từ Thiển dựa theo lời anh nói mà làm

"Giữ chặt một chút, nếu không nó sẽ rơi ra ngoài." Cố Hoành nắm tay cô, sửa lại cho cô, sau đó kéo tay kia của cô: "Đem mấy cái này đều giữ lấy, đợi lát nữa trong lúc hát ra em nhớ buông tay." Nói xong, anh nắm tấm bạt của cô hát ra.

Hoàn thành rất tốt.

Đường Từ Thiển rất có cảm giác thành tựu, xoay người nói với Cố Hoành ở sau lưng: "Làm như vậy thật sự rất hiệu quả ha!" Nói xong mới phát hiện hai người đứng rất gần nhau, cô giống như đang dựa vào trong lòng anh. Càng nguy hiểm hơn là, lúc này ánh mắt của Cố Hoành trông thật ôn nhu.

Mặt của Đường Từ Thiển đột nhiên đỏ lên, tim đập cũng bắt đầu tăng tốc. Cô kinh hoàng nhảy ra, nhưng mà ông Trời lại trêu đùa cô, khi cô chuẩn bị nhảy ra thì vướng vào cục đá dùng để cố định cọc. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mắt thấy sắp phải tiếp xúc thân mật với mặt đất, Đường Từ Thiển hô một tiếng, sau đó cam chịu số phận, nhắm mắt lại.

Đau đớn trong dự đoán không có đến, cô bị một lực mạnh mẽ kéo vào trong lòng ngực ấm áp.

Cô biết đó là gì.

Vừa rồi chỉ là hơi giống như, bây giờ cô chân chính dựa hẳn vào lòng anh rồi.

Đám người bận rộn xung quanh sau khi nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của cô thì đã dừng việc trong tay lại để nhìn qua, sau đó huyết sáo.

"Nam chính của chúng ta thật đẹp trai!"

"Anh hùng cứu mỹ nhân!"

"Từ Thiển, lúc này cô hẳn nên nói một câu 'Ôn cứu mạng của công tử, tiểu nữ xin lấy thân báo đáp', ha ha ha!"

Đường Từ Thiển bị mọi người trêu ghẹo, núp ở trong lòng Cố Hoành, cô thà rằng vừa rồi trực tiếp ngã xuống đất.

Cố Hoành: "Đường Từ Thiển, em xác định muốn dựa vào tôi như vậy?" Giọng nói của anh không lớn, chỉ có Đường Từ Thiển nghe thấy, cô còn có thể cảm nhận được lồng ngực anh rung động mỗi khi nói chuyện, rất nhẹ, nhưng lại đâm thẳng vào tim cô.

Cô lập tức tránh ra, nhiệt độ trên gò má khiến cô không muốn đối mặt với bất kỳ người nào. Cô giả vờ như không có xảy ra, tiếp tục làm việc.

Giang Tô trưởng Tô Kịch vụ đứng gần đây cố ý nói: "O, Đường Từ Thiển, sao mặt của cô lại đỏ như vậy?"

Người người đều đem Đường Từ Thiển ra trêu ghẹo, Cố Hoành đau lòng: "Đường Từ Thiển xấu hổ rồi, mọi người đừng cười cô ấy."

Đường Từ Thiển: Cổ tiên sinh, ngài nhất định là cố ý vạch trần tôi.

Trong lòng Đường Từ Thiển đầy bất mãn, hất cằm lên nói: "Đúng vậy, không cần thận ăn đậu hũ của Cổ tiên sinh, tôi rất xấu hổ."

"Ha ha ha!"

Mọi người đều cười lên, sôi nổi vì sự thẳng thắn không có kỳ điều gì của Đường Từ Thiển.

Về phần Cố Hoành, anh không nói gì, cho đến giờ ăn cơm trưa, Cố Hoành mới gấp đậu hũ Ma Bà(2) trong hộp cơm của mình cho Đường Từ Thiển, nói: "Ăn đi, không cần xấu hổ."

Đường Từ Thiển đã sớm quên mất chuyện này, thiếu chút nữa bị nghẹn cơm trong miệng, cô không ngờ nhìn thoáng qua Cố Hoành có chút đắc ý, sau đó không khách sáo gấp miếng đậu hũ đó cho Lý Húc bên cạnh, cũng ngọt ngào nói: "Lý Húc, đậu hũ của Cổ tiên sinh cho anh ăn, tôi không thích ăn."

Về mặt của Cố Hoành trong nháy mắt lạnh xuống, Lý Húc muốn ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong.

Trong lòng anh ta lặng lẽ rơi lệ: Hai người mập mờ thì mập mờ đi, mặc dù tôi làm bóng đèn hơi đáng thương nhưng vẫn còn có thể cố chịu, hai người đừng có kéo tôi làm vật hi sinh được không?

"Tôi... Đi qua bên kia ăn với bọn họ." Lý Húc bị thương cầm cơm hộp đi qua bên kia.

Đường Từ Thiển cũng đứng dậy: "Tôi đi với anh!"

Cố Hoành: "Đường Từ Thiển, ngồi xuống."

"Không."

"Tôi là boss của em"

Đường Từ Thiển: "..."

Dùng quyền lực đàn áp người thì còn gì là đàn ông!

Nhưng mà Đường Từ Thiển vẫn lặng lẽ ngồi xuống, trong lòng mặc niệm "Anh là cơm áo, là ba mẹ của tôi, tôi không chọc anh".

Mọi người vừa làm vừa chơi, tuy mệt mỏi nhưng vui vẻ.

Đường Từ Thiện cả người ra mồ hôi, điều kiện dã ngoại không tốt, chưa kịp tắm rửa thay quần áo, hơn nữa nhiệt độ ngày đêm trong núi chênh lệch lớn, ngày hôm sau tuyết đẹp, cô liền bị cảm

"Hắt xì!" Đường Từ Thiện hắt xì lần thứ N, mọi người rồi rít tò về quan tâm: "Từ Thiện, cô không sao chứ? Có cần đi khám bác sĩ không?"

Đường Từ Thiện khịt khịt mũi: "Không có việc gì, chỉ là cảm nhẹ mà thôi." Giọng mũi của cô rất nặng, nghẹt mũi.

"Vậy uống thuốc cảm trước đi." Lý Húc nói.

Đường Từ Thiện lập tức lắc đầu: "Không cần, tôi ghét nhất là uống thuốc." Nghe nói cô cũng bởi vì không muốn uống thuốc mà lúc cô một hai tuổi biếng ăn, mẹ sẽ lấy thuốc ra uy hiếp cô, vì vậy cái gì cô cũng ăn, không kén chọn nữa.

Lý Húc vừa định khuyên tiếp, lại thấy Cố Hoành đưa tay sờ trán Đường Từ Thiện: "Tạm thời không phát sốt, nếu phát sốt phải đi tiêm. Trông em như vậy, nếu không uống thuốc thì không lâu nữa sẽ phát sốt."

Đường Từ Thiện: "Uống nhiều nước là được rồi."

"Ừ, nếu không khỏi thì đi tiêm."

Đường Từ Thiện nhất thời tuyệt vọng: "Có thuốc cảm dạng bột pha nước uống không? Tôi không thích uống thuốc viên."

So với uống thuốc, cô sợ tiêm hơn.

(1) *Tôm hùm đất sốt cay:*

(2) *Cơm đậu hũ Ma Bà:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhiễm Tĩnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□□□

Đường Từ Thiện uống thuốc thì rất thích ngủ, dần dần qua một ngày, ăn cũng ăn ít.

6:00 sáng hôm sau, bụng cô đói kêu vang, đói đến mức cả người đều tỉnh táo, vừa mở mắt ra, đột nhiên phát hiện có một cái đầu phóng đại ở bên cạnh giường.

Khuôn mặt này Đường Từ Thiện không xa lạ gì, cô ấy là người đóng vai nữ 2 trong phim, tiểu hoa(*)bạo hồng(*) năm nay... Nhiễm Tĩnh. Dáng dấp của cô ấy rất đẹp và tràn đầy năng lượng, trên mặt còn có hai cái lúm đồng tiền nhỏ, cười lên trông thật ngây thơ hồn nhiên, làm cho người ta sinh ra thiện cảm.

(*) *Tiểu hoa: nữ nghệ sĩ, chủ yếu hoạt động ở mảng truyền hình, diễn xuất tùy người, số lượng fans đông đảo.*

(*) *Bạo hồng: từ một nhân vật vô danh tiểu tốt sau thành công của một tác phẩm nào đó mà đột ngột nổi tiếng.*

Cho dù như thế, nhưng vừa mở mắt ra đã phát hiện có người nhìn chằm chằm mình, cô vẫn rất sợ hãi.

Thấy trong mắt Đường Từ Thiện đều là sợ hãi, Nhiễm Tĩnh cong môi cười một cái: "Rất cuộc cô tỉnh rồi." Giọng nói của cô ấy và ngoại hình của cô ấy đều ngọt ngào.

Đường Từ Thiện muốn rời giường, Nhiễm Tĩnh tới đỡ cô một chút, Đường Từ Thiện nói lời cảm ơn: "Cảm ơn cô, Nhiễm tiểu thư."

"Gọi tôi Nhiễm Tĩnh là được." Nhiễm Tĩnh rất hiền hoà, một chút đáng vẻ mình tinh kiêu cũng không có.

Đường Từ Thiện không biết làm thế nào thích ứng cho lắm. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng cười.

Nhiễm Tĩnh nhướn mày, nói: "Chắc là gà Beggar(1) của bọn họ nướng xong rồi, chúng ta ra ngoài xem thử nhé!"

Đường Từ Thiện mang dép lê chạy theo ra ngoài.

Hơn 10 mét có một bãi đất trống, tất cả thành viên đoàn phim hình như đều tụ họp ở đó. Hiện nay đoàn phim không có mấy người là nữ, trước đó chỉ có Đường Từ Thiển và một chị lớn bên hậu cần, bây giờ có thêm một người nữa là Nhiệm Tĩnh. Những người khác thì hai ngày nữa mới quay lại đoàn phim.

Mọi người trong đoàn phim nhìn thấy hai cô gái trẻ tới đây thì cũng đứng lên đùa giỡn.

"Có phải người được mùi thịt cho nên mới chạy nhanh như vậy không?"

Nhiệm Tĩnh cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Con sâu tham ăn của tôi cũng bị khơi dậy rồi."

"Tôi thấy con sâu tham ăn của Đường Từ Thiển cũng khá lớn, ồm ồm hai ngày, bây giờ lại có thể chạy nhanh như vậy."

Người nói chuyện là Giang Tổ trưởng Tổ Kịch vụ, thú vui gần đây của ông ta chính là chọc ghẹo Đường Từ Thiển. Bây giờ danh tiếng Đường Từ Thiển đã nát rồi, cho nên cô cam chịu số phận. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cách đó không xa, Cố Hoành cười như không cười nhìn cô, cô lựa chọn mặc kệ, gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, sau này khi tôi sinh bệnh mọi người đừng kêu tôi uống thuốc, trực tiếp lấy đồ ăn ngon cho tôi, là tôi khỏe liền." Mấy hôm nay, mỗi một người đều khuyên cô uống thuốc đúng giờ, trước khi bị cảm uống thuốc mới có tác dụng.

"A! Đường Từ Thiển, cô cũng suy nghĩ với tôi!" Nhiệm Tĩnh kích động nói với Đường Từ Thiển: "Tôi cảm thấy loại thuốc tốt nhất chính là đồ ăn ngon, ăn xong đồ ăn ngon, bổ sung dinh dưỡng, tâm tình cũng tốt, bệnh tự nhiên sẽ khỏi. Hey, cô bao nhiêu tuổi?"

Nhiệm Tĩnh thay đổi đề tài quá nhanh, Đường Từ Thiển trả lời: "24 tuổi."

"Thật khéo, tôi cũng 24, cô sinh tháng mấy?"

"Tháng 6."

"Tôi tháng 5. Ha ha, sau này tôi gọi cô là em gái được rồi."

Đường Từ Thiển: "..."

Trong lúc nói chuyện, Cố Hoành đi tới trước mặt hai nữ sinh, anh nhìn Đường Từ Thiển hỏi: "Đói bụng chưa? Lại đây ăn đi."

Nhiệm Tĩnh chen vào nói: "Em cũng đói bụng. Anh Hoành, em cũng muốn ăn."

Cố Hoành nghiêng đầu liếc Nhiệm Tĩnh một cái: "Muốn ăn thì tự mình đi lấy."

Nhiệm Tĩnh: "Em muốn ăn con gà anh làm."

Cố Hoành không khách sáo nói: "Của tôi là cho Đường Từ Thiển."

Nhiệm Tĩnh năn nỉ: "Em chỉ ăn một cái đùi gà."

Anh Hoành...

Đường Từ Thiển đứng ở một bên hơi lúng túng nói: "Hay là tôi ăn món khác nhé." Cô chỉ là một trợ lý nhỏ, làm sao có thể tranh giành với minh tinh.

Cố Hoành còn chưa kịp nói, Nhiệm Tĩnh đã mở miệng: "Như vậy sao được, con gà đó là anh ấy làm riêng cho cô ăn, tôi chỉ là muốn ném thử tay nghề của anh ấy một chút mà thôi."

Đường Từ Thiển ngạc nhiên, Cố Hoành cố tình làm vì cô?

Lý Húc mang con gà Beggar đã mở ra giấy bạc ra đi tới, giống như hiến dâng bảo vật, nói: "Boss của chúng ta là một ông chủ siêu tốt, anh ấy nói khẩu vị của cô không tốt, nên làm chút đồ ăn ngon cho cô."

Nhiệm Tĩnh cố tình thất vọng nói: "Thật hâm mộ nha, tôi chưa từng có loại đãi ngộ này."

Từ cách nói chuyện của Nhiệm Tĩnh với Cố Hoành, Đường Từ Thiển đã đoán ra bọn họ có giao tình, hơn nữa quan hệ cũng rất tốt.

"Em là minh tinh, phải giảm cân." Cố Hoành thân nhiên nói.

Nhiệm Tĩnh không phục: "Em ăn không mập."

Cố Hoành: "Vậy em ăn đi, cẩn thận lên ông kính mặt lại to."

Nhiệm Tĩnh: "..."

Đường Từ Thiển: "..."

Lý Húc ho khan một tiếng, giảng hòa nói: "Nhiệm Tĩnh kiểu dễ thương, mặt tròn một chút xinh đẹp hơn."

Thật ra mặt của Nhiệm Tĩnh cũng thuộc loại nhỏ, chỉ là hơi bụ bẫm, trong ống kính sẽ mượt mà hơn một chút so với thực tế, nhưng nó cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ấy.

Nhiệm Tĩnh hừ một tiếng, không bị đã kích chút nào, trong phút chốc cướp con gà trên tay Lý Húc: "Mặt to thì mặt to, tôi vẫn cứ muốn ăn, ăn mới là lớn nhất."

Đường Từ Thiện hết sức đồng ý, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô khẳng định quan hệ của Nhiễm Tĩnh và Cố Hoành vô cùng bất thường, hơn nữa rất có khả năng là người yêu. Nếu là như thế, thì Cố Hoành không nên đối xử với cô tốt như vậy.

Tâm tình đột nhiên trở nên mất mát.

"Tôi bị bệnh không thích hợp ăn những món ăn dầu mỡ này, còn có món khác không?" Đường Từ Thiện hỏi Lý Húc.

Lý Húc nói: "Có cháo, có ý để lại cho cô, để tôi đi lấy cho cô." Nói xong xoay người bước đi.

Nhiễm Tĩnh lại đưa tay ôm lấy cánh tay của Đường Từ Thiện: "Đây chỉ là gà vườn, bọn họ mua trong thôn ở dưới chân núi, không béo cũng không dầu mỡ, chúng ta cùng nhau ăn."

Cô kéo Đường Từ Thiện xoay người đi về phía lều trại, trước khi đi còn không quên cho Cố Hoành một cái biểu cảm đặc ý.

Tâm tình của Đường Từ Thiện rất phức tạp, một lần nữa đi theo Nhiễm Tĩnh quay về lều trại. Nhiễm Tĩnh đối với cô đặc biệt thân thiết, nói với cô rất nhiều điều, bàn luận về đồ ăn, bàn luận về phong cảnh nơi này, sau đó bàn luận đến Cố Hoành.

"Cố Hoành đó, đừng thấy tính cách anh ấy lạnh lùng, nhưng miệng rất độc. Haiz, không đúng, có thể đối với cô anh ấy sẽ không độc." Lúc nói lời này, Nhiễm Tĩnh mặt đầy nghiền ngẫm nhìn Đường Từ Thiện.

Lời này quá mờ ám, lẫn lộn ở giới giải trí lâu như vậy, Đường Từ Thiện gặp chuyện cũng không dám suy nghĩ đơn giản: "Anh ấy cũng rất không khách sáo với tôi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi).

Cô lo Nhiễm Tĩnh hiểu lầm nên mới nói lời này, nói xong thì cảm thấy hối hận, đây là đang oán trách boss rồi.

"Phải không?" Nhiễm Tĩnh cười: "Tôi còn tưởng rằng anh ấy sẽ thương hoa tiếc ngọc với cô chứ."

Trông Nhiễm Tĩnh cũng không phải đang thử cô, nụ cười rất đơn thuần, Đường Từ Thiện thật sự đoán không ra.

Nhiễm Tĩnh thấy vẻ mặt cô phức tạp, cười ha ha: "Cô không cần nghĩ nhiều, tôi và Cố Hoành không phải như cô nghĩ đâu."

Đường Từ Thiện cảm thấy mình không nói chuyện là an toàn nhất.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, chỉ trong chốc lát rèm vải lều trại bị vén lên, Cố Hoành đi vào, trên tay anh cầm một hộp cơm giữ ấm.

Nhiễm Tĩnh cầm cái đũa gà trên tay chưa gắp xong, đứng lên: "Nếu anh tới rồi, vậy em đi đây." Lúc đi ngang qua người Cố Hoành, cô ấy dừng chân lại nói với anh: "Cảm ơn đũa gà của anh nha, hương vị cũng không tệ."

Sau khi Nhiễm Tĩnh đi, Đường Từ Thiện đối mặt Cố Hoành hơi mất tự nhiên. Thành thật mà nói, là cô tò mò mối quan hệ của Cố Hoành và Nhiễm Tĩnh.

Cố Hoành ngồi xuống bên cạnh cô, đặt hộp cơm lên bàn, mở nắp ra, đổ canh vào một chén, dùng muỗng quấy quấy, thổi thổi, sau đó chuyển đến trước mặt Đường Từ Thiện: "Chắc là không nóng, ăn đi."

Gần đây hưởng thụ quá nhiều sự chăm sóc của Cố Hoành, rất nhiều lúc vị trí của bọn họ bị đảo lộn, cô đã thành thói quen, nhưng giờ phút này lại cảm thấy không thể như vậy nữa.

"Tôi tự làm là được, cảm ơn Cố tiên sinh." Cô khách sáo nói.

Cố Hoành nhìn cô một cái thật sâu, mặt không biểu cảm nói: "Nhiễm Tĩnh là em gái của một người bạn của tôi."

Đường Từ Thiện: "Ồ."

"Cô ấy đã có người trong lòng."

"Ồ."

"Người trong lòng của cô ấy không phải tôi."

"Ồ."

"Em không thể nói từ khác à?" Cố Hoành mất bình tĩnh, giọng điệu hơi khó chịu.

Đường Từ Thiện vô tội nhìn anh: "Nói gì?"

Cố Hoành nhất thời nghẹn lời, im lặng một lát nói: "Tính cách cô ấy khá thoát tuyền(*), em không cần khách sáo với cô ấy quá và không cần cái gì cũng nghe theo cô ấy."

() Thoát tuyền: là một người đột nhiên nói điều gì đó không thể giải thích hoặc làm điều gì đó đáng kinh ngạc.*

Không đợi Đường Từ Thiện hỏi rõ nguyên nhân, Cố Hoành đã chuyển đề tài: "Thân thể đã khỏe hơn chưa?"

Đường Từ Thiện khịt khịt mũi, đã không còn nghẹt mũi nữa: "Đã khỏe rồi, thể chất của tôi cũng không tệ."

"Là do uống thuốc hiệu quả tốt, bình thường em rất ít uống thuốc, uống thuốc xong sẽ rất mau thấy hiệu quả."

"Sao anh biết bình thường tôi rất ít uống thuốc?" Đường Từ Thiện nhin không được hỏi. Nhiều lúc lời nói của Cố Hoành làm cô nghi hoặc, giống như anh biết rất nhiều chuyện về cô. Cho dù anh là người từng được ba cô giúp đỡ, nhưng cô biết ba sẽ không bao giờ nói về con gái của mình với một học sinh tiểu học như thế nào.

Thật sự rất kỳ quái.

Thế mà Cố Hoành lại nói: "Nhìn một cái là biết."

Đường Từ Thiển: Tuy anh thường xuyên đoán đúng, nhưng lúc nào cũng ở dưới tình huống không dựa vào sự thật mà cứ chắc chắn thế này, như vậy là không đúng.

"Không cần không phục." Cố Hoành cười nói: "Mau ăn đi, chẳng lẽ chờ tôi dứt em?"

Đường Từ Thiển bị những lời này hù dọa, biết rõ anh là kiểu người nói được làm được, vì thế vội vàng cầm muống lên ăn cháo. Cháo xương ồng(2) thơm ngon tiến vào miệng, hương vị ngọt ngào làm cho trước mắt Đường Từ Thiển sáng lên: "Thật ngon! Là ai làm vậy?" Cố ăn, Đường Từ Thiển cũng không thèm để ý những thứ khác.

"Giang Tô trưởng."

"Giang Tô trưởng thật sự là một người đàn ông giỏi nội trợ." Đường Từ Thiển khen ngợi.

Cố Hoành nhìn thoáng qua con gà đã bị ăn một nửa hỏi: "Còn món này ngon không?"

Đường Từ Thiển không quên đó là do Cố Hoành làm, thấp giọng trả lời: "Ngon." Chỉ là vừa rồi có Nhiễm Tĩnh ở đây, cô không thể nghiêm túc thưởng thức.

"Đây là do tôi làm."

"Tôi biết."

"Em biết, sau đó thì sao?"

Đường Từ Thiển ngây người một chút, rất nhanh phản ứng lại, có lẽ Cố Hoành đang chờ cô khen ngợi. Ảnh đế như vậy thật sự là...: "Cố tiên sinh là một đầu bếp giỏi bị mai một(*) trong sự nghiệp nghệ thuật."

(*) *Mai một: chôn vùi, chôn giấu.*

Cố Hoành: "... Tôi không biết nấu ăn, đây là lên mạng tìm cách làm rồi làm."

"Oa!" Đường Từ Thiển biểu cảm khoa trương, nhìn anh giống như một thiên tài: "Một người không biết nấu ăn mà làm ngon như vậy, quả nhiên là có thiên phú(*) làm đầu bếp."

(*) *Thiên phú: Tài năng vốn có ngay từ lúc sinh ra, như được trời ban cho.*

Cố Hoành được khen ngợi nhưng không vui nổi, anh hơi híp mắt lại: "Đường Từ Thiển..."

Trịnh trọng gọi tên cô như vậy, trong lòng Đường Từ Thiển lộ bộ một chút, chột dạ đáp: "Vâng?"

"Tôi còn có thiên phú chăm sóc em."

"Hả?"

"Ăn nhiều một chút, sau này đừng dễ dễ sinh bệnh." Cố Hoành đứng dậy.

Lúc Đường Từ Thiển vì nghe anh nói câu này, tuy là mờ ám nhưng để lộ ra sự quan tâm và đau lòng mà cảm động, thì lại nghe anh nói: "Còn có rất nhiều việc chờ em đi làm, nghỉ bệnh có thể sẽ trừ tiền lương."

Đường Từ Thiển cảm thấy bản thân tự mình đa tình.

(1) Gà Beggar là một món gà Trung Quốc được nhồi, bọc trong đất sét và lá sen và nướng từ từ với nhiệt độ thấp. Chuẩn bị một phần có thể mất tới sáu tiếng.

(2) Cháo xương ồng:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Âm áp duy nhất

Tất cả cơ sở sinh hoạt đã hoàn thành, nơi để quay trước đó cũng có người sớm đến chuẩn bị, nhà gỗ nhỏ phong cách cổ xưa cũng được dựng y hệt như thật, bây giờ đã có thể bắt đầu quay phim.

Cảnh diễn mấy ngày tiếp theo đều là Cổ Hoành và Nhiễm Tinh đối diễn. Trong kịch bản, Cổ Hoành trúng độc, té xỉu trong rừng núi, Nhiễm Tinh diễn vai thôn nữ đưa anh về nhà, để cho người cha biết ít y thuật giúp anh giải độc. Cổ Hoành ở nhà Nhiễm Tinh nửa tháng, Nhiễm Tinh âm thầm nảy sinh tình cảm với anh. Lúc Cổ Hoành hết bệnh rời đi, Nhiễm Tinh thổ lộ với anh, nhưng bị anh từ chối. Trong cốt truyện phía sau, Nhiễm Tinh bị kẻ thù của Cổ Hoành bắt giữ, muốn uy hiếp và ám toán Cổ Hoành. Nhiễm Tinh biết được âm mưu đó nên đã vì người trong lòng, cùng kẻ xấu lấy mạng đổi mạng.

Là một cô gái lương thiện lại kiên cường.

Phần lớn phân cảnh phía trước là sinh hoạt hằng ngày, đây cũng là đoạn cốt truyện nhẹ nhàng và yên bình ít có của bộ phim võ hiệp này.

Nhiễm Tinh không hổ là tiểu hoa mới lên, giá trị nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất đều đứng đầu. Cô ấy cũng rất tận chức tận trách, ngày thường ăn mặc thời thượng, tính cách hoạt bát, lúc sắm vai thôn nữ giản dị nghèo khổ một chút ghét bỏ đều không có, ngược lại rất thích, cảm thấy đáng về này thật mới mẻ.

Điều kiện ngoại cảnh sơ sài, ngay cả phòng trang điểm cũng không có, trong rừng cây cối xanh tươi, ánh mặt trời loang lổ, còn có muỗi thường thường bay tới cắn người, thuốc đuổi muỗi cũng không có nhiều tác dụng lắm. Mặc dù gian khổ, nhưng vì làm thân với thiên nhiên, tâm tình của mọi người đều rất tốt.

Trong lúc hóa trang xong chờ quay phim, Nhiễm Tinh chạy đến trước mặt Cổ Hoành xoay một vòng hỏi: "Đẹp không?"

Cổ Hoành đang xem kịch bản ngược mắt nhìn một cái, không để ý đến cô ta.

Nhiễm Tinh bị lạnh nhạt, nhìn về phía anh bĩu môi, tỏ vẻ bản thân bất mãn. Nhưng mà tiếp theo trong nháy mắt cô ấy lại một lần nữa bày ra vẻ mặt tươi cười, hỏi Lý Húc và Đường Từ Thiển: "Đẹp hay không?"

Lý Húc không chút do dự khen ngợi: "Tất nhiên đẹp! Người có dáng dấp xinh đẹp thì ăn mặc kiểu nào cũng đẹp mắt."

Đường Từ Thiển mỉm cười, thật tình nói: "Đẹp."

Cổ Hoành lại lần nữa ngẩng đầu nhìn qua, Nhiễm Tinh nhìn về phía anh hừ một tiếng, cánh tay giơ lên, ôm bả vai Đường Từ Thiển nói: "Anh không phục sao? Anh hoài nghi ánh mắt của tiểu Từ Thiển sao?"

Tầm mắt của Cổ Hoành đảo qua Đường Từ Thiển không được tự nhiên, phản phó nói: "Đường Từ Thiển, rót cho tôi ly trà."

Đường Từ Thiển đi rồi, Nhiễm Tinh nhìn bóng lưng của cô, có chút đắc ý nho nhỏ: "Anh như vậy là sợ em và Từ Thiển quan hệ tốt, lo lắng em sẽ làm hư cô ấy sao?"

Cổ Hoành: "Hiếm thấy em tự mình hiểu mình."

"Hừ! Em còn lâu mới xấu, em là đáng yêu."

Cổ Hoành không muốn để ý cô ta, Nhiễm Tinh cũng không dễ dàng buông tha như vậy, cô ta gào hoát nói: "Em cảm thấy Từ Thiển cũng là một người đáng yêu, chỉ là bị đè nên thiên tính(*), em phải dạy dỗ cô ấy thật tốt."

(*) Thiên tính: tính tình bẩm sinh.

Cổ Hoành buông kịch bản xuống, dùng giọng điệu không được xen vào, nói: "Cô ấy không cần em tới dạy dỗ."

Rốt cuộc Nhiễm Tinh làm cho Cổ Hoành mất bình tĩnh nên tâm tình rất tốt, cười hi hi nói: "Vậy thôi bỏ đi, tự anh dạy đi nhé." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nói xong cô ta ngân nga bài hát chạy tới chỗ đạo diễn bên kia.

Lý Húc đứng bên cạnh Cổ Hoành đang cười, bất thành linh bị Cổ Hoành nhìn thấy, anh ta lập tức tét lại, sống lưng thẳng tắp, nghiêm túc nói: "Nhiễm Tinh đang trêu chọc anh."

Cổ Hoành: Chỉ bằng cậu nói?

"Lý Húc, tổ Đạo cụ không đủ nhân viên, hôm nay cậu đi hỗ trợ, bên cạnh tôi có Đường Từ Thiển là được rồi."

Bị boss vô tình vứt bỏ trong lòng Lý Húc đang rơi lệ, lưu luyến không thôi mà rời đi. Lúc gặp Đường Từ Thiển bụng trà nóng trở về, anh ta buồn bã dặn dò: "Cổ Hoành giao cho cô, chăm sóc anh ấy cho tốt."

Đường Từ Thiển không rõ nguyên do: "Anh đi đâu?"

"Haiz..." Lý Húc thở dài, ai oán nhìn Cổ Hoành cách đó không xa: "Anh ấy không cần tôi rồi."

Đường Từ Thiển nhìn bóng lưng tịch mịch của Lý Húc, đi tới hỏi Cổ Hoành: "Lý Húc làm sao vậy?"

Cổ Hoành nhận lấy ly trà, hỏi hột nói: "Tôi kêu cậu ấy đi đến tổ Đạo cụ hỗ trợ."

"Thì ra là thế." Đường Từ Thiển thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa cô nghĩ rằng có chuyện gì lớn.

Cổ Hoành bụng ly trà lên đang định uống, đột nhiên nghe thấy Đường Từ Thiển gọi lại: "Đợi chút."

Cổ Hoành nghi hoặc, Đường Từ Thiển ngồi xổm xuống lấy một cây ống hút từ trong túi xách ra: "Dùng ống hút uống đi, nếu không sẽ trôi hết son môi." Lát nữa Cổ Hoành sẽ diễn cảnh trúng độc ngất xỉu được cứu, môi được thoa son màu đen bầm, sắc mặt cũng trắng bệch, đáng về vốn dĩ khiếp người, nhưng bởi vì nhan sắc của anh đẹp, không hiểu sao có mùi vị của một loại bệnh nam từ kiểu mỹ(*), làm cho người ta muốn đổi đời ôn nhu.

(*)Nam từ kiều mỹ: đàn ông xinh đẹp, yêu kiều.

Dù sao bây giờ Đường Từ Thiển chính là có cảm thấy như thế.

Cô xé giấy bao bì ống hút ra, để vào ly trà của anh, sau đó lại lấy ly trà về, nhẹ nhàng thổi nguội trà thêm một chút nữa cho anh.

Thật là cực kỳ săn sóc chu đáo.

Cố Hoành đem một loạt động tác cùng với mỗi một biểu cảm của cô để vào trong mắt.

"Chắc là không nóng nữa." Đường Từ Thiển ngược mắt, chạm phải ánh mắt chuyên chú của Cố Hoành. Trái tim cô đột nhiên đập thiếu một nhịp, sau đó tăng tốc. Ánh mắt của Cố Hoành thường xuyên ẩn chứa một vài thứ làm người ta khó hiểu, đồng thời cũng khiến cho người ta không hiểu sao lại rung động.

Đôi một cách thông thường mà nói, đó chính là... phóng điện.

Quả nhiên là đại minh tinh ra mắt hai năm đã thu hút ngàn vạn fans, tùy tiện một ánh mắt cũng làm cho người ta động tâm.

Anh có thể hấp dẫn hàng ngàn vạn fan hâm mộ, Đường Từ Thiển bị anh hấp dẫn cũng là chuyện bình thường.

Tự xây dựng tâm lý cho bản thân thật tốt, Đường Từ Thiển đề tâm tình không an phận xuống, trầm tĩnh nói: "Hình như tổ Đạo cụ đã sắp chuẩn bị xong rồi, anh uống xong thì chúng ta đi nhé."

"Ừ." Cố Hoành ngậm lấy ống hút uống trà, trong dư quang(*) phát hiện Nhiệm Tĩnh cách đó không xa đang giong di động lên.

(*) Dư quang: ánh sáng còn dư lại.

Cố Hoành nhú mày nhìn, Nhiệm Tĩnh giờ tay làm động tác "V" một cái rồi chạy tới: "Ảnh để dùng ống hút uống trà thật đáng yêu nha, Từ Thiển cho cô xem."

Cố Hoành không ngờ nói: "Đưa đi động đây."

Nhiệm Tĩnh không để ý tới anh, đưa đi động cho Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển nhận lấy, trên màn hình là góc nghiêng hoàn mỹ của Cố Hoành, bộ dáng tái nhợt suy nhược, trong miệng lại ngậm ống hút đỏ trắng vàng xen kẽ nhau, tương phản mạnh liệt, nhưng mà có một cảm giác đáng yêu. Cô không khỏi bật cười.

Nhiệm Tĩnh: "Đúng không, thật đáng yêu, đợi lát nữa tôi gửi qua cho cô cất kỹ."

Quả thực coi Cố Hoành như người tàn hình rồi.

"Đường Từ Thiển, xóa ảnh chụp đi." Cố Hoành ra lệnh.

"Không được! Không thể xóa!" Nhiệm Tĩnh phản đối.

Đường Từ Thiển đang cảm di động của Nhiệm Tĩnh, cảm thấy cực kỳ khó xử.

Cố Hoành hít một ngụm khí, đưa tay về phía Đường Từ Thiển: "Đưa cho tôi."

Giọng điệu của anh nghiêm túc, lúc anh nghiêm túc rất có uy tín, Đường Từ Thiển hơi sợ anh như vậy, vì thế cô định nghe theo anh. Di động vừa mới đưa ra, Nhiệm Tĩnh đã cướp về, ôm trong ngực, bảo vệ thật tốt.

"Em gửi cho Đường Từ Thiển xong sẽ xóa, còn lâu mới thêm lưu ảnh của anh, anh Thiên Lôi nhà em sẽ ghen." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhiệm Tĩnh khí thế hùng hổ nói hết, sau đó nhẹ nhàng nói với Đường Từ Thiển: "Sau khi tôi gửi cho cô, cô cũng đừng nghe lời anh ấy mà xóa bỏ nha, cô có thể lưu lại, sau này nếu có chuyện gì thì lấy ảnh này làm lá chắn."

Đường Từ Thiển: "Hả..." Ở trước mặt Cố Hoành nói thẳng như vậy, thật sự ổn sao?

Cố Hoành buông tha cho lời nói của Nhiệm Tĩnh, đưa ánh mắt nhìn về phía Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển cực kỳ áp lực, vừa định nói sẽ nghe theo lời boss, thì lại nghe được Cố Hoành nói: "Vậy em cứ giữ đi."

Đường Từ Thiển ngẩn người.

"Ha ha ha!" Nhiệm Tĩnh cười to: "Không ngờ Cố Hoành anh là người như vậy, em mà nói cho anh trai em biết lời nói này, nhất định anh ấy sẽ đến đây tham ban."

"Nghiêm Thiên Lôi biết em ở đoàn phim là cái dáng vẻ này, anh ta cũng sẽ rất tình nguyện đến đây tham ban."

Cố Hoành chiếu ngược một quân, Nhiệm Tĩnh một khắc trước còn rất đặc ý nhất thời yên lặng, yếu thế nói: "Anh Hoành, anh ngàn vạn lần đừng nói nha, em vất vả lắm mới thuyết phục được anh ấy cho em diễn vai này."

"Phải xem biểu hiện của em"

"Được! Em sẽ biểu hiện tốt một chút."

Làm cho Đường Từ Thiển vạn vạn lần không nghĩ tới chính là, biểu hiện tốt một chút của Nhiệm Tĩnh lại được biểu hiện trên người cô.

Buổi trưa ăn cơm, Nhiễm Tình kéo Đường Từ Thiển đi, trợ lý của cô ấy là một người đàn ông cường tráng, kiêm thêm chức vệ sĩ. Đàn ông như vậy lại là một tay nấu canh ngon, Nhiễm Tình chia một nửa cho Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển thụ sủng nhược kinh: "Đồ ăn đoàn phim đặt cũng có canh."

"Không, canh của tôi ăn ngon, tôi có thể làm đẹp đường nhan." Nhiễm Tình đổ một chén đưa cho Đường Từ Thiển: "Cô đừng khách sáo với tôi, tôi đối tốt với cô chẳng khác nào đối tốt với Cố Hoành, dù sao người anh đó đầu muối không ăn, lời hay cũng không nghe, tôi đã hứa sẽ biểu hiện tốt, tạm thời bắt đầu từ trên người cô trước."

Đường Từ Thiển nhận không được cảm khái: "Thế giới của mình tinh, tôi không hiểu."

"Ha ha ha, từ từ rồi cô sẽ hiểu."

Không có ngừng tại đây, buổi tối lúc đi ngủ, Nhiễm Tình nói cô ấy hơi sợ, muốn một người ngủ cùng cô ấy. Nói xong lời này cô ấy đưa ánh mắt về phía Đường Từ Thiển: "Từ Thiển, chúng ta là chị em tốt đúng không? Đêm nay cô ngủ cùng tôi nhé."

Trong đoàn phim chỉ có hai người các cô gần bằng tuổi nhau, đối mặt bộ dáng diễm đam đáng yêu của Nhiễm Tình, Đường Từ Thiển đồng ý.

Buổi tối, hai người nằm sát gần nhau, đắp cùng một cái chăn. Có lẽ Nhiễm Tình không quen giường nên không ngủ được, luôn nói chuyện với Đường Từ Thiển. Mới đầu Đường Từ Thiển vẫn luôn đáp lại cô ấy một hai câu, nhưng không lâu sau cô đã mơ màng ngủ mất.

Ham muốn tán gẫu của Nhiễm Tình còn chưa biến mất, đáng tiếc người nghe đã ngủ. Cảm thấy nhàm chán cô ấy chơi di động một lát, lúc đang định tắt đèn, đột nhiên linh quang chợt lóe. Cô mở chức năng chụp hình của di động ra, chụp khuôn mặt nằm nghiêng của Đường Từ Thiển, tuy rằng hơi mờ nhưng ảnh vẫn rất đẹp, sau đó gửi cho Cố Hoành.

Gửi kèm ảnh chụp còn có một lời nhắn: [Từ Thiển nhà anh vừa thơm vừa mềm, đêm nay em sẽ ôm cô ấy ngủ, anh có hâm mộ không?]

Cố Hoành còn chưa ngủ, rất nhanh đã nhìn thấy ảnh chụp, về phần lời nhắn kia, anh chỉ nở nụ cười khinh thường.

Ảnh chụp Đường Từ Thiển nằm nghiêng, hai tay kê ở dưới gò má, mặt nhỏ nhỏ bởi vì mu bàn tay đè ép mà có vẻ tròn một chút, miệng cũng hơi bĩu bĩu. Cố Hoành xem đến không dời mắt được, anh dường như thấy được đáng về hồi nhỏ của cô.

Từ nhỏ cô đã thích ngủ như vậy, thời gian lâu sẽ chảy nước miếng, trừ phi cho cô ôm cái gì đó, nếu không cô luôn ngủ tư thế này.

Cố Hoành còn nhớ rõ rất lâu trước kia, cô ôm anh ngủ, ai kéo cũng không đi.

Vào lúc đó anh cô đơn bất lực nhất, cô ôm anh, đó là ấm áp duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chúng ta đấu địa chủ đi!

Đường chân trời vừa chuyển sang màu trắng bạc, Đường Từ Thiển không tình nguyện thức dậy, người thích ăn hơn phân nửa đều thích ngủ, nhưng vì kế sinh nhai, nên không còn cách nào.

Sáng sớm hôm nay Cố Hoành quay cánh hôn mê, anh phải dậy sớm hoá trang. Làm trợ lý, đương nhiên cũng phải dậy theo.

Cố Hoành và Lý Húc ngủ chung một cái lều, đèn bên trong đã sáng lên. Bởi vì điều kiện có hạn, nên cũng phải tiến hành hoá trang ở bên trong.

Đường Từ Thiển rửa mặt qua loa xong thì đi vào giúp đỡ: " Mọi người, chào buổi sáng." Cô mỉm cười chào hỏi với mọi người.

Chuyên viên trang điểm liếc mắt một cái thì thấy quầng thâm dưới mắt Đường Từ Thiển: "Từ Thiển, tối qua cô ngủ không ngon sao? Vành mắt thâm đen thật rõ ràng."

Quả thật Đường Từ Thiển ngủ không ngon, bởi vì tướng ngủ của Nhiễm Tình thật sự là khó mà một lời nói hết: "Có lẽ do không quen giường."

Chuyên viên trang điểm: "Buổi tối đắp túi trà một chút. Hay là cô trang điểm nhẹ chút đi, vốn là bị bệnh sắc mặt đã không tốt, bây giờ còn thêm thâm quầng mắt, bộ dáng này của cô giống hệt lúc Cố Hoành hóa trang người bệnh."

"Có khoa trương như vậy không?"

Ở trước mặt Cố Hoành có một cái gương, Đường Từ Thiển đi qua nhìn một cái.

Xung quanh gương có một vòng đèn LED, chiếu đến sắc mặt càng trắng hơn. Cố Hoành và cô cách nhau rất gần, Cố Hoành có thể thấy rõ lông mi của cô, từng cọng một, hơi cong, giống như trong ảnh chụp.

"Em quay về ngủ đi, ở đây không cần em." Cố Hoành hờ hững nói.

Đường Từ Thiển biết anh quan tâm mình: "Tôi thức dậy thì không muốn ngủ nữa, buổi trưa tôi ngủ một lát là được."

"Em ở đây cản trở."

Đường Từ Thiện: "Tôi mới không cản trở, tôi có thể làm rất nhiều việc." Nói xong, cô động tay sửa sang lại đạo cụ trang phục diễn, hơi bừa bãi trong phòng.

Dám đem lời nói của boss xem như gió thoảng qua tai.

Chuyên viên trang điểm thấy Cố Hoành nhú mày, thì đứng ra hoà giải: "Đi theo boss đẹp trai như vậy, đổi lại là tôi cũng không muốn nghỉ ngơi, chỉ muốn làm việc."

Đường Từ Thiện nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Cố tiên sinh, anh đẹp như vậy tôi lúc nào cũng muốn làm việc." (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Cô đã nghỉ ngơi hơn một ngày rồi, nếu tiếp tục lười biếng, nơi này vĩnh viễn không dùng cô.

"Bất cứ lúc nào sao?" Cố Hoành nhìn cô trong gương, nói sâu xa.

Bất cứ lúc nào đương nhiên là lời nói phóng đại rồi, Cố ảnh đế anh đừng nghiêm túc như vậy được không?

Anh làm một bộ dáng chờ cô trả lời, Đường Từ Thiện dưới ánh mắt xem náo nhiệt của chuyên viên trang điểm, xấu hổ nói: "Đương nhiên." Trong lòng cô bỏ thêm chữ "Không" nữa.

Cố Hoành khẽ cười một tiếng, nói một câu: "Khẩu thị tâm phi(*)."

(*) Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường, lòng nghĩ một nẻo.

Chuyên viên trang điểm bật cười, ảnh đế thật đúng là... quá vô tình.

Đường Từ Thiện đã quen với cách nói chuyện như vậy của Cố Hoành, cô chỉ coi như chưa nghe thấy gì.

"Tôi tới rồi đây!" Giọng nói của Nhiễm Tĩnh vang lên, giấy tiếp theo người đã đi vào: "Từ Thiện, sao cô không kêu tôi dậy?"

Cố Hoành mở miệng trước Đường Từ Thiện: "Cô ấy lại không phải là trợ lý của em."

"Tuy rằng cô ấy không phải là trợ lý của em, nhưng cô ấy là bạn cùng giường nha." Nhiễm Tĩnh có lý chẳng sợ.

Cố Hoành lạnh mặt: "Đêm nay em ngủ một mình đi."

"Tại sao! Em và Từ Thiện rất tốt, anh đừng chia rẽ bọn em." Nhiễm Tĩnh kháng nghị.

Cố Hoành: "Anh của em từng nói tướng ngủ của em cực kì xấu, không nên làm ảnh hưởng giấc ngủ của người khác."

"Tôi làm ảnh hưởng đến cô sao? Từ Thiện." Nhiễm Tĩnh nhìn về phía Đường Từ Thiện đòi công bằng.

Trong lòng Đường Từ Thiện rất tán thành lời nói của Cố Hoành, nhưng cô không thể nói thẳng ra được, nếu không sẽ đá kích lòng tự trọng của Nhiễm Tĩnh. Trong lúc cô chần chờ một hai giây, Nhiễm Tĩnh đã nghĩ ra cách giải quyết: "Vậy chúng ta chia giường ngủ đi, dù sao cô vẫn phải ngủ chung phòng với tôi."

Cách này Đường Từ Thiện không có ý kiến: "Được."

Mọi chuyện đã được giải quyết, Nhiễm Tĩnh vui vẻ tới ôm Đường Từ Thiện một cái: "Ai nha, tôi thật thích cô, cực cưng, chi bằng cô đến làm trợ lý của tôi đi."

Không khí trong nháy mắt lạnh thêm mấy độ, ánh mắt hung ác nham hiểm của Cố Hoành nhìn về phía Nhiễm Tĩnh, Nhiễm Tĩnh lại trung vệ mặt vô hại cười với anh, hơn nữa còn trung cầu sự đồng ý của anh: "Có được không, anh Hoành? Dùng chung cũng được, dù sao một trợ lý anh cũng không dùng bao nhiêu, bây giờ còn có hai người, thật là lãng phí nhân tài."

Cố Hoành hừ lạnh một tiếng: "Đừng gọi tôi là anh, tôi không quen với em. Còn trợ lý của tôi, tôi làm sao nỡ để cô ấy cực khổ."

Nhiễm Tĩnh thất vọng thở dài: "Haiz! Thật nhỏ mọn."

Nội tâm Đường Từ Thiện ngửi vị tạp trần(*), Nhiễm Tĩnh cả ngày đều trêu chọc Cố Hoành, lá gan thật lớn. Không biết vì sao, Đường Từ Thiện có chút khao khát, rất lâu sau đó, cô cũng thật muốn giống như Nhiễm Tĩnh dùng cảm giận đối Cố Hoành.

(*) Ngửi vị tạp trần: ngọt chua cay nặn đắng cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn.

Đáng tiếc cô có tà tâm nhưng lại không có lá gan lớn.

"Đường Từ Thiện." Cố Hoành đột nhiên kêu cô.

"Hey." Đường Từ Thiện lên tiếng trả lời.

Cố Hoành: "Hôm nay em ở bên cạnh tôi, cách xa Nhiễm Tĩnh một chút."

Đường Từ Thiện: "..."

Nhiễm Tĩnh đắc ý cười: "Lý Húc đâu?" Cô ta nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng của Lý Húc.

Chuyên viên trang điểm thay mặt trả lời: "Lý Húc đi hỗ trợ tổ Đạo cụ."

"À, thì ra là như vậy, mọi chuyện có vẻ như đã được sắp xếp." Nhiễm Tĩnh như có ân ý nói.

Cố Hoành hơi hồi hận khi kể chuyện tình cảm với bạn thân. Lúc trước phát tán ra ảnh chụp anh bé Đường Từ Thiển, Nhiệm Nhứt Chu đã gọi điện thoại tới chất vấn, anh nói đơn giản một chút. Không ngờ, nha đầu nhiều chuyện Nhiệm Tĩnh này cũng biết. Hiện anh đang lo lắng Nhiệm Tĩnh sẽ bày ra cái chủ ý xấu xa nào đó cho Đường Từ Thiển. Nhiệm Tĩnh chuyện gì cũng có thể làm được.

Vì để cho an toàn, vẫn là để Đường Từ Thiển ngốc nghếch ở bên người là tốt nhất.

Lúc nắng sớm hơi lơ mờ, bắt đầu quay phim.

Cảnh diễn là bên trong nhà gỗ, không gian chật hẹp, từ bên cạnh cửa sổ và ở trên nóc nhà đều là góc quay, căn nhà nhỏ chật kín người.

Cố Hoành sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, từ từ tỉnh dậy, anh chợt ngồi dậy, vết thương trên ngực là do thanh kiếm độc đâm bị thương, quần vải mỏng. Hô hấp khó khăn, anh ho khan một tiếng. Nhiệm Tĩnh đang chuẩn bị bưng chậu gỗ vào để lau mặt cho Cố Hoành thì nghe thấy, lập tức chạy vào quan tâm hỏi han: "Công tử, sao lại ngồi dậy rồi?"

Cô ta đặt chậu gỗ ở bên chân, sau đó đưa tay đỡ anh, nhưng lại bị hất ra. Trong kịch bản, Cố Hoành là người lạnh lùng không thích người khác đụng chạm mình.

Nhiệm Tĩnh đơn thuần lương thiện, không để ý đến động tác của anh. Ngồi xổm xuống vắt khăn đưa cho anh lau mặt. Sau khi Cố Hoành nhận lấy, cô chủ động nói về chuyện gặp được Cố Hoành trong núi.

Bởi vì cốt truyện xảy ra vào lúc sáng sớm, nếu chậm trễ thì mặt trời sẽ mọc lên, đến lúc đó phải kêu công nhân dựng quang cảnh sáng sớm, như vậy rất phiền phức. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đoạn này chủ yếu là quay biểu cảm của Nhiệm Tĩnh, may mắn không khó, Nhiệm Tĩnh diễn rất tự nhiên, ngoại trừ nửa đường cười hổ hai lần, cái khác đều rất thuận lợi.

Lúc Ngô đạo nhắc nhở, Nhiệm Tĩnh cúi đầu xuống: "Diễn với Cố Hoành thật là khó a."

Ngô đạo cười ha ha: "Có cái gì khó, nhân vật này của cô sau này chắc chắn sẽ khiến nhiều fan nữ ghen tị nha."

Nhiệm Tĩnh liếc mắt nhìn Cố Hoành một cái, không thể không thừa nhận: "Nói cũng đúng. Haiz, nếu không phải em là hoa đã có chủ, sợ là em cũng động tâm với anh."

Cố Hoành lãnh đạm nói: "Lời nói này của em, tôi sẽ kể lại cho anh ta nghe."

Nhiệm Tĩnh không cẩn thận đào một cái hố cho mình, cô ta lấy lòng Cố Hoành: "Em nói giỡn thôi mà."

Cố Hoành không lên tiếng, Nhiệm Tĩnh liếc mắt nhìn Đường Từ Thiển đang đứng ở ngoài cửa không được vào một cái, nói: "Nếu anh không ở trước mặt anh Thiên Lỗi nói lung tung, em sẽ giúp anh theo đuổi Đường Từ Thiển." Nửa câu sau, cô nói ở bên tai Cố Hoành, không để cho người khác nghe thấy.

Cố Hoành nhìn cô một cái, Nhiệm Tĩnh nhướn mày với anh, tỏ vẻ bản thân tin được.

Cố Hoành không phản đối, vậy có nghĩa là đồng ý.

7:00 tối đoàn phim kết thúc công việc, ban đêm trong núi rất mát mẻ, sinh hoạt khá buồn tẻ, nhưng có nhiều người, luôn nghĩ ra rất nhiều trò vui.

Các loại dụng cụ bài bạc, trước khi tổ Đạo cụ đến đã chuẩn bị xong.

Mọi người họp lại chơi hai bàn mạt chược, đạo diễn và Giang tổ trưởng lại chơi cờ tướng. Lý Húc cũng đi chơi mạt chược.

Cố Hoành và Đường Từ Thiển không chơi mạt chược, Nhiệm Tĩnh cầm một bộ bài poker đến: "Chúng ta đấu địa chủ(*) đi."

(*) Đấu địa chủ: trò chơi phổ biến ở Trung Quốc. Trò chơi có ít nhất 3 người, với 54 lá, một người sẽ là địa chủ, 2 người khác sẽ là nông dân, địa chủ được thêm 3 con cuối, 2 nông dân sẽ đấu bài với địa chủ. Nếu địa chủ hết bài trước thì địa chủ thắng, còn 1 trong 2 nông dân ai hết bài trước thì 2 nông dân thắng. Bài này dùng cả Poker.

Đường Từ Thiển xua tay: "Tôi không biết chơi."

"Không biết thì học, dễ lắm." Nhiệm Tĩnh lấy bộ poker ra xào bài, thủ pháp vô cùng thành thạo.

Đường Từ Thiển kinh ngạc cảm thán: "Bàn tay của cô thật linh hoạt."

Nhiệm Tĩnh hất cằm lên: "Lợi hại không?"

Đường Từ Thiển chân thành gật đầu: "Lợi hại."

"Cố Hoành còn lợi hại hơn nha, cô muốn xem không?" Nhiệm Tĩnh căn bản cũng không phải là hỏi, bởi vì cô ta đã đưa bộ bài poker tới trước mặt Cố Hoành, đồng thời nháy mắt với anh mấy cái, ám chỉ anh thể hiện nhanh lên.

Cố Hoành nhận lấy, đặt toàn bộ lá bài trên lòng bàn tay, tay kia thì nhẹ nắm, kéo nó lên trên, một xấp bài di chuyển ở giữa hai tay của anh tạo thành hình một con rồng.

Một chút lại một chút, Đường Từ Thiển một mặt sùng bái, kinh ngạc cảm thán nói: "Oa! Thật lợi hại."

Cố Hoành thu hồi bài, chia làm hai phần, xào trộn các lá bài, âm thanh "Tạch tạch, tạch tạch" rất có tiết tấu. Ngón tay anh vốn dĩ đã rất dài và đẹp mắt, cộng thêm động tác xào bài thành thạo, Đường Từ Thiển nhìn thấy rất hưởng thụ.

"Chưa từng chơi?" Cố Hoành hỏi.

Đường Từ Thiển gật đầu: "Ừm, chỉ từng xem người khác chơi."

"Biết cách chơi không?"

"Biết một chút."

Nhiệm Tĩnh chen vào nói: "Cố Hoành, anh dạy trước cho Từ Thiển một chút, em đi lấy chút đồ ăn rồi quay lại."

Chỉ còn lại Cố Hoành và Đường Từ Thiển, Cố Hoành mở bài poker ra, bắt đầu dạy đấu địa chủ.

Vài phút sau, Đường Từ Thiển đã biết cơ bản, vừa vặn Nhiệm Tĩnh mang rất nhiều đồ ăn tới.

Trợ lý của cô ta nhìn thấy, liền nói với cô ta: "Buổi tối cô không thể ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy."

Nhiệm Tĩnh cười hi hi, nói: "Biết rồi, tôi đây là đem cho Đường Từ Thiển ăn."

"Cô đừng lấy Đường Từ Thiển ra làm lá chắn, sau khi cô đến, đoàn phim chúng ta liền thêm một đồ tham ăn." Ngô đạo trên chộc nói.

"Cho dù là đồ tham ăn, chúng tôi cũng là đồ tham ăn xinh đẹp."

"Ha ha ha, đúng đúng, đồ tham ăn xinh đẹp."

Trong lúc nói giỡn, Nhiệm Tĩnh đem đồ ăn đưa tới trước mặt Đường Từ Thiển: "Đồ tham ăn xinh đẹp, tráng mới được ăn nha."

Đường Từ Thiển: "...". Đột nhiên cô có chút ngại ngùng.

"Đừng ngại, cô vốn rất xinh đẹp." Nhiệm Tĩnh nói xong, hỏi Cố Hoành: "Anh nói có đúng không?"

Cố Hoành bắt đắc dĩ, tiếp đó nhìn Đường Từ Thiển một cái, nói: "Đẹp."

Đường Từ Thiển bỗng nhiên cảm thấy mặt mình nóng lên, thông thường ánh để đối mặt với loại tình huống này đều sẽ không nói lời nào mà?

Nhiệm Tĩnh: "Được rồi, bây giờ chúng ta thảo luận một chút về hình phạt sau khi thua."

"Hả? Còn có cả hình phạt nữa à?" Đường Từ Thiển kinh ngạc.

"Điều đó là tất nhiên, bằng không sẽ chẳng thú vị."

Đường Từ Thiển một mặt khốn khổ nhìn về phía Cố Hoành, dùng ánh mắt cầu xin anh phản đối ý kiến này.

Nhưng mà Cố Hoành giống như không hiểu được ý của cô, hỏi Nhiệm Tĩnh: "Hình phạt là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ôm đi!

Nhiệm Tĩnh cảm hộp kẻo hình vuông bằng sắt lúc nãy đặt ở trên bàn lên, mở nắp hình tròn ở giữa ra: "Tên tên tên ten... Tôi đã chuẩn bị xong." Cô ta đưa cái hộp tới trước mặt Cố Hoành và Đường Từ Thiển: "Một người mười con chip, một vòng năm bàn, thua thì rút thăm, dựa theo lá thăm mà thực hiện, người thắng sẽ là người nhận(*)."

(*) Ý là lá thăm mà người thua bốc trúng có yêu cầu thế nào thì sẽ làm yêu cầu đó với người thắng cuộc. Ví dụ: ôm một cái, bắt tay một cái...

Bên trong hộp sắt có rất nhiều tờ giấy gấp, Đường Từ Thiển nhìn thấy, một mặt sầu khổ. Cô chưa từng chơi trò này, một hồi chần chẫn sẽ thua rất thảm.

Cố Hoành rất bình tĩnh hỏi: "Em viết cái gì?"

Nhiệm Tĩnh cười hi hi: "Hai người yên tâm, bên trong toàn là hình phạt rất nhân đạo, cũng có thể nói đó là hình phạt khiến người khác ao ước. Từ Thiển, cô đừng sợ, trò chơi đấu địa chủ này cũng phụ thuộc vào vận may, trong trường hợp cô là nông dân, cộng sự rất mạnh, nếu thắng thì cùng nhau thắng."

Cố Hoành hỏi Đường Từ Thiển: "Em chơi không?"

Những người khác đều có trò chơi, chơi rất vui vẻ, chỉ có ba người bọn họ không có chuyện làm. Đường Từ Thiển nghĩ ngợi một lúc mới nói: "Chơi! Hai người đừng chê tôi ngốc là được."

Nhiệm Tĩnh: "Không chê, không chê."

Cố Hoành: "Tôi đã quen rồi."

Đường Từ Thiển: "...". Đột nhiên, cô rất muốn thắng Cố Hoành, sau đó để anh bị phạt.

Nhiệm Tinh bắt đầu chia chip đặt cược, cái được gọi là chip đặt cược, thật ra chính là sô-cô-la hình vuông được đóng gói, một viên không lớn, rất dễ thương: "Từ Thiện, đây là chip đặt cược, cô đừng ăn nó, ăn hết không bù thêm nha."

Cố Hoành bất ngờ liếc Nhiệm Tinh một cái: "Em không chế bản thân mình cho tốt là được." Nói xong, anh thuận tay cầm mấy viên sô-cô-la còn thừa ở bên cạnh đưa cho Đường Từ Thiện: "Ăn đi."

Đường Từ Thiện, người luôn bị coi là đồ tham ăn cam chịu số phận, nhận lấy sô-cô-la, xé giấy gói ra, một lần ăn hết.

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của cô, Cố Hoành nhìn không được cong khóe miệng lên. Đường Từ Thiện coi thường sự cười nhạo của anh, trong lòng nói chờ xem, cô có cảm giác lát nữa mình sẽ trở thành người thắng cuộc, đến lúc đó, hừ hừ, cô cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Đầu bài bắt đầu, mới đầu Đường Từ Thiện vẫn chưa thích ứng, cũng may cô hợp với kỹ bản cũng không phải địa chủ, ngược lại thắng hai viên, cô có chút đắc ý. Bàn cuối, cô thành địa chủ, lần đầu tiên làm địa chủ, cô hơi khản trương, thật may bài không xấu.

Cô ra rất nhiều bài, trong lúc Cố Hoành và Nhiệm Tinh còn rất nhiều bài, thì cô chỉ còn ba lá. Cô còn một đôi 8 và một lá 2, joker đỏ và joker đen cũng đã ra, nhưng vẫn còn hai con bài chưa ra là nào, cô lo lắng sẽ bị chặt, vì thế đánh đôi 8 ra.

Cố Hoành cười, đánh liên tục mấy đôi ra, lòng Đường Từ Thiện càng ngày càng lạnh. Lúc Cố Hoành còn lại bốn lá bài, anh hơi chần chừ, về mặt phức tạp nhìn nhìn Đường Từ Thiện.

Có phải anh hết đôi rồi không? Trong lòng Đường Từ Thiện đột nhiên nổi lên ngọn lửa hy vọng.

Trong tay Nhiệm Tinh còn rất nhiều bài, nhưng cô ta biết Cố Hoành còn dư lại bài gì, cô ta thờ dãi một tiếng nói: "Anh cho cô ấy một lần vui về đi."

Đường Từ Thiện tuyệt vọng, trong tay Cố Hoành là sảnh. Lập tức, cô mất đi bốn viên kẹo.

Kết thúc năm bàn, Đường Từ Thiện thua, Cố Hoành thắng. Rút tờ giấy, thấp thỏm mở ra, nhìn thấy hàng chữ trên giấy, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm Tinh vội vàng cầm lấy tờ giấy xem, nhất thời thất vọng: "Tại sao cô lại rút được điều này, nhưng mà không sao, đây là hình phạt nhân đạo duy nhất, còn lại... Ha ha ha." Còn lại đều tốt hơn so với điều này.

Tờ giấy Đường Từ Thiện rút trúng là đút người thắng ăn sô-cô-la, điều này còn có thể chấp nhận được. Vì thế cô mở một viên, đút vào miệng Cố Hoành.

Vòng thứ hai, Đường Từ Thiện thắng, Nhiệm Tinh thua.

Trước khi rút thăm, Nhiệm Tinh liếc mắt nhìn Cố Hoành một cái, trên mặt không có một chút biểu cảm mất mát nào bởi vì thua cuộc, ngược lại còn rất cao hứng. Cô ta dứt khoát rút lấy, mở ra, sau đó thì bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của cô ta, Đường Từ Thiện lạnh cả sống lưng. Nhiệm Tinh đưa tờ giấy mở ra cho bọn họ nhìn xem: "Hôn người thắng một cái." Nói xong, cô ta tiến lại gần hôn lên mặt Đường Từ Thiện một cái, hôn xong còn nói ra cảm nhận: "Từ Thiện thật thơm."

Vòng thứ ba, Cố Hoành thắng, Đường Từ Thiện thua nhận hình phạt: Người thua buộc tóc cho người thắng.

Tóc Cố Hoành không dài không ngắn, buộc lại chỉ có một nắm, dựng thẳng trên đỉnh đầu. Tuy rằng khuôn mặt của anh rất đẹp trai, nhưng nhìn thấy vẫn rất buồn cười. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiện trở về chỗ ngồi đối diện, tầm mắt luôn không tự chủ nhìn tóc anh, cô không muốn cười trước mặt boss, nhưng lại nhịn không được.

Cố Hoành lạnh lùng hỏi cô: "Rất buồn cười?"

Đường Từ Thiện lớn gan nói: "Ừ, buồn cười."

Cố Hoành: "Lại đây."

Nụ cười của Đường Từ Thiện nháy mắt biến mất, đề phòng hỏi: "Làm gì?"

"Lại đây." Anh lặp lại.

Nhiệm Tinh ở bên cạnh nhìn xem, giúp anh thêm một lần: "Đường Từ Thiện cô đi qua đi, dù sao anh ấy cũng sẽ không ăn cô ở đây."

Đường Từ Thiện đi qua, Cố Hoành đứng dậy, để cho cô ngồi vào vị trí của mình, Đường Từ Thiện làm theo. Vừa ngồi xuống, Cố Hoành cầm lấy dây thun màu đen còn dư lại, sau đó nắm lấy một nhúm tóc trên đỉnh đầu cô, rồi thắt lại một đuôi sam nhỏ.

Lòng trả thù của anh để thật mạnh...

Bây giờ, chỉ có một mình Nhiệm Tinh cười đến vui vẻ.

Vòng thứ tư, Đường Từ Thiện lại thua Cố Hoành, tờ giấy lần này cô rút được là ôm người thắng 10 giây.

Đường Từ Thiện hoảng sợ, thương lượng với bọn họ: "Tôi có thể rút lại lần nữa không?"

Nhiệm Tinh: "Có khả năng rút lại lần nữa càng dữ dội hơn lần này."

Đường Từ Thiện khóc không ra nước mắt: "Nhiệm Tinh, tại sao cô phải viết ra những hình phạt này."

Nhiệm Tinh không có chút áy náy nào: "Cô nên vui mừng khi ở vòng thứ hai tôi thua cô, tôi đã rút tờ giấy "Hôn người thắng một cái"."

Đường Từ Thiện quả thật vui mừng, vì nếu bây giờ rút trúng hình phạt đó, vậy thì xong đời.

Đường Từ Thiện lo lắng nhìn về phía Cố Hoành, cho dù cô chịu ôm anh, anh cũng sẽ không chịu đâu nhỉ.

Nhiệm Tĩnh cầm lấy một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa nói: "Đã thua thì phải chịu phạt nha."

Cố Hoành đứng lên, giang hai tay ra, chờ Đường Từ Thiện.

Gió đêm nhẹ thổi, mang theo một chút lạnh lẽo, bốn phía chỉ có mấy ngọn đèn trắng mờ mờ.

Bỗng nhiên Đường Từ Thiện cảm thấy thế giới thật yên tĩnh, chỉ có trái tim của cô đột ngột nhảy lên.

Dưới ánh mắt sáng rực của Cố Hoành, cô từ từ bước tới, một bước, hai bước... Đi được bốn bước thì đã đến trước mặt anh.

Cố Hoành hơi cúi đầu nhìn cô, ánh sáng vừa khéo bị Đường Từ Thiện ngăn cản, bóng dáng của cô in trên người anh, cô không thấy rõ khuôn mặt của anh.

"Ôm đi." Anh nói.

Đường Từ Thiện cúi đầu, giải thích: "Chúng ta chỉ là chơi trò chơi mà thôi." Nói xong, duỗi tay hơi vòng lấy thắt lưng của anh, gò má nhẹ nhàng tựa vào người anh. Vừa nhìn thì tưởng là ôm, nhưng thật ra thân thể không có sát vào nhau.

Trong lòng cô yên lặng đếm thời gian: 1..... 2.....

Vừa đếm tới 2, một đôi tay ôm lấy thắt lưng Đường Từ Thiện, đồng thời thân thể dán sát vào anh.

Khi Đường Từ Thiện kinh ngạc ngẩng đầu, giữa lúc sáng và tối, cô trông thấy ánh mắt rực rỡ lấp lánh của Cố Hoành.

"Thế này mới gọi là ôm." Anh nói.

Lần này, ngay cả tiếng tim đập của bản thân Đường Từ Thiện cũng không nghe được, thế giới một mảnh yên tĩnh, đầu óc của cô cũng trống rỗng.

Cuối cùng, tiếng tim đập mạnh mẽ của Cố Hoành đã kéo cô về hiện thực, mà lỗi tại cô vừa vịn dấn trên chỗ tim anh, âm thanh từ các cơ và xương truyền qua, cực kỳ rõ ràng.

"Hết giờ chưa?" Giọng nói của cô lộ ra vẻ khẩn trương.

Cố Hoành: "Không biết, chưa đếm."

Thời gian lúc này cộng thêm mấy giây đang nói chuyện, chắc là đủ rồi. Đường Từ Thiện tỉnh lại, lập tức buông tay, rời khỏi cái ôm của anh, quay đầu nói với Nhiệm Tĩnh: "Nhiệm Tĩnh, thời gian... Nhiệm Tĩnh đâu?"

Cô rất nhanh nhìn thấy Nhiệm Tĩnh, lúc này Nhiệm Tĩnh đã nhanh đi đến lều trại trước mặt. Đột nhiên cô sợ hãi nhìn về phía những người khác, phát hiện mọi người vẫn đang chú tâm vào việc chơi bài của họ, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, may mà bên cạnh họ còn có rất nhiều đạo cụ chất cao, ngăn cản một phần tầm mắt, nếu không vừa rồi cô cũng không dám ôm Cố Hoành.

Ngay lúc đấy Nhiệm Tĩnh quay đầu lại, nói với bọn họ: "Tôi có việc, hai người cứ tiếp tục."

Đường Từ Thiện không muốn tiếp tục, chỉ muốn tìm một chỗ trốn.

Sức quyến rũ của boss quá lớn, cô sắp giữ không được rồi.

"Đường Từ Thiện." Cố Hoành kêu cô.

"Hả?"

"Lại đây ngồi xuống."

Đường Từ Thiện không nhúc nhích: "Hai người không chơi đấu địa chủ được, không bằng chúng ta cũng trở về ngủ đi."

Cố Hoành: "Nhiệm Tĩnh trở về để gọi điện thoại cho bạn trai, tạm thời em đừng đi về."

"Tôi đi tìm Lý Húc chơi."

"Một đám người đang ở đằng kia hút thuốc, em đừng tới."

Đường Từ Thiện: "..."

Boss quá cố chấp, cô còn có thể làm sao bây giờ?

Cô chỉ có thể nghe anh.

Hai người lại ngồi xuống, Đường Từ Thiện không có việc gì làm, mở đồ ăn vặt ở trên bàn ra, bắt đầu ăn để giết thời gian.

Đem tinh thần và thể lực vui đùa vào ăn, vẫn tốt hơn nhớ lại cái cảm giác ôm ấp vừa rồi của anh.

"Đường Từ Thiện." Cổ Hoành lại kêu cô.

Đường Từ Thiện ngẩng đầu, nghi hoặc nói: "Vâng?" Cô có cảm giác hình như Cổ Hoành muốn nói gì đó với cô.

Cổ Hoành nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Lúc này... em có cảm giác gì?"

"A?" Đường Từ Thiện nhất thời phản ứng không kịp.

Cổ Hoành: "Tôi cảm thấy rất ấm áp, rất an tâm, còn có hạnh phúc."

Đường Từ Thiện trừng to đôi mắt, cô hoài nghi chính mình nghe lầm.

Cổ Hoành còn nói: "Đừng giả ngốc, những gì em nghe được đều là sự thật."

Đường Từ Thiện: "Cổ tiên sinh, anh đang đọc lời thoại với tôi sao? Trong kịch bản có đoạn này à?"

Cổ Hoành mỉm môi nhìn cô.

Đường Từ Thiện bị anh nhìn đến mức cứng đờ, khóc không ra nước mắt, hỏi: "Cổ tiên sinh, anh làm sao thế?" Câu nói này giống hệt như đang tỏ tình vậy, thật sự rất không bình thường.

Cổ Hoành mạnh mẽ hít một hơi: "Quên đi, hiện tại quả thật em không tiếp thu được."

Đường Từ Thiện ở trong lòng nói: Tôi vĩnh viễn không tiếp thu được.

"Tháng sau tôi sẽ nghỉ ngơi vài ngày, đến lúc đó... Đến lúc đó rồi nói tiếp." Cổ Hoành hơi phiền muộn, lời muốn nói nhưng không có cách nào nói, nói ra cô lại không hiểu. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tại sao lúc đó cô lại nhỏ như vậy, tại sao trí nhớ của cô kém như vậy.

Nhưng mà, trí nhớ kém một chút cũng tốt, tính cách cũng không bị gặp khó khăn mà thay đổi.

Bầu không khí bây giờ rất quý dị, Đường Từ Thiện lấy cớ đi nhà vệ sinh, sau đó chuồn mất.

Lời nói của Cổ Hoành vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô, lời nói của anh không khó hiểu, chỉ là con người của anh quá khó hiểu.

Cổ Hoành sao có thể động tâm với cô, hay là, anh đã phát hiện cô có một chút động tâm, nên mới cố ý làm như vậy để thử cô?

Đường Từ Thiện nghĩ không ra, cô cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ là không không chế được lại suy nghĩ tiếp.

Đêm nay cô không tài nào ngủ được, dẫn đến ngày hôm sau cô đã ngủ quên, lúc cô thức dậy, Cổ Hoành đã đi quay phim rồi.

Nhân viên công tác ở bên ngoài khu vực quay phim tạm thời đều rảnh rồi, mọi người rất yên tĩnh chờ đợi quay xong.

Đường Từ Thiện lặng lẽ đi qua, xem bọn họ quay phim.

Cổ Hoành đang diễn cảnh thay đổi băng gạc, áo anh cởi ra một nửa, lộ ra cơ ngực rắn chắc. Da anh trắng nhợt, cơ bắp rõ ràng, nhưng không đến mức vạm vỡ, cường tráng. Dù sao, tất cả đều rất vừa vặn, đáng người và giá trị nhan sắc đều rất tốt.

Đường Từ Thiện nhìn xem, nhìn không được nuốt nước miếng một cái.

Đồng thời sinh ra một ý nghĩ không nên có... Hình ảnh như vậy sau này phải bị đồng đạo khán giả nhìn thấy, quá thua thiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nửa kín nửa hở

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cát!"

Âm thanh này khắp nơi giống như nút bật đưa tin của đài phát thanh vậy, bầu không khí yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào ầm ĩ. Mọi người trò chuyện thì trò chuyện, dọn dẹp thì dọn dẹp, leng keng ka leng keng.

Lý Húc đứng đằng trước Đường Từ Thiện cảm khái nói: "Dáng người của Cổ Hoành chúng ta thật sự là quá đẹp." Anh ta xoay người hỏi Đường Từ Thiện: "Tôi nói đúng không?"

Đường Từ Thiện thành thật gật đầu: "Rất đẹp." Sau đó cô đánh giá Lý Húc một chút, so sánh một chút.

Lý Húc đề phòng bắt lấy cổ áo của mình: "Cô nhìn cái gì? Dáng người của tôi cũng rất được, Ok."

Đường Từ Thiển lại thành thật nói: "Không cảm thấy."

Lý Húc: "Tôi điển hình là mặc đồ nhìn gây, coi đồ sẽ có thật."

Đường Từ Thiển cười mà không nói.

Lòng tự trọng của Lý Húc đã bị thương tổn, anh ta bắt lấy tay Đường Từ Thiển kéo về phía mình: "Không tin cô chột chột, cơ bắp của tôi cũng rất săn chắc." Anh ta ngẩng đầu ưỡn ngực, để cho Đường Từ Thiển chột vào ngực anh ta.

Ban ngày ban mặt, Đường Từ Thiển cũng không muốn chạm vào anh ta, nhưng mà Lý Húc quá cố chấp, bắt lấy tay cô không buông. Trong lúc giãy giụa, đột nhiên truyền đến giọng nói của Cố Hoành.

"Lý Húc." Âm thanh hơi có vẻ trầm thấp, đây là dấu hiệu cảm xúc của anh không tốt.

Đi theo Cố Hoành thời gian dài như vậy, Lý Húc đã có thể dễ dàng phân biệt cảm xúc từ trong giọng điệu của anh, sau đó thay đổi thái độ của chuyện mình làm. Mà bây giờ, anh ta chắc nên tích cực khiêm tốn đi chờ chỉ thị.

Lý Húc lạnh lẽo chạy đến trước mặt Cố Hoành, thái độ thuận theo hỏi: "Anh, có gì phân phó." Kêu một tiếng anh, lời kéo làm quen, anh sẽ không đành lòng quá độc ác với anh ta.

Cố Hoành nhìn thoáng qua Đường Từ Thiển, sau đó nói với Lý Húc: "Hôm nay hậu cần phải đi mua đồ ăn, cậu đi giúp đỡ dọn dẹp đồ vật."

Lý Húc nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình: "Anh, bộ phận hậu cần có người, tôi muốn ở lại bên cạnh anh." Cũng kêu anh là anh, thì anh đừng nhăn tâm như vậy, được không?

Cố Hoành không dao động: "Bên cạnh tôi cũng có người."

Người của anh còn không phải là Đường Từ Thiển sao, Lý Húc bị thương quay đầu lại nhìn Đường Từ Thiển, nếu không phải ngay từ đầu đã tạo quan hệ tốt với Đường Từ Thiển, anh ta có khả năng giờ trở thủ đoạn gạt đi đối thủ cạnh tranh này.

Đường Từ Thiển thấy Lý Húc nhìn cô, cho rằng có chuyện, liền đi qua dò hỏi: "Thế nào?"

Lý Húc theo thói quen định giơ tay lên muốn chụp bả vai của cô, nhưng bàn tay đến giữa không trung, thì anh ta dừng lại, rút về.

Vì sao vận mệnh của anh ta trở nên thê thảm như thế, không phải do anh ta có quan hệ tốt với Đường Từ Thiển nên chọc cho Cố Hoành ghen chứ?

Haiz! Người đàn ông cảm dục quá lâu, ham muốn chiếm hữu quá mạnh, anh ta thông cảm.

"Hôm nay tôi không thể ở cùng một chỗ với cô, tôi phải đi theo hậu cần mua đồ ăn, làm nhân viên vận chuyển, cô đừng quá nhớ tôi."

Thấy đáng vẻ không tình nguyện của anh ta, Đường Từ Thiển cười nói: "Chẳng lẽ anh sợ di chuyển không nổi?"

"Di chuyển không nổi? Chuyện cười à, tôi thật sự rất khỏe mạnh." Lý Húc bị tổn thương lần nữa.

Đường Từ Thiển cúi đầu nhìn nhìn thân thể anh ta, lắc đầu: "Nhìn không ra."

Lý Húc cảm nín, buồn bực. Anh ta duỗi tay chỉ chỉ Đường Từ Thiển, muốn nói gì đó, cuối cùng lại nhịn xuống. Anh ta quay đầu lại nói với Cố Hoành: "Tôi vô cùng vui vẻ đi giúp đỡ hậu cần!" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vẫn luôn tốt hơn ở lại nơi này chịu sự tổn thương mà hai người gây ra cho mình.

Lý Húc tức giận rời đi, Đường Từ Thiển trả thù nho nhỏ một chút, tâm tình không tệ, trên mặt mang theo ý cười. Tầm mắt từ trên người Lý Húc thu hồi lại, không cần thận chạm vào tầm mắt của Cố Hoành.

Cảnh tượng tối qua hiện ra trong đầu một lần nữa, tìm Đường Từ Thiển bỗng chốc đập nhanh hơn, gò má cũng đang ửng lên. Cô xoay người muốn đi, nhưng bị Cố Hoành gọi lại: "Đường Từ Thiển, lại đây."

"Ồ." Đường Từ Thiển đi đến trước mặt anh.

Hiện tại chỉ là tạm nghỉ, đợi một hồi phải tiếp tục quay, cốt truyện tiếp theo là Nhiệm Tĩnh. Cô bỗng nhiên xông tới, thấy Cố Hoành còn chưa mặc trang phục xong, sau đó bị sắc đẹp của anh mê hoặc.

Lúc này, trên ngực Cố Hoành quấn một mảnh vải màu trắng, trên người khoác trung y màu trắng(**), mấy sợi tóc dài rũ xuống trước ngực trần.

Những người khác đều đang bận rộn chuẩn bị cảnh quay tiếp theo, Đường Từ Thiển chăm sóc Cố Hoành là thuộc về hiện tượng bình thường, mọi người cũng không chú ý bọn họ.

Cố Hoành ngồi trên giường gỗ cổ xưa, Đường Từ Thiển đứng ở trước mặt anh, có thể thấy cơ bụng rõ ràng của anh.

Trên lưng quần có thể nhìn thấy 6 múi, lưng quần có che hay không cũng không biết.

Ở trong vòng giải trí này, nam minh tinh nhan sắc đẹp rất nhiều, Đường Từ Thiển cũng gặp qua không ít, nhưng đồng thời có đáng người tốt thì lại không được mấy người, ít nhất trước Cố Hoành, Đường Từ Thiển chưa từng thấy qua. Rất nhiều nam minh tinh cũng theo đuổi gây ồm, như vậy trên ống kính sẽ đẹp mắt, còn thân thể trong thực tế thì yếu ớt, có mấy người cũng có chút cơ bắp, chỉ là không đẹp lắm.

Đường Từ Thiển tự nhận mình đã tu luyện thành công, không vì sắc đẹp rung động, nhưng hiện giờ tu vi đang không ngừng tan rã.

Trách chỉ trách Cố Hoành quá đẹp trai, không chỉ có lúc quay phim hành động, khuôn mặt và dáng người của anh như vậy, cũng đủ để mê đảo rất lớn.

Cô tin chắc, sau này phát sóng một tập, fans của anh lại muốn điên cuồng.

"Đẹp không?" Cố Hoành nhàn nhạt hỏi.

Trong lòng Đường Từ Thiên cả kinh, mới phát hiện ánh mắt của mình quá thẳng thắn, mặt cô càng nóng: "Tạm được." Cô căng da đầu trả lời.

Cố Hoành khẽ cười một tiếng: "Nhìn biểu cảm của em có thể không chỉ là tạm được."

Đường Từ Thiên bị nhìn thấu lại bị chọc thủng nên cứng họng, cố gắng tỏ ra có lý chẳng sợ: "Nhìn một chút cũng sẽ không sao, dù sao tập này phát sóng, sau đó vẫn phải bị rất nhiều người nhìn thấy."

Cố Hoành làm cô thẹn quá hóa giận, tâm tình không tệ: "Sau này em sẽ có nhiều cơ hội nhìn hơn."

"Đó là đương nhiên, tôi chính là trợ lý của anh."

Cố Hoành gật gù đầu, cài vạt áo lại: "Lấy giúp tôi một chai nước lại đây." Anh hắng giọng nói, dường như giọng nói không thoải mái.

Chăm sóc anh là trách nhiệm của Đường Từ Thiên, cô vội vàng đi lấy nước cho anh, lúc trở lại trước mặt anh, theo thói quen mở nắp chai trước rồi đưa cho boss, vặn một chút, không mở ra.

Cố Hoành duỗi tay: "Đưa tôi."

Đường Từ Thiên theo lời đưa anh, Cố Hoành nhẹ nhàng vặn ra, ngửa đầu lên uống.

Có thể do hôm nay anh quá đẹp trai, Đường Từ Thiên luôn cảm lòng không đành mà chú ý anh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc này, cô bị hấp dẫn bởi vì anh ngửa đầu uống nước mà hầu kết di chuyển, da anh tốt, sạch sẽ, không có thịt dư, đường nét của cằm dưới và cổ tuyệt đẹp.

Hai lần tin tức sự kiện trước đó, fans Cố Hoành đều kêu gào ghen tỵ cô có thể làm trợ lý của Cố Hoành, vốn dĩ không có cảm giác sâu sắc bao nhiêu, nhưng bây giờ, lần đầu tiên cô mãnh liệt cảm thấy, mình đích xác rất làm người ta ghen tỵ.

Người đàn ông thật đẹp trai a, mỗi ngày cô đều có thể tiếp xúc gần gũi.

Thật tốt.

Cố Hoành một hơi uống nửa chai nước, uống quá nhanh, một ít lưu lại khóe miệng. Anh giơ tay lên muốn lau đi, trợ lý chu đáo cẩn thận Đường Từ Thiên vội vàng bắt lấy tay anh, ngăn lại: "Không thể lau như vậy, tôi làm cho." Hôm nay phải diễn thần sắc tốt một chút, cho nên thoa son, trên son môi có ít phấn, bộ dáng hơi có vẻ tái nhợt. Nếu lau đi, một lát nữa phải trang điểm lại.

Cô buông tay anh ra, nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong ba lô của mình ra, thật cẩn thận lau sạch giọt nước trên khóe miệng và cằm cho anh.

Làm việc này cần phải cúi người xít lại gần anh, sau khi lau xong lớp trang điểm vẫn còn được, Đường Từ Thiên hài lòng cười: "Được rồi."

Đang định đứng dậy, cô bỗng nhiên phát hiện Cố Hoành đang nhìn chằm chằm mình trong gang tấc. Lúc tìm cô bắt đầu đập hỗn loạn, Cố Hoành vẫn đậm phong khinh nói: "Đường Từ Thiên, lông mi của em thật dài."

À, hóa ra anh là đang nhìn lông mi của cô.

Sợ bóng sợ gió một trận.

Cô thiếu chút nữa cho rằng anh là bị cô mê hoặc chứ.

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, cô đối với lông mi của mình vẫn rất hài lòng, nhưng trong môi trường làm việc, luôn có rất nhiều người gắn lông mi giả vừa dài vừa cong, cái này cô không phải là người trang điểm nên không rành.

Nhưng mà... "Anh cũng khá dài." Đường Từ Thiên không tiếc lời khen ngợi. Lông mi của Cố Hoành dài và dày hơn đàn ông khác, ai không biết sẽ cho rằng anh chuốt mascara. Trước kia xem phim điện ảnh đặc biệt của anh, Đường Từ Thiên cũng tưởng do trang điểm, sau này đi theo anh mới biết được anh chưa bao giờ chuốt mascara.

Cố Hoành cười: "Xem ra chúng ta vẫn rất..." Anh không nói ra hai chữ "Xứng đôi", sợ Đường Từ Thiên bị dọa chạy mất: "Sắp quay cảnh tiếp theo rồi."

"À." Đường Từ Thiên cầm lấy bình nước của anh xoay người rời đi.

Đạo diễn đang giám sát quay phim tìm góc độ, đột nhiên nói: "Đường Từ Thiên, cô giúp chỉnh sửa trang phục của Cố Hoành lại một chút."

Chuyên viên trang điểm đang ở bên ngoài sửa sang lại cho Nhiễm Tĩnh để quay trước.

"Muốn chỉnh sửa thành kiểu gì?" Đường Từ Thiên hỏi.

Đạo diễn đứng ở phía sau máy quay chỉ huy: "Kéo trang phục của Cố Hoành ra, kiểu nửa kín nửa hở, phải có cảm giác mỹ nam bị bệnh nhưng lại mỉa mai."

Đường Từ Thiên: "... " Đạo diễn, ngài tự mình ra tay được không? Thật là khó.

Đường Từ Thiện không dám chống lại lão đại đoàn phim, quay người lại, đối mặt với Cố Hoành lần nữa.

Hai tay Cố Hoành rũ xuống bên người, một cữ chỉ hợp tác với cô.

"Anh tự làm?" Đường Từ Thiện kiến nghị.

Cố Hoành không nhúc nhích: "Vẫn là em làm tốt hơn, em có thể cẩn thận quan sát hiệu quả.

Đường Từ Thiện bắt đầu đi, duỗi tay kéo vạt áo lúc này anh cài lại ra. Lúc ngực anh hiện ra trước mặt một lần nữa, Đường Từ Thiện nhìn xuống xung động nuốt nước miếng.

Cố Hoành đang nhìn cô đó, cô phải rụt rè mới được.

Cô mở rộng vạt áo một chút, quay đầu lại hỏi đạo diễn: "Như vậy được không?"

Cô nghiêng qua, đạo diễn nhìn nhìn, không hài lòng lắm: "Kéo ra thêm chút nữa."

Đường Từ Thiện làm theo.

"Cởi ra quá rồi, không thể lộ nhiều quá."

Đường Từ Thiện cài lại một chút.

Đạo diễn: "Như vậy không thấy rõ cơ bắp của cậu ấy, lộ nhiều hơn chút nữa."

Đường Từ Thiện lại kéo ra một chút.

Đạo diễn vẫn không hài lòng, chỗ ông ta còn vài chuyện vặt cần phải xử lý: "Đường Từ Thiện, tự cô sửa trước, cảm thấy đúng chỗ rồi kêu tôi."

Vì thế, Đường Từ Thiện kéo trang phục của Cố Hoành một cái rồi lui về phía sau quan sát một chút. Một lát sau, cô cảm thấy được, nửa kín nửa hở, nhìn một chút, muốn nhìn nhiều hơn nhưng lại không nhìn được, cái loại cảm giác ngứa ngáy khó nhịn trong lòng này, ừm, rất mị hoặc.

"Đạo diễn, ngài xem bây giờ được chưa?"

Đạo diễn nhìn qua, hài lòng: "Chính là như vậy, không tệ không tệ. Chuẩn bị bắt đầu quay."

Nhận được sự tán thành của đạo diễn, cảm giác thành tựu của Đường Từ Thiện đột nhiên sinh ra, nhìn "Kịch tác" của mình thêm chút nữa.

Cố Hoành: "Mị hoặc không?"

"Mị hoặc!" Đường Từ Thiện là khoe khoang, nói xong mới phản ứng lại, sau đó, cảm giác thành tựu gì đó đều không có, chỉ có gò má nóng lên: "Tôi đi ra ngoài."

Cảnh này diễn một lần qua, sau khi quay xong Nhiệm Tĩnh đã phấn khích chạy tới nói với Đường Từ Thiện: "Hey, dáng người của Cố Hoành thật đẹp, tôi muốn nói với anh Thiên Lôi nhà tôi, để cho anh ấy ganh tỵ một chút."

Nhiệm Tĩnh lấy đi động ra, rất nhanh thì gửi một tin nhắn WeChat đi.

"Từ Thiện, tôi cũng hơi muốn làm trợ lý của Cố Hoành, như vậy thì có thể thường xuyên nhìn thấy dáng người của anh ấy."

"Cô là minh tinh."

"Haiz... Đáng tiếc." Nhiệm Tĩnh thở dài, chợt ôm Đường Từ Thiện, ở bên tai cô lặng lẽ nói: "Có cơ hội cô phải chợt chợt cơ bắp của anh ấy, nói cho tôi biết là cảm giác gì."

"Hài người đang nói gì đó?" Cố Hoành đi tới.

"Không có nói gì." Đường Từ Thiện chợt dạ trả lời.

Đồng thời, Nhiệm Tĩnh nhận được tin nhắn WeChat, cô ta mở ra xem: "Oa! Anh Thiên Lôi gửi ảnh còi trần cho tôi. Chụp rồi, dáng người cũng thật đẹp, Từ Thiện cô xem..."

Đường Từ Thiện không thấy được, bởi vì di động của Nhiệm Tĩnh bị Cố Hoành cướp đi rồi.

Vật yêu thích bị cướp, Nhiệm Tĩnh năn nỉ: "Trả em, em còn chưa xem rõ nữa."

Cố Hoành trả cho cô ta: "Cầm đi tự mình xem, Đường Từ Thiện không xem."

Cô xem của anh là đủ rồi.

(**) Trung y:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cách xa anh ta một chút

Phân cảnh cuối còn lại của Nhiệm Tĩnh, là bị bắt cóc và cuối cùng hy sinh vì tình yêu. Cốt truyện này xảy ra trong nửa phần sau, có một nhân vật khác tham gia.

Nhân vật mới là nam thứ, một lãng tử du đăng giang hồ, một lần đi trên đường thấy Cổ Hoành bị đuổi giết, anh ta ra tay trợ giúp, sau đó phát triển trở thành bạn tốt. Diễn viên là người tham gia tuyển chọn ngôi sao xuất sắc ra mắt đang nổi tiếng... Kế Hạo Nhiên.

Diện mạo của Kế Hạo Nhiên đẹp trai khí chất, cao to chân dài, bình thường ăn mặc rất thời thượng, có một đồng fangirl(*).

(*) Fangirl: Bỗng dưng quên mất cách hô hấp, thở gấp, run rẩy và bật khóc khi nhìn thấy ban nhạc/nghe sĩ/diễn viên mà bạn yêu thích - thì bạn hẳn là một fangirl chân chính rồi đấy! (Hi không tìm được lời giải thích cụ thể, chắc mọi người hiểu rồi ha?)

Đương nhiên, so với Cổ Hoành thì hơi có vẻ thua kém.

Bộ phim này chuẩn bị rất lâu, lúc trước nam chính vẫn luôn giữ bí mật, quần chúng đều hết sức tò mò, đối với người được chọn cũng có rất nhiều suy đoán. Trong đó, tiếng kêu gọi cao nhất chính là Kế Hạo Nhiên, thậm chí có rất nhiều tài khoản marketing cũng thả tin tức ra, ám chỉ bọn họ có tin tức đáng tin, nam chính chính là Kế Hạo Nhiên.

Cứ như vậy, làm cho một đám người tin chắc Kế Hạo Nhiên đóng vai Lục Cảnh Thần, đặc biệt là fangirl của Kế Hạo Nhiên, mỗi ngày kêu gào muốn xem anh ta diễn phim cô trang, nói diện mạo của anh ta đẹp trai khí chất, nhất định sẽ rất nổi tiếng các kiểu.

Từng có phóng viên phỏng vấn Kế Hạo Nhiên, hỏi anh ta có ý kiến gì với nhân vật này không, liệu bản thân có thể kiểm soát được không? Lúc ấy Kế Hạo Nhiên nói là rất thích nhân vật này, trong lời nói tiết lộ là anh ta sẽ diễn.

Rồi sau đó, tin tức Cổ Hoành đóng vai nam chính truyền ra một cái, mọi người xôn xao lên, dù sao không ngờ tới anh ở phim điện ảnh có thành tựu lớn như vậy lại đến quay phim truyền hình cô trang. Chẳng qua, Cổ Hoành tham gia mọi người đều rất mong chờ, đánh giá rất cao với anh.

Ngược lại, Kế Hạo Nhiên bị và mặt nghiêm trọng.

Trong khoảng thời gian này vẫn không có tin tức của anh ta, Đường Từ Thiên cũng là mấy hôm trước mới biết được nam thứ là anh ta diễn.

Kỳ thật xảy ra chuyện như vậy, mặc kệ những tin tức đó có phải truyền thông viết loạn hay không, nhưng Kế Hạo Nhiên vì vậy mà bị mọi người diss(*) là sự thật. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Người có lòng dạ hẹp hòi sợ là sẽ cạnh tranh trong lòng, cũng may nhân phẩm của Kế Hạo Nhiên vẫn luôn được khen ngợi.

(*) Diss hay "dis": dùng để đả kích, phê phán, nói xấu sau lưng người khác.

Kế Hạo Nhiên sắp có một khoảng thời gian rất dài đều ở đoàn phim, mọi người cũng hy vọng có thể hợp tác vui vẻ.

Đối với việc anh ta đến, mọi người đều rất mong chờ, đạo diễn cố ý kết thúc công việc sớm, đón gió tẩy trần(*) cho anh ta.

(*) Đón gió tẩy trần: bày tiệc thiết đãi một người từ xa đến.

Hơn 6:00 chạng vạng tối, Kế Hạo Nhiên đến, ngoại trừ hành lý của anh ta, còn mang theo rất nhiều nguyên liệu nướng BBQ.

Nướng BBQ có thể nhanh chóng kết nối tình cảm, tạo quan hệ tốt, Kế Hạo Nhiên hiểu ý này. Không chỉ có như thế, anh ta còn rất giỏi giao tiếp, vừa đến đã chào hỏi với tất cả mọi người, bao gồm Cổ Hoành và Đường Từ Thiên.

"Chào anh, Cổ Hoành. Phim điện ảnh của anh rất hay, những động tác đó trông vô cùng chuyên nghiệp, hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

Anh ta mang vẻ mặt mỉm cười, vươn tay, Cổ Hoành bắt tay với anh ta một cái, lịch sự trả lời: "Cảm ơn đã khen, hợp tác vui vẻ." Lời nói của anh luôn ít, chưa bao giờ nịnh nọt người khác.

So sánh, có vẻ Kế Hạo Nhiên dễ ở chung hơn nhiều.

Tuy Đường Từ Thiên cảm thấy Kế Hạo Nhiên như vậy sẽ khá lẩn lộn, nhưng mà nghĩ lại một chút, Cổ Hoành là người dùng thực lực nói chuyện, lạnh lùng một chút hình như cũng không sao.

"Chào cô, tiểu trợ lý."

Đường Từ Thiên hoàn toàn không nghĩ tới Kế Hạo Nhiên còn chào hỏi với cô, nhất thời kinh ngạc, ngơ ngác trả lời: "Chào anh."

Kế Hạo Nhiên cười: "Người thật còn đáng yêu hơn trong tin tức. Cô tên là gì?"

"Đường Từ Thiên." Đường Từ Thiên ngoan ngoãn trả lời, một mình tinh vừa hot vừa đẹp trai như vậy cười với mình, còn khen mình đáng yêu, cô gần không nổi sức hấp dẫn của anh ta. Mặc dù có Cổ Hoành ở đây, nhưng cô vẫn ngại ngùng đến đỏ mặt.

Kế Hạo Nhiên: "Tên thật dễ nghe, sau này tôi kêu cô là Từ Thiên được rồi."

Đường Từ Thiên: "Vâng."

Kế Hạo Nhiên lui về phía sau một bước, lịch sự nói với Cố Hoành và Đường Từ Thiên: "Tôi đi trước."

Đường Từ Thiên nhìn bóng dáng anh ta rời đi, nói trong lòng, quả nhiên rất dễ ở chung nha.

Bỗng nhiên, một bóng người ngăn cản tầm mắt của cô. Cố Hoành đứng trước mặt cô, sắc mặt không vui: "Đường Từ Thiên."

"Hả?" Đường Từ Thiên ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh.

Cố Hoành không nhịn được duỗi tay véo mặt cô: "Sau này cách xa anh ta một chút."

"Vì sao?" Đường Từ Thiên nhú mày, bất mãn bị anh véo mặt.

Cố Hoành không buông tay: "Tôi sẽ không vui."

"Anh véo mặt tôi, tôi cũng sẽ không vui." Đường Từ Thiên nói không rõ lắm, thật ra anh không dùng lực, chỉ véo nhẹ thôi, Đường Từ Thiên có thể tránh thoát, nhưng cô muốn tuyên cáo mình bất mãn.

Rốt cuộc Cố Hoành buông lỏng tay, không nhẹ không nặng cảnh cáo: "Đừng để hình tượng lửa gặt, ở cái giới này lâu như vậy, em cũng nên học tinh khôn một chút."

Ý của anh, Đường Từ Thiên hiểu rõ: "Tôi biết rồi."

"Đừng coi thường."

"Tôi không có."

"Haiz... Làm sao cũng không yên tâm em."

Đường Từ Thiên: "...". Cố tiên sinh, anh đừng động một chút thì nói lời nói mập mờ thế này, được không? Làm người ta động tâm, anh chịu trách nhiệm à?

Hơn 7:00 tối, sắp chuẩn bị nướng BBQ.

Dường như cả đoàn phim đều biết Đường Từ Thiên là nhân sĩ(*) chuyên nghiệp nướng BBQ, vì vậy quyền chủ đạo đều giao cho cô.

(*) Nhân sĩ: người trí thức có danh vọng, có tư tưởng tiến bộ.

Bởi vì điều kiện sinh hoạt ở núi rừng không tốt, tắm rửa là chuyện phiền phức, cho nên bây giờ rất nhiều người đều đang xếp hàng tắm rửa giặt quần áo. Cố Hoành cũng đang tắm, Lý Húc đi theo. Nhiệm Tĩnh ở trong lều nấu cháo điện thoại.

Chỉ có mấy người ở bên nướng BBQ.

Kế Hạo Nhiên làm chủ, cũng rất tích cực sắp xếp. Trợ lý của anh ta là một chàng trai mập mạp, rất nói ít, cũng không thích cười, nhiều lúc đều lặng lẽ đi theo bên cạnh Kế Hạo Nhiên, nên làm việc thì làm việc, không có việc gì làm thì đứng một bên.

Không biết tại sao, hình như Kế Hạo Nhiên thích nói chuyện với Đường Từ Thiên. Tổng cộng có ba cái lò nướng BBQ, Đường Từ Thiên đang nhóm lửa, Kế Hạo Nhiên đến gần cùng làm với cô.

"Cô là một cô gái, vẫn không nên đùa với lửa, tôi làm cho." Bộ dáng của anh ta rất ga lăng.

"Tôi có thể." Đường Từ Thiên từ chối, mặc kệ nói thế nào anh ta cũng là đại minh tinh, tốt hơn vẫn nên giữ khoảng cách.

"Vậy chúng ta cùng nhau làm đi, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt."

Đường Từ Thiên cười cười, bắt đầu nhóm lửa. Đồ nhóm lửa vừa mới nhặt được là lá cây và cành cây, sau khi đốt lửa, khói bốc lên dày đặc. Từ từ, khói càng ngày càng nhiều, sặc đến người ta không mở mắt ra được, không ngừng ho khan.

Đường Từ Thiên là như vậy, Kế Hạo Nhiên cũng giống vậy.

Thật ra cô không biết nhóm lửa cho lắm, chỗ làm việc trước kia đều dùng cồn.

Kế Hạo Nhiên cũng không biết, anh ta đẩy đẩy củi trong lò, vốn còn sót lại vài ngọn lửa yếu ớt nhưng đều bị anh ta khều qua khều lại dập tắt, khói dày đặc cuộn cuộn.

Lần này thì lúng túng rồi.

Bọn họ bên này rất nhanh làm cho mọi người chú ý, nháo nhào chạy tới xem tình hình.

"Các người đây là đang làm gì vậy?"

"Chúng tôi còn tưởng rằng hoá hoạn."

"Từ Thiên, không phải cô nướng BBQ rất giỏi sao?"

Đường Từ Thiên ngại ngùng nói: "Tôi không biết nhóm lửa."

"Thì ra là thế! Xem ra Kế đại minh tinh cũng không biết, hay là chúng tôi làm cho."

Đúng lúc này, Cố Hoành đã đi tới: "Nơi này giao cho tôi là được."

"Anh biết à?" Người hỏi chuyện chính là Đường Từ Thiên.

Cố Hoành liếc cô một cái, không lên tiếng, bắt đầu động tay.

Lý Húc cùng anh đi tới, có chung vinh dự nói: "Có chuyện gì mà boss của chúng ta không biết, chờ xem đi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lần trước lúc đóng phim điện ảnh, lấy rất nhiều cảnh quay gian khổ hơn nơi này, nhân viên cũng không nhiều lắm, rất nhiều chuyện đều phải tự tay làm, chuyện nhóm lửa nấu đồ ăn này bọn họ làm thường xuyên.

Mọi người đều rất muốn xem ảnh để nhóm lửa, bởi vậy đều vây quanh bên cạnh không đi.

Lửa trong bếp lò đã dập tắt hoàn toàn, Cố Hoành khom người lấy củi thừa dưới đất lên, duỗi tay đến trước mặt Đường Từ Thiên: "Bật lửa."

"Ồ." Động tác của Đường Từ Thiên nhanh nhẹn, cầm bật lửa đưa anh.

Cố Hoành đốt lửa, sau khi dùng xong lại đưa bật lửa cho Đường Từ Thiên.

"Kẹp gấp than."

Đường Từ Thiên lại đi lấy kẹp gấp than đưa anh.

Cố Hoành rất nhanh đã đốt cháy than, Đường Từ Thiên ở bên cạnh dùng cây quạt nhẹ nhàng quạt, không cho lửa tắt. Khi nhìn thấy trán Cố Hoành đổ mồ hôi, lại theo thói quen lau mồ hôi cho anh.

Đây mới là chân chân chính chính "Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt".

"Quả nhiên là chuyện gì cũng biết." Kế Hạo Nhiên vỗ tay tán thưởng.

Anh ta không lên tiếng, mọi người cũng sắp quên mất còn có một đại minh tinh khác ở đây. Lần này bọn họ phụ họa theo: "Đúng vậy, Cố Hoành quả nhiên là phải thực lực."

Đường Từ Thiên nhìn về phía Kế Hạo Nhiên, phát hiện lúc nghe được lời này, nụ cười của anh ta trong nháy mắt đình trệ, chỉ là lập tức khôi phục. Trong lòng cô cảm thấy hơi kỳ lạ, vừa vặn vào lúc này Kế Hạo Nhiên cảm giác được ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô, rất tự nhiên nhìn về phía cô cười cười.

Đường Từ Thiên lại cảm thấy có lẽ là mình nhạy cảm rồi.

Không bao lâu, mọi người đều tới, còn bày mấy cái bàn chơi mạt chược.

Đường Từ Thiên ngồi bên lò nướng nướng BBQ, Cố Hoành, Nhiệm Tĩnh, Kế Hạo Nhiên cũng ở đây, Lý Húc thì đi chơi mạt chược.

Nhiệm Tĩnh và Kế Hạo Nhiên có quen biết trước đó, nhưng hình như mối quan hệ không phải rất tốt, Nhiệm Tĩnh luôn nói nhiều cũng không làm sao mở miệng, phần lớn thời gian cầm đi động chơi.

Cô ta ít nói, Cố Hoành và Đường Từ Thiên thì càng không nói gì, có điều Kế Hạo Nhiên nói rất nhiều. Anh ta rất biết tìm đề tài, có lúc trò chuyện về phim điện ảnh của Cố Hoành, cốt truyện nào làm anh ta khắc sâu ấn tượng, động tác nào làm anh ta thần phục, Kế Hạo Nhiên đều nói rất hăng say.

Cố Hoành tính cách lạnh lùng, tuy cũng đáp lại, nhưng không đủ nhiệt tình. Đường Từ Thiên cũng là fan phim điện ảnh của Cố Hoành, Kế Hạo Nhiên nói những điều đó, vừa vặn cô vô cùng thích, trên Weibo có đoạn phim, cô xem rất nhiều lần. Vì thế, cô và Kế Hạo Nhiên cũng nhau trao đổi bàn luận, trò chuyện còn khá vui.

Sau đó không quá chuyên tâm nướng BBQ, cũng may có Cố Hoành, anh nướng rất nhiều đồ ăn, đều là Đường Từ Thiên thích ăn, lúc nướng xong thì đưa cho Đường Từ Thiên.

Nhiệm Tĩnh cắt di động, nói với Đường Từ Thiên: "Tôi cần phải thúc đẩy nha, cô nói tiếp, đợi lát nữa tôi sẽ ăn hết toàn bộ đồ ngon mà Cố Hoành nướng."

"Cô là minh tinh." Đường Từ Thiên nhắc nhở cô ta.

Nhiệm Tĩnh không để bụng: "Không sợ, tôi là ngôi sao ăn không mập."

Ở chung với Nhiệm Tĩnh mấy ngày nay, Đường Từ Thiên đã trở thành bạn tốt với cô ta, không giống như lúc bắt đầu câu nệ.

"Tùy thích." Cô cười nói.

Nhiệm Tĩnh hừ một tiếng, tự luyến nói: "Tôi đây là trời sinh đoan trang khó từ bỏ."

Đường Từ Thiên gật gật đầu, hết sức đồng ý.

Cố Hoành liếc Nhiệm Tĩnh một cái: "Nghiêm Thiên Lôi kêu tôi giám sát em, không cho em ăn đồ ăn lung tung quá nhiều."

"Đường Từ Thiện ăn nhiều như vậy anh cũng không quản, chắc anh sẽ không quản em, phải không?" Nhiễm Tĩnh lấy lòng nói.

Cố Hoành: "Em và cô ấy không giống nhau."

"Là trong cảm nhận của anh không giống nhau hả." Nhiễm Tĩnh bĩu môi.

Cố Hoành im lặng không nói.

Đường Từ Thiện cảm thấy mình nhất định chính là con chốt thí mạng, vì sao phải kéo đến cô?

Còn Kế Hạo Nhiên, anh ta lặng lẽ nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Rất cảm động phải không?

Hoạt động nướng BBQ đến 11:00 tối thì hoàn toàn kết thúc, bọn họ phải nghỉ ngơi cho tốt để đón tiếp buổi quay phim hôm sau.

Nhưng không ngờ nửa đêm trời mưa xuống, một trận mưa phũ một trận lạnh, ở trong núi càng lạnh hơn, mọi người đều mặc áo khoác vào.

Mưa nhỏ tí tách tí tách vẫn luôn rót xuống, không có dấu hiệu ngừng lại. Cả đoàn phim đều trú trong lều trại, không gian có hạn, bàn mặt chực cũng không bày ra, chi có thể chơi bài xì phé một chút.

Nước mưa cọ rửa đất đai, trong không khí đều là mùi tanh của bùn đất, trong lều trại hơi ngột ngạt.

Đường Từ Thiện ngồi trên băng ghế nhỏ, hai tay chống cằm, nhìn màn mưa bên ngoài. Bên cạnh cô còn Cố Hoành và Nhiễm Tĩnh ngồi cùng, đạo diễn ở ghế nằm phía sau ngậm tiêu khúc(*).

(*) Tiêu khúc: điệu hát dân gian.

Mọi người đều rất nhàm chán.

"Thật ra trời mưa rất đẹp, nếu diễn cảnh hợp với thời tiết này, cảm giác sẽ đẹp hơn." Lời nói này của Đường Từ Thiện là nói với Nhiễm Tĩnh, cô chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi.

"Không sai!"

Ngô đạo ở phía sau đột nhiên mở miệng, làm Đường Từ Thiện hết hồn. Lúc cô quay đầu lại nhìn, Ngô đạo đã từ trên ghế nằm đứng lên, ông ta nói với Cố Hoành và Nhiễm Tĩnh: "Dầm mưa đóng phim, hai người đồng ý không?"

Nhiễm Tĩnh thông suốt nói: "Tôi không có ý kiến, thời tiết như vậy hợp với cốt truyện của chúng ta, vô cùng tuyệt." Nói xong, cô ta ôm Đường Từ Thiện, thuận tiện hôn lên mặt cô một cái: "Từ Thiện, cô đúng là một bảo bối."

Mặc dù Nhiễm Tĩnh không bôi phấn gì đó, nhưng cô ta thoa son, trên mặt Đường Từ Thiện bị cô ta lưu lại một dấu son môi, mà cô hồn nhiên không hay biết. Cố Hoành nhìn thấy, cảm thấy hết sức chướng mắt, vươn tay muốn giúp cô chùi đi.

Đường Từ Thiện sợ anh véo mặt mình nữa, vì thế né người ra sau. Cố Hoành dừng một chút: "Mặt em bẩn, tôi chùi giúp em." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Giọng điệu không cho xen vào, Đường Từ Thiện không tránh nữa.

Sau khi Cố Hoành chùi dấu hôn trên mặt cô xong, cảm thấy thuận mắt hơn, khoe miệng hơi giương lên.

Bọn họ mặt đối mặt, có thể rõ ràng nhìn thấy tất cả biểu cảm rất nhỏ của đối phương, anh cười với cô, cười đẹp như vậy, Đường Từ Thiện cảm giác mình bị điện giật rồi.

"Khụ!" Đạo diễn phá vỡ bầu không khí của bọn họ, hỏi Cố Hoành: "Cố Hoành, cậu thấy thế nào?"

Cố Hoành ngồi về chỗ cũ, nói: "Tôi cũng cảm thấy quay phim trong mưa hiệu ứng sẽ đẹp hơn."

Nhiễm Tĩnh như rồng mây, nói trong lòng: Đường Từ Thiện nói đẹp, đương nhiên anh cũng cảm thấy đẹp rồi.

Chuyện xác định xong, đạo diễn ra lệnh, mọi người nhàn rồi hết hoảng làm rất hăng say, các diễn viên hoá trang thay quần áo, các trợ lý bận này bận kia, tổ Kịch vụ ra bên ngoài dàn cảnh...

Ba diễn viên chính xếp hàng hoá trang, Cố Hoành và Nhiễm Tĩnh luôn phối hợp với chuyên viên trang điểm, không có chuyện gì thì không nói lời nào, để tránh ảnh hưởng chuyên viên trang điểm làm việc. Nhưng Kế Hạo Nhiên thì ngược lại.

"Cô không vẽ mắt cho tôi sao?"

Chuyên viên trang điểm hơi ngạc nhiên: "Đôi mắt của anh khá đẹp, không cần vẽ chứ?"

Kế Hạo Nhiên mỉm cười: "Tôi cảm thấy vẽ một chút sẽ đẹp mắt hơn."

Chuyên viên trang điểm: "Được."

Chuyên viên trang điểm của Cố Hoành thấy thế, hỏi Cố Hoành: "Cố tiên sinh muốn vẽ không?"

Cố Hoành: "Không vẽ."

Nhiễm Tĩnh cười cười, nói: "Cố Hoành không cần vẽ cũng rất đẹp."

Mọi người đều nghĩ vậy, Kế Hạo Nhiên không nói lời nào.

Đường Từ Thiên nhìn không được nói: "Diễn trong mưa, trang điểm dễ trời..."

Chuyên viên trang điểm nói: "Là bút kẻ mắt không thấm nước, thời gian dầm mưa không lâu chắc sẽ không trôi. Cảnh này chắc sẽ không quay quá lâu nhỉ?" Cô ta không xác định cho lắm, sợ bị phạm lỗi.

Loại chuyện này không có phỏng đoán chính xác, có thể một lần qua cũng có thể luôn NG.

Trong lòng Kế Hạo Nhiên có dự tính: "Vẽ đi, cảnh này diễn đơn giản, sẽ không quá lâu."

Tất cả chuẩn bị ổn thoả, mưa rơi nhỏ lại, bắt đầu quay phim

Tất cả nhân viên công tác đều vây quanh sau lưng đạo diễn, yên lặng nhìn bọn họ đóng phim.

Nhiễm Tĩnh bị trói, quỳ gối xuống bùn lầy trong núi rừng, đầu tóc rối tung, trên người trên mặt đều có vết bẩn, nhưng đôi mắt to rất sáng, bị người xấu ngược đãi cũng không cầu xin tha mạng, ngược lại vẽ mặt quật cường và bất khuất.

(Bên dưới đoạn nào nói về cảnh quay phim thì Hi dùng ngôn ngữ cổ đại nhé, mọi người đọc coi chừng bị nhầm lẫn.)

"Con nha đầu thú vị này dám tròng ta, đội lạt nữa chúng ta giết chết Lục Cảnh Thần, xem ta có dễ dàng xử lý người không." Một tên lỗ mãng vác đại đao, đá Nhiễm Tĩnh một cước.

Nhiễm Tĩnh hừ một tiếng: "Chỉ bằng các người mà còn muốn giết hần, không biết tự lượng sức mình... A..." Cô ta lại bị đánh một cái.

"Cát! NG." Đạo diễn chỉ ra vấn đề: "Đại Lư, cậu đánh già quá, biểu cảm hung ác một chút, lúc đánh xuống cũng có dáng vẻ dùng lực mới được."

Nhiễm Tĩnh bị trói rất chặt, quỳ trên mặt đất thật ra vô cùng khó chịu, mấy người xấu bắt cô đều là nhân viên công tác của đoàn phim bị đạo diễn chọn tới góc đình, lúc đạo diễn hô "Cát" thì tới đỡ cô dậy.

Đại Lư đang suy nghĩ diễn như thế nào, Nhiễm Tĩnh nói: "Anh nên đánh thật đi, hơi hơi thôi đừng mạnh quá là được."

Nhiễm Tĩnh đáng yêu như vậy, Đại Lư cũng không nỡ đánh thật: "Diễn xuất thôi mà, không cần tích cực như vậy, đội lạt nữa tôi sẽ cố gắng diễn thật một chút."

Một lát sau, bắt đầu lại, đáng tiếc lần này lại NG, vẫn là vấn đề như thế. Đại Lư bắt đầu khẩn trương, tâm tính của Nhiễm Tĩnh vẫn rất tốt: "Đại Lư, anh cũng đừng không nỡ đánh tôi, vì cốt truyện hoàn mỹ, anh đừng khách sáo."

Lần này, Đại Lư đánh thật, Nhiễm Tĩnh cũng đau thật sự, người ngã qua một bên.

Tiếp theo Nhiễm Tĩnh kích thích lời nói, những kẻ độc ác, biết âm mưu của bọn họ. Trong quá trình, không thể thiếu tay đâm chân đá.

Đường Từ Thiên nhìn thấy, rất lo lắng, rất đau lòng. Coi như không phải thật sự dùng lực, cũng không tránh được đau đớn.

Sau đó là Cố Hoành và Kế Hạo Nhiên lên sân diễn, Kế Hạo Nhiên cùng đám người xấu ba hoa, Cố Hoành ở đằng kia chờ cơ hội hành động. Nhiễm Tĩnh biết kế hoạch của bọn người xấu, rất sợ Cố Hoành thật sự trúng kế, trong lòng hết sức lo lắng, nhưng cô ta đã bị bịt miệng, không nói được gì.

Trước mặt cô ta đều chôn châm độc, Cố Hoành đến cứu cô ta thì sẽ đâm phải chốt mồi, đến lúc đó căn bản tránh không kịp.

Cô ta hạ quyết tâm, giận dữ đứng dậy, lúc tên lỗ mãng kinh hãi, dùng sức dục vào anh ta. Người tên lỗ mãng lao đao một chút, rất nhanh đã tránh né, mà người của Nhiễm Tĩnh ngã về phía trước, chỗ đó chính là chốt mồi. Giây tiếp theo, cơ quan mở ra, châm độc vù vù bay ra, đâm vào người Nhiễm Tĩnh, cũng đâm vào người tên lỗ mãng chưa kịp tránh đi.

Một màn rung động lòng người, Cố Hoành giết hết những người xấu đó, chạy đến ôm lấy Nhiễm Tĩnh, đúng lúc này mưa rơi nặng hạt, trong màn mưa, Nhiễm Tĩnh nói với Cố Hoành một đoạn lời nói làm cho người ta cảm động.

Cảnh lấy mạng đổi mạng quay mấy lần, sau cùng cảnh Nhiễm Tĩnh và Cố Hoành ly biệt một lần đã qua.

Cuối cùng quay xong, mọi người đều thả lỏng.

Các diễn viên chạy đi trú mưa, mấy diễn viên chính có trợ lý, trợ lý đều bung dù chạy tới, đón bọn họ trở về thay quần áo.

Ngoại trừ Cố Hoành.

Từ khi có Đường Từ Thiên, mỗi lần anh quay xong một cảnh thì Đường Từ Thiên sẽ chạy tới, hoặc là lau mồ hôi cho anh, hoặc là bung trà rót nước cho anh, bây giờ

mưa rơi xuống, cô nhen bung dù tới đây che mưa cho anh mới đứng.

Nhưng mà, không có cô.

Cố Hoành tìm kiếm bóng người của cô, rất nhanh đã thấy cô đang lau nước mắt ở sau lưng đạo diễn, hình như Lý Húc đang an ủi cô.

Trong lòng Cố Hoành căng thẳng, nhanh chóng bước qua.

"Làm sao vậy?" Anh bắt lấy tay Đường Từ Thiên, quan tâm hỏi.

Lý Húc mặt đầy bất đắc dĩ.

Đường Từ Thiên hít hít mũi: "Không có gì."

"Nói." Giọng điệu của Cố Hoành lạnh xuống mấy độ, có chút hung dữ nhìn về phía Lý Húc.

Lý Húc oan uổng: "Chuyện không liên quan đến tôi."

Đường Từ Thiên sợ người khác bị liên lụy, đành phải nói ra tình hình thực tế: "Chỉ là tôi... Quá cảm động." Nói xong cô lại chảy nước mắt.

Cố Hoành: "..."

Mọi người xung quanh đều cười, vì mặt mũi của Đường Từ Thiên ngược lại cũng không cười quá mức, nhưng Đường Từ Thiên vẫn cảm thấy mắt mặt, cúi đầu không nhìn người khác.

Cố Hoành thấy cô như vậy, trong lòng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, còn có chính là... mềm mại. Cô vẫn giống như khi còn nhỏ, nhìn thấy người khác đau lòng thì mình cũng sẽ đau lòng theo. Anh còn nhớ rõ trước kia làm sao để dỗ cô.

Anh vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, để cô dựa vào người mình, như vậy có thể giảm bớt cảm xúc của cô. Anh vỗ nhẹ lưng cô: "Rất cảm động phải không?"

"Ừm." Cái trán của Đường Từ Thiên để ở trước ngực anh, cảm giác an tâm ấm áp này làm cô quên mất chuyện khác.

"Chúng tôi chúng tôi diễn giỏi."

"Ừm, diễn rất giỏi."

"Cho nên em cũng biết đây chỉ là diễn xuất mà thôi, đừng khóc."

"Nhưng mà thật sự rất cảm động đó." Cô lại hít hít mũi, vì cảm động bởi tình yêu của nhân vật mà Nhiệm Tĩnh đóng.

"Từ Thiên..." Cố Hoành bất đắc dĩ gọi cô.

"Hả?"

"Mọi người đều đang nhìn." Cố Hoành không thể không nhắc nhở, ánh mắt của mọi người thật sự là... Bọn họ ôm nhau, không muốn bị vậy xem.

Thời gian ở đoàn phim đã lâu, lúc vừa phát hiện mối giữa bọn họ mọi người vẫn chưa xác định được Cố Hoành đối với Đường Từ Thiên rốt cuộc là tốt bình thường hay là vượt qua cấp độ đến tình yêu rồi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Một hôm nay, bọn họ đều đã xác định, đặc biệt là tối hôm đó Cố Hoành ôm Đường Từ Thiên, cho dù là ban đêm tối thui cũng không ngăn cản được bong bóng màu hồng trên người bọn họ phát ra. Chỉ tiếc là, hình như Đường Từ Thiên vẫn chưa thông suốt, không thông suốt cũng tốt, thật sự cũng rất thú vị khi nhìn thấy bộ dáng dục cầu bất mãn của anh để đẹp trai.

Còn có chính là, Đường Từ Thiên đáng yêu như vậy, nếu thật sự thành độc quyền của Cố Hoành, vậy không dễ đùa rồi.

Nhưng mà, bây giờ bọn họ ấm áp như vậy, mọi người đều rất hiểu ý mà tản ra, giả vờ đi làm việc.

Đương nhiên, cũng có một số cá nhân cố tình nói: "Chúng tôi không thấy gì hết."

"A, đột nhiên tôi bị mù."

"Ồ, Đường Từ Thiên đi đâu rồi, tôi không nhìn thấy."

"Ồ trong lòng người khác chứ đâu."

Đường Từ Thiên bỗng chốc đẩy Cố Hoành ra, lau nước mắt một cái, tìm cho mình bậc thang đi xuống: "Cảm ơn bà vai của Cố tiên sinh, tôi còn muốn khóc một hồi, có ai nguyện ý cho tôi mượn bà vai dựa vào một chút không?"

Không ai đáp ứng, không ai nguyện ý.

Đường Từ Thiên không cam lòng, chỉ vào người vừa rồi nói cô ở trong lòng người khác, nói: "Anh Trương, cho mượn bà vai của anh một chút."

"Không được không được, vợ tương lai của tôi biết được sẽ ghen."

Đường Từ Thiên: "Không phải anh nói anh đã làm tốt chuẩn bị tâm lý cả đời chiến đấu với cơn đồ sao? Anh đừng sợ."

Anh Trương nhanh chóng chạy đi.

Lúc Đường Từ Thiện đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, mọi người đều rất hoảng sợ.

Cô rất cố chấp, Cố Hoành bất đắc dĩ, kéo cô muốn đi bắt người lại, nói: "Từ Thiện, hay là em mượn của tôi đi. Chỉ là không phải bả vai, mà là ngực, vì em quá thấp."

Đường Từ Thiện: "... Vốn bởi vì bị trêu chọc mà xấu hổ, bây giờ Đường Từ Thiện càng buồn bực hơn: "Tôi mới không thấp, tôi như vậy vừa vặn rồi, có thể làm nổi bật chiều cao của chồng tôi."

Lý Húc đứng sau lưng Cố Hoành nhìn không được nói: "Cố Hoành không cần cô làm bồi bật cũng đã đủ cao."

Đầu Đường Từ Thiện đã linh quang, trước tiên biết ý xấu của lời nói này, mặt đỏ tới gáy cổ. Nhưng thấy Cố Hoành không lên tiếng, bản thân cũng không muốn mở miệng dò số chỗ ngồi(*), vì thế tức giận bước nhanh về lều trại.

(*) Dò số chỗ ngồi: Giống như khi người khác nói điều gì đó nhưng họ không chỉ ra họ đang nói về ai và tại thời điểm này, một số người có thể đứng ra và nói rằng cô ấy /anh ấy là người mà họ đang nói đến. Giống như mọi thứ đều có một con số, vì vậy nếu có một con số xuất hiện, bạn sẽ nghĩ ra những gì đại diện.

"Boss, khi nào thì anh thu phục Đường Từ Thiện." Lý Húc vì Cố Hoành sốt ruột.

Cố Hoành thu hồi tầm mắt từ trên người Đường Từ Thiện: "Bây giờ không phải đang thu phục sao?" Bỏ lại lời này, anh cũng đi về phía lều trại. Quần áo đã ướt, những người khác đều đi thay quần áo, chỉ có anh ngay cả trợ lý cũng không quan tâm chút nào. Nhưng mà, ôm Đường Từ Thiện một cái, anh cũng thỏa mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Bởi vì tôi thích em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Từ Thiện đi đến trước lều trại, vén rèm cửa rồi đi vào. Sau đó, cô thấy Nhiệm Tĩnh đang hôn môi với một người đàn ông. "A!" Cô phản xạ có điều kiện kêu lên một tiếng, chợt nhanh chóng che hai mắt lại, lui ra ngoài: "Tôi không nhìn thấy gì hết, hai người tiếp tục."

Lúc vội vàng rời khỏi, đụng phải trợ lý của Nhiệm Tĩnh, vừa rồi anh ta đi chỗ khác. Đường Từ Thiện nhắc nhở anh ta: "Anh trước đừng đi vào."

Trợ lý Nhiệm Tĩnh nói: "Tôi biết rồi, vị đó là người đàn ông của Nhiệm Tĩnh."

Nghiêm Thiên Lỗi? Đường Từ Thiện sáng tỏ, cái tên này cô thường xuyên có thể nghe thấy từ trong miệng Nhiệm Tĩnh và Cố Hoành, đã không xa lạ gì.

Bắt gặp người ta hôn môi, là một chuyện rất 囍. Bi thảm hơn chính là, cô lại đụng phải Cố Hoành, cái người mà cô tránh còn không kịp.

Cố Hoành đã thấy chiếc xe đậu cách đó không xa, kết hợp với dáng vẻ mặt thẹn thùng của Đường Từ Thiện bây giờ, thì anh lập tức đoán được đã xảy chuyện gì.

Hai người kia nhiều ngày không gặp mặt như vậy, sẽ làm ra chuyện gì, Cố Hoành biết.

Đau lòng tiểu Từ Thiện nhà anh da mặt mỏng thẹn thùng.

"Đến lều của tôi." Cố Hoành cản đường đi của Đường Từ Thiện. Hai người cũng không che dù, trời vẫn còn mưa, chỉ có thể đến lều trại trú mưa.

Đường Từ Thiện không chút nghĩ ngợi kiên quyết nói: "Không đi." Bây giờ cô không đủ bình tĩnh, không thể ở chung một chỗ với anh.

"Trợ lý Đường."

Đường Từ Thiện: "... Có tiên sinh có gì phân phó à?" Cô nhất thời ngây người, anh là boss, anh lớn nhất.

"Có."

"Chuyện gì?"

"Cả người tôi đều bị ướt." Vì vậy, em là trợ lý có phải nên chăm sóc boss của em một chút không?

Rốt cuộc Đường Từ Thiện nhớ lại trách nhiệm của mình, những thứ tâm tư của cô gái nhỏ lập tức bị vứt bỏ. Cô quan tâm nói: "Nhiệt độ không khí hơi thấp, anh mau đi thay trang phục."

Đường Từ Thiện lúi kéo ống tay áo của Cố Hoành quay về.

Ở chỗ phía sau cách bọn họ 50 mét, Lý Húc dừng bước lại, nghĩ nghĩ, xoay người đi về hướng khác.

Bên cạnh Cố Hoành, có Đường Từ Thiện là được.

Lý Húc đã nghĩ thông suốt, dù sao anh ta không đành lòng chen ép Đường Từ Thiện, vẫn là mong cô nhanh thăng chức làm vợ anh để một chút, vì anh để rửa tay nấu

canh, sinh một cục cưng mập mạp, không đảm đương nổi chức vụ trợ lý thì tốt.

Haiz... Sau này trách nhiệm của anh ta lại thêm một khoản, đó chính là giúp Cố Ảnh để theo đuổi vợ.

Cố Hoàn bị Đường Từ Thiện một đường kéo về lầu trại, mới vừa đi vào, Đường Từ Thiện đã giúp anh cởi trang phục: "Lúc này quay phim gần 1 tiếng, có phải quần áo bên trong của anh cũng ướt rồi không?"

"Ừ."

Trong lầu lạnh lạnh, còn hơi ngột ngạt, cũng không dễ chịu.

"Có phải rất lạnh không? À, nhất định rất lạnh, tôi mặc áo khoác còn cảm thấy lạnh. Phải nhanh chóng thay quần áo bị ướt mới được, bằng không sẽ bị cảm. Thật ra ngâm nước nóng tắm tốt nhất, hay là thay quần áo ướt trước, chờ lát nữa hẳn đi... Tắm nhé. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nơi này cũng không điều kiện ngâm mình tắm."

Đường Từ Thiện vẫn đang nói chuyện, thỉnh thoảng cô quá khản trương thì sẽ có bộ dáng này.

Hôm nay Cố Hoàn ăn mặc khá trang trọng, đai lưng bên hông phức tạp, Đường Từ Thiện tháo rất khó khăn, hơn nữa cô nóng lòng, tháo mãi không ra.

Cố Hoàn giờ hai tay lên, ngược lại không có một chút sốt ruột, nghe cô lải nhải, nhìn cái tay nhỏ nhỏ của cô đang tháo thắt lưng cho mình, cảm giác thật không tệ.

"Đừng gấp, từ từ làm." Anh trấn an cô.

Đường Từ Thiện không ngừng động tác: "Không được đâu, phải nhanh chóng cởi ra mới được, anh cũng không thể bị bệnh, bị bệnh rất khó chịu, còn phải uống thuốc."

Cố Hoàn không nhịn được cười: "Ừm, vậy em nhanh lên."

"Nhưng mà khó tháo a." Đường Từ Thiện rất buồn bực, vừa mới dứt lời, đai lưng mở ra, ngay lập tức, cô phần khởi lên: "Ra rồi!" Cô giờ đai lưng lên, bày ra thành tựu của mình.

Anh không tiếc lời khen ngợi của mình: "Đường Từ Thiện thật lợi hại."

Câu nói này giống như khen trẻ con, làm Đường Từ Thiện bị kéo về hiện thực. Còn có, bởi vì đai lưng mở ra, trang phục cổ đại trên người anh cũng theo đó nói lỏng, chỉ có trung y màu trắng bên trong còn buộc một sợi dây, nhưng chỗ cổ áo vẫn là lộ ra một ít cơ ngực.

Cô còn nhớ hình dáng cơ bắp của anh thế nào.

Trái tim cô lại bắt đầu nhảy loạn, gần đây luôn là như vậy, cô sắp hỏng mất.

Nhưng mà, không thể biểu hiện ra ngoài, cô phải bình tĩnh.

"Được rồi, tự anh cởi đi, tôi đi lấy quần áo sạch cho anh." Cô xoay người muốn đi, Cố Hoàn bắt lấy cổ tay cô lại, không cho cô đi.

Gần đây Cố Hoàn luôn như thế, nói thật, mới ban đầu trở thành trợ lý của anh, thì anh đã thường xuyên bắt lấy tay cô không cho cô đi, chỉ là trước kia không để ý, bây giờ thì càng ngày càng để ý và cũng sẽ nghĩ rất nhiều.

Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, kỳ thật cô đoán được, chẳng qua cảm thấy quá lạ lùng, cảm thấy bản thân không có cách nào đối mặt.

"Em trốn cái gì?" Trong giọng nói của Cố Hoàn mang theo ý cười.

Đường Từ Thiện bị kích thích: "Tôi không trốn, tôi đi lấy quần áo giúp anh mà. Quần áo anh có thể tự mình cởi, trách nhiệm của trợ lý cũng không bao gồm cởi quần áo." Nói xong lời này cô liền hối hận, vì sao cứ phải nói cái chữ "Cởi" nhạy cảm này.

"Không bao gồm sao?" Cố Hoàn hỏi ngược lại.

Đường Từ Thiện: "... "Đây không phải trọng điểm, được không? Trọng điểm chính là tôi đi lấy quần áo cho anh!

Cũng may Cố Hoàn buông lỏng tay cô ra, Đường Từ Thiện nhận được tự do thở phào nhẹ nhõm, tận chức tận trách đi lấy quần áo sạch cho anh thay.

Cô rất nhanh đã tìm thấy quần áo của Cố Hoàn trên giá treo đồ, sau đó xoay người, rồi sau đó, cô nhìn thấy nửa người trên trần trụi của Cố Hoàn.

Cô kinh ngạc tròn to đôi mắt.

Tuy thời gian đi theo anh không ngắn, nhưng từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy anh không mặc áo... Không, đáng về không mặc áo, đây cũng là nguyên nhân hai ngày trước nhìn thấy cơ ngực và cơ bụng của anh tuyệt đẹp như vậy.

Mà vào giờ phút này, cơ bắp tuyệt đẹp của anh hiện ra trước mặt cô. Không gian lầu trại hơi lớn như vậy, thị lực của cô lại tốt, nhìn thấy rất rõ ràng.

Thật là đẹp mắt, vai rộng eo thon, cơ bắp rất cân xứng, cô đột nhiên muốn nghe theo lời Nhiệm Tình kêu cô chọt chọt một cái, bây giờ những lời này ảnh hưởng nghiêm trọng đến cô.

Thật sự rất muốn đến chọt chọt một cái nha, tò mò độ cứng như thế nào, là đàn hồi hay là cứng rắn.

"Đứng góc ở đó làm gì." Cố Hoàn cười khê: "Đem quần áo lại đây."

"À." Đường Từ Thiên lập tức đi qua, sau đó, cô nghe thấy Cổ Hoành nhỏ giọng nói thầm "Tiểu sắc quý(*)."

(*) *Tiểu sắc quý: một con quý nhỏ háo sắc.*

Đường Từ Thiên: "...". Tôi không nghe thấy tôi không nghe thấy, tôi không phải tôi không phải!

Cô lấy một cái áo sơ mi vải bông và một cái áo khoác cho Cổ Hoành. Đều đã mở ra.

Cô vốn định đưa cho anh là được, chỉ là cô còn chưa đưa qua, Cổ Hoành đã giang hai cánh tay, chờ cô mặc giúp anh.

Đường Từ Thiên: "...". Nghĩ nghĩ, thôi đi, chỉ trách ngày thường cô quá tích cực, lúc anh mặc trang phục diễn luôn muốn đi giúp anh, làm cho anh có thói quen như vậy.

Trước kia, khi giúp anh mặc trang phục diễn, thì anh sẽ tự đến phòng thay quần áo mặc trung y vào, hình như đây vẫn là lần đầu tiên nửa người còi trần để cô mặc giúp.

Cơ bắp của anh ở trước mắt, lần này có thể nhìn thấy rõ anh có 8 múi cơ bụng, với lại còn có nhân ngư tuyến(**).

(*Chuẩn bị khăn giấy trước khi xem ảnh nha mấy chuy em, ahihi.*)

Dáng người thật đẹp!

Nhưng mà không thể nhìn nhiều, nếu không sẽ không kiềm chế được.

Đường Từ Thiên nhanh chóng giúp mặc áo vào, sau đó khom người muốn ôm đồng trang phục diễn kia đi: "Những thứ này tôi đưa cho tổ Phục trang."

"Bên ngoài vẫn còn mưa."

Bên ngoài mưa lớn hơn lúc này, tí tách tí tách đánh vào đỉnh lều trại, tuyên cáo bây giờ không nên đi ra ngoài.

Đường Từ Thiên chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ muốn bỏ chạy này.

"Đường Từ Thiên." Cổ Hoành đột nhiên gọi cô.

Đường Từ Thiên: "Hả?"

"Tôi muốn ôm em một chút." Cổ Hoành là người nói là làm liền, Đường Từ Thiên còn chưa kịp phản ứng, thì anh cũng đã ôm cô vào lòng. Vừa rồi quá nhiều người, anh ôm không đủ, bây giờ không có những người khác, nên muốn bù lại.

Nhiều năm như vậy, anh hoài niệm nhất, chính là cảm giác ôm cô.

Rất mềm mại, rất ấm áp, rất an tâm..

Năm đó, cô nhỏ nhắn, anh cũng không lớn, mà bây giờ, ngoại hình anh rất cao rất cường tráng, còn cô vẫn nhỏ nhắn, ngoại trừ hơi gầy, cảm giác cũng như trước kia.

Ôm cô thế này, là chuyện anh muốn làm nhất, từ khi gặp lại cô tới nay.

"Cố... Tiên sinh." Đường Từ Thiên nhẹ giọng gọi anh. Anh ôm hơi chặt, hai tay đặt ở sau lưng cô, đầu dựa gần đầu cô.

Ôm như vậy, cũng không phải là ôm bình thường.

Không biết vì sao trong khoảng thời gian này, sự lo lắng, bất an, trốn tránh trong lòng, vào lúc này đều được giải tỏa. Vì sao phải bất an chứ? Vì sao phải trốn tránh chứ? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thăng thần đối mặt là được.

"Đổi cách xưng hô." Giọng nói của Cổ Hoành thật thấp.

Đường Từ Thiên: "Cổ Hoành..."

"Ừm." Thật ra anh thích cô gọi anh là anh Hoành.

"Tại sao anh muốn ôm tôi?" Đường Từ Thiên dựa vào lòng anh, nhỏ giọng hỏi.

Cổ Hoành hít một hơi, ngực phập phồng theo: "Bởi vì tôi thích em."

"Tại sao anh thích tôi?"

"Bởi vì em là tiểu Thiên Thiên của tôi."

Đường Từ Thiên từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, nhìn anh hỏi: "Chẳng lẽ trước kia anh từng đến nhà tôi, từng thấy tôi? Không đúng nha, ba tôi chưa từng nói..."

"Từ Thiên, chuyện trước kia sau này có cơ hội tôi sẽ kể cho em biết rõ. Tôi thích em, mặc kệ là quá khứ hay tương lai, tôi đều thích."

"Nhưng anh là đại minh tinh." Đại minh tinh và cô, một người bình thường không thể bình thường hơn, hình như không hợp lắm.

Cổ Hoành nói trong lòng: Nếu không phải là em, tôi sẽ không trở thành minh tinh.

Anh không nói ra, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

"Đường Từ Thiện." Mỗi lần anh gọi tên đầy đủ của cô, đều chứng tỏ anh có lời rất nghiêm túc muốn nói: "Đừng để ý thân phận, em cũng đừng bởi vì chuyện này mà trốn tránh tôi, thích là thích, phải thành thật đối diện với tâm ý của mình."

Đường Từ Thiện kỳ lạ nói: "Ừm." Thật ra cô cũng không tự coi nhẹ mình, cảm thấy bản thân kém hơn người khác, nhưng cô lo ngại chính là thân phận chênh lệch sẽ có rất nhiều phiền phức, trừ chuyện này ra, cô còn lo lắng sẽ bị bên ngoài ảnh hưởng, đến lúc đó đau khổ kết thúc.

"Như vậy, tâm ý của em là gì?" Cố Hoành hỏi.

Đường Từ Thiện: "Tôi không biết." Quả thật cô hơi động tâm với anh, nhưng mà, chỉ là động tâm mà thôi.

"Thật sự không biết?" Cố Hoành hơi mất mát.

Ánh mắt của Đường Từ Thiện trốn tránh, cô chưa từng nghĩ có khả năng với anh.

Cố Hoành cũng không ép cô. Buông cô ra, nói: "Không vội, chờ em biết rồi, tôi hỏi lại."

Đường Từ Thiện tránh thoát một kiếp, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cô đột nhiên hiểu ra.

Cái gì gọi là cô biết rồi, anh hỏi lại?

Chẳng lẽ không phải cô biết rồi, lại nói với anh nữa sao?

(**) Đây là body của Cố Hoành, theo tưởng tượng của Hi:

(Hình ảnh mang tính chất minh họa)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tôi cùng về với em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảnh diễn của Nhiễm Tĩnh đã kết thúc, dự định ban đầu là ngày mai sẽ rời khỏi đoàn phim, nhưng vì người đàn ông của cô ta đến trước thời hạn, nên hôm nay rời khỏi.

Trước khi đi, dĩ nhiên muốn đi gặp Cố Hoành và Đường Từ Thiện một lần, Nhiễm Tĩnh thường xuyên nhắc tên Đường Từ Thiện với Nghiêm Thiên Lỗi, anh ta cũng muốn đi xem cô gái mà Cố Hoành thích có đáng về gì.

Nghiêm Thiên Lỗi là nhà đầu tư lớn của bộ phim này, đạo diễn rất khách sáo với anh ta, anh ta trò chuyện một hồi, mới đi đến lều trại của Cố Hoành.

Ở ngoài cửa, Nghiêm Thiên Lỗi hỏi: "Cố Hoành, bây giờ có tiện không?"

Nhiễm Tĩnh được anh ta dắt tay, nói: "Bọn họ nhất định tiện a. Lần này hiệu suất làm việc của Cố Hoành lại chẳng ra gì."

Lúc Nhiễm Tĩnh định vén rèm cửa lên, bên trong truyền ra giọng nói của Cố Hoành: "Không tiện, một tiếng sau hẳn đến."

Nhiễm Tĩnh sợ ngây người, cùng với Nghiêm Thiên Lỗi trở mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết? Chẳng lẽ hiệu suất của Cố Hoành bỗng nhiên một bước lên trời?

Đường Từ Thiện đang dọn dẹp lều trại hết sức vô ngữ, nhìn nhìn Cố Hoành đang lau tóc, buông dụng cụ trong tay ra, tự mình đi đón tiếp người ngoài cửa.

Khi cô vén rèm cửa từ bên trong lên, ánh mắt của Nhiễm Tĩnh rất trực tiếp đánh giá quần áo từ trên xuống dưới của cô, Nhiễm Tĩnh cười cười, không có phát hiện dấu vết lộn xộn.

Còn tưởng rằng Cố Hoành nỗ lực như thế nào.

Đường Từ Thiện thẳng thắn vô tư, nói: "Mời vào, tôi đang dọn dẹp trong lều."

Nghiêm Thiên Lỗi và Nhiễm Tĩnh cùng nhau bước vào, Nghiêm Thiên Lỗi quan sát hoàn cảnh trong lều một chút, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Hoành, người không hề nhiệt tình: "Anh cần một tiếng làm gì?"

Cố Hoành: "Ngủ."

Nghiêm Thiên Lỗi nhướn mày: "Một người ngủ có ý nghĩa gì."

Khoe khoang đêm nay mình có thể không cần ngủ một mình à?

Cố Hoành khinh thường: "Anh còn chưa đi?"

"Gấp cái gì, không đến thăm anh một lần sẽ có lỗi với tình cảm của chúng ta." Nghiêm Thiên Lỗi xoay người nhìn Đường Từ Thiển, sau đó nói với Cố Hoành: "Không giới thiệu một chút?"

Đường Từ Thiển tự chủ động giới thiệu bản thân: "Chào anh, tôi là Đường Từ Thiển, trợ lý của Cố Hoành."

"Chào cô. Nghiêm Thiên Lỗi, bạn trai của Nhiễm Tĩnh."

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Đường Từ Thiển mỉm cười giải thích: "Mỗi ngày Nhiễm Tĩnh đều nhớ đến anh."

Nhiễm Tĩnh bị chọc thủng, xấu hổ nói: "Tôi nào có mỗi ngày nhớ tới?" Cố cũng không thể thừa nhận.

Nghiêm Thiên Lỗi rất hài lòng nhìn thoáng qua khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng của Nhiễm Tĩnh, đối với Đường Từ Thiển cũng rất có thiện cảm. Trong lòng nói không tặc, không hổ là người Cố Hoành thích: "Cố Hoành nhờ cô (chăm sóc)."

Cố Hoành liếc Nghiêm Thiên Lỗi một cái.

Đường Từ Thiển vẫn luôn bị Nhiễm Tĩnh trêu chọc, bây giờ lại bị Nghiêm Thiên Lỗi trêu chọc. Tại sao lại như vậy? Cô đại khái đoán được.

"Tôi sẽ vì Cố tiên sinh làm việc hết mình."

Nghiêm Thiên Lỗi cười: "Là một trợ lý tốt nghiêm túc, có trách nhiệm, nếu như không làm cho Cố Hoành, thì tôi làm cho Nhiễm Tĩnh nha, tiền lương tùy cô ra giá."

Hai người này đều ở trước mặt Cố Hoành đào góc tường của anh, quả thật chính là công khai khiêu khích. Cố Hoành lạnh mặt: "Hai người vẫn nên dẹp bỏ ý nghĩ này đi."

Nghiêm Thiên Lỗi và Nhiễm Tĩnh rất ăn ý bật cười, không coi lời nói của anh ra gì. Nhiễm Tĩnh vỗ vỗ vai Đường Từ Thiển: "Tôi mỗi thời mỗi khác đều hoan nghênh cô, đi theo tôi sẽ không tệ hơn đi theo anh ấy."

"Đường Từ Thiển." Cố Hoành nghiêm túc kêu gọi trợ lý của mình.

Đường Từ Thiển biết bọn họ đang nói giỡn, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng mà, nhìn thấy đáng vẻ buồn bực của Cố Hoành, cô có chút thoải mái khó hiểu.

"Có việc gì không? Cố tiên sinh." Đường Từ Thiển mở miệng dò hỏi, bước chân lại không động đậy. Cô đột nhiên có vốn liếng kiên cường.

Cố Hoành: "Lại đây."

"Làm gì?"

"Em cách xa bọn họ một chút."

"Tại sao?"

"Bọn họ không có ý tốt."

Nhiễm Tĩnh không phục, ôm Đường Từ Thiển: "Không có ý tốt chính là anh đó? Từ Thiển, tôi nói cho cô biết, đàn ông đều là lòng dạ khó lường, cho dù anh ấy nói thích cô gì đó, chỉ thích một mình cô, chỉ muốn ôm cô một cái, ngoài ra không làm gì hết, cô cũng đừng tin, đều là gạt người. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thật ra mục đích của bọn họ chỉ có một..."

"Nhiễm Tĩnh!"

"Nhiễm Tĩnh!"

Cố Hoành và Nghiêm Thiên Lỗi hai miệng đồng thanh, ngăn lời nói tiếp theo của Nhiễm Tĩnh lại.

Nhiễm Tĩnh ngậm miệng, vẫn là không nên phá hư hạnh phúc của Cố Hoành nhỉ, dù sao anh thức thoi 2 3 chục năm rồi, ngắm lại cũng rất mê lòng.

Cố Hoành không do dự nói với Nghiêm Thiên Lỗi: "Có phải anh nên quản tốt bạn gái của anh không?"

Đối với lần này, Nghiêm Thiên Lỗi hồ thẹn: "Ừ, lát nữa tôi dẫn cô ấy về dạy dỗ thật tốt."

"Không cần đợi lát nữa, bây giờ anh dẫn cô ấy đi đi." Cố Hoành ra lệnh đuổi khách.

Nghiêm Thiên Lỗi gật đầu, lôi kéo Nhiễm Tĩnh rời khỏi. Nhiễm Tĩnh không tình nguyện: "Đợi một chút, em muốn hôn tạm biệt Từ Thiển."

Nghiêm Thiên Lỗi: "Cấm chạm lung tung vào người phụ nữ khác."

"Từ Thiển là người phụ nữ của em, đã từng ngủ với em!"

Nhiễm Tĩnh bị kéo đi.

Hai ngày mưa xuống, cả đoàn phim cũng không có cách nào tiếp tục quay phim, xem dự báo thời tiết, mấy ngày sắp tới thời tiết vẫn như vậy.

Nền nhà trong lều trại đều thấm nước, làm ảnh hưởng rất lớn đến sinh hoạt hàng ngày của mọi người.

Ngô đạo vung tay lên, nói: "Nghỉ! Thời tiết tốt lại đến, nhưng mà, mọi người tốt nhất đừng đi nơi nào quá xa, ví dụ như Maldives gì đó, cũng đừng tạo ra tin tức lộn xộn gì gì đó, giữ liên lạc điện thoại, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời quay lại đoàn phim."

Mọi người hoan hô, rốt cuộc có thể rời khỏi nơi này, trở lại xã hội hiện đại thôi, ở trong núi quá lâu, cũng sớm tách khỏi xã hội.

Kỳ nghỉ ngoài ý muốn, Cố Hoành hỏi Đường Từ Thiển: "Em muốn về nhà không?"

Đường Từ Thiển nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Đề Lý Húc trở về đi, tôi đi theo anh." Thân thể của mẹ Lý Húc không khỏe, anh ta cũng lâu rồi chưa trở về. Tuy ngày thường đáng về của anh ta đều rất lạc quan vui tươi hơn hờ, nhưng hình như ngày nào anh ta cũng gọi điện thoại về nhà, Đường Từ Thiển biết Lý Húc rất lo lắng.

Còn cô, một tháng trước đã trở về rồi.

Cố Hoành vừa nhìn đã biết, thật ra trong lòng cô muốn trở về, vì thế nói: "Hai người đều trở về đi."

Đường Từ Thiển vội vàng từ chối: "Không được, bên cạnh anh không có trợ lý sao được? Hơn nữa, có thể ngày mai ngày mốt phải trở lại đoàn phim. Thời gian quá gấp, tôi cũng không muốn trở về, rất phiền phức." Nơi này cách nhà cô rất xa, cô cũng phải chờ máy bay, cứ như vậy, tốn rất nhiều thời gian đi đường.

Cố Hoành trầm mặc chốc lát, nói: "Tôi cùng về với em." Trước kia quan hệ của hai nhà tốt như vậy, theo lý Cố Hoành nên đến thăm hỏi người lớn.

Song, Đường Từ Thiển nghe thấy đề nghị này thực sự bị dọa chết: "Không được!" Cô còn chưa suy nghĩ xong nữa(*), sao có thể gặp người lớn!

() Suy nghĩ là suy nghĩ chuyện làm bạn gái Cố Hoành đó mọi người.*

Cô phản ứng quá lớn, Cố Hoành khẽ nhủ mày. Đường Từ Thiển đề sự kích động trong lòng xuống, nặn ra một nụ cười giải thích: "Mẹ tôi phải đi làm, không có thời gian rảnh, tôi không muốn trở về." Cho nên anh cũng đừng đi quấy rầy mẹ tôi.

Cố Hoành nhìn kỹ cô một cái, gật đầu nói: "Vậy thì em đi theo tôi nhé."

"Anh muốn đi đâu?"

Cố Hoành nghĩ nghĩ: "Gần đây có nơi nào chơi vui?"

Đường Từ Thiển biết những phong cảnh hấp dẫn ở nơi này, nhưng mà...: "Cho dù có chơi vui anh cũng không thể đi nha, sẽ rối loạn trật tự." Lúc trước cô đi theo mình tình, đều hiểu rõ đi ra ngoài sẽ gặp phải tình huống gì, cũng sẽ lên Fanpage trên Tieba xem một cái. Đường như rất nhiều fan đem việc theo đuổi mình tình trở thành chuyện quan trọng nhất, biết được định hướng, fans liên lũ lượt kéo đến.

() Fanpage: Đây là một trang được tạo ra để đại diện không chỉ cho một cá nhân mà còn cho cả cộng đồng, doanh nghiệp, tổ chức, thương hiệu... Fanpage sẽ là nơi kết nối tất cả các người dùng có chung một mối quan tâm đối với điều gì đó. Có thể họ có chung sở thích, chung mối quan tâm hay cùng ở một khu vực địa lý cụ thể.*

Từ lúc trở thành trợ lý của Cố Hoành, tuy anh rất khiêm tốn, chưa bao giờ chú ý bản thân nổi tiếng bao nhiêu, nhưng Đường Từ Thiển vẫn thường lên mạng nhìn xem, bởi vậy cô biết nhóm fans của Cố Hoành không lồ thế nào, điên cuồng thế nào.

Anh đi trên đường lớn, nhất định gặp rất nhiều fans của anh, đến lúc đó đừng nói dạo chơi, ngay cả có thể rời khỏi hay không cũng khó nói. Người cô nhỏ bé, lại không mở đường cho anh được.

Vì lý do an toàn, tốt hơn vẫn là đừng để anh chạy lung tung.

Cố Hoành hơi buồn bực, danh tiếng mang đến phiền phức rất lớn cho cuộc sống.

"Nếu không, tìm một Làng du lịch ở thà lỏng một chút nhé?" Đường Từ Thiển biết hình như mỗi nơi đều có Làng du lịch đặc biệt dành cho người nổi tiếng và đại gia nghỉ dưỡng, sự an toàn sự bảo mật rất được bảo đảm.

Cố Hoành đồng ý, Đường Từ Thiển cùng với Lý Húc đi tìm hiểu, không tốn thời gian bao lâu, bọn họ đã tìm được, bàn bạc với Cố Hoành một phen, sau đó gọi điện thoại đặt trước rồi xuất phát, Lý Húc thì về nhà.

Làng du lịch không xa, đi xe đến cũng chỉ hơn một tiếng. Đoàn phim có vài chiếc xe, Đường Từ Thiển cảm thấy so với gọi xe taxi, tốt hơn vẫn là hỏi đoàn phim trước, có xe nào tiện đường hay là có ai rảnh đưa đi một chút không.

Đại Lưu tổ Đạo cụ nói: "Kế Hạo Nhiên cũng đến chỗ đó, tôi mới vừa nhận lời đưa anh ấy đi, bây giờ vừa đúng lúc, hai người có thể đi cùng."

Vì thế, trên xe đến Làng du lịch, vị trợ lý hơi mập của Kế Hạo Nhiên ngồi ở ghế phụ, Cố Hoành với Kế Hạo Nhiên và Đường Từ Thiển ngồi ở ghế sau, Đường Từ Thiển ngồi ở giữa.

Kỳ thật Cố Hoành cũng không thích sự sắp xếp như vậy, Kế Hạo Nhiên này, trước kia anh không có đề ý, nhưng lần đầu tiên gặp mặt đã biết người này cũng không đơn giản vô hại như bên ngoài. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau đó biết được ở trong giới, nhân duyên của anh ta rất tốt, danh tiếng cũng rất tốt, điều này càng xác định ấn tượng đầu tiên của Cố Hoành đối với anh ta.

Về việc chọn cùng Làng du lịch lần này, không biết là trùng hợp hay là thế nào. Phải biết rằng, khách du lịch của thành phố này cũng không tệ, Làng du lịch rất nhiều, bọn họ chọn chỗ này cũng không phải tốt nhất sang trọng nhất.

Nhưng mà việc đã đến nước này, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, yên lặng theo dõi biến đổi.

Xe đang lái trên quốc lộ, cây Dương(**) cao lớn ở hai bên đường, bởi vì do trời mưa, rất nhiều lá cây đều bị rụng xuống, nằm xếp lớp ở ven đường. Phong cảnh vẫn rất đẹp, đáng tiếc Đường Từ Thiện không ngồi ở cạnh cửa sổ, không thể thưởng thức kỹ được.

Đại Lư là một người thích nói chuyện, trên đường vẫn luôn đang nói cười, trợ lý Kế Hạo Nhiên và Cố Hoành đều là người trầm tĩnh, vì thế trên xe chỉ có Kế Hạo Nhiên và Đường Từ Thiện đáp lời anh ta, ngược lại trò chuyện rất vui vẻ.

Xe chạy đến một đoạn đường gấp ghe, trò chuyện quá vui nên Đường Từ Thiện không chú ý, bị xóc nảy một cái, cả người xông về phía trước. Vào lúc này, hai cánh tay đều có người bắt lấy.

Cố Hoành và Kế Hạo Nhiên đều giữ cô lại, Kế Hạo Nhiên nhìn về phía cô ôn nhu mỉm cười: "Thật may không đụng vào." Anh ta lịch sự buông cô ra, nắm lâu quá chính là mạo phạm, anh ta vẫn luôn có danh tiếng phong độ lịch sự.

Cố Hoành không nói gì, trên mặt cũng không có nở nụ cười, và quan trọng nhất chính là, anh không buông tay.

Đường Từ Thiện bị nắm lấy hơi khó chịu, muốn kêu anh buông tay, nhưng mà lúc nhìn thấy sừng mặt nghiêm nghị lạnh lùng của anh, thì không dám lên tiếng.

Hình như tâm tình của Cố tiên sinh không tốt nha.

Cô hiểu, Cố Hoành vẫn luôn thích độc lai độc vãng(*), huống chi là còn đồng hành với một người mà anh không thích lắm.

(*) *Độc lai độc vãng: một mình đi về.*

Chỉ hy vọng sau khi đến Làng du lịch thì mạnh ai nấy chơi.

(**) Cây Dương:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cho em! Âm áp của tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Làng du lịch có ba loại kiểu ở: Một kiểu là phòng khách sạn sang trọng; Một kiểu là tiểu Dương Lâu(*) có sân riêng; Còn một kiểu là tiểu Đình Viện(*) cổ điển.

(*) *Tiểu Dương Lâu: căn hộ mini hiện đại.*

(*) *Tiểu Đình Viện: căn hộ mini cổ điển.*

(Theo Hi nghĩ là vậy, nhưng không biết chính xác không. Nếu bạn nào biết chắc chắn thì cho Hi biết nhé.)

Kế Hạo Nhiên đặt tiểu Dương Lâu có sân riêng, đắt tiền nhất, Cố Hoành đặt tiểu Đình Viện cổ điển. Thật ra, là Đường Từ Thiện chọn, Cố Hoành không để ý những thứ này.

Tiểu Dương Lâu và tiểu Đình Viện cách nhau hơi xa, nên Đại Lư đưa Cố Hoành đến trước, sau đó mới đưa Kế Hạo Nhiên đi.

Trước khi chia tay, Kế Hạo Nhiên nói: "Có rảnh cùng nhau đi chơi."

Cố Hoành nhàn nhạt gật đầu, qua loa trả lời một tiếng: "Ừ."

Boss không muốn xã giao, lại không thể thờ ơ đối phương, lúc này trợ lý phải thay boss trò chuyện với người ta: "Kế tiên sinh, chúc anh có một kỳ nghỉ phép vui vẻ."

Kế Hạo Nhiên mỉm cười trả lời: "Cũng chúc hai người nghỉ phép vui vẻ."

Xe bọn họ lái đi, Đường Từ Thiện đưa tay muốn kéo hành lý, có 2 cái vali hành lý, một cái của Cố Hoành, một cái của cô, đều là vali nhỏ size 20, đồ vật không nhiều lắm, không nặng.

Nhưng mà, bị Cố Hoành trước một bước xách đi rồi, anh một tay một cái, không dùng tay kéo, trực tiếp xách lên.

"Tôi xách một cái cho." Trợ lý nên có dáng vẻ của trợ lý.

Cố Hoành bất mãn nói với cô: "Sau này có tôi ở đây, em cũng đừng mong xách hành lý."

Đường Từ Thiện: "... Ảnh để hơi bá đạo nha, chỉ là, trong lòng cô có chút ngọt ngào.

Cố Hoàn đi tiếp, Đường Từ Thiên đi theo phía sau: "Nhưng mà ngộ nhờ có rất nhiều hành lý thì sao? Anh chỉ có hai tay, xách không hết làm sao bây giờ?" Cô tích cực lên.

Cố Hoàn: "Sẽ không có rất nhiều hành lý."

"Đây có thể nói không chừng, anh là đại minh tinh, giống như anh bây giờ cứ xách hành lý thế này, rất không bình thường, haiz."

Cố Hoàn dừng bước lại, xoay người: "Đường Từ Thiên, tôi có thứ giống như hành lý, em xách không nổi."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ, hỏi: "Là thứ gì?"

Cố Hoàn khẽ cười một tiếng, nói: "Em!"

Đường Từ Thiên: "..."

"Em xách nổi không?"

"Tôi có thể tự mình đi... Đợi đã, tôi cũng không phải là hành lý của anh." Giả thiết này căn bản không thành lập.

Cố Hoàn: "Em nhiều lời như vậy, tôi thật muốn đóng gói em thành hành lý mang đi." Đặc biệt là khi ở trên xe, ngay trước mặt anh, còn trò chuyện hăng say với Kế Hạo Nhiên như vậy.

Đường Từ Thiên lập tức mím chặt miệng, không nói. Có ảnh đế chính là người nói được làm được, hơi đáng sợ.

Tiểu Đình Viện cổ điển là dựa theo nhà nông ngày xưa xây dựng, một căn nhà chính, hai căn phòng hai bên, từ cửa cái nhà chính đi vào là đại sảnh, hai bên là phòng ngủ. Cạnh phòng là phòng bếp và nhà vệ sinh.

Ngoại trừ cơ cấu đồ dùng trong nhà khá cổ điển, thì phương tiện sinh hoạt đều rất hiện đại, dù sao cũng là nghỉ phép, đến đây hưởng thụ, khách sạn cũng không thể để cho du khách đến chịu khổ.

Trong phòng có tivi có điều hòa, phòng bếp là hiện đại hoá, dụng cụ làm bếp đầy đủ, phòng vệ sinh có bồn tắm lớn.

Đường Từ Thiên thích nhất chính là hoa cỏ cây cối trong sân, đặc biệt là cây đa lớn ở góc sân, bên dưới còn có một cái ghế treo(1).

Thành thật mà nói, cô chính là nhìn thấy tấm ảnh ghế treo cho nên mới muốn ở nơi này như vậy.(Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc đó cô chỉ thuận miệng kinh ngạc cảm thán một câu, Cố Hoàn hỏi cô có phải thích nơi này không, cô nói phải, Cố Hoàn nói, vậy đặt căn này.

Cố Hoàn thật tốt với cô, tìm cô lại bị giam cầm thêm một chút.

Đem hành lý vào phòng, cô chuẩn bị treo quần áo của Cố Hoàn lên tủ quần áo, Cố Hoàn lại nói: "Em đi chơi đi."

"Tôi giúp anh treo quần áo lên."

"Không phải em rất muốn ngồi ghế treo sao? Đi đi, tôi biết tìm em đã bay ra ngoài rồi."

Đường Từ Thiên bị nhìn thấu, cười hi hi: "Vậy tôi đi đây."

*

Buổi chiều ngủ một giấc, lúc thức dậy đã sắp đến giờ ăn tối.

Làng du lịch có chỗ ăn cơm, cũng cung cấp phục vụ đưa bữa ăn, còn có thể tự mình nấu cơm, nguyên bộ phòng bếp cũng không phải là để trưng bày.

Đường Từ Thiên dụi mắt buồn ngủ ra khỏi phòng, bất ngờ thấy Cố Hoàn ngồi trên sofa phòng khách xem tạp chí, cô liếc nhìn một cái...《Tạp chí Bác vật》(*). Ừm, ảnh đế rất hiếu học mà.

(*) *Bác vật:khoa vạn vật; khoa bác vật; bác học (tên gọi chung các môn khoa học về động vật, thực vật, khoáng vật.)*

"Tối nay ăn gì?" Đường Từ Thiên cắt ngang Cố Hoàn, người đang nghiêm túc đọc sách, nhìn cũng không nhìn cô.

Cố Hoàn đóng cuốn tạp chí lại, để lên trên bàn trà trước mặt, rồi cuộc chịu cho Đường Từ Thiên một ánh mắt: "Em muốn ăn gì?"

Ánh mắt đối với đồ ăn đặc biệt mẫn cảm của Đường Từ Thiên nhìn thấy bên cạnh cuốn tạp chí của là một cuốn thực đơn, phía trên có logo rất lớn của Làng du lịch. Cô lập tức đi tới xem thực đơn, rất nhiều món ngon, kiểu Trung kiểu Tây, đồ xào nấu lâu, hầm hầm ngọt, đồ uống, có đủ tất cả.

Cô nhanh chóng lật xem thực đơn, rất mau đã có lựa chọn.

Nhưng mà, tiền là do Cố Hoàn trả, cô vẫn nên tôn trọng kim chủ một chút, hỏi: "Muốn ăn cái gì cũng được à?"

Cố Hoàn cong môi cười: "Em nói trước đi."

Đường Từ Thiên rất nhanh đã báo ba món mà cô muốn ăn nhất, sau đó mặt đầy chờ mong nhìn Cố Hoàn.

Cuối cùng Cố Hoàn mở miệng: "Đáng tiếc, tôi đã gọi món rồi."

Cho nên anh đây là đang đùa giỡn cô?

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó là nhân viên phục vụ tự giới thiệu.

Mặc dù không thể chọn món mình muốn ăn, nhưng không sao, trên thực đơn không có món nào mà cô không muốn ăn. Cô tung tăng chạy đến mở cửa, nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn đi vào.

Một mâm đồ ăn bày lên bàn ăn, tổng cộng 5 món, tất cả đều đầy nắp. Đường Từ Thiện rất tò mò, cô đã ngửi được mùi hương, vô cùng mê người.

Nhân viên phục vụ chuẩn bị mở nắp ra, thì bị Đường Từ Thiện ngăn lại: "Đề tôi làm được không?"

Đĩ nhiên nhân viên phục vụ không ý kiến, Cố Hoành kêu nhân viên phục vụ ra ngoài. Đáng vẻ thềm ăn của Đường Từ Thiện tốt hơn vẫn là không nên để cho người ta nhìn thấy.

Cố Hoành đi đến bên cạnh Đường Từ Thiện.

Ở cùng một chỗ với Cố Hoành hơi nhàm chán, nên Đường Từ Thiện tìm được một chuyện thú vị: "Anh có tin là tôi có thể ngửi mùi hương đoán được tên món ăn không?"

Tâm tình của Cố Hoành rất tốt: "Em lợi hại như vậy sao?"

Đường Từ Thiện hást cảm lên, tràn đầy tự tin: "Thử xem chẳng phải sẽ biết."

Cố Hoành gật đầu tán thành.

"Tìm thứ gì đó che mắt tôi lại, sau đó anh mở nắp ra, tôi ngửi ngửi rồi đoán." Cô nói xong liền tìm kiếm đồ có thể dùng, khiến tầm mắt có thể không nhìn thấy được, cô nhích người muốn đi tìm.

Cố Hoành giữ cô lại: "Tôi dùng tay che lại là được." Làm gì cũng nghiêm túc như vậy, khi nào mới có thể ăn cơm.

Đường Từ Thiện cảm thấy cũng được, đang định bắt đầu, Cố Hoành lại nói: "Đoán đúng rồi có thưởng."

"Thưởng cái gì?"

"Em đoán đúng rồi nói."

"Được thôi."

Cuộc thi đoán tên món ăn có thưởng bắt đầu, Cố Hoành một tay nhẹ nhàng che đi đôi mắt của cô, một tay mở cái nắp món ăn ra.

Đường Từ Thiện cúi đầu ngửi ngửi, nụ cười rất nhanh hiện ra trên mặt: "Thịt cua đầu sư từ!(2)" Nói xong cô liền kéo tay Cố Hoành xuống.

"Đúng rồi."

"Tiếp tục." Đường Từ Thiện rất có cảm giác thành tựu.

"Cá quế chiên xù!(3)"

"Món này đơn giản, gà hạt dẻ!(4)"

"Tôm bạch cước!(5)"

"Canh cải thảo baby nguyên chất!(6)"

Hoàn toàn chính xác.

"Thế nào? Tôi lợi hại chứ?" Đường Từ Thiện vô cùng đắc ý, nụ cười rất rực rỡ.

Tâm tình của Cố Hoành cũng rất tốt, trên mặt mang theo nụ cười: "Ừm, rất lợi hại."

Thật ra những món này dễ đoán, vừa rồi xem thực đơn, đối ứng một chút là được, nói cách khác, món ăn Trung Quốc nhiều như vậy, một loại món ăn có N cách làm, hương vị cũng sẽ tương tự. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiện rất ít có cơ hội ăn đồ ngon, bởi vì điều kiện kinh tế có hạn, sở dĩ cô hiểu biết, là bởi vì lúc đi học từng đi làm công ở nhà hàng khách sạn 5 sao, chưa từng ăn, nhưng từng nhìn thấy.

"Khen thưởng đâu?" Đường Từ Thiện chìa tay về phía anh.

Cố Hoành cúi đầu nhìn cô mở lòng bàn tay ra, sau đó, đặt tay mình lên.

Đường Từ Thiện một mặt mừng bức.

Cố Hoành nắm tay cô: "Cho em."

"Cái gì?" Cô chưa lấy được gì hết.

"Ám áp của tôi."

Đường Từ Thiện: "..."

Bởi vì ngày mưa không khí hơi lạnh, hơn nữa sau khi thức dậy cô không có mặc áo khoác, quả thật hơi lạnh, tay cô cũng lạnh.

Tay Cố Hoành rất khô ráo, rất ấm, lớn hơn tay cô không ít, trên tay có vài vết chai, nhưng mà cũng không quá thô. Ngón tay của anh rất dài, dễ dàng bao bọc bàn tay bé nhỏ của cô.

Độ ấm của anh truyền lên tay cô, sau đó, đi vào trong lòng.

Sự ấm áp đó dường như mang theo dòng điện, khiến cho trái tim đang bình tĩnh của cô trở nên kích động dị thường.

Không thể cứ mãi như vậy! Sẽ bị anh phát hiện.

Đường Từ Thiện rút tay về: "Anh chơi xấu, đây coi là khen thưởng gì."

Cố Hoành cảm thấy khuôn mặt cô nhiễm đỏ rất đáng yêu: "Không thích à? Còn 4 phần."

"4 phần?" Đường Từ Thiện sùng sốt một chút.

"Em đoán đúng 5 món, còn không phải là 5 phần thưởng sao?"

Lại có nhiều như vậy, Đường Từ Thiện lập tức phản kích, chỉ là rất nhanh liền khôi phục lý trí: "Anh nói khen thưởng gì trước, tôi xem có thể tiếp nhận hay không." Vừa rồi là nắm tay, nếu như chút nữa là ôm, là hôn... A! Cô không muốn suy đoán lung tung.

Cố Hoành nghĩ nghĩ: "Vậy thì... Thực đơn ngày mai em đến chọn đi."

Cái này có thể: "Được."

"Còn lại 3 phần."

Đường Từ Thiện cắt ngang anh: "Còn dư sau này cho nhé."

"Được."

"Như vậy, bây giờ chúng ta ăn cơm?"

Nhìn dáng vẻ thèm ăn không nhịn được của cô, Cố Hoành gạt đầu, rất ga lăng kéo một cái ghế cho cô ngồi xuống.

Bữa cơm này Đường Từ Thiện ăn rất vui vẻ. Lúc ăn Cố Hoành nói những món cô muốn ăn khá nhiều dầu mỡ, không thích hợp ăn buổi tối, cho nên anh chọn những món khá thanh đạm này. Đường Từ Thiện lập tức tỏ vẻ những món ăn này cô cũng rất thích.

Cố Hoành đánh giá: "Người không kén ăn, thật dễ nuôi."

Đường Từ Thiện: "Đó là tất nhiên, đây là ưu điểm của tôi."

Cố Hoành lộ vẻ tò mò rồi bỏ vào trong chén cô: "Ăn nhiều một chút, đây cũng là ưu điểm của em."

Dù sao trong mắt anh, cô chính là một đồ tham ăn hàng thật giá thật, vậy thì cô bắt chấp tất cả ăn đi.

Sau khi ăn xong, mưa đã tạnh, mặt trời cũng vô hình xuất hiện ở phía Tây, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng đám mây chiếu xuống, sáng mờ vụn dậm, cực kỳ đẹp.

Đường Từ Thiện ăn quá căng, Cố Hoành cùng cô đi ra ngoài tản bộ.

Cây xanh của Làng du lịch phong phú tươi tốt, con đường nhỏ lát đá uốn lượn quanh co, hai người một trước một sau đi dọc theo đường nhỏ, mỗi khi đi đến lối rẽ, Đường Từ Thiện cứ dựa theo sở thích của mình chọn một đường, tiếp tục đi.

Cố Hoành đi theo phía sau cô, khi cô thỉnh thoảng bắt gặp muốn hỏi chút vấn đề lung tung nào đó, thì anh trả lời cô vài câu, nhiều hơn lúc hai người không nói lời nào.

Anh nhìn cô đếm phiên đá nhảy lò cò, nghe cô ngẫu nhiên ngâm nga bài hát thiếu nhi, mặc dù không ăn nhập, nhưng anh thích.

Không biết đi bao lâu, rốt cuộc Đường Từ Thiện ngẩng đầu nhìn nơi xa một chút.

"Chúng ta đi đến đâu rồi? Nhìn thế nào không nhìn thấy căn nhà nhỏ của chúng ta?" Lạc đường.

Cố Hoành: "Đường là do em chọn."

"Lạc đường cũng không sao, mẹ tôi nói đường đi ở ngoài miệng, đợi lát nữa gặp người qua đường hỏi đường là được."

"Đi lâu như vậy, em có gặp được người qua đường không?"

"Hình như... Không có." Thật tuyệt vọng: "Không sao, gọi điện thoại hỏi phục vụ chăm sóc khách hàng nơi này một chút là được, bằng không kêu bọn họ đến dẫn chúng ta trở về."

Rốt cuộc Cố Hoành nhìn không được véo mặt cô: "Em cho rằng tôi mù đường giống em?"

(1) Ghế treo:

(2) Thịt của đầu sư tử:

(3) Cá Quế chiên xù:

(4) Gà hạt dẻ:

(5) Tôm Bạch chước - Tôm luộc:

(6) Canh cải thảo baby nguyên chất:

Bạn đang đọc truyện *Cưng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Câu cá

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc đi về, Đường Từ Thiên đi sau, để Cố Hoàn đi trước dẫn đường.

Đường Từ Thiên nói với anh Làng du lịch có những tiết mục giải trí gì, và đưa ra gợi ý ngày mai sắp xếp như thế nào.

Cố Hoàn kêu cô làm chủ. Anh không có hứng thú với kỳ nghỉ phép, chỉ có hứng thú với cô, có thể ở bên cạnh cô, như thế nào cũng được.

Đường Từ Thiên chờ chính là những lời này, thật ra trong lòng cô sớm đã có ý tưởng, bây giờ nhận được lời xác định của Cố Hoàn, cô liền nói ra kế hoạch của mình.

Cố Hoàn đi chậm chậm ở phía trước, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu. Đường Từ Thiên đi theo bước chân của anh ở phía sau, nói rất nhập tâm.

Bỗng nhiên, Cố Hoàn dừng lại, Đường Từ Thiên nhất thời không để ý, không kịp dừng lại, sau đó đầu đụng vào lưng anh.

Đường Từ Thiên nhủ may xoa xoa cái trán bị đụng đau, lúc vừa định hỏi Cố Hoàn tại sao dừng lại, thì thấy sắc mặt của anh cứng lại nhìn về phía xa.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi, nhìn theo tầm mắt của anh, không có phát hiện điều gì không đúng.

Cố Hoàn thu hồi tầm mắt: "Không có gì, đi thôi."

Đường Từ Thiên: "Ồ."

Lúc này, bước chân của Cố Hoàn nhanh hơn rất nhiều, Đường Từ Thiên phải đi rất nhanh mới có thể đuổi kịp anh.

Trở lại chỗ ở, Đường Từ Thiên hỏi: "Có phải có người chụp lên không?"

Cố Hoàn: "Không thấy rõ." Anh luôn nhảy bèn, vừa rồi phát hiện có một bóng người ở góc lầu của căn biệt thự đằng xa, lúc anh nhìn tới thì đột nhiên bóng người đó biến mất. Nếu không biến mất nhanh như vậy, anh cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Đường Từ Thiên mím môi: "Vậy thì ngày mai chúng ta đi thôi, bây giờ trời đã trong, có lẽ ngày mai thời tiết đẹp rồi."

Cô vừa mới dứt lời, bầu trời đã tối xuống rồi đột nhiên xuất hiện một tia sáng, ngay sau đó là một tiếng sấm nặng nề.

Đường Từ Thiên: "..."

Xem ra ngày mai thời tiết không đẹp rồi.

Lời nói vừa nói ra đã bị một tiếng sấm đánh vỡ, Đường Từ Thiên không tránh được uất ức. Cố Hoành nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của cô, khó hiểu có điểm buồn cười. Nhìn không được duỗi tay xoa xoa tóc cô, nói: "Không cần để ý mấy chuyện đó, chúng ta đến đây nghỉ phép, cho dù bị chụp lén, bị đưa ra ánh sáng, chúng ta cũng không sợ." Ngồi ngay hàng thẳng lối, sợ cái gì chứ?

Đường Từ Thiên ngẫm lại, cảm thấy rất có đạo lý: "Vậy mặc kệ, ngày mai vẫn đi câu cá?"

Trong Làng du lịch có một con sông nhỏ bắt ngang, câu cá sông chính là tiết mục giải trí lớn của Làng du lịch. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Căn cứ vào nội dung tuyên truyền, mỗi năm Làng du lịch đều thả cá con xuống, chỉ là sau khi thả xuống thì mặc kệ, sẽ không bỏ mồi cho cá ăn gì đó, vì vậy những con cá đó đều coi như cá hoang.

"Ừm."

"Yeah!" Đường Từ Thiên phấn khích lần nữa: "Tôi muốn câu một con hấp, một con kho tàu, một con nấu canh, còn có... Những con cá nhỏ một chút thì đem đi chiên, rải chút hành thái, ngon ngon. Tôi đột nhiên đói bụng."

Cố Hoành bị sự chuyển hướng của cô làm cho cười ra tiếng, chỉ là, anh không thể không để cô đối mặt với hiện thực: "Em có thể câu được cá hay không, vẫn là một ẩn số."

Đường Từ Thiên từng câu cá vài lần, kỹ thuật câu cá của cô rất tệ, tổng cộng câu ba con, cộng lại cũng chưa được 1kg.

"Không phải còn có anh sao?" Cô nhen nhóm hy vọng.

Cố Hoành: "Tin tưởng tôi như vậy?"

Đường Từ Thiên kiên định gật đầu, Cố Hoành là ai chứ? Cố Hoành chính là boss vừa ra mắt đã đo thăm đại tím(*), vừa cao vừa đẹp trai vừa lợi hại của cô a. Đến nay bây giờ, cô còn chưa phát hiện có chuyện gì có thể làm khó anh, loại chuyện câu cá nhỏ nhoi này, nhất định không thành vấn đề.

() Đo thăm đại tím: chỉ vật được người ta chú ý.*

Nhưng mà Cố Hoành nói: "Em tốt hơn vẫn là không nên ôm hy vọng quá lớn."

Một câu nói này, sinh sôi đánh Đường Từ Thiên trở về nguyên hình. Cố tiên sinh, tự tin của ngài đâu?

Tuy rằng hơi thất vọng, nhưng đi theo Cố Hoành thì không cần lo lắng, Đường Từ Thiên tắm rửa đi ngủ thật sớm, buổi tối mưa cả đêm, thời tiết như vậy thích hợp nhất là đi ngủ, nên Đường Từ Thiên ngủ say sưa. Đồng hồ báo thức của cô đã bị tắt đi, buổi sáng là bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Cô lười biếng không muốn động, lăn một vòng, buồn bực ngủ tiếp. Mấy năm nay, chỉ có đồng hồ báo thức mới có thể làm cô thanh tỉnh trong nháy mắt, trong tiềm thức của cô, đã ngầm thừa nhận đồng hồ báo thức vang lên mới là cần thức dậy.

Tiếng gõ cửa vang lên một trận, rồi ngưng.

Chưa đến 1 phút, bỗng nhiên Đường Từ Thiên ngồi dậy. Rốt cuộc cô ý thức được người gõ cửa là Cố Hoành, cho dù là nghỉ phép, cũng là boss nghỉ phép, cô cũng là làm việc phục vụ kỳ nghỉ phép của boss.

Cô lấy tốc độ nhanh nhất thay đồ ngủ đi ra ngoài, ngại ngừng nói với Cố Hoành đang xem tạp chí: "Chào buổi sáng, Cố tiên sinh."

Cố Hoành: "Không còn sáng." Bây giờ cũng sắp 10:00.

Đường Từ Thiên: "... Hả, ngài ăn sáng chưa?" Mỗi lần phạm lỗi cô đều dùng kính ngữ.

Cố Hoành lật một trang tạp chí, hơi hột nói: "Chưa ăn, chờ em."

Đường Từ Thiên đầu tiên là thụ sủng nhược kinh, tiếp theo là áy náy khó chịu: "Ngài đừng chờ tôi, đói bụng thì tự mình mình ăn trước."

Cố Hoành quay đầu nhìn về phía cô: "Một người ăn thú vị gì."

Đường Từ Thiên nhất thời không nói gì. Không thú vị sao?

Trên bàn có một phần cháo hải sản nấu bằng nồi niêu(1) rất giữ ấm, vẫn còn nóng hổi. Thời tiết vẫn hơi âm u, cũng may đã tạnh mưa.

Ăn bữa sáng xong, Đường Từ Thiên và Cố Hoành mang theo dụng cụ câu cá, cùng nhau đi đến bờ sông Điều Ngự Đài.

Đường Từ Thiên đã nghĩ thông suốt, nếu hai người bọn họ thật sự câu không được cá, thì xúi Cố Hoành mua hai con, tự cô xuống bếp.

Sự thật chứng minh, Cố Hoành lừa cô, anh câu cá rất lợi hại, bắt đầu chưa đến nửa tiếng, đã câu được ba bốn con cá, có một con lớn, mấy con khác nhỏ chút. Còn cần câu của Đường Từ Thiên, sùng sùng trên bờ, an tĩnh nửa tiếng.

Đường Từ Thiên rất muốn đi nhìn xem cá Cố Hoành câu lên có phải là con cái không, bởi vì ham mê sắc đẹp của Cố Hoành, cho nên cam tâm tình nguyện cần câu của anh.

Thật là không cho cô mặt mũi rồi!

Một lát sau nữa, cần câu của Cố Hoành lại có động tĩnh, hơn nữa động tĩnh khá lớn.

"Có mưa có cá!" Đường Từ Thiện kích động nói, lo lắng con cá bị dọa chạy, cô không dám lớn tiếng, chỉ có thể bắt lấy tay của Cố Hoành lắc lắc vài cái nhắc nhở anh.

Cố Hoành bình tĩnh thu dây, một con cá Trầm cò(2) nặng khoảng 1,5kg bị kéo lên.

Đường Từ Thiện cực kỳ phấn khích, bắt con cá đó nói: "Con này đem kho tàu!"

Cố Hoành cười nói: "Chỉ sợ con cá này đã bị em dọa sợ tới mức gan cũng nát."

"Sao có thể." Đường Từ Thiện xấu hổ, cô nào có đáng sợ như vậy, nhưng mà con cá trong tay gãy giữa quá kịch liệt, cô không thể không thả nó vào thùng cá.

Con cá trở lại trong nước lần nữa, vui sướng bơi lội tới lui. Nhưng dưới tình huống này, Đường Từ Thiện luôn có một cảm giác phấn khích khi nó chạy thoát khỏi ma chướng để được tái sinh. Điều này làm trong lòng cô cảm thấy có lỗi, vì thế ngồi xôm bên cạnh thùng cá, nghiêm túc nói với con cá Trầm cò mập mập đó: "Để cho cung tiêu dao một hai tiếng nhé, buổi trưa chị hầm cung."

Cố Hoành: "... " Tiểu Từ Thiện của anh sao lại trở nên hung dữ như vậy?

Nhưng mà, thật đáng yêu.

"Thật trùng hợp nha, hai người cũng tới câu cá."

Một giọng nói đột nhiên làm nhớ tới, Kế Hạo Nhiên.

Anh ta mặc một bộ đồ đơn giản màu trắng, tóc giống ngày thường, được chải chuốt cẩn thận. Thời tiết không có ánh nắng mặt trời, anh ta đeo một cái kính mát. Ừm, rất ngẫu nhiên đẹp trai, rất có khí phách minh tinh.

Chỉ là, Đường Từ Thiện vẫn cảm thấy Cố Hoành mặc áo sơ mi màu xanh lam và quần tây đen, tóc không dài không cần chải chuốt đẹp trai hơn.

"Xin chào Kế tiên sinh." Đường Từ Thiện đứng lên, lịch sự chào hỏi.

Cố Hoành gật đầu tỏ ý với Kế Hạo Nhiên, anh thả lưỡi câu vào trong nước lần nữa. Loại chuyện câu cá này, phải duy trì yên tĩnh. Anh không nói lời nào, lời ở trong ý.

Đường Từ Thiện hạ giọng nói với Kế Hạo Nhiên: "Chúng ta đừng làm ồn anh ấy câu cá."

Kế Hạo Nhiên gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi.

Đây là một phần khu vực câu cá, cứ 10 – 20 mét có một bộ bàn ghế đá, còn có một cây dù cầu vồng che nắng rất lớn. Kế Hạo Nhiên chọn chỗ kế bên hai người, làm một loạt công tác chuẩn bị, bọn họ cũng bắt đầu câu.

Mà lúc này, Cố Hoành đã lại câu một con cá lớn và một con cá nhỏ lên.

"Cá thêm con nữa là đủ ăn." Đường Từ Thiện đã bỏ mặc cần câu của mình, dù sao nó cũng không động. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô ở bên cạnh Cố Hoành trông chừng, mắt đầy mong đợi nhìn chằm chằm cần câu của anh. Mỗi lần nhìn thấy có động tĩnh, cô sẽ kích động một chút.

Cố Hoành đang thờ dài trong lòng, thầm nói tính cách của cô như vậy thật sự không thích hợp câu cá.

Rốt cuộc một con cá lớn chậm chạp không mắc câu, chỉ có cá nhỏ, cũng may cuối cùng vẫn câu lên được.

Có thể kết thúc công việc rồi!

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng hoan hô của Kế Hạo Nhiên. Đường Từ Thiện nhìn qua, bọn họ cũng treo một con cá lớn lên, cũng không xê xích bao nhiêu so với con cá Trầm cò trước đó họ câu.

Bầu trời mây đen kéo tới, trông có vẻ lát nữa lại muốn mưa.

Nguyên liệu nấu ăn của Đường Từ Thiện và Cố Hoành cũng đã đủ rồi, bọn họ thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

"Hình như trời sắp mưa, chúng ta cũng trở về đi." Kế Hạo Nhiên nói với trợ lý của anh ta.

Hình như bọn họ đồng thời thu dọn xong, lúc cùng nhau rời khỏi khu câu cá, Kế Hạo Nhiên đi song song với hai người.

"Chỗ hai người ở cách đây không xa, phải không?" Kế Hạo Nhiên hỏi Cố Hoành.

Cố Hoành: "Không xa không gần. Chỗ anh ở cách đây cũng không xa."

Kế Hạo Nhiên cười cười: "Ít người không náo nhiệt, hiếm khi chúng ta có duyên chọn cùng nơi nghỉ phép thế này, không bằng hôm nay chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi, tôi mời."

Cố Hoành nhìn nhìn thùng cá trong tay, con cá bên trong đang quay cuồng: "Buổi trưa chúng tôi ăn mấy con cá này, vừa vặn đủ hai người ăn."

Kế Hạo Nhiên: "Chúng tôi vốn dĩ cũng định câu cá ăn, nhưng mà của chúng tôi ít quá. Haiz, hay là chúng ta cùng nhau ăn đi, sau đó làm thêm chút đồ ăn khác, tôi xuống bếp. Nói một câu khoe khoang, tài nghệ của tôi rất được."

Cố Hoành đương nhiên không thích có người đến quấy rầy thời gian riêng tư của anh và Đường Từ Thiện, vừa rồi cũng ám chỉ, chẳng qua Kế Hạo Nhiên đã nói đến mức này, anh cũng không tiện từ chối.

"Đến chỗ hai người?" Kế Hạo Nhiên hỏi như vậy, người bình thường đều nói "Được", nhưng Cố Hoành nói: "Vẫn là đến chỗ hai người đi." Ngay cả lý do cũng không có.

Trong lòng Kế Hạo Nhiên hơi thất vọng, song không biểu hiện ra ngoài.

Vì thế, một nhóm 4 người đi về phía tiểu Dương Lô.

Tiểu Dương Lô cách khu câu cá hơi xa một chút, đi hơn 10 phút mới thấy căn hộ bọn họ ở. Khi còn phải đi thêm 2 phút nữa, thì nước mưa ào ào rơi xuống. Kế Hạo Nhiên và trợ lý của anh ta không chút nghĩ ngợi chạy đi, còn Cố Hoành và Đường Từ Thiển... Bọn họ lấy ra một cây dù xếp.

Dù là của Đường Từ Thiển, rất lớn, đủ che hai người, chỉ là cây dù này cô dùng hơn nửa năm có đáy màu đen, phủ đầy trái tim màu hồng.

Cây dù này, nên đổi.

(1) Cháo hải sản nổi niêu:

(2) Cá Trầm cò:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Tôi chỉ cảm thấy em đáng yêu

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Cố Hoành và Đường Từ Thiển đi đến tiểu Dương Lô, thì Kế Hạo Nhiên đang đứng ở cửa lau nước mưa trên người.

"Vẫn là nữ trợ lý chu đáo, biết lấy dù." Kế Hạo Nhiên thờ dài nói, trong lời nói mang theo một tia... Hâm mộ.

Trợ lý của anh ta im lặng không nói chuyện.

Đường Từ Thiển nhìn, không đành lòng, nói ra sự thật: "Vốn dĩ tôi cũng đã quên, là Cố tiên sinh nhắc nhở tôi lấy." Lúc đó trong lòng cô chỉ nghĩ cá kho, cá hấp, cá nước ngọt nhỏ chiên xù của mình, ở đâu còn nhớ cây dù che mưa gì.

Sự thật như vậy khiến cho Kế Hạo Nhiên nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Anh ta cười cười, mời người vào nhà, thời gian đã gần 12:00 trưa, Đường Từ Thiển và Cố Hoành ăn sáng trễ cho nên vẫn chưa đói. Kế Hạo Nhiên cũng còn ỏn, anh ta muốn ăn kiêng, nhịn đói đã là thói quen với anh ta.

Ở đây, anh ta chính là chủ nhà, chủ nhà tất nhiên phải tích cực tiếp đón khách khứa. Kế Hạo Nhiên kêu trợ lý pha cà phê cho Đường Từ Thiển và Cố Hoành, anh ta thì đem những con cá bắt được vào phòng bếp rửa sạch.

"Anh biết rửa cá không?" Kế Hạo Nhiên hỏi Cố Hoành.

Cố Hoành lắc đầu: "Tôi không biết nấu ăn." Quả thật anh không biết.

Tài nấu nướng của Kế Hạo Nhiên rất được, chỉ là, anh ta cũng hy vọng có người giúp đỡ, người anh ta muốn được giúp nhất, là Cố Hoành.

Đáng tiếc.

Kế Hạo Nhiên vẫn cười như cũ: "Vậy anh đến phòng khách uống cà phê ăn điểm tâm đi, tự tôi làm là được."

Đường Từ Thiển ngại ngùng: "Tôi biết, tôi đến làm với anh nhé!"

Kế Hạo Nhiên lịch sự khách sáo một chút: "Không cần. Cô là con gái, đụng vào những thứ này không tốt cho da."

Đường Từ Thiển tất nhiên biết đây chỉ là khách sáo, cô vừa định mở miệng nói không sao, nhưng Cố Hoành đã giành nói trước: "Em cũng đừng đi làm loạn thêm."

Đường Từ Thiển: "Hà... Được rồi." Tài nấu nướng của cô, kỳ thật cũng không chắc chắn. Cô làm đồ ăn có lúc ngon, có lúc khó mà nuốt trôi, hoàn toàn dựa vào vận may.

Trước kia, khi đối mặt với Cố Hoành tràn đầy niềm tin, thật ra là bởi vì cô cảm thấy mình có thể làm được.

Nhưng ở chỗ của Kế Hạo Nhiên, cô liền không có lòng tin.

Cho nên, vẫn là đừng đi làm loạn thêm nhì.

Cuối cùng cũng không phải một mình Kế Hạo Nhiên làm, trợ lý của anh ta rất giỏi, chạy trước chạy sau, một lát vào phòng bếp giúp xử lý nguyên liệu nấu ăn, một lát đi ra ngoài đổ rác, vô cùng bận rộn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng may hai người bọn họ hợp tác thiên y vô phòng(*). Hơn nửa tiếng sau, có thể ăn cơm.

(*) Thiên y vô phòng: không chê vào đâu được.

Vì công bằng, Cố Hoành và Đường Từ Thiển gọi điện thoại đến nhà ăn gọi thêm vài món, trước khi ăn cơm cũng đưa tới. Sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi chưa đầy 1 phút, trợ lý của Kế Hạo Nhiên đuổi theo ra ngoài, muốn xin nhân viên phục vụ chút tương chấm salad.

Không thể không nói, tài nấu nướng của Kế Hạo Nhiên quả nhiên rất được, làm cá rất giống với đầu bếp nhà hàng. Đường Từ Thiển khen ngợi: "Kế tiên sinh thật sự quá lợi hại, làm đồ ăn rất ngon."

Kế Hạo Nhiên hết sức cảm kích, nói đùa: "Nếu sau này tôi rời khỏi giới giải trí, tôi sẽ đi mở một nhà hàng."

Đường Từ Thiển: "Vậy tôi nhất định phải đi ủng hộ."

"Vậy cảm ơn cô nể mặt đến rồi, ha ha."

"Nhưng mà, chắc chắn anh sẽ không rời khỏi giới giải trí a, điều kiện của anh tốt như vậy nổi như vậy."

Cố Hoành nhìn thoáng qua Đường Từ Thiển: "Rốt cuộc em đã khôi phục lý trí."

Chỉ nói những lời vô cùng khó xảy ra, nhằm chán.

Sau khi ăn xong, Đường Từ Thiển và Cố Hoành chủ động giúp đỡ thu dọn chén đĩa, đây là lễ nghi.

Dọn dẹp xong, đã là 2:00 chiều, Cố Hoành tạm biệt trở về nghỉ trưa.

Trở lại căn hộ nhỏ của bọn họ, hai người đều định tắm một cái rồi ngủ trưa. Lúc câu cá, trên người ít nhiều cũng bị văng nước, cứ cảm thấy trên người có mùi tanh của cá. Cố Hoành kêu Đường Từ Thiển tắm trước, nhưng Đường Từ Thiển lại kêu anh tắm trước, lý do: "Tôi tắm rất chậm."

Nghe được lý do này, Cố Hoành cười, đáng vẻ rất tán đồng. Đường Từ Thiển không hiểu vì sao anh lại hiểu rõ như thế.

Cố Hoành vẫn nhớ rõ, khi còn nhỏ Đường Từ Thiển có tật xấu, kêu đi tắm không muốn đi, tắm xong lại không muốn lên, mỗi lần cô tắm đều là lúc mẹ cô đau đầu, trước kia mẹ cô luôn kể xấu cho mẹ anh nghe.

Sau đó, cuối cùng có người có thể nhẹ nhàng giải quyết cô, người đó chính là Cố Hoành.

Lúc ấy tiểu Từ Thiển, lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hoành đã rất thích, hai nhà trở thành hàng xóm, cô càng không muốn trở về nhà mình, cả ngày quấn lấy Cố Hoành. Cố Hoành nói cái gì, cô cũng nghe; Cố Hoành kêu cô đi tắm xong rồi chơi, mới đầu cô không muốn, Cố Hoành nói tắm rửa sạch sẽ thơm thơm anh mới thích, vì thế Đường Từ Thiển tung ta tung tãng đi về nhà tắm. Khi tắm xong cô không chịu đi ra, Cố Hoành lại nói, nếu là cô tắm quá lâu thì anh sẽ đi tìm người khác chơi. Sau đó, tiểu Từ Thiển từ trong nước nhảy ra.

Trước kia cô thích dính anh như vậy, bây giờ, không dính nữa. Cố Hoành có chút mất mát, nhưng mà không sao, chỉ là cô mơ hồ với những chuyện khi còn nhỏ mà thôi, anh sẽ làm cho cô nhớ ra.

Khoảng chừng 10 phút sau, Cố Hoành tắm rửa xong bước ra, sau đó phát hiện Đường Từ Thiển đã nửa nằm ở trên sofa ngủ rồi.

Cố Hoành không nhịn được bật cười, cô vẫn luôn có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Anh vốn định đánh thức cô, nhưng nghĩ nghĩ, không có đánh thức.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, sofa bằng da hơi lúng lúng, mi tâm của Đường Từ Thiển nhú lại, cử động một chút lại lăm vào ngủ say.

Rốt cuộc anh có thể không kiêng dè nhìn cô.

Đáng người của cô với khi còn nhỏ khác biệt rất lớn, chỉ là, ngũ quan xinh xắn giống như trước, lông mày rất đẹp, không cần chỉnh sửa cũng có khuôn, lông mi cong vút, cái mũi thanh tú, cái miệng... Rất mê người.

Cố Hoành chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi cô. Chỉ là trong nháy mắt, anh đứng thẳng dậy, trên mặt đột nhiên nóng lên.

Vừa rồi anh không kiểm chế được bản thân, trong lòng muốn hôn cô, sau đó thì thật sự hôn, trong tình huống cô không biết gì.

Đây không phải phong cách làm việc của anh.

Không thể để cho Đường Từ Thiển ở trước mặt anh nữa, Cố Hoành không do dự, bế cô vào phòng ngủ, hơn nữa đóng chặt cửa lại.

Một giấc này, Đường Từ Thiển lại ngủ đến giờ cơm tối. Lúc ra khỏi phòng, Cố Hoành đang ở phòng khách nói chuyện điện thoại.

"Ừ, không cần đề ý... Tôi biết rồi... Đừng nói với cô ấy..." Ngôn từ của anh luôn rất đơn giản, nhưng mà giọng nói hơi trầm thấp nghe rất dễ chịu.

Đường Từ Thiển rất thích giọng nói của anh, chỉ là, người ta đang gọi điện thoại, cô phải tránh nghỉ ngơi, vì thế định trở về phòng. Cố Hoành đã nhìn thấy cô, cho nên rất nhanh cúp điện thoại.

"Đường Từ Thiển." Anh gọi cô lại.

Nếu anh đã nói chuyện điện thoại xong, vậy Đường Từ Thiển đi ra: "Cố tiên sinh, chào buổi chiều." Cô tươi cười vui vẻ, ngũ ngon, tâm tình tốt.

Cố Hoành nhìn nhìn quan cảnh hoàng hôn trăm trăm ngoài cửa sổ, thật sự nói không ra câu "Chào buổi chiều", bây giờ đã chạng vạng rồi.

"Ngũ ngon không?"

Đường Từ Thiển dùng sức gật đầu: "Rất ngon!"

Bên cạnh cửa phòng cô trang trí một bình hoa lớn cao cỡ nửa người, bên trong cắm mấy cây long Không Tước(**), màu sắc chói mắt, hết sức xinh đẹp, cô đứng ở đó thưởng thức.

Cố Hoành chậm rãi đi về phía cô. Căn nhà không lớn, rất nhanh đã đi đến trước mặt cô.

"Em còn nhớ mình ngủ ở đâu không?"

Đường Từ Thiển vốn hoàn toàn không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, nhưng vừa nghe anh hỏi, thì bắt đầu hồi tưởng.

Đúng rồi, cô nói tầm xong rồi ngủ, cô ngồi trên sô pha chờ, sau đó thì...

"Anh lại bế tôi?"

Cố Hoành gật đầu.

Cố Hoành đã từng nói với cô những lời đó, biết được tâm tư của anh, sau đó anh lại bế cô... Trong lòng có chút ngọt, nhưng mà ngại ngùng nhiều hơn.

Cô ngủ ở trong mắt anh là đáng về gì? A! Cô là người sẽ chảy nước miếng!

"Tôi... nặng không?" Đường Từ Thiển yếu ớt hỏi, thật ra không phải cô muốn hỏi chuyện này.

Cố Hoành: "Không nặng, em có thể mập thêm 5kg."

"Nhưng mà một khi người bình thường mập lên thì không dùng được, ngộ nhờ tôi mập 10kg - 15kg thì sao?" Cô nói phải trái với anh.

Cố Hoành đánh giá cô từ trên xuống một lần, cười: "Em lùn như vậy, nếu mập thêm 15kg, có thể giống như quả cầu."

Đường Từ Thiển thẹn quá hóa giận: "... Anh mới giống quả cầu!"

Nói thì nói như thế, nhưng trong đầu cô đã đang tưởng tượng dáng vẻ của mình giống như biến thành quả cầu, đến lúc đó, có phải không cần dùng chân đi đường, mà trực tiếp lăn không?

Trí tưởng tượng là cái thứ đáng sợ, cô cố gắng làm cho mình dừng lại.

"Lại suy nghĩ lung tung gì đó." Cố Hoành cách cô nửa bước, khi anh nhìn cô phải hơi cúi đầu xuống. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Cô cách gần như vậy, mỗi một biểu cảm nhỏ xíu cũng nhìn ở trong mắt anh, sinh động lại thú vị.

"Không có."

"Không có à?"

"Ừm"

"Vậy em biết tôi đang suy nghĩ gì không?"

"Hả?" Đường Từ Thiển nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, sau đó, cô thấy biểu cảm trong mắt anh.

Tìm cô đập "Bùng bùng".

Cố Hoành duỗi tay ôm cả người cô vào trong lòng.

Cái ôm của anh rất dày rộng, rất ấm áp, rất thoải mái. Đường Từ Thiển càng ngày càng hiểu rõ mình thích anh, không phải đơn thuần là thích.

Chẳng qua là, cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tình cảm của Cố Hoành đối với cô đến quá nhanh, thậm chí cô cũng không biết khi nào thì anh bắt đầu động tâm với cô, luôn cảm thấy giống như sau lưng mình có nhãn hiệu gì đó, anh phát hiện ra, xác định, sau đó thì nhận định là cô.

Nhưng mà, cô vẫn rất bình thường, coi như rất lâu rất lâu trước kia, anh có ngon nguồn với ba cô, vậy cũng không đến mức lấy tình yêu ra báo đáp. Chủ yếu nhất là, Cố Hoành cũng không phải người sẽ làm chuyện thế này.

Anh cũng có đủ vốn liếng để không miễn cưỡng bản thân, hơn nữa, cho dù anh muốn báo đáp một chút ân tình năm đó, cũng có rất nhiều cách thức khác.

Từ trước tới nay anh chưa nói lời muốn báo đáp, càng không nói chuyện khác. Anh vẫn đang làm, chính là đối tốt với cô, tốt đến mức độ này.

Anh cứ ôm cô như vậy, rất lâu không nói lời nào.

"Đường Từ Thiên, em thật đáng yêu."

Đường Từ Thiên đợi rất lâu, đợi đến những lời này.

Khó hiểu có chút thất vọng nha.

"Tôi dĩ nhiên đáng yêu, rất nhiều người đều nói như vậy."

"Em là người duy nhất, tôi cảm thấy đáng yêu."

"Tôi không tin, trên đời này nhiều người đáng yêu lắm, đặc biệt là baby. Anh sinh sống ở nước ngoài lâu như vậy, baby nước ngoài căn bản đều có đôi mắt to to, vô cùng đáng yêu."

"Tôi chỉ cảm thấy em đáng yêu."

Đường Từ Thiên rời khỏi ngực anh, đưa tay đẩy anh ra: "Anh đây là đang trêu ghẹo em gái sao?"

"Trêu ghẹo em gái?" Cổ Hoành bật cười.

Đường Từ Thiên mặt biểu cảm "Anh bị tôi nhìn thấu".

Cổ Hoành cười ra tiếng.

Đường Từ Thiên tự động hiểu thành "Cười nhạo", trong lòng nói chẳng lẽ đây là anh khinh thường mình sao? Cảm thấy cô không cần trêu ghẹo cũng sẽ xuân tình rạo rạo?

Ngay tại lúc cô bộc lộ tâm tình bất mãn, thì Cổ Hoành đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Bọn họ vốn đứng rất gần, anh bước về phía trước, cô nhịn không được lui về phía sau. Chỉ mới lui một bước, cô đã dựa vào vách tường.

Cổ Hoành vẫn nhìn đôi mắt của cô, Đường Từ Thiên dời đi tầm mắt không đối diện với anh nữa, tiếp theo trong nháy mắt, anh đưa ngón tay ra nâng cằm cô lên.

Trong lúc cô khấn trương lại kinh ngạc, anh cúi đầu, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cô.

(**) *Bình hoa lông Không Tước:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tiểu yêu tinh

"Anh..." Mặt của Đường Từ Thiên đỏ bừng, cảm giác sâu sắc mình bị trêu ghẹo. Cô muốn nói gì đó, nhưng tâm tình quá kích động, quên mất nói gì.

"Hửm...?" Giọng của Cổ Hoành rất thấp, mang theo mị hoặc nồng đậm.

Thật mê người. Trong lòng Đường Từ Thiên có một chút xiu lo lắng và rụt rè, đột nhiên trở nên nhỏ bé. Cô vừa định nói những lời trong lòng ra, thì một hồi chuông điện thoại quen thuộc phá vỡ bầu không khí đẹp đẽ.

Là điện thoại của Cổ Hoành reo, nhưng anh giống như không nghe thấy, vẫn nhìn Đường Từ Thiên: "Muốn nói gì?"

"Hả... Điện thoại anh reo."

"Em nói hết lời trước."

"Tôi muốn nói chính là điện thoại của anh reo." Đường Từ Thiên không thừa nhận.

Ánh mắt của Cổ Hoành trở nên tỉnh mạch, Đường Từ Thiên kéo ra một nụ cười, sau đó cúi người xuống, từ cánh tay anh đang chống đỡ chui ra ngoài.

Cổ Hoành thờ dãi một hơi, lấy di động ra, thấy là Lý Húc gọi tới, sắc mặt không vui nhận điện thoại: "Chuyện gì?"

"Lão đại! Không xong rồi, anh nhìn thấy tin tức trên mạng chưa? Muốn làm sáng tỏ không? Muốn tôi trở về bên cạnh anh không?" Lý Húc kích động nói.

Cổ Hoành điều chỉnh cảm xúc, khắc chế bản thân không phát hỏa với Lý Húc: "Không cần đề ý tới."

"À." Lý Húc khó hiểu có chút thất vọng, đi theo Cố Hoành thời gian lâu như vậy, gần đây tai tiếng của anh đặc biệt nhiều, nhưng mà mỗi lần anh có tai tiếng, anh ta là trợ lý số 1 đều không ở bên cạnh. Lý Húc rất có cảm giác một anh hùng không đất dụng võ.

Điện thoại rất nhanh cúp máy, Đường Từ Thiển đã chạy.

Trời đã trong, ngày mùa thu ánh nắng mặt trời chiếu khắp đất đai, mang theo ẩm áp nhẹ nhẹ, chẳng mấy chốc hong khô hơi ẩm trong không khí.

Đường Từ Thiển ngồi trên ghế treo ở dưới tầng cây, dựa vào lưng ghế, đung đưa đung đưa, hết sức miễn nguyện.

Cố Hoành ngồi trên băng ghế bên cạnh, trong tay cầm tờ báo, thường thường đẩy ghế treo một cái.

"Thời tiết thật tốt a." Đường Từ Thiển cảm khái.

"Ừm." Cố Hoành nhàn nhạt đáp lời.

"Đoán chừng điện thoại của đạo diễn sắp gọi tới."

"..." Cố Hoành luôn đặt công việc ở vị trí số 1, đột nhiên rất không muốn làm việc.

Điện thoại đạo diễn còn chưa gọi tới, thì điện thoại của Nhiễm Tĩnh gọi tới trước.

Cô ta gọi cho Đường Từ Thiển.

"Từ Thiển, cô và Cố Hoành đi nghỉ phép hả?"

Tuy chuyện này không nhiều người biết lắm, nhưng Nhiễm Tĩnh biết cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là Đường Từ Thiển vẫn phải uốn nắn: "Là vì mấy hôm nay trời mưa không thể đóng phim, tạm thời nghỉ, không định kỳ trở lại làm việc, cho nên boss tôi tìm một chỗ thư giãn một chút."

"Ồ, vậy à." Nhiễm Tĩnh hiểu rồi, tiện đà dùng giọng điệu hài hước nói: "Hai người cũng thư giãn quá rồi nhì, đều bị bọn chó săn chụp lén."

"Hả?" Đường Từ Thiển kinh ngạc. Hôm nay cô còn chưa có cơ hội lên mạng, mỗi lần cầm di động chơi một lát thì bị Cố Hoành ngăn lại.

"Phản ứng này của cô? Là bây giờ vẫn chưa biết cô đã trở thành con chim Hoàng Yến của Cố Hoành?"

"Chim Hoàng Yến gì?" Trong lòng Đường Từ Thiển lộp bộp một chút, cảm thấy có chuyện không ổn: "Tôi lên mạng xem xem, trước không nói chuyện với cô."

Sau khi Đường Từ Thiển cúp điện thoại thì lập tức lên mạng, vừa mở mục Giải Trí của ứng dụng tin tức ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy tin tức của Cố Hoành, hơn nữa không chỉ có một tin.

[Kim ốc tàng Kiều(*) của ảnh đế nào đó, kỳ nghỉ khó nhịn được cô đơn, ra vào thành đôi.]

(*) Kim ốc tàng Kiều: Để nói tới việc xây một nơi đẹp để cất giấu người đẹp.

[Cố Hoành đến chỗ ở của Kế Hạo Nhiên làm khách trước, chim Hoàng Yến đi theo.]

Hai tin tức đều có ảnh chụp, chỉ là hình ảnh đều không rõ, ảnh của Đường Từ Thiển không phải bóng lưng thì chính là một bên mặt mờ đi. Nhưng mà, đều có thể nhìn ra cô và Cố Hoành có vẻ hơi thân mật, không thể không nói, thật là có chút cảm giác ngọt ngào.

Cô lại đi xem Tieba của Cố Hoành, quả nhiên fans bùng nổ, đều kêu gào ảnh đế của các cô bị tiểu yêu tinh cướp mất, muốn đào tiểu yêu tinh hại các cô thất tình ra... (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhìn thấy, trong lòng Đường Từ Thiển hoang mang.

Cô giống yêu tinh chỗ nào?

Có chút oán giận nhìn về phía Cố Hoành sau lưng, thấy anh vẫn nghiêm túc xem báo như cũ, nên Đường Từ Thiển đưa di động trong tay đến trước mặt anh.

Cố Hoành không nhận, nhìn về phía cô, nói: "Loại này tin tức không cần phải để ý."

"Mặc kệ thật sự tốt không? Fans của anh phần lớn là fan bạn gái, bị các cô hiểu lầm, sẽ thoát fan(*)."

(*) Thoát fan: không còn quan tâm, yêu thích idol đó nữa.

"Không sao cả."

Đường Từ Thiển vẫn cảm thấy không ổn, luôn thấy chột dạ: "Để Đình tỷ làm sáng tỏ một chút?"

"Làm sáng tỏ cái gì?"

"Thì nói anh không có kim ốc tàng gia, chỉ là cùng với trợ lý..." Haiz, làm sao cũng vẫn cảm thấy kỳ quái.

Cố Hoành đóng tờ báo lại, nói: "Tiếp theo sẽ có tin tức nghi ngờ tính chân thật, rồi sau đó điều tra em một lần."

Đường Từ Thiển không có lời gì để nói, Cố Hoành đưa tay tới xoa xoa tóc cô, mỉm cười nói với cô: "Không cần lo lắng, đoán chừng lúc này đã có bọn chó săn thật sự canh giữ ở cửa Lăng du lịch, rất nhanh bọn họ sẽ trả lại chân tướng."

"Thật à?" Chỉ là trả lại chân tướng. Cô từng đi theo nghệ sĩ, sợ nhất chính là không có tai tiếng, miễn là có chó săn theo thì đều cam tâm tình nguyện, cũng không để bụng bọn họ viết lung tung.

Cố Hoành trấn an cô: "Chúng ta nói ra sự thật không bằng chín họ đào ra sự thật."

"Nhưng mà, rất nhiều chó săn tìm kiếm không phải sự thật, mà là điểm bùng nổ."

"Cho nên, bây giờ Đinh Văn đang vội liên lạc với phóng viên."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, chợt nhẹ nhõm nở nụ cười. Đã sớm nghe nói Đinh Văn có quan hệ mật thiết với ông trùm truyền thông nào đó, rất nhiều người trong giới truyền thông đều rất nể mặt cô, đây cũng là nguyên do Cố Hoành ra mắt lâu như vậy, mà tin tức không nhiều, tai tiếng cũng rất ít.

Cô đột nhiên nghĩ đến một câu... "Đi theo Cố Hoành có thịt ăn", mà không cần phải trả giá thật đắt để ăn thịt.

Thật tốt.

Nhưng là vấn đề mới tới, bây giờ Cố Hoành có chút ý gì đó với cô, ngộ nhờ thật sự cô và anh ở bên nhau, một ngày nào đó chia tay, chẳng phải là trợ lý cũng làm không được? Đến lúc đó lại phải đi tìm nhà dưới.

Cô thật sự rất muốn giữ công việc hiện tại này.

Không bao lâu, đạo diễn gọi điện thoại tới, thông báo bọn họ trở về quay phim

Đường Từ Thiên không lưu luyến, tích cực thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người. Trước khi đi cô còn cố tình thay đổi một bộ quần áo, mặc áo khoác jean hôm đó bị chụp lên vào

"Tôi như thế này có phải quá cố tình rồi không?" Cô đột nhiên hơi lo lắng, hỏi Cố Hoành.

Cố Hoành đánh giá cô một cái, gật đầu.

Đường Từ Thiên mỉm mỉm môi, cởi áo khoác ra, dùng tay áo cột vào bên hông: "Như vậy có phải ổn hơn không?"

Cố Hoành cười: "Ừ, thật thông minh."

Hiếm khi được khen ngợi, tâm tình của Đường Từ Thiên tung bay.

Hai người ngồi xe tham quan của Làng du lịch đến cửa lớn, nơi đó có xe chuyên dùng đón bọn họ.

Nhìn xa xa cửa lớn, quả nhiên có một đám phóng viên giờ camera lên.

Theo xe lái tới gần, âm thanh tiếng chụp ảnh vang lên bên tai không dứt, tốc độ ngôn ngữ của các phóng viên cực nhanh đặt câu hỏi với Cố Hoành, nhưng Cố Hoành đều không trả lời.

Đường Từ Thiên kéo vali hành lý màu hồng của mình đi theo bên cạnh Cố Hoành. Đây là dưới sự yêu cầu mãnh liệt của cô, Cố Hoành mới đồng ý mỗi người tự xách vali của mình.

"Xin mọi người nhường đường một chút, kỳ nghỉ phép của Cố Hoành đã kết thúc, phải về đoàn phim quay phim" Đường Từ Thiên nói với phóng viên đang chen lấn.

Phóng viên lại hỏi Cố Hoành là nghỉ phép với ai, Đường Từ Thiên nhìn về phía vị phóng viên xinh đẹp kia cười một cái, nói: "Cố tiên sinh vẫn còn độc thân."

Sau đó, cô cũng không mở miệng nữa, thật may đã có phóng viên nhận ra áo của Đường Từ Thiên.

Lúc bọn họ trở lại đoàn phim đã là chạng vạng, ở trên đường hơn một tiếng, có tin tức mới liên quan Cố Hoành cũng đã đăng lên. Đường Từ Thiên vẫn luôn nhìn chăm chăm di động, nhìn về phía Cố Hoành báo cáo động thái mới nhất.

Fans đều nhận ra Đường Từ Thiên, rốt cuộc cũng biết căn bản không có tiểu yêu tinh gì đó, thật ra người ở bên cạnh Cố Hoành chỉ là tiểu trợ lý mà thôi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đồng thời Cố Hoành là bởi vì nguyên nhân thời tiết nên nghỉ tạm thời, hơn nữa là vì trời quang mây tạnh nên trở lại làm việc. Trong tình huống này, chưa đến mức gặp riêng người khác.

Tiểu trợ lý đi theo bên người đại minh tinh, thật sự quá bình thường.

Trên mạng, ngoại trừ tin tức của Cố Hoành hot, thì Kế Hạo Nhiên cũng rất hot, thậm chí trên Weibo có một đề tài... Tình anh em của ảnh đế và thần tượng hot nhất.

Tình anh em gì đó, Đường Từ Thiên vô lực phân bác.

Từ tin tức có thể biết được, Cố Hoành và Đường Từ Thiên rời đi không lâu, Kế Hạo Nhiên cũng từ Làng du lịch đi ra, sau đó cũng bị phóng viên phỏng vấn một phen. Anh ta không giống với Cố Hoành lãnh lùng trầm mặc, mà anh ta mỉm cười tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, làm sáng tỏ sự thật, nói là trùng hợp với Cố Hoành chọn Làng du lịch này nghỉ phép, cho nên cùng nhau làm một bữa cơm ăn, không ngờ tới chuyện này cũng bị chụp được.

Có phóng viên hỏi một vấn đề sắc bén, hỏi anh ta vốn dĩ là diễn viên chính nhưng biến thành Cố Hoành, trong lòng có ý nghĩ gì. Vấn đề này rất nhạy cảm, nhưng thái độ Kế Hạo Nhiên không thay đổi, nói là từ trước đến giờ vai diễn viên chính này đều không phải mình, lấy đâu ra thay đổi. Anh ta trả lời làm phóng viên á khẩu, không đáp lại được.

Nửa tiếng sau, Kế Hạo Nhiên trở lại, sau khi đến đúng lúc giờ ăn cơm, cơm nước xong xuôi thì phải quay cảnh đêm.

Trong bữa ăn, mọi người không tránh khỏi bàn luận tin tức.

Kể Hạo Nhiên bất đắc dĩ nói: "Không ngờ một kỳ nghỉ phép mà có nhiều chuyện như vậy, đám chó săn bây giờ cũng quá liều mạng."

Cố Hoành nhìn anh ta một cái, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: "Đúng vậy, thật sự không từ bất kỳ thủ đoạn nào."

Kể Hạo Nhiên vẫn luôn duy trì nụ cười hoàn mỹ, trong nháy mắt ngưng trệ. Đường Từ Thiên thấy được, cô cảm thấy ẩn ý thật sâu trong lời nói của Cố Hoành.

Còn có một việc, nghe nói đã có phóng viên đi theo xe bọn họ đến, vốn dĩ lấy cảnh là bí mật, bây giờ đã bị truyền thông biết được, những ngày tháng bình yên sắp bị phá vỡ. Đạo diễn không thích chuyện này, nhưng cũng không có cách nào, ông ta chỉ nói sau này phải tăng thêm tiền độ quay phim.

Mùa thu, ban đêm tới sớm, lúc tất cả công việc quay phim chuẩn bị xong, trời đã hoàn toàn tối đen. Trong núi không thể so với thành phố, không có ánh đèn rực rỡ, hơn nữa đây là phim cổ trang, ánh sáng ban đêm của thời cổ đại rất lờ mờ.

Khi quay phim, chỉ có mấy ngọn đèn phát ra ánh sáng, ánh sáng của những chỗ khác rất u ám.

Nội dung của cảnh diễn này là Kể Hạo Nhiên bị đuổi giết, Cố Hoành thấy được, nể tình anh ta đã từng ra tay giúp mình, cho nên ra tay trợ giúp.

Cảnh đánh nhau không tính là kịch liệt, nội dung chủ yếu là Kể Hạo Nhiên vì thế quán lấy Cố Hoành, muốn làm bạn tốt với anh.

Nhân vật Kể Hạo Nhiên đóng là một công tử lang thang phóng khoáng, lạc quan, nhưng da mặt dày. Nhân vật như vậy có khác biệt không nhỏ với nhân vật tổng tài bá đạo mà trước kia anh ta diễn, hơn nữa vốn dĩ con đường anh ta đi chính là con đường phong độ, bởi vậy không chế rất nhiều vấn đề.

NG nhiều lần, đạo diễn cho anh ta mặt mũi, nhấn nháy tính khí.

Chờ đến khi cảnh cuối cùng này kết thúc, mọi người đều rất mệt mỏi.

Mặc dù không ai nói gì, nhưng đối với Kể Hạo Nhiên vẫn có suy nghĩ, kỹ thuật diễn xuất của Kể Hạo Nhiên, kém xa Cố Hoành.

Lúc kết thúc công việc, đạo diễn nói: "Đêm nay mọi người nghỉ ngơi cho tốt, cảnh diễn ngày mai khá vất vả. Tổ Đạo cụ dậy sớm một chút chuẩn bị dây cáp, diễn viên nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai biểu hiện thật tốt, tranh thủ quay xong sớm chút."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ai chọc em?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hơn 5:00 sáng, Đường Từ Thiên thức dậy. Lý Húc không ở đây, cô phải bao hết tất cả mọi chuyện của Cố Hoành.

Lúc đến cửa lầu Cố Hoành, cô lịch sự dò hỏi: "Cố tiên sinh, anh dậy chưa?"

"Vào đi." Giọng nói của anh hơi khàn khàn, giống như có chút phát hỏa, có vẻ cổ họng không ổn lắm. Đường Từ Thiên quyết định đợi lát nữa kêu hậu cần mua chút đồ thanh gạn nhuận phổi về.

Đường Từ Thiên vén rèm cửa lên đi vào, sau đó thấy Cố Hoành đang mặc áo được một nửa. Cô bị dọa sợ, che mắt lại khẽ hờ một tiếng.

"Kích động như vậy làm gì? Cũng không phải chưa từng thấy qua."

Đường Từ Thiên: "...". Được rồi, người ta cũng không ngại thì cô ngại cái gì.

Lấy hai tay che mắt ra, cô đứng lý hợp tình đi qua, cầm lấy trang phục diễn bên cạnh đã chuẩn bị xong, giúp anh mặc vào.

"Anh có cảm thấy tôi giống nha hoàn của anh không? Mỗi ngày hầu hạ công tử nhà mình mặc quần áo." Cô đang tưởng tượng nếu bọn họ sinh ở thời cổ đại...

Cố Hoành cười nói: "Không giống."

"Không giống à?" Không có được sự thừa nhận, Đường Từ Thiên hơi thất vọng.

Cố Hoành vân đạm phong khinh nói: "Hầu như nha hoàn đều rất ngưỡng mộ công tử nhà mình."

"Tôi cũng rất ngưỡng mộ anh mà." Đường Từ Thiên không chút suy nghĩ liền nói.

"Phải không?" Cố Hoành nghi ngờ.

Đường Từ Thiên kiên định nói: "Đương nhiên."

"Hình như nha hoàn ngưỡng mộ công tử nhà mình đều... Muốn trèo lên giường." Bốn chữ sau, Cố Hoành nói rất nhẹ nhàng.

Đường Từ Thiển kinh hãi, cô hoàn toàn không nghĩ tới Cố Hoành sẽ nói như vậy, lời này nói ra, chắc là sẽ không có ai tin tưởng chứ?

Còn có chính là, đây là Cố Hoành đang trêu chọc cô sao?

Ngay lúc cô ngơ ngác vài giây, đầu bị Cố Hoành gõ một cái: "Em thật sự nghĩ vậy hả?"

Đường Từ Thiển che đầu bị đau, thờ phỉ phò lờm Cố Hoành: "Tôi mới không có! Tôi vẫn không muốn bị fans anh bám ra tám khúc!"

Cố Hoành nhủ mày, tiểu trợ lý còn để ý fans hơn anh, thật sự làm người ta đau đầu nha.

"Được, biết em không nghĩ." Cố Hoành nhẹ giọng dỗ.

Đường Từ Thiển không muốn để ý đến anh.

"Đường Từ Thiển." Cố Hoành thờ dài.

Đường Từ Thiển: "Làm gì?"

"Không trêu em, bắt đầu công việc."

Được rồi, công việc lớn nhất, Đường Từ Thiển nhận mệnh giúp anh mặc quần áo.

Trời mới vừa sáng, tất cả đã chuẩn bị xong.

Đây là lần đầu tiên treo dây cáp ở bên ngoài, toàn bộ máy móc đã vào vị trí, các mục kiểm tra an toàn cũng đã làm xong.

Cố Hoành và Kế Hạo Nhiên đều mặc trang phục bảo hộ. Cố Hoành từng đóng rất nhiều phim hành động, kinh nghiệm phân phó. Kế Hạo Nhiên thì khác, mặc dù trước kia đóng phim anh ta cũng có cảnh diễn treo dây cáp, nhưng đều là dùng thể thân.

Ngô đạo không phản đối anh ta dùng thể thân, nhưng hy vọng anh ta tự mình lên sân khấu. Sở dĩ danh tiếng của tác phẩm Ngô đạo luôn rất tốt, chính là bởi vì thái độ nghiêm túc của ông ta, sẽ không muốn dựa vào tên tuổi diễn viên để thu hút khán giả, ông ta muốn dùng thực lực nói chuyện. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng bởi vậy, Ngô đạo đặc biệt phản cảm đối với những kiểu tác phong cát xén kia. Nếu không, cũng sẽ không chạy tới rừng sâu núi thẳm này lấy cảnh.

Kế Hạo Nhiên cũng không phải người yếu ớt gì, anh ta rất tình nguyện.

Chỉ đạo võ thuật đặc biệt hướng dẫn Kế Hạo Nhiên một hồi, cảm thấy được rồi, thì chính thức quay phim.

Cốt truyện là Kế Hạo Nhiên quán lấy Cố Hoành, ở trong rừng cây đi tới đi lui, loại cảnh diễn này nhìn đơn giản, nhưng thật ra lúc bị treo lên, khó tránh khỏi sợ hãi. Diễn viên phải điều chỉnh tâm lý, động tác lại phải nhẹ nhàng tự nhiên, khi quay độ khó không ít. Hơn nữa, mỗi lần NG đều là dây vô một phen.

Khi bắt đầu, động tác của Kế Hạo Nhiên cứng đờ, quay lại rất nhiều lần, Cố Hoành cũng phải quay chung.

Buổi trưa kết thúc công việc, hai vị diễn viên đều mệt muốn chết, đặc biệt là Kế Hạo Nhiên, không chỉ có mệt, trên người còn va chạm ứ máu rất nhiều chỗ, đi đường cũng hơi khập khiễng.

Thời tiết ấm lên, ngày hôm trước vẫn còn cảm giác cuối thu, bây giờ lại giống như giữa hè. Com trưa mọi người đều trốn về lều ăn.

Đường Từ Thiển và Cố Hoành ở cùng nhau, cô nói: "Đoán chừng Kế Hạo Nhiên va chạm không nhẹ,."

"Ừ."

"Không phải anh có rượu thuốc gì đó dùng rất tốt sao? Chúng ta chia một ít cho anh ta được không?" Đường Từ Thiển đã ăn cá của Kế Hạo Nhiên, cảm thấy nên giúp anh ta một chút.

Cố Hoành ngược mắt nhìn cô, hỏi: "Em cảm thấy cậu ta thế nào?"

"Ừm..." Đường Từ Thiển nghĩ nghĩ, nói: "Tôi cảm thấy EQ của anh ta cao, tính tình tốt, chỉ là trông có chút tâm cơ, nhưng mà tổng thể vẫn ổn."

"Hiếm khi em nhìn ra được cậu ta có tâm cơ."

"Ở giới giải trí này, có mấy người không có tâm cơ đây?" Nói đến chỗ này, cô cười cười lấy lòng, nói thêm: "Dĩ nhiên, trừ anh."

"Tôi không có tâm cơ à?" Cố Hoành hỏi lại.

"Không nhé!"

Cố Hoành cười: "Tôi có."

Đường Từ Thiển: "..."

Cố Hoành: "Em cần thận một chút."

Đường Từ Thiển: "....."

Ảnh để nói chuyện luôn như vậy... Làm cho người ta khiếp hoảng.

"Cho nên, tôi cảm thấy đối với Kế Hạo Nhiên như vậy, vẫn nên tốt một chút."

"Em không sợ bị cậu ta cắn ngược lại một cái?"

"Không đến mức đó chứ, dù sao chúng ta cũng từng ăn cá anh ta nấu, xem cá suy xét."

Cố Hoành không biết nên khóc hay cười: "Ăn xong em đưa cho cậu ta đi, đồ tham ăn."

Tham ăn thì tham ăn nhé, ăn ké chột dạ.

Sau khi ăn xong, Đường Từ Thiên lấy rượu thuốc đi qua đưa cho Kế Hạo Nhiên. Kế Hạo Nhiên đẹp trai tươi cười, nói cảm ơn với cô.

Tiếp theo hôm nay cũng có rất nhiều tiết mục treo dây cáp, diễn viên quần chúng cũng rất nhiều, những diễn viên quần chúng đó đều do Giang Tô trường tuyển chọn ở gần đây.

Ngày thường núi rừng yên tĩnh, đoán chừng trước nay chưa từng náo nhiệt như hai ngày này.

Nhiều người thì dễ mắc sai lầm, đặc biệt là đoàn phim có hai minh tinh vô cùng được hoan nghênh, quần chúng xung quanh đều tới xem.

Cảnh diễn nơi này sắp quay xong rồi, không lâu nữa đoàn phim sẽ rời khỏi, bởi vậy Cố Hoành dứt khoát kêu Lý Húc trước đừng tới, đổi cảnh rồi tới, sau đó cho Đường Từ Thiên nghỉ phép.

Gánh nặng chăm sóc Cố Hoành rơi lên người Đường Từ Thiên, mấy ngày nay vì fans muốn đến gần ôm Cố Hoành, nên Đường Từ Thiên cũng hết sức vất vả.

Ngoại trừ Đường Từ Thiên, những nhân viên công tác khác cũng đều bận rộn với việc quản lý trật tự của fans.

Sợ cái gì thì tới cái đó, ngoài ý muốn vẫn là xảy ra.

Lúc Kế Hạo Nhiên đang diễn cảnh động tác từ chỗ cao nhảy xuống, còn chưa chuẩn bị xong đã bị một diễn viên quần chúng đụng vào, nặng nề té xuống hố đá 2 mét rất cao.

Anh ta té rất nặng, gãy xương, được đưa đến bệnh viện địa phương, ngày hôm sau chuyển tới bệnh viện lớn của tỉnh.

Trợ lý của Kế Hạo Nhiên tất nhiên đi theo đến bệnh viện, bởi vì đi vội nên rất nhiều đồ đạc chưa kịp thu dọn, vì thế Đường Từ Thiên và một chị gái tổ hoá trang cùng đi giúp bọn họ thu dọn, để cho người ta mang đi.

Đang thu dọn, chị gái tổ hoá trang kinh ngạc nói: "Áy da! Ở đây sao nhiều mảnh vỡ thủy tinh như vậy?"

Đường Từ Thiên đi xem, cảm thấy mảnh vỡ thủy tinh màu nâu đậm đó hơi quen mắt. Cô ngồi xổm xuống tự mình đi nhặt.

"Cô cẩn thận đừng cắt đứt tay, tôi đi lấy cây chổi quét một chút." Chị ta đi ra ngoài.

Đường Từ Thiên nhặt mấy miếng mảnh vỡ thủy tinh lên nhìn kỹ, mày dần dần nhíu lại. Cô đã chắc chắn đây là chai rượu thuốc hôm đó cô đưa cho Kế Hạo Nhiên, phía trên có tờ giấy ghi chú màu hồng mà cô dùng keo dán cao su dán dính. Chai này không lớn, thủy tinh rất dày, cô đã làm rớt mấy lần, đều hoàn hảo không sức mẻ gì. Nhưng mà những mảnh vỡ thủy tinh này thật sự vỡ hoàn toàn, hết như vừa nhìn thấy đã biết là bị dùng sức đập vỡ rồi.

Vì sao phải dùng sức đập vỡ, đáp án rõ như ban ngày.

Đột nhiên, tâm tình của Đường Từ Thiên tồi tệ. Chuyện này cô không nói với Cố Hoành, trong lòng quyết định sau này giữ khoảng cách với Kế Hạo Nhiên là được.

Đình công một ngày, đoàn phim lại bắt đầu tiếp tục quay phim, không thể vì một người mà ảnh hưởng tiến độ.

Đường Từ Thiên giống như trước đây, mỗi ngày đều sẽ lên mạng xem tin tức. Mấy hôm nay, hầu như các tiêu đề giải trí đều là Kế Hạo Nhiên, có tính bàn(1) khi anh ta quay phim, có ảnh chụp anh ta nằm trên giường bệnh. Nội dung tin tức bắt đầu đều là chú ý thương thế của Kế Hạo Nhiên, sau khi đăng tải hai ngày thì biến thành vạch trần câu chuyện bí ẩn đằng sau.

Có thể có câu chuyện gì, đó là hoàn toàn ngoài ý muốn, lúc ấy diễn viên quần chúng kia sợ tới mức bật khóc.

Nhưng mà hình như rất nhiều người thấy thế giới không hòa bình, tình nguyện tin tưởng câu chuyện không đơn giản, sau đó đều hóa thân thành Sherlock Holmes(*), các kiểu trình thám phân tích.

(*) *Sherlock Holmes*: là một nhân vật hư cấu vào cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20, xuất hiện lần đầu trong tác phẩm của nhà văn xuất bản năm (Chi tiết search Google).

Không biết người đó có tài gì, lại ban bố một bài văn dài, "Phân tích" góc tối của giới giải trí. Góc tối ở chỗ nào đây? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh ta nói Cố Hoành rất bất hòa với Kế Hạo Nhiên, lúc trước không chỉ cướp vai nam chính của Kế Hạo Nhiên, mà lúc cùng nhau đóng phim, dựa vào bản thân từng học võ, khắp nơi xa lánh Kế Hạo Nhiên, thậm chí còn trù tính làm Kế Hạo Nhiên bị thương. Làn ngoài ý muốn này, bên ngoài là ngoài ý muốn, ở chỗ không nhìn thấy được, là góc tối.

Kế Hạo Nhiên rất thích đăng Weibo, trước kia cũng từng đăng vài ảnh chụp ứ máu, nói cái gì mà lần đầu tiên quay phim cổ trang, học được rất nhiều, đau cũng vui vẻ. Lúc đó, fans của anh ta đều khen anh ta chuyên nghiệp tích cực, bây giờ, rất nhiều thứ đều xuất hiện từ trong phân tích.

"Học được rất nhiều", là bởi vì Kế Hạo Nhiên bị khi dễ nhưng vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, là anh ta biết giới giải trí đen tối mà vẫn luôn lạc quan. "Đau cũng vui về", "Đau" là đóng phim bị trù tính làm bị thương, "Vui về" là sự lạc quan của anh ta.

Công thêm việc anh ta nằm viện tới nay, coi như trước đây không lâu được Cố Hoành xưng là anh em, ngay cả thăm bệnh cũng chưa từng đến, có thể nghĩ, lời đồn không giả.

Bài văn dài đó rất nhanh đã đẩy lên đầu ngọn sóng, có mấy ID marketing chăm dầu thêm lửa, làm cho rất nhiều người vốn đứng về phía Cố Hoành đều dao động.

Đường Từ Thiên thấy những thứ hư ảo không thật này, trong lòng rất tức giận, lại nhìn thấy nhiều người thân thiết như vậy, càng thêm tức giận.

Tức giận đến nỗi cô cũng không muốn ăn cơm.

Cô ăn một nửa thì buông chén đĩa xuống, Cố Hoành nhìn hộp cơm của cô, hỏi: "Đồ ăn không hợp khẩu vị?"

"Không phải." Cô mặt buồn bực trả lời. Cố Hoành không thích những chuyện này, lúc trước kêu cô đừng quan tâm cũng đừng xem, nhưng mà cô nhìn không được đi để ý. Bởi vì anh không thích, không quan tâm, cô cũng không thể nói những chuyện này với anh, tăng thêm phiền não.

Chẳng qua, cô chính là tức giận a, thật muốn lớn tiếng nói ra chân tướng cho toàn thể giới biết.

"Ai chọc em?"

"Không có ai." Cô cúi đầu, không cho anh nhìn thấy biểu cảm của cô, bây giờ cô còn chưa cân bằng cảm xúc tốt, không che giấu được.

"Ai..." Cố Hoành thờ dãi một hơi: "Có thể khiến em ngay cả sườn kho(2) mà em thích nhất cũng không ăn, nhất định không phải chuyện nhỏ. Nói với tôi, tôi giúp em đi đánh tên đó."

"Anh là đại minh tinh. Nếu thật sự đánh người, vậy thì xảy ra chuyện lớn." Sau đó, những tin tức trên mạng sẽ được chứng thực, anh sẽ...

Mặc dù, cô cũng muốn đánh người.

"Còn đang vì chuyện trên mạng tức giận?" Cố Hoành làm sao không biết, anh chỉ muốn trêu cô một chút, nhưng mà xem ra cô thật sự rất tức giận.

"Ừm!" Cô nặng nề gật đầu, anh đoán được thì càng tốt, cô sắp nghẹn chết.

Cố Hoành buông đôi đũa trong tay xuống, duỗi tay đến trước mặt cô, cong ngón trỏ khều trên cái mũi nhỏ của cô một cái: "Nếu em tức giận như thế, vậy chúng ta phản kích một chút nhé."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, không biết tại sao, nghe thấy anh nói những lời này, thì cô rất kiên định tin tưởng chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết.

"Phản kích như thế nào?" Biểu cảm của cô từ mới vừa buồn bực biến thành vui vẻ.

Cố Hoành nhướn mày: "Em muốn biết?"

"Rất muốn!"

Cố Hoành cười: "Em hôn tôi một cái, tôi sẽ nói cho em biết."

Đường Từ Thiên chột đỏ mặt, gần đây Cố Hoành càng ngày càng... Không biết xấu hổ: "Dù sao anh không nói tôi cũng sẽ biết."

Cố Hoành thật thất vọng: "Từ Thiên, tôi đợi rất nhiều ngày rồi."

"Tôi rất đói, sườn kho rất ngon, tôi muốn ăn sạch tất cả." Đường Từ Thiên xem lời nói của anh như gió thoảng bên tai, cầm lấy đôi đũa tiếp tục ăn cơm của cô.

Cố Hoành: "Đồ xấu xa."

Đường Từ Thiên nhai xương sườn thơm nức và ngon, oán thăm: Ảnh đế anh tiếp tục trêu chọc, tôi còn lâu mới dao động.

(1) Tinh bân: "Thuốc trắc tinh" là một dụng cụ đo độ nghiêng phức tạp, được các nhà thiên văn và nhà định vị sử dụng trong lịch sử, để đo lường vị trí nghiêng trên bầu trời của thiên thể, ban đêm hay ban ngày.

(2) Sườn kho:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cậu ấy rất tốt với con?

Cố Hoành nói giải quyết, đương nhiên không phải tự mình ra trận, mà anh gọi điện thoại cho Đinh Văn, kêu chị ta xử lý, cũng đưa ra rất nhiều đề nghị hay.

Lúc anh gọi điện thoại, Đường Từ Thiên vẫn luôn chờ trực bên cạnh, nghe anh nói một cách bình tĩnh về các phương pháp đối phó, Đường Từ Thiên cảm thấy, nếu kêu anh đi làm tài chính, nhất định tùy tiện có thể kiếm được 100 triệu.

Ai nha! Thật là sùng bái anh.

Tối hôm đó, rất nhiều đàn anh đàn chị giới giải trí lên tiếng bày tỏ những nghi ngờ nhân phẩm của Cố Hoành đều là giả, mắng những tiểu nhân giờ trò lừa gạt đảo lộn thị phi kia. Mấy người này không phải là minh tinh nhỏ bé tâm thường, mà là mấy lão làng thâm niên từng hợp tác với Cố Hoành, còn có nghệ thuật gia nổi tiếng, đạo diễn lớn các loại, đều là nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn.

Hôm sau, lại có video của rất nhiều phóng viên phỏng vấn nhân vật lớn nhỏ từng hợp tác với Cố Hoành. Mọi người một miệng nhất trí, đều nói con người Cố Hoành rất tốt, từ nhân vật đức cao vọng trọng(*), cho tới nhân viên và diễn viên quần chúng bình thường, anh đều rất có lễ độ. Hơn nữa anh vốn dĩ chính là người đứng ở chỗ cao, căn bản không cần phải chạy xuống phía dưới đá người khác một cước.

(*) Đức cao vọng trọng: có đức độ và danh vọng cao.

Còn chuyện Cố Hoành không đi thăm Kế Hạo Nhiên, nhân sĩ biết chuyện nói, là đạo diễn kêu bọn họ tăng ca thêm giờ quay phim, quay những cảnh còn lại xong rồi mới cùng đi thăm hỏi, nếu nói vô tình, như vậy, cả đoàn phim có hơn phân nửa đều như thế.

Trên mạng hướng gió theo đó thay đổi, mọi người cảm thấy bình luận ủng hộ Cố Hoành rất có đạo lý, nên đứng về phía anh lần nữa.

Kế Hạo Nhiên sau khi bị thương nằm viện, thì chưa từng công khai lên tiếng, anh ta bị bệnh, mọi người miễn cưỡng hiểu cho anh ta.

Thật ra Kế Hạo Nhiên bị thương không nghiêm trọng, gãy xương nhẹ, nghỉ ngơi một khoảng thời gian là được, cũng sẽ không có di chứng.

Chuyện lần này liên quan đến hai vị nam minh tinh có giá trị nhan sắc và độ nổi tiếng siêu cao, fans rất nhiều, độ hot nhất thời không giảm xuống, hơn nữa Kế Hạo Nhiên vẫn mãi không lên tiếng, rất nhiều người vẫn cứ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản, bài viết mắng Cố Hoành vẫn không ít.

Đường Từ Thiên nhìn thấy, luôn muốn giận một trận, thường xuyên bị Cố Hoành tịch thu đi động.

"Kêu em đừng xem những thứ này."

"Tôi nhìn không được, tôi muốn mắng người." Mỗi lần thấy bọn họ viết lung tung thì tức giận, bọn họ lại chưa từng tiếp xúc với Cố Hoành, dựa vào cái gì giả vờ bộ dáng rất hiểu biết nói đông nói tây, vô căn cứ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy tính cách của Cố Hoành hơi lãnh đạm, không biết chủ động thân thiết với người khác, nhưng anh rất chuyên nghiệp, cũng chưa bao giờ đùa bỡn đại bài, càng chưa từng nói xấu ai khinh thường ai. Anh rõ ràng là người sạch sẽ, quang minh chính đại hiếm có của giới giải trí.

Chủ yếu chính là, chuyện này hoàn toàn không liên quan với anh.

Thật là tai bay vạ gió(*).

(*) Tai bay vạ gió: tai vạ bắt nguồn từ đâu đưa tới.

"Đường Từ Thiên."

"Hả?"

"Em như vậy, tôi sẽ cảm động." Cố Hoành lại cười nói.

Đường Từ Thiên nhất thời ngưng ngừng: "Tôi chỉ là gặp chuyện bất bình."

"Em là vì tôi bất bình."

"Không có, tôi là đối với chuyện không đối với người." Đường Từ Thiên không thừa nhận.

Cố Hoành cười không nói gì, nhưng rất rõ ràng, anh nhìn thấu lòng cô.

Đường Từ Thiên chợt dạ nói sang chuyện khác: "Anh nói xem có phải có người ở sau lưng cô ý hắc anh không?" Không phải là một ID marketing vì dễ bắt mắt, mà là có người ở sau lưng chình anh. Hai tính chất này không giống nhau.

Kế Hạo Nhiên không bày tỏ thái độ làm Đường Từ Thiên rất khó chịu, cộng thêm lần trước nhìn thấy chai rượu thuốc bị đập vỡ kia, cô nhìn không được, nghĩ nhiều.

Cố Hoành khẽ cười một tiếng: "Có cũng không sợ."

Cho nên anh cũng cảm thấy thật sự có người..

Không đợi Đường Từ Thiên nói tiếp, Cố Hoành vỗ vỗ vai cô, nói: "Em đừng mãi bận tâm những chuyện này, tôi không dễ dàng bị vận ngã như vậy, lòi đôn bên ngoài không thật, từ từ sẽ phai nhạt, chúng ta làm tốt việc của mình là được."

"Được không?" Đường Từ Thiên nhủ mày, cô cảm thấy lời đồn thật là đáng sợ.

Cố Hoành: "Có câu châm ngôn, tà không thắng chính."

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng mà, em nhủ mày nữa thì sẽ biến thành bà cụ non." Anh vươn ngón cái đe đe mi tâm của cô.

Nếu Cố Hoành thân nhiên như vậy, thì Đường Từ Thiên cũng không rối rắm thêm nữa. Cũng may sau đó, những bình luận không tốt càng ngày càng được nhiều bình luận ủng hộ Cố Hoành lấp đầy, Đường Từ Thiên cũng thông suốt rồi.

Sau khi thay đổi lấy cảnh, mỗi ngày Cố Hoành vẫn bận rộn với việc quay phim như cũ, ngoại trừ tin tức xã hội ra những chuyện khác anh đều không chú ý lắm.

Suất diễn của Kế Hạo Nhiên còn nhiều, bởi vì anh ta bị thương phải nghỉ ngơi, cho nên cần phải sắp xếp lịch trình lần nữa, chờ anh ta khỏi hẳn rồi quay bổ sung.

Nửa tháng sau Kế Hạo Nhiên xuất viện, một đám phóng viên canh giữ ở cửa bệnh viện.

Đây là lần đầu tiên anh ta xuất hiện trong tầm mắt của công chúng sau khi bị thương, phóng viên hỏi về nguyên nhân anh ta chấn thương dù nó đã lắng xuống. Song Kế Hạo Nhiên nói: "Chuyện qua rồi xin đừng nhắc lại, thật thật giả giả ai cũng không nói rõ được, chỉ hy vọng sau này có thể hoà bình."

Bởi vì câu nói thâm ý này của anh ta, giới giải trí lại bắt đầu hỗn loạn.

Đường Từ Thiên lâu rồi không tức giận, sau khi xem video phỏng vấn của anh ta, thì một lần nữa ăn không ngon.

"Đây là anh ta không ngại chuyện lớn sao?" Đường Từ Thiên buồn bực. Ở giới giải trí lâu như vậy, cô luôn bình tĩnh, sức nhẫn nại cũng rất tốt, nhưng mà không biết vì sao chuyện lần này cô đặc biệt dễ dàng tức giận.

Lý Húc bình tĩnh hơn cô, cười lạnh nói: "Anh ta đương nhiên không ngại chuyện lớn a, cô xem trên mạng lại hiện ra một đám người nói khen anh ta ủng hộ anh ta, thuận tiện dẫm boss chúng ta một cước. Ở cái giới này, cách leo lên trên tốt nhất là gì? Đó chính là dẫm những người cao hơn mình á."

Về điểm này, Đường Từ Thiên biết. Cô nhìn về phía Cố Hoành đang đứng dưng ăn cơm: "Boss của chúng ta sao anh ta muốn dẫm là có thể dẫm?"

Cố Hoành ngược mắt nhìn cô, cười một cái: "Còn tưởng rằng em không biết điểm này, mau đến ăn cơm. Thật vất vả nuôi mập một chút, đừng để đói rồi gầy."

"Tôi mập sao?" Đường Từ Thiên hoảng sợ che mặt mình lại, khó trách cô cảm thấy quần áo nhỏ đi, cô còn tưởng là quần áo rút lại.

Lúc ánh mắt nghi ngờ của cô lướt về phía Lý Húc, Lý Húc thành thật gật đầu: "Thật sự mập, nhưng mà chỉ là một chút xiu."

Đường Từ Thiên đột nhiên rất đau buồn, chạy đến trước gương căn thận đánh giá bản thân. Xác thật mặt cô tròn một vòng, ngày thường cô tưởng bị sung, cô lại nhéo nhéo eo mình, hình như có mỡ rồi.

Không muốn ăn cơm.

"Lý Húc, hôm nay kết thúc công việc sớm phải không?" Cố Hoành nhàn nhạt hỏi.

Lý Húc: "Đúng vậy, nếu thuận lợi thì 6 7 giờ."

"Nghe nói gần đây có một tiệm lẩu nổi tiếng, thời tiết lạnh, tối nay chúng ta đi ăn đi."

"Ok!" Lý Húc rất hào hứng.

Đường Từ Thiên bị dụ dỗ, nhưng mà mỗi lần ăn lẩu đều sẽ ăn rất nhiều.

Cố Hoành không biết Đường Từ Thiên từ khi nào trở nên chú trọng dáng người như vậy, rõ ràng không lâu trước kia vẫn đặt chuyện ăn uống ở vị trí số 1, không sợ mập. Hết cách, anh phải sử dụng đòn sát thủ: "Đường Từ Thiên, nếu em không ăn uống đàng hoàng, trừ lương."

"Tại sao chứ?" Nào có đạo lý này.

Cố Hoành: "Bởi vì tôi thích mập mập."

Lại nói lời nói làm cho người ta tai đơ tâm nóng, Đường Từ Thiên cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Lý Húc cũng không mập mà."

Con chốt thí Lý Húc bụng hộp cơm của anh ta lui về một góc, giậm bót cảm giác tồn tại.

Cố Hoành mặt không đo tim không đập, nói: "Tôi không quan tâm cậu ta, tôi chỉ quan tâm em."

Lý Húc: "...". Anh ta cảm giác đã nhận một vạn điểm tổn thương, đau lòng bụng hộp cơm chạy ra ngoài.

Đường Từ Thiên cảm thấy sắp chống đỡ không được, ảnh đế buồn nôn trở dậy thật là đáng sợ: "Cố tiên sinh, fans anh biết anh là người như vậy không?"

"Em biết là được."

Đường Từ Thiên: "Tôi muốn đưa anh ra ánh sáng."

Cố Hoành nhướn mày: "Em vui vẻ là được."

"Anh không sợ?"

"Em cũng không sợ, tôi đương nhiên không sợ."

Được rồi, Đường Từ Thiên chịu thua: "Anh nghiêm túc à?"

"Nghiêm túc." Nhìn thấy thần sắc phát sầu của Đường Từ Thiên, Cố Hoàn nói tiếp: "Bây giờ quay phim quá bận, người cùng nhiều, tạm thời buông tha cho em."

Đường Từ Thiên: "... Tạm thời buông tha cho cô là có ý gì? Nếu không buông tha, thì anh sẽ như thế nào?"

Sao cô ngoại trừ có chút hoảng sợ, thì còn có chút mong chờ.

Cô hết cứu rồi.

Cô vẫn là đi ăn cơm.

Đường Từ Thiên đã hơn một tháng không về nhà, nhưng hầu như ngày nào cũng sẽ gọi điện thoại cho mẹ.

"Thiên Thiên, có phải công việc rất vất vả không? Con phải chăm sóc bản thân mình cho tốt, ăn nhiều đồ ngon, đừng tiết kiệm tiền, bây giờ chúng ta không thiếu tiền, con cũng đừng cứ gửi tiền cho mẹ hoài, tự mình giữ lấy." Trong lời nói của Đặng Thục Vân đều là lo lắng con gái.

Đường Từ Thiên cười nói: "Mẹ! Công việc của con không vất vả chút nào, mẹ đừng lo lắng cho con, thật sự! Con không chỉ không vất vả, mà còn sống rất thoải mái, mỗi ngày đều ăn nhiều đồ ăn ngon, cũng mập rất nhiều đó."

"Ở trước mặt mẹ đừng cậy mạnh, có chuyện gì không vui có thể nói với mẹ. Chúng ta không sợ khó khăn." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đặng Thục Vân đi làm ở nhà trẻ, rất nhiều cô giáo trẻ tuổi ở nhà trẻ đều truy tìm, sau khi biết con gái bà làm trợ lý cho mình tỉnh, thì nói rất nhiều điều trong góc tối của giới giải trí cho bà nghe. Nói làm trợ lý vất vả, còn cứ nói chuyện trợ lý bị mình tỉnh bắt nạt.

Đường Từ Thiên bắt đầu đi: "Mẹ, con không gạt mẹ, là thật sự. Lúc trước chưa nói với mẹ, con đã thay đổi boss, hiện tại anh ấy là mình tỉnh rất nổi tiếng, người vô cùng tốt, đối với con cũng rất tốt, mẹ đừng lo lắng."

"Sao lại đổi? Tại sao đổi?"

Đường Từ Thiên vẫn chưa nói chuyện này với Đặng Thục Vân chính là sợ bà nghĩ quá nhiều: "Bởi vì boss hiện tại của con cảm thấy con là một trợ lý tốt, thành thật, trách nhiệm lại đáng yêu, vì thế trả lương cao đào con đi rồi." Cô tự nhận không nói dối.

"Thật sự?" Đặng Thục Vân hoài nghi.

Đường Từ Thiên bắt đầu đi thờ dài một tiếng: "Mẹ, người đây là đang nghi ngờ sự đáng yêu của con à?"

Đặng Thục Vân nhìn không được bật cười: "Mẹ đương nhiên biết con đáng yêu, chỉ là có chuyện tốt như vậy sao?" Cho người khác công việc, khó tránh khỏi sẽ bị úy khuất, mình tỉnh lại là chứng tình phùng nguyệt(*) quán, chỉ sợ tình tình không tốt lắm.

(*) Chứng tình phùng nguyệt: đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính, quý trọng.

"Con nói cho mẹ nghe, mình tỉnh con đi theo là ai." Đặng Thục Vân định kêu những cô giáo thành thật ở nhà trẻ giúp đỡ tìm hiểu một chút, nghe nói trên mạng cái gì cũng có thể tra ra.

Đường Từ Thiên thần nhiên cười một tiếng, không giấu diếm chút nào: "Anh ấy tên Cố Hoàn, trước kia đề cập với mẹ, chính là mình tỉnh siêu cấp lợi hại lại siêu cấp đẹp trai đó." Lúc ấy, khi mẹ nhìn thấy bộ dáng của Cố Hoàn, thì bởi vì sự đẹp trai khí chất của anh mà kinh ngạc.

Sau khi cô nói xong thì chờ Đặng Thục Vân đáp lại, nhưng mà đợi mãi không được: "Alo... Mẹ?"

"À." Đặng Thục Vân trong sự khiếp sợ khôi phục lại, bà kiểm chế tâm tình kích động, hỏi: "Cậu ấy... Rất tốt với con?"

"Dạ!" Giọng điệu của Đường Từ Thiên kiên định, tâm tình rất tốt. Cô không định nói chuyện xưa của Cố Hoàn và ba cho mẹ biết, đây là chuyện riêng của mình tỉnh.

"Con biết vì sao cậu ấy đối xử tốt với con không?"

"Bởi vì con làm việc nghiêm túc a, chuyện danh tiếng của con ở trong ngành này rất tốt cũng không phải là gạt mẹ, đương nhiên, còn bởi vì con đáng yêu." Ở trước mặt mẹ, Đường Từ Thiên có thể tùy tiện khoác lác.

"Cậu ấy có nói gì với con không?"

"Anh ấy có thể nói gì, thì trao đổi bình thường giữa boss và nhân viên." Đường Từ Thiên hàm hồ cho qua, cô cảm thấy mẹ hơi kỳ lạ, nghĩ bà có phải biết anh chính là đứa trẻ mà bà đã từng giúp đỡ không, nhưng chuyện này trước kia cô có nghĩ tới, chắc chắn mẹ không biết Cố Hoàn trông như thế nào.

Đặng Thục Vân hít sau một hơi, thư thái không ít: "Là cậu ấy chủ động yêu cầu con làm trợ lý cậu ấy?"

"Dạ."

Đặng Thục Vân thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng xúc động rất lớn, vừa là phiền muộn, vừa là vui mừng: "Vậy thì tốt... Vậy thì tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh ấy đã nuôi em như heo!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Hoành khác với nhiều mình tình khác, anh rất ít thông báo và chưa bao giờ tham gia sự kiện. Có rất nhiều thương gia ra giá cao mời anh, nhưng thái độ của anh từ trước đến nay đều là từ chối, có đôi khi số tiền thật sự quá mê người, Đình Văn cũng động tâm, khuyên anh tham gia, nhưng đều là vô dụng.

Cơ hội kiếm nhiều tiền như thế anh đều không muốn, ngấm lại hơi đáng tiếc. Tuy nhiên, đây cũng là biểu hiện anh quý trọng danh dự.

Nhưng nói thế nào anh cũng là người giới giải trí, ít nhiều vẫn phải tham gia hoạt động, anh không phải một mình, mà phía sau anh còn có những người làm việc chăm chỉ cho anh.

Mình tình là nhân vật có sức hấp dẫn cực lớn, dùng tốt cũng là một loại công hiến.

Kế tiếp anh sẽ tham gia một hoạt động quyên góp từ thiện, phải rời khỏi đoàn phim 3 ngày. Đây là lịch trình sớm đã định ra, phía đoàn phim cũng đã sắp xếp xong.

Lần đầu tiên đi theo Cố Hoành ra ngoài làm việc, Đường Từ Thiện vừa mong chờ vừa khản trương.

Hơn nữa Cố Hoành nói, sau khi hoạt động kết thúc cho cô nghỉ phép mấy ngày, nên mấy hôm nay tâm tình của cô đều là vui sướng.

Hoạt động tổ chức ở Thủ đô, Đình Văn đã đến trước rồi, ba người bọn họ ngồi máy bay đến.

Miền Bắc nhiệt độ thấp, ở miền Nam mặc hai cái áo là được, ở đây phải mặc áo khoác dày, cũng may bọn họ có chuẩn bị, Cố Hoành kêu Lý Húc mua áo lông vũ cho cô.

Lúc vẫn chưa ra sân bay, Đường Từ Thiện lo lắng hỏi: "Sẽ có fans đến đón chứ?" Các fan luôn có các loại đường tắc để biết lịch trình của mình tình, bọn họ đang bay ở thành phố nhỏ, fans không nhiều lắm, nhưng mà Thủ đô thì khác.

Lý Húc trả lời: "Nhất định có, hoạt động từ thiện này làm xôn xao như vậy, khẳng định có rất nhiều fans đang chờ đợi."

Cố Hoành: "Đường Từ Thiện, lát nữa em không cần đi ngăn các cô ấy."

"Tại sao?" Cô chính là trợ lý mình tình, dưới tình huống không có vệ sĩ ở đây, phải bảo vệ mình tình.

"Dáng người của em nhỏ như vậy, tôi sợ em bị chen dẹp lép."

"Sẽ không đâu, người tôi nhỏ nhưng sức lực lớn." Cô rất có niềm tin với thể trạng của mình.

"Không cần đánh giá cao bản thân." Cố Hoành bắt đầu đi.

Lý Húc cũng cười: "Cô nên nghe boss đi, đừng làm cho chúng tôi lo lắng. Bên ngoài sắp xếp vệ sĩ đón tiếp, nhưng lúc đó cô cũng không dùng được."

"Được rồi." Anh hùng không đất dụng võ, Đường Từ Thiện một mặt mặt mát.

Khi sắp đến cửa khẩu sân bay, Đường Từ Thiện bị đám người trước mắt làm kinh sợ.

Thật rất rất nhiều người!

Hầu như đều là fans, khi bọn họ nhìn thấy Cố Hoành, lập tức phát ra tiếng hét kích động chói tai, đều là một tư thế khao khát vượt qua rào chắn xông tới.

Đường Từ Thiện vô cùng xác định mình không ngăn được trường hợp này, vì thế tìm kiếm bóng dáng vệ sĩ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tìm tìm, rốt cuộc tìm thấy, vệ sĩ mặc một thân đồng phục màu đen, thân thể cường tráng, nhưng mà, bọn họ bị một nhóm cô gái chen lấn đến động cũng không động được.

"Làm sao bây giờ?" Đường Từ Thiện dừng bước lại, cảm thấy vẫn nên thương lượng đối sách cho ổn trước.

"Tôi cũng muốn biết làm sao bây giờ?" Lý Húc kinh ngạc nhìn đám người rộn ràng nhón nháo hô to "Cố Hoành, Cố Hoành. Em yêu anh."

Ngược lại, Cố Hoành vẫn bình tĩnh: "Đi thôi."

"Tôi sợ anh bị các cô ấy ăn mất." Đường Từ Thiện rất nghiêm túc nói.

Lý Húc hết sức đồng ý: "Xem ra, đây là mục đích của các cô ấy."

Cố Hoành liếc hai người trợ lý không đành lòng này một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Khi anh đến gần, cảm xúc của fans càng thêm bùng nổ, thậm chí có vài cô gái bật khóc.

Cố Hoành không đeo khẩu trang, kính râm các kiểu vật dụng có thể che chắn ngũ quan, khuôn mặt đẹp trai của anh bày ra ngoài một cách hào phóng. Anh cũng không thể hiện gì ở sân bay, trên người áo thun áo denim bình thường, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác đen dài. May là như thế, anh vẫn vô cùng chói mắt.

Fans giờ camera di động lên "Tách tách tách" chụp ảnh. Anh cũng không ngăn cản, chỉ là không thấy máy ảnh, có người mở đèn flash, anh không thích.

Đường Từ Thiển cúi đầu đi theo bên cạnh anh, giảm bớt sự tồn tại của bản thân, mặc dù biết điều này không cần thiết.

Nhưng mà, thật sự có người chú ý tới cô và có không ít người chú ý.

"Cuối cùng thấy được tiểu trợ lý của Cố Hoành!"

"Người thật nhỏ, ở bên cạnh Cố Hoành giống như một học sinh tiểu học."

"Thật dễ thương."

"Ừm, là kiểu người đáng yêu."

"Kiểu này an toàn chứ! Nếu như là một kiểu người xinh đẹp, tôi sẽ lo cô ấy và Cố Hoành có một chân(*)."

() Có một chân: đề cập đến một mối quan hệ không chính đáng giữa nam và nữ.*

Giọng cô gái hơi lớn, những lời này đều truyền vào lỗ tai Đường Từ Thiển. Cô bị nói là học sinh tiểu học rất bất mãn, còn lâu cô mới là học sinh tiểu học! Hơn nữa cô cũng không có rất lùn mà, 1m6 là chiều cao tiêu chuẩn ở miền Nam, được không?

Còn nữa, vì sao cảm thấy không phải kiểu người xinh đẹp thì không lo lắng có một chân với Cố Hoành?

Ba người đi nhanh đến lối ra thì bị người chặn lại, Cố Hoành dừng bước, tầm mắt lướt qua nhóm fans một cái, nói: "Mọi người có thể nhường đường một chút không?" Anh rất lịch sự, nói xong còn cười một cái.

Fans bị nụ cười của anh mê hoặc, trâm miệng một lời: "Có thể!"

Cố Hoành gật đầu mỉm cười: "Cảm ơn."

Sau đó, nhóm fans còn chen chúc 1 giây trước đã lập tức tách ra hai bên, nhường cho một con đường.

Cố Hoành nâng bước đi về phía trước, Lý Húc và Đường Từ Thiển theo sát phía sau.

Có fans lấy can đảm tiến về phía trước hỏi Cố Hoành, còn đưa ra thỉnh cầu chụp ảnh chung.

Cố Hoành nói: "Hôm nay nhiều người quá, không thỏa mãn được tất cả mọi người, cho nên sau này có cơ hội rồi hãy nói."

Fans vẫn có chút không cam lòng, Cố Hoành lại nói: "Hôm nay thời tiết hơi lạnh, mọi người về nhà sớm một chút."

Được Idol quan tâm, fans rất hưởng thụ, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc: "Bọn em biết rồi!"

Vừa vặn cũng đến đúng chỗ vệ sĩ, bọn họ tạo thành một vòng bảo vệ ngăn cách Cố Hoành và nhóm fan. Cố Hoành vẫy tay chào tạm biệt các fan.

Sau khi lên xe, Đường Từ Thiển mới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Đinh Văn đi theo xe tới, sau khi nhìn thấy cánh cửa xe vừa đóng lại thì Đường Từ Thiển dường như trút được gánh nặng, nhin không được trêu chọc cô, nói: "Fans rất kịch liệt?"

Đường Từ Thiển nặng nề gật đầu: "Vô cùng kịch liệt."

"Kịch liệt hơn nữa em cũng phải cố chịu."

Đường Từ Thiển thẳng sống lưng lên: "Em sẽ cố."

Đinh Văn vỗ vỗ bả vai cô: "Thả lỏng, em không chịu được cũng không sao, còn có Cố Hoành." Lúc nói lời này, chị ta nghiêng ngẫm nhìn Cố Hoành một cái.

Lúc trước Đường Từ Thiển không phát hiện, bây giờ mới biết Đinh Văn đang trêu chọc cô.

Haiz... Chị ta và Lý Húc đều biết Cố Hoành đối với cô... Có ý nghĩ không an phận, điều này thật sự rất ảnh hưởng công việc của cô.

Đây là một chiếc xe thương vụ(1) đắt tiền, không gian bên trong xe rất lớn, ghế da màu đen được đánh bóng.

Cố Hoành ngồi bên cạnh Đường Từ Thiển, anh dựa vào lưng ghế, sau đó cũng thuận tay kéo Đường Từ Thiển dựa ra phía sau.

Tinh thần cô căng thẳng lâu như vậy, cũng nên thả lỏng một chút.

"Quần áo chị chuẩn bị xong chưa?" Cố Hoành hỏi Đinh Văn.

Đinh Văn: "Đương nhiên chuẩn bị xong rồi, tôi làm việc, cậu yên tâm."

Cố Hoành không lên tiếng.

Đình Văn lại chuyển tầm mắt đến người Đường Từ Thiện, chị ta mỉm cười đánh giá cô một cái, sau đó cười nói: "Từ Thiện quả thật mượt mà một chút rồi."

Mượt mà cái gì, Đường Từ Thiện khóc không ra nước mắt, cô mập rõ ràng như vậy à? Mấy hôm nay, mỗi ngày cô đều muốn cân nặng vừa vặn, quả thật cô nặng hơn trước kia 2,5kg; (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). nhưng mà cô vẫn thuộc dáng người bình thường, thậm chí vẫn gầy hơn người bình thường.

Chỉ là trong mắt bọn họ, vì sao luôn nói cô thành cô bé mập mập?

"Chị đang khen em." Đình Văn nhìn ra sự thương cảm của Đường Từ Thiện: "Lúc trước em quá gầy, tôi còn sợ fans nói Cố Hoành ngược đãi tiểu trợ lý, không cho ăn cơm."

"Anh ấy đã nuôi em như heo!" Đường Từ Thiện phản bác, đều do Cố Hoành mới khiến cô mập lên.

"Ha ha ha..."

Mọi người đều bị lời nói này của cô chọc cười, Cố Hoành cũng cười.

"Xem ra sau này phải kêu em là Đường tiểu trư."

Đường Từ Thiện trừng to đôi mắt, cổ hất sức phản đối: "Không được!"

Lý Húc: "Đường tiểu trư thật dễ nghe."

Đường Từ Thiện lườm anh ta với ngọn lửa tức giận trong đôi mắt, cô cảnh cáo nói: "Tôi sẽ trở mặt."

Lý Húc lập tức im miệng.

Cố Hoành vẫn đang cười. Cô lườm tới anh.

Cố Hoành xoa xoa tóc cô: "Được, không kêu."

Vậy thì tốt, lửa giận của Đường Từ Thiện lắng xuống.

Đình Văn vẫn cứ cười, nhìn thấy tất cả: "Xem ra trong khoảng thời gian này các người sống chung rất tốt nha."

Đường Từ Thiện chột dạ.

Xe chạy về phía khách sạn, hơn 1 tiếng sau, cuối cùng cũng đến.

Bên ngoài khách sạn có phóng viên và fans canh chừng, ngay cả tầng hầm bãi đỗ xe cũng có, cũng may khách sạn lớn vệ sĩ làm việc tốt, bọn họ thuận lợi lên lầu vào phòng.

Bây giờ hơn 4:00 chiều, 8:00 tối hoạt động từ thiện chính thức bắt đầu, còn có thể nghỉ ngơi 2 tiếng.

Hôm nay Đường Từ Thiện dậy sớm, vẫn luôn ở trên đường, ở trên máy bay cũng không có nghỉ ngơi, bây giờ hơi mệt mỏi.

"Phòng tôi ở cách vách hả?" Đường Từ Thiện hỏi, cô muốn đi ngủ một lát.

"Đúng vậy." Đình Văn trả lời, là chị ta đặt khách sạn.

"Tôi đi nghỉ ngơi một lát."

"Không có thời gian cho em nghỉ ngơi."

"Hả?" Đường Từ Thiện kinh ngạc: "Không phải thời gian còn rất nhiều sao?"

"Nhưng mà em phải chọn quần áo, phải thay đồ trang điểm."

Đường Từ Thiện ngơ ngác chớp chớp mắt.

Đình Văn đi đến trước tủ quần áo của căn phòng lớn, mở tủ quần áo ra, một hàng váy áo của nữ hiện ra trước mắt cô.

"Tất cả đều mặc một lần, sau đó chọn một bộ."

"Đội đã..." Đường Từ Thiện sắp xếp lời nói một chút: "Tôi... Tại sao phải mặc những chiếc váy áo đó?" Trong tủ quần áo đều là lễ phục, dài có ngắn có, lộng lẫy tao nhã, hầu như đều có.

Đình Văn: "Cố Hoành không có bạn gái."

"Nhất định rất nhiều mình tinh muốn làm bạn gái anh ấy." Loại tiệc rượu này, sao tới phiên một trợ lý như cô tham gia, hơn nữa, không cần bạn gái cũng được mà.

"Nếu bạn gái của Cố Hoành là nữ mình tinh nào đó, vậy ngày mai tất cả tin tức đều là tai tiếng của cậu ấy."

Điểm này Đường Từ Thiện rất đồng ý: "Đình tỷ, chị tham gia cũng tốt hơn em tham gia á." Dù sao đi nữa, Đình Văn vẫn có địa vị trong giới giải trí.

Đình Văn lắc đầu: "Tôi lại không muốn đáng người này của tôi trở thành trò cười của người khác." Đình Văn sinh con xong, đáng người biến dạng, vẫn không khôi phục được. Đương nhiên, đây chỉ là viện cớ mà thôi.

Dù sao cuối cùng, Đường Từ Thiển hết sức ngủ gà ngủ gật vẫn bị đẩy đi thay quần áo.

Bộ thứ nhất, váy trắng dài lệch vai(2), rất giống tiên nữ.

Bộ thứ hai, váy hồng chữ A(3), rất thủy mị.

Bộ thứ ba, váy xanh lam cúp ngực(4), tạm được.

Bộ thứ tư, váy đen tầng ngắn(5), vừa dễ thương vừa mang theo một chút bí ẩn.

Bộ thứ năm, váy vàng nhạt Mullet(6) cá tính.

"Được rồi, không cần thử nữa." Cố Hoành nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đường Từ Thiển, đau lòng.

Đường Từ Thiển như trút được gánh nặng, lập tức đi thay quần áo của mình.

Sau khi đi ra, bất thành linh phát hiện trong phòng chỉ còn một mình Cố Hoành.

"Bọn họ đâu?"

"Về phòng nghỉ ngơi."

"Ồ, vậy tôi cũng đi nghỉ ngơi." Nói xong cô lập tức đi ra cửa, lúc lướt qua người Cố Hoành lại bị anh kéo về.

Kéo vào trong lòng anh.

(1) *Xe thương vụ:*

(2) *Váy trắng dài lệch vai:*

(3) *Váy hồng chữ A:*

(4) *Váy xanh lam cúp ngực:*

(5) *Váy đen tầng ngắn:*

(6) *Váy vàng nhạt Mullet:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tôi nào có kích động

"Làm gì thế? Anh buông tôi ra." Đường Từ Thiển khẽ vịn vịn giấy giữa thân mình. Anh đã rất nhiều ngày không ôm cô, đột nhiên lại cảm nhận được cái ôm của anh, tâm tình của cô nhìn không được kích động.

"Lúc này em thật đẹp." Cố Hoành không buông, lúc này thì anh đã luôn muốn ôm cô.

"Bây giờ tôi không đẹp sao?" Bình thường cô đều ăn mặc giản dị, áo thun, áo sơ mi, quần jean, quần short, cho dù mặc váy thì cũng là váy cotton. Trong thời gian làm việc sẽ không mặc váy hoa ngắn, bởi vì không tiện làm việc.

Như vậy thuộc kiểu người không biết ăn mặc, cho nên thế nào cũng không tính là đẹp. Đường Từ Thiển hỏi xong thì hối hận, đây không phải tự rước lấy nhục à?

"Dù sao, em ở trong mắt tôi đều đẹp." Cố Hoành trả lời như vậy.

Hay lắm, đây là uyển chuyển nói không đẹp.

Tự mình hiểu lấy là một chuyện, nhưng đi qua chứng thực của người khác, tâm tình khó tránh khỏi mất mát.

Cô đưa tay đẩy anh, không muốn anh ôm.

"Không vui?" Cố Hoành mỉm cười hỏi.

Vô nghĩa! Chắc chắn không vui rồi. Đường Từ Thiển mắng thầm trong lòng.

Cố Hoành buông tay ra, trước khi Đường Từ Thiển chạy đi, nâng mặt cô lên, để cô đối diện với mình.

"Lần đầu tiên tôi nói với một cô gái rằng cô ấy xinh đẹp, sau này cũng sẽ không nói với người khác." Ngay cả khi bọn họ còn nhỏ anh cũng không nói cô xinh đẹp, lúc ấy không cần anh phải nói, cô đã tự đại muốn chết, nếu như anh khen nữa, chỉ sợ muốn lên trời.

"Không tin."

"Có lẽ người xinh đẹp hơn em rất nhiều, nhưng vậy thì thế nào, trong mắt tôi không có bọn họ."

Cố anh để lại bắt đầu buồn nôn.

Nhưng mà cô rất không tự chủ tin tưởng, cũng không tức giận.

Cố Hoành cúi đầu, hôn lên trán cô một cái, sau đó ôm cô vào trong lòng lần nữa. Cô nhỏ nhắn ấm áp, lúc ôm, lại cảm thấy có cả thế giới.

"Tôi muốn đi ngủ một lát." Đường Từ Thiển dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, giọng nói dịu dàng, cô cũng luyến tiếc cái ôm của anh.

"Ngủ ở đây đi." Cố Hoành ôm bắt động.

Lời này dọa đến Đường Từ Thiển. "Không được, tôi muốn về phòng tôi ngủ."

Không biết vì sao cô cảm thấy Cố Hoành sẽ là mối nguy hiểm, phòng khách sạn, nam nữ độc thân, ngủ... Hơn nữa anh đối với cô...

Quá nguy hiểm!

Không phải cô không tin con người Cố Hoành, mà cô sợ chính mình không kiểm được làm ra chuyện vô lý tán tận lương tâm gì đó, hối hận không kịp. Dù sao Cố Hoành muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn đáng người có đáng người, muốn tài sản có tài sản, anh quá mê người.

Lý do an toàn, cô phải nhanh rời khỏi!

Nhìn thấy thần sắc hốt hoảng của cô, Cố Hoành cười: "Em kích động như vậy làm gì?"

"Tôi nào có kích động." Ánh mắt Đường Từ Thiển né tránh.

"Tôi đã chỉ có thể ngủ 40 phút, chút thời gian này em cho rằng tôi có thể làm gì?"

Nghe được lời này, đầu Đường Từ Thiển "Ầm" một tiếng, một sự nhiệt tình dâng lên, trong một khoảnh khắc, khuôn mặt nóng đến không ra dạng gì.

"Tôi sợ em ngủ rồi kêu không tỉnh, lát nữa có người tới trang điểm cho em." Cố Hoành giải thích.

"Vậy tôi cũng phải về ngủ, chung một phòng với anh ngủ không yên." Đường Từ Thiển không nhiều lời nữa, đẩy anh ra bước thật nhanh muốn đi ra ngoài.

Cố Hoành đi theo phía sau cô, lúc cô đang nghĩ vô số khả năng, ví dụ như Cố Hoành kéo cô trở về, ôm trở về, khiêng trở về các kiểu, thì Cố Hoành nói: "Em quên lấy thẻ phòng."

Đường Từ Thiển dừng một chút, sau đó xoay người xám xịt lại lấy thẻ phòng và hành lý.

Trở về phòng, Đường Từ Thiển chỉnh đồng hồ báo thức, nằm lên giường một chút đã ngủ mất.

Nửa giờ sau, đồng hồ báo thức đánh thức cô, cô gọi điện thoại cho Cố Hoành, nói với anh tắm rửa một cái, lập tức đi qua.

Chưa đến 10 phút, Đường Từ Thiển đã đến phòng Cố Hoành, Đinh Văn và Lý Húc, còn có hai chuyên viên trang điểm đều đang đợi cô.

Người trang điểm cho cô chính là Mike, một chuyên viên trang điểm nổi tiếng, bao nhiêu đại minh tinh muốn mời anh ta mà mời không được, tiền nhiều cũng không chắc mời được. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nghe nói anh Mike này rất có cá tính, rất nhiều lúc đều xem tâm tình làm việc.

Đinh Văn cầm chiếc váy xanh lam kia trong tay, kêu cô đi thay, lúc thay xong đi ra, phát hiện mọi người đều xếp thành một hàng chờ cô.

Mike khoanh tay trước ngực, Đường Từ Thiển đến gần, anh ta đột nhiên mở miệng: "Đứng lại!"

Đường Từ Thiện bị dọa nhảy dựng, ngơ ngác dừng bước.

Mike mỉm cười đôi môi, đi qua đi lại, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô.

Đường Từ Thiện da trắng, một chữ không cao, mặc váy này có vẻ cao một chút, màu xanh lam làm tôn màu da của cô lên. Thật ra cô vốn dĩ muốn mặc cái váy màu vàng kia, bởi vì không lộ thể này, bây giờ bà vai trống rỗng, cô cảm thấy không tự nhiên lắm.

Mike nhìn đi nhìn lại, gần 1 phút, sắc mặt Cố Hoàn không vui: "Nhìn đủ chưa."

"Ngực không đủ lớn." Mike tiếu nói.

Đường Từ Thiện lập tức khoanh hai tay trước ngực che chắn cánh xuân, khuôn mặt ửng đỏ, trừng mắt nhìn anh ta.

Mike liếc mắt: "Dùng ánh mắt sắc bén nhìn tôi, bây giờ tôi là dùng ánh mắt thưởng thức tác phẩm nghệ thuật để đánh giá. Tuy vóc dáng tiểu Từ Thiện của cậu lùn, trông như tuổi còn nhỏ chưa đủ đầy đặn, nhưng mà ngũ quan xinh đẹp, dáng người cân đối, chân cũng thẳng, dựa theo tỉ lệ cũng coi như dài, không tệ."

Lúc anh ta nói những lời này, Đường Từ Thiện đã chạy ra sau lưng Đinh Văn núp, cô có một loại cảm giác bị người ta nhìn sạch.

Đinh Văn trấn an cô: "Đừng sợ, anh ta không có hứng thú với phụ nữ."

Mike hào phóng nói: "Đúng vậy, cô không cần phải sợ tôi, người nên sợ tôi chính là Cố Hoàn." Nói xong, anh ta còn ném cho Cố Hoàn một ánh mắt quyến rũ.

Ánh mắt đó, vô cùng quyến rũ.

Đôi mắt của Cố Hoàn lạnh đến nỗi như muốn đông lạnh người ta. Mike yếu thế: "Ok! Tôi không đùa nữa, làm việc đi."

Trong phòng đã bày bàn trang điểm, Đường Từ Thiện ngồi xuống, Mike bắt đầu trang điểm cho cô.

"Trang điểm nhẹ là được." Khi Mike vừa mới bắt đầu động thủ, Cố Hoàn dặn dò.

Mike xụ mặt: "Kêu tôi trang điểm nhẹ không phải đại tài tiểu dụng(*) à?"

(*) Đại tài tiểu dụng: dùng người không đúng chỗ.

"Cô ấy cũng không phải đi catwalk, không cần khoa trương." Cố Hoàn nói xong, bổ sung: "Còn có, không phải tôi kêu anh tới."

Kêu Mike tới là Đinh Văn. Thật ra cũng không phải cố ý mời anh ta, chỉ là đúng lúc anh ta ở Thủ đô, lại đúng lúc gọi điện thoại hỏi Cố Hoàn có tới tham gia hoạt động từ thiện hay không, vì thế đã kêu anh ta tới. Xác thật hơi đại tài tiểu dụng.

Trang điểm nhẹ thì nhanh hơn, cộng thêm làm kiểu tóc, nửa tiếng là xong.

Bọn họ kêu Đường Từ Thiện đứng lên nhìn xem kết quả, Mike nhìn kỹ một phen, đi lên trước, nắm lấy váy Đường Từ Thiện kéo xuống.

Đường Từ Thiện hoảng sợ "Á" một tiếng, Cố Hoàn cách gần cô nhất, lập tức bước đến trước mặt cô, ôm lấy cô.

"Làm gì kích động như thế? Váy cô ấy mặc quá cao, toàn bộ ngực bao lại, như vậy không hợp." Những chiếc váy này đều là Mike mượn từ bọn họ, nên biết rõ tính chất của mỗi chiếc váy. Váy cúp ngực, đương nhiên ngực phải lộ ra, ngực nhỏ cũng có thể mặc đẹp.

"Vậy anh không thể nói trước một tiếng?" Cố Hoàn ẩn chứa sự tức giận, anh nghĩ Từ Thiện cũng bị dọa rồi.

Hai tay Cố Hoàn vòng qua eo cô, bảo vệ cô gái nhỏ trong lòng.

Đường Từ Thiện chưa hoàn hồn, nhưng cũng cảm thấy Cố Hoàn có thái độ không tốt với vị chuyên viên trang điểm nổi tiếng này, biết anh vì mình mới như vậy, vì thế âm thầm kéo góc áo của anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, sau đó thấy được một khe rãnh, lộ ra một nửa bộ ngực trắng nõn bởi vì ôm chặt mà bị đè ép, nhô lên.

Cố Hoàn nhất thời cảm thấy yết hầu căng ra, một luồng hơi nóng tán loạn trong người.

Anh chợt buông Đường Từ Thiện ra.

Động tác của anh hơi đột ngột, cũng may anh phản ứng nhanh, lập tức bình tĩnh nói: "Đổi bộ khác."

"Hả?"

"Tại sao?"

Mọi người đều rất không hiểu Cố Hoàn, Cố Hoàn không giải thích, rất kiên quyết cầm lấy chiếc váy màu vàng kia đưa cho Đường Từ Thiện.

Ở đây anh lớn nhất, mọi người chỉ có thể nghe theo.

"Còn bao lâu thì bắt đầu?" Đường Từ Thiện thay váy xong đi ra hỏi, mặc cái này còn tự nhiên hơn một chút, không sợ phơi sạch.

"Còn 2 3 tiếng lận, không vội." Mike thản nhiên nói, nhìn ánh mắt của Cố Hoàn tràn đầy ý cười: "Thế nào, tiểu Từ Thiện của anh đẹp chứ?"

Cố Hoành nhìn không được lại nhìn về phía Đường Từ Thiện, chỉ là, không trả lời Mike.

Đình Văn và Lý Húc đều đứng một bên không lên tiếng, tuy nhiên biểu cảm trên mặt đều là rất nghiến ngấm.

Cố Hoành và Đường Từ Thiện, thật rất ăn khớp nha.

"Đói bụng không?" Cố Hoành hỏi Đường Từ Thiện. Com trưa ăn ở trên máy bay, ngay cả com trên máy bay Đường Từ Thiện cũng thích, nên bọn họ cùng nhau ăn, cho tới bây giờ, chắc đói bụng rồi.

Không nói cô còn thấy ổn, vừa nói một cái cô đã cảm thấy trong bụng trống trơn. Nhưng mà trước khi cô gật đầu thì Mike lên tiếng: "Đói cũng không thể ăn cái gì. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy cô rất gầy cũng không có bụng mỡ gì, nhưng nếu bây giờ ăn gì đó thì bụng sẽ lộ ra."

"Ăn một chút không sao nhĩ?" Lý Húc cũng đói bụng, hơn nữa anh ta rất rõ Đường Từ Thiện, để cô đói, quả thực chính là sự ngược đãi tàn khốc nhất với cô.

"Có!" Mike kích động nói: "Ở trường hợp này, mọi người đều nhìn rõ mọi việc, các người cũng không muốn ngày mai trang đầu tin tức viết là "Bụng của bạn gái Cố Hoành hơi nhô ra" gì gì đó chứ?"

"Tôi không ăn gì hết!" Đường Từ Thiện kiên quyết nói. Cô còn lâu mới muốn trở thành nữ chính trong loại tin tức này.

Đường Từ Thiện không ăn, người khác thì có thể ăn, mấy người bọn họ đều nói đi ăn chút điểm tâm lấp bụng, hỏi Cố Hoành muốn đi không, Cố Hoành không chút nghĩ ngợi từ chối.

Tiểu Từ Thiện của anh không ăn, anh dĩ nhiên cũng vậy.

"Anh đi với bọn họ đi." Đường Từ Thiện nói với anh.

Cố Hoành nắm tay cô, dẫn cô đến sofa cùng nhau ngồi xuống, mở tivi giết thời gian với cô. Bây giờ cô đang làm tóc, không thể lên giường nằm.

"Muốn xem cái gì?" Cố Hoành cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh.

Đường Từ Thiện: "Xem hài."

Tivi đổi đến kênh tổng nghệ(*), đang dừng ở tiểu phẩm chọn lọc, Đường Từ Thiện lập tức nói: "Xem cái này đi."

(*) Tổng nghệ: là chương trình tạp kỹ (Chương trình có tổng hợp đủ mọi loại hình biểu diễn).

Cố Hoành để điều khiển từ xa xuống, đứng dậy cầm lấy một túi giấy lại.

Đồ vật trong túi giấy được lấy ra, Đường Từ Thiện kích động: "Sô-cô-la! Không được, tôi không thể ăn."

Cố Hoành cười một cái, lấy một cục xé giấy bạc màu vàng ra, sô-cô-la màu nâu đậm hấp dẫn lập tức hiện ra trước mắt.

Chỉ là đóng gói đã rất cao cấp, sô-cô-la trông mượt mà đậm đà, nhất định rất ngon.

Đường Từ Thiện nuốt một ít nước miếng tiết ra.

Cố Hoành đưa sô-cô-la đến bên miệng cô, nói: "Ăn đi, sô-cô-la nhiệt lượng cao, phân lượng thấp, bụng sẽ không nhô ra."

Đường Từ Thiện cảm thấy Cố Hoành nói rất có lý, nhưng mà, phải rụt rè.

"Hay là không ăn nhĩ."

"Thật sự không ăn?" Tay Cố Hoành đặt bên miệng cô, như tùy thời đều có thể rút lại.

Đường Từ Thiện rói rầm: "Thật sự có thể ăn hả?"

Cố Hoành nhìn cười, gật đầu: "Ăn đi, ngộ nhờ đói đến hôn mê, cũng sẽ lên trang đầu."

Có lý!

Ăn!

Kết quả, Đường Từ Thiện ăn 7 8 cục sô-cô-la, không đói bụng chút nào, còn rất thỏa mãn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, một cánh tay của Cố Hoành ôm lấy cô, mà cô thì lười biếng dựa vào vai anh.

Vai của anh rộng lớn ấm áp, trọng tâm của cô ở trên người anh, tư thế này, thật thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cậu ta thiếu đòn

Kể Hạo Nhiên từ dưới đất bò dậy, dùng ngón cái lau khô miệng một cái, sau đó nhìn thoáng qua vết máu trên ngón tay.

Tiếp theo trong chớp mắt, anh ta nắm chặt quả đấm, đôi mắt lộ ra hung quang(*), tiến lên một bước giơ quả đấm về phía Cố Hoành. Vẻ mặt của Cố Hoành lạnh lùng, không hề sợ hãi, lúc quả đấm của anh ta tới gần, Cố Hoành hơi nghiêng người, nhẹ nhàng tránh thoát sự công kích của Kể Hạo Nhiên.

(*) Hung quang: ánh sáng hung dữ.

Kể Hạo Nhiên dùng sức quá mạnh, quả đấm rơi xuống, người anh ta lao về phía trước, cứ như vậy chặt vật úp mặt nằm dưới đất.

Cảm giác say Đường Từ Thiên đã bị dọa tỉnh, lúc này không dám nhìn thẳng mà che đôi mắt lại, nhưng mà năm ngón tay của cô hở ra, nhìn thấy rõ ràng.

Lúc Đan Nỵ vẫn đang thét chói tai, đến khi Kể Hạo Nhiên té xuống lần thứ hai bỗng nhiên im bật, nhưng mà không còn kịp rồi, đã có rất nhiều người chạy tới, mắt thấy quá trình Kể Hạo Nhiên chặt vật té xuống.

Kể Hạo Nhiên té rất đau, ngẩng đầu lên thấy rất nhiều người đều đang nhìn mình, trong lòng cảm hận đồng thời đầu óc xoay chuyển rất nhanh. Ngay sau đó, anh ta trở mình nằm dưới đất, cong người ôm một chân, trong miệng phát ra âm thanh đau đớn.

Cái chân anh ta ôm chính là cái chân bị thương trước đó không lâu.

Đường Từ Thiên thấy thế, trong lòng lộ bộp một tiếng, nhìn về phía Cố Hoành.

Cố Hoành kéo cô về bên người, trấn an vỗ vỗ lưng cô, nhìn Kể Hạo Nhiên đang diễn kịch dưới đất một cái, nói: "Đừng diễn, kỹ thuật diễn xuất của cậu rất tệ, còn có, người bên cạnh tôi, tốt nhất cậu đừng trêu chọc."

Giọng nói của anh không nhẹ không nặng, nhưng những người chạy tới đều nghe thấy được. Bọn họ đột nhiên dừng bước chân lại, lờ mờ nhìn nhìn Kể Hạo Nhiên dưới đất, rồi lại nhìn Cố Hoành.

Có 5 6 người đến đây, phía sau lần lượt có mấy người đến cùng. Trong đó có minh tinh, có nhân viên công tác.

Có thể do lời nói ảnh hưởng rất lớn với mọi người, sau khi nghe Cố Hoành nói xong, bọn họ cũng cảm thấy quả thật Kể Hạo Nhiên hơi giả tạo.

"Chân tôi..." Kể Hạo Nhiên như không nghe thấy lời nói của Cố Hoành, đáng vẻ hoàn toàn bị đau đớn bao phủ.

Mặc kệ thế nào, Kể Hạo Nhiên trong giới giải trí vẫn rất có địa vị, phải có thái độ tốt với anh ta.

Trong lúc bọn họ định đi đỡ Kể Hạo Nhiên, Cố Hoành nói: "Tốt hơn mọi người vẫn là đừng động đến cậu ta trước, ngộ nhỡ cậu ta thật sự bị thương nặng, chuyển động lung tung sẽ tạo thành tổn thương lần thứ hai."

Vì thế, mọi người cũng đều rút tay về, đứng lên nhìn.

Kể Hạo Nhiên lớn như vậy, từ trước đến nay chưa từng chặt vật giống như bây giờ. Trong lòng anh ta vừa tức vừa hận, nhưng lúc này không thể biểu hiện ra ngoài.

Trong khi mọi người không biết nên làm cái gì, Cố Hoành tiến lên hai bước, ngồi xổm xuống bên cạnh Kể Hạo Nhiên.

Lúc Kể Hạo Nhiên thấy anh tới gần, tinh thần căng thẳng, trong mắt xuất hiện một tia hoảng sợ.

Cố Hoành đón nhận ánh mắt của anh ta, tiện thể chuyển tầm mắt qua đùi anh ta đang ôm. Sau đó, anh đưa tay ra.

"Anh muốn làm gì?" Kể Hạo Nhiên hoảng sợ hỏi, người nghiêng qua một bên, né tránh cái tay anh đưa ra, anh ta cũng không muốn trước mặt nhiều người như vậy bị đánh ra com lẩn nữa.

Cố Hoành không phản ứng anh ta, nắm chặt cá chân anh ta, kéo thẳng, rồi bóp bóp mấy chỗ khớp xương.

Kể Hạo Nhiên khăn trương đã quên mất mình đang diễn kịch, cho đến khi nghe thấy Cố Hoành nói: "Cậu ta không sao, đỡ cậu ta đứng lên đi." Nhưng mà không còn kịp rồi.

Kể Hạo Nhiên được mọi người đỡ dậy, chân anh ta vẫn cà nhấc, rồi khỏi với sự trợ giúp của người khác.

Còn Lục Đan Nỵ, cô ta cũng bị dọa không nhẹ, khí thế kiêu ngạo trước đó đã không còn sót lại chút nào, đi theo đám người rời khỏi.

Còn có một vài người chưa đi, đều ở đây hỏi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Đường Từ Thiên không dám mở miệng, trong thời điểm này, nói ra mỗi một chữ đều phải cẩn thận.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đinh Văn và Lý Húc rất nhanh chạy tới, nhìn thấy vết thương trên mặt Kể Hạo Nhiên, đã đoán được chuyện gì xảy ra. Bọn họ chắc chắn kinh ngạc, Cố Hoành cũng không phải là người không kiềm được sự tức giận, có thể chọc giận anh, hiển nhiên không phải chuyện nhỏ.

Cố Hoành: "Cậu ta thiếu đòn."

Anh không muốn nói, Đinh Văn và Lý Húc cũng không truy hỏi, dù sao anh nói thiếu đòn, thì chính là thật sự thiếu đòn.

Đường Từ Thiên hơi cúi đầu, có chút áy náy. Nếu cô không nói những lời đó trêu chọc Kể Hạo Nhiên, thì sẽ không phát sinh những chuyện này. Vừa rồi nhiều người nhìn thấy như vậy, chuyện này nhất định sẽ rất náo động, phiền phức lớn.

Đình Văn thờ dài một hơi, chống nạnh, đi qua đi lại vài bước: "Lát nữa tin tức sẽ bay đầy trời, thay vì ngồi chờ chết, không bằng chúng ta xuất kích trước đi."

Ba người đều nhìn về phía Đình Văn, Đường Từ Thiên không rõ từ "Xuất kích" trong miệng chị ta cụ thể là làm gì, trên mặt mờ mờ xem kỹ.

Cố Hoành và Lý Húc đều rất nhanh hiểu ra, cân nhắc một hồi, đồng ý với ý nghĩ của chị ta.

Đình Văn: "Tôi gọi điện thoại cho Lý tổng Truyền thông E."

Lý Húc: "Vậy tôi kêu bạn bè viết mấy bài."

Đường Từ Thiên: "Tôi..."

"Em ngoan ngoãn ở bên cạnh Cố Hoành là được." Đình Văn nhìn về phía cô cười cười trấn an. Chị ta đã hiểu biết một chút ngọn nguồn của Cố Hoành và cô, cũng biết có thể khiến cho Cố Hoành ở đây đánh người, nhất định là vì Đường Từ Thiên. Tuy nói bây giờ phiền phức quán thân, nhưng vậy thì thế nào, tình yêu chính là phải oanh oanh liệt liệt mà.

Lý Húc bước đến trước mặt Đường Từ Thiên, nhìn về phía cô hí hóp đôi mắt một chút, nói: "Cô trấn an cảm xúc của boss chúng ta cho tốt, những chuyện khác giao cho chúng tôi giải quyết." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nói đến đây, anh ta lui ra phía sau, hoạt động gân cốt, lấy đi động ra gọi điện thoại: "Rốt cuộc có cơ hội trở tài rồi!"

"Đoán chừng bây giờ bên ngoài phóng viên đã vây đây, có lẽ Kế Hạo Nhiên sẽ giả vờ đáng thương." Đường Từ Thiên dự cảm được: "Chúng ta có cần giả vờ một chút hay không?"

Cố Hoành: "Không cần."

Đình Văn đã gọi điện thoại qua bên kia, lời ít ý nhiều, rất nhanh thì nói xong.

Hiện tại quan trọng nhất chính là rời khỏi nơi này trước, bằng không phóng viên chỉ càng ngày càng nhiều.

Một nhóm bốn người cùng nhau trở lại phòng tiệc, bên trong đều đang bàn luận chuyện mới vừa xảy ra, khi nhìn thấy bọn họ, nháo nhào nhìn qua.

Kế Hạo Nhiên được đưa đến phòng khách của khách sạn nghỉ ngơi, trong tiệc rượu vốn dĩ có rất nhiều người tổ chức mời phóng viên truyền thông đến, một ít đã đi theo Kế Hạo Nhiên, còn lại rất nhiều phóng viên đều đang chờ Cố Hoành. Vừa thấy người đến, bọn họ cũng không lo ngại người tổ chức sẽ bắt mất, mà cùng nhau xông tới phòng vấn Cố Hoành.

Cố Hoành dắt Đường Từ Thiên, Đình Văn và Lý Húc che ở trước mặt bọn họ ngăn chặn phóng viên và chu toàn bọn họ, trường hợp bây giờ không thích hợp nói chuyện này.

Cũng may phóng viên không nhiều lắm, vài phút sau bọn họ rời khỏi phòng tiệc.

Ở trên xe, ngoại trừ Cố Hoành, mọi người đều đang lướt tin tức. So với sự bình tĩnh ung dung của Đình Văn và Lý Húc, thì Đường Từ Thiên rõ ràng khẩn trương rất nhiều, chân mày vẫn luôn nhíu lại. Mặc kệ chuyện này nói thế nào, người ra tay chính là Cố Hoành, ở trong hoàn cảnh xấu nếu làm không tốt sẽ ảnh hưởng rất tệ.

Quả nhiên trên mạng đã có tin tức về chuyện này, có một số người nghiêng về Cố Hoành, cũng có một số người nghiêng về Kế Hạo Nhiên.

Sự việc thật đúng là rất khó giải quyết.

"Cố Hoành, không thể không nói, cậu là người giỏi nhất về việc bỗng nhiên nổi tiếng." Đình Văn cười giong nói. Cố Hoành diễn xuất bỗng nhiên nổi tiếng, ra mắt hơn 2 năm mà tin tức rất ít, chưa bao giờ là người gây chuyện, truyền thông muốn đào được tin tức cũng khó, nhưng hôm nay làm ra chuyện lớn như vậy.

Cố Hoành không lên tiếng, Đường Từ Thiên càng thêm áy náy, mím môi, nói: "Chuyện lần này đều vì tôi mà ra, tạo thành phiền phức lớn cho mọi người như vậy, xin..."

"Đừng lấy sai làm của người khác ôm vào người mình." Cố Hoành ngắt lời cô, thái độ nghiêm túc.

Đình Văn: "Em trước đừng xin lỗi, chị còn chưa biết chân tướng đó."

Lý Húc: "Tên Kế Hạo Nhiên kia vốn dĩ chính là trong ngoài bất đồng, chắc chắn anh ta đã bộc lộ bộ mặt thật xấu xí ra ngoài."

Đình Văn: "Về khách sạn rồi nói." Trên xe còn có tài xế, mặc dù Đình Văn quen biết, nhưng tốt hơn hết vẫn không nên nói trước.

Nửa giờ sau, trong phòng của khách sạn.

Đường Từ Thiên kể lại mọi chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, lúc nói đến Kế Hạo Nhiên mở miệng tổn thương người khác, cô dừng lại.

Đình Văn và Lý Húc đã đoán được, cảm xúc ần ần lúc này, bây giờ bùng nổ.

"Tên rác rưởi này! Nếu tôi ở đó thì sẽ cùng với Cố Hoành đánh anh ta, đánh thành đầu heo!" Lý Húc cực kỳ tức giận, chỉ có rác rưởi mới có thể dùng suy nghĩ dơ bẩn nghĩ về người khác.

Đình Văn cũng tức giận: "Không ngờ cậu ta là người như thế, trước kia nghe người khác nói nhân phẩm của cậu ta không tốt, tôi chỉ cho là một chút thủ đoạn tầm thường vì nổi tiếng mà chơi nhau, không ngờ bị ồ ỉ đến vậy."

"Lúc đó tôi cũng không nên khiêu khích anh ta mới phải." Lúc đó cô chợt nổi giận lên, kích động một cái thì...

"Em không sai, loại người này chính là thiếu đồn, làm rõ ràng với cậu ta tốt hơn." Đinh Văn cười lạnh một tiếng: "Có một chuyện có lẽ Cố Hoàn không nói với em, chuyện Lăng du lịch chính là cậu ta tìm người đưa ra ánh sáng."

Chuyện này Đường Từ Thiên cũng đã từng nghi ngờ, nhưng mà sau khi nhìn thấy ảnh chụp ăn com ở căn hộ của anh ta đăng ra thì cô loại bỏ ý nghĩ này, không ngờ thật sự vẫn là Kế Hạo Nhiên.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Đinh Văn và Lý Húc càng thêm tích cực xử lý.

Đường Từ Thiên không biết nên làm gì, cô không có giao thiệp cũng chưa từng gặp chuyện lớn như vậy, thấy mọi người đều đang cố gắng giải quyết chuyện này, đột nhiên cô cảm thấy mình vô dụng, tâm trạng trùng xuống.

Vừa rồi điện thoại của Cố Hoàn cũng vang lên, anh xem hiển thị cuộc gọi, đáng vẻ không muốn nhận cho lắm. Đường Từ Thiên thì ngồi bên cạnh anh, trong chớp mắt nhìn thấy đó là số nước ngoài.

Anh vẫn là nhận điện thoại, người bên kia nói là tiếng Anh, đàn ông.

Cố Hoàn đơn giản đáp lại, nói chưa được bao lâu thì cúp điện thoại. Anh vừa định nói chuyện với Đường Từ Thiên, thì Nghiêm Thiên Lỗi cũng gọi tới.

Mọi người đều đang gọi điện thoại, Đường Từ Thiên vẫn luôn an tĩnh không nghĩ tới điện thoại của mình cũng vang lên.

Là Nhiệm Tĩnh gọi tới.

"Từ Thiên, Kế Hạo Nhiên làm gì khiến cho Cố Hoàn ra tay vậy? Là anh ta khi dễ cô sao?"

Đường Từ Thiên không biết nói với cô ta như thế nào, nói: "Không tính như vậy, anh ta nói xấu chúng tôi, chúng tôi nghe được, sau đó tôi uống chút rượu nên giằng co với anh ta..."

Nhiệm Tĩnh cười: "Hóa ra uống rượu xong cô sẽ biến thành tiểu ớt cay. Không tệ, sau này uống nhiều chút."

Đường Từ Thiên: "...Haiz." Bây giờ cô không có tâm trạng nói đùa.

Nhiệm Tĩnh hiểu rõ tâm trạng của cô, đứng đắn nói: "Cô đừng lo lắng, tuy chuyện này ảnh hưởng rất lớn, xảy ra trong trường hợp đó không tốt lắm, nhưng mà bọn người Cố Hoàn sẽ giải quyết nó. (Truyện chính chủ TieHiTieuHi). Tôi nói với cô, tên Kế Hạo Nhiên này là ác giả ác báo, lần này phiền phức của anh ta mới là lớn."

Đường Từ Thiên không được an ủi tới nơi, cô vẫn chưa an tâm.

Cố Hoàn kêu cô đi tắm, Đường Từ Thiên tắm rửa xong thì quay lại, cô luôn luôn chú ý tin tức trên mạng.

Bận rộn sắp 2 tiếng, đã qua nửa đêm, tác dụng chậm của rượu mà Đường Từ Thiên uống dâng lên, bất tri bất giác dựa vào sofa ngủ.

Đinh Văn và Lý Húc rời khỏi phòng Cố Hoàn.

Cố Hoàn thấy Đường Từ Thiên ngủ không an ổn, đưa tay qua vỗ vỗ vai cô, sau đó cánh tay đã bị Đường Từ Thiên ôm lấy, đầu cọ lên phía trên.

Giống như được an ủi, thần sắc của cô giãn ra, hô hấp cũng nhẹ nhàng hơn khi nãy.

Cố Hoàn nhìn cô trong chốc lát, rồi bế cô lên giường.

Buổi sáng, Đường Từ Thiên bị đồng hồ báo thức đánh thức, tỉnh lại phát hiện mình ngủ ở trong phòng của Cố Hoàn.

Cô bỗng nhiên ngồi dậy, say rượu làm đầu đầu khiến cô hừ một tiếng, che đầu bị đau lại. Cô nhìn xung quanh phòng một vòng, không phát hiện bóng dáng của Cố Hoàn.

Đường Từ Thiên thờ phào nhẹ nhõm, nằm xuống giường một lần nữa, sau đó cảm lấy di động bắt đầu lướt tin tức.

Lúc này là 5:00 sáng, đồng hồ báo thức là chính ngày hôm qua, cô đã quên tắt.

Mặc dù thời gian còn sớm, nhưng trên mạng tin tức về ngày hôm qua đã che trời lấp đất. Các diễn đàn lớn, trang web tin tức, cùng với Weibo, đều đang náo nhiệt bàn luận chuyện này.

Ti suất lộ diện của Kế Hạo Nhiên vẫn luôn rất cao, thường xuyên lên hot search. Trình diễn sân bay, bảo vệ fans gì đó, đều là chuyện nhỏ, ngay cả lần trước gãy xương cũng không tính là chuyện lớn, nhưng cuối cùng đều làm giống như chuyện lớn thật sự. Mà lần này, chuyện đủ lớn.

Tuy rất nhiều người cảm thông Kế Hạo Nhiên bị đánh, nhưng cũng có rất nhiều người bày tỏ anh ta quá cùi bắp, cả ngày lên Weibo khoe ảnh tập thể hình khoe cơ bắp, hóa ra chỉ là cái gối hoa, một hiệp Cố Hoàn đã KO(*) anh ta.

(*) KO: hạ gục.

Ngược lại, rất nhiều người nói Cố Hoàn rất đàn ông, giống như trong phim điện ảnh, siêu đẹp trai. Người đánh giá như vậy, phái nữ rất nhiều, phái nam còn nhiều hơn.

Cũng có người nói Cố Hoàn đã mạn, đều nói quân tử động khẩu không động thủ(*) sao, cho dù thế nào cũng không nên đánh người. Có người phản bác nói chắc là Kế Hạo Nhiên nói gì đó quá phẫn, vì thế có người suy đoán rốt cuộc Kế Hạo Nhiên làm cái gì? Đề tài này trở thành đề tài hot nhất Weibo, mọi người đều đưa ra đủ loại suy đoán.

(*) Quân tử động khẩu không động thủ: nghĩa là bậc chính nhân quân tử chỉ dùng lý lẽ để phân cao thấp, chứ không động tay động chân.

Còn có một vài tin tức nói Cố Hoành đùa giỡn tên tuổi lớn, ý vào bản thân từng được giải thưởng quốc tế lớn nên không coi ai ra gì.

Rất nhiều rất nhiều, nhiều cách nói xôn xao, chẳng qua so với tình huống Đường Từ Thiển dự đoán tốt hơn một chút, ít nhất đa số vẫn đứng về phía Cố Hoành.

Tất ứng dụng này đi, Đường Từ Thiển đặt điện thoại di động qua bên gối, nghĩ nghĩ, cô lại cầm lên, gửi một tin nhắn cho Cố Hoành.

[Chào buổi sáng, Cố tiên sinh.]

Gửi tin nhắn này cũng không hy vọng Cố Hoành sẽ lập tức xem, đâu sao thời gian còn sớm, lại không có làm việc, chắc anh chưa thức dậy. Đường Từ Thiển cũng không biết vì sao mình muốn gửi tin nhắn, dù sao gửi xong cô đã thỏa mãn, ôm chăn lăn một vòng, nhắm mắt lại định ngủ thêm chút lát. Không ngờ di động vang lên âm báo tin nhắn.

[Chào buổi sáng, tiểu ma men.]

Tiểu ma men! Ma men!

Đường Từ Thiển bị dọa tới tình táo, đang nhớ lại, chẳng lẽ tối qua mình làm chuyện gì không thể tưởng tượng.

Cô không nghĩ ra được, dứt khoát gọi điện thoại cho Cố Hoành.

"Chào buổi sáng, Đường Từ Thiển." Giọng nói của Cố Hoành mang theo âm thanh khàn khàn mới tỉnh dậy.

Sao không kêu tiểu ma men?

"Chào buổi sáng." Đường Từ Thiển vốn dĩ muốn thăm vấn, bỗng nhiên không có lá gan đó: "Sao tôi ở phòng ngủ của anh?"

Đinh Văn đặt phòng lớn cho Cố Hoành, ba phòng còn lại là phòng thương vụ bình thường, cấp bậc rất khác nhau.

"Em chiếm đoạt giường tôi." Trong lời nói của Cố Hoành mang theo ý cười.

Mặt Đường Từ Thiển ửng hồng lên: "Không thể nào, tôi nhớ rõ tối qua tôi chưa từng lên giường anh... Khụ, ý là tôi không đi đến chỗ đó." Thật ra, cô cũng không chắc chắn cho lắm, chỉ nhớ rõ mọi người đều đang bận, cô cũng luôn xem này kia trên mạng, sau đó lại cảm thấy đầu rất nặng, vì thế muốn chợp mắt nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó đoán chừng đã ngủ mất. Nhưng mà lúc ấy ở trên sofa, căn bản không đi lên giường ngủ. Chỉ là, có thể mơ mơ màng màng trèo lên cũng không chắc.

Cố Hoành không chọc cô nữa: "Tôi bế em qua, sau đó đành phải đổi phòng với em."

Quả nhiên là như vậy.

"Đầu đau hả?" Cố Hoành quan tâm hỏi.

"Một chút."

"Dậy uống chút sữa chua rồi ngủ thêm một lát."

"Được." Đường Từ Thiển nhẹ giọng đáp, giọng nói của Cố Hoành rất ôn nhu rất gọi cảm, cảm giác được anh quan tâm, thật tốt. Bây giờ, cô không muốn nói chuyện tin tức nào với anh cả.

Đường Từ Thiển rời giường rửa mặt, đi lấy sữa chua uống, sau đó thì không buồn ngủ nữa.

Cô ngồi trên sofa, mở laptop ra, tìm kiếm tin tức về Cố Hoành.

Editor:

Chương sau: Kỹ thuật phần mềm

Chương này edit mòn mỏi, gần 3k5 chữ...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kỹ thuật phần mềm

Sau đó, cô phát hiện một video hot trên Weibo, nội dung là: [Ảnh đế nào đó tư chất thấp kém, một lời không hợp thì vung tay đánh đập. Nam minh tinh đang ăn khách nào đó vừa xuất viện không lâu, thân thể mắc bệnh bị đánh gục xuống đất.]

Đường Từ Thiện nhấn mở ra xem, video là máy giám sát của khách sạn, hình ảnh từ lúc Cố Hoành và Đường Từ Thiện đi đến bên cạnh Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny, sau đó dừng lại bắt đầu nói chuyện với bọn họ, chỉ trong chốc lát Cố Hoành đã đánh ngừoi. Video không có thanh âm, cũng có thể thấy được Kế Hạo Nhiên không có ý định động thủ, tuy hình ảnh video không phải rất rõ, nhưng có thể nhìn thấy mặt Kế Hạo Nhiên nở nụ cười, ngược lại vẻ mặt của Cố Hoành và Đường Từ Thiện đều rất lạnh lùng.

Bọn họ có thể không lạnh sao? Đều nghe thấy Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny nói những người ghê tởm đó.

Weibo này là được đăng lên 10 phút trước, vào thời gian này hầu hết mọi người đều đang trong giấc mơ, mà lượng chuyển tiếp đã trên 10 ngàn lượt, hơn nữa rất nhiều tài khoản marketing đều đang chuyển tiếp trước.

Nhìn một cái là biết có đội ngũ điều hành.

Đường Từ Thiện lập tức gọi điện thoại cho Đinh Văn, điện thoại vang lên vài tiếng, cuối cùng được kết nối: "Đinh tỷ, có người đăng video giám sát lên Weibo, lượng chuyển tiếp đã hơn 10 ngàn."

3:00 sáng Đinh Văn mới ngủ, mặc dù rất buồn ngủ, nhưng nghe được lời nói của Đường Từ Thiện, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất: "Chờ một chút chị đến phòng em, em gọi điện thoại cho Lý Húc, kêu cậu ấy đến đây."

Đường Từ Thiện làm theo.

Cô không ngờ Cố Hoành đến trước nhất.

"Anh thức dậy làm gì?" Cô cho rằng Cố Hoành đã ngủ tiếp rồi.

"Ngủ không được." Trước đó, sau khi cúp điện thoại xong, anh nhìn tin tức trên mạng một chút, biết rằng chắc cô cũng thấy được, vì thế rời giường lại đây.

Rất nhanh, trong phòng tập hợp đủ bốn người.

Về máy giám sát, đêm qua Đinh Văn đã kêu người tổ chức từ thiện liên lạc với khách sạn, bảo vệ máy giám sát thật kỹ, tạm thời đừng để rò rỉ ra ngoài.

Người tổ chức là một minh tinh kỳ cựu đã nghỉ hưu, có quan hệ vô cùng tốt với Đinh Văn, rất thương thức Cố Hoành. Hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, biết rõ ngọn nguồn ông ta đứng về phía Cố Hoành.

Bọn họ rất nhanh tra ra tình hình thực tế, video là nhân viên công tác của khách sạn được người ta mua chuộc với giá cao lấy đi phát tán.

Rất nhiều người sử dụng tài khoản marketing Weibo V(*) đều đang mang tiết tấu bôi xấu Cố Hoành, thế cục không mấy lạc quan.

(*) Weibo V: để tránh việc mạo danh và truyền thông sai lệch, Weibo xác minh nghiêm ngặt bất kỳ tài khoản nào được công chúng quan tâm. Tài khoản của người nổi tiếng được tặng huy hiệu chữ V màu cam, tài khoản của các tổ chức và công ty có huy hiệu chữ V màu xanh da trời.

"Nếu có âm thanh, mọi người đều sẽ biết ai đúng ai sai." Đường Từ Thiện nhìn chăm chăm hình ảnh máy giám sát, bình tĩnh nói.

Đinh Văn thờ dãi: "Nhưng mà chị đã biết rồi, máy giám sát của khách sạn này không có âm thanh, không có ghi âm."

Loại chuyện này, chỉ có dựa vào sự thật nói chuyện, giải thích cũng không chắc có tác dụng.

Sự việc rơi vào tắc nghẽn, tiếng nói không tốt trên mạng càng ngày càng nhiều, không khống chế được.

Bầu không khí trở nên trầm xuống.

Weibo của Đinh Văn có rất nhiều tin tức, các loại bình luận, tin nhắn riêng, nhưng chị ta không xem nó.

Đường Từ Thiện vẫn luôn cập nhật tin tức, muốn tìm một bước giải quyết đột phá.

Ông Trời không phụ người có lòng, lúc cô đang lướt đề tài này thì lướt đến một bài viết Weibo mới, biệt danh của Blogger rất dài... Tội có đoạn âm thanh rõ ràng của Cố Hoành đánh Kế Hạo Nhiên. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh ta nói, sau khi anh ta đăng đoạn âm thanh lên thì luôn bị xóa, ngay cả máy tính cũng nhiễm virus, còn bị điện thoại đe dọa nếu phát tán nữa sẽ giết anh ta. Sáng nay ra cửa, di động còn bị người ta cướp, nhất định không phải trùng hợp.

Blogger lại đăng một bài khác: [Kế Hạo Nhiên, anh không giết tôi thì chờ tôi giết anh đi. Máy tính tôi sẽ đem đi sửa, có bản lĩnh đến cướp nữa nè.]

Đầu tiên, Đường Từ Thiện gửi tin nhắn cho blogger, nhưng mà soạn chữ xong mới phát hiện, tài khoản này đã bị chặn.

Đường Từ Thiện nói việc này cho ba người còn lại, Cố Hoành: "Tìm được phương thức liên lạc của anh ta, kêu anh ta mang máy tính đến đây cho tôi."

Đinh Văn: "Tôi đã gọi điện thoại cho Sina kiểm tra, chỉ là không biết được không."

Đường Từ Thiện đột nhiên nghĩ đến: "Có thể anh ta từng gửi tin nhắn cho chúng ta không? Đinh tỷ, chị liên lạc Sina, chúng tôi mở tin nhắn xem một chút."

Trong lúc Đinh Văn liên lạc với Sina, Đường Từ Thiện tìm được một tin nhắn đoạn âm thanh mờ ảo của người sở hữu. Anh ta để lại một dãy số. Đường Từ Thiện lập tức add anh ta, đợi trong chốc lát, cuối cùng thông qua.

Bọn họ liên lạc một phen, xác định đúng là vị blogger đó. Tuy không chắc chắn rốt cuộc anh ta có hay không, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy muốn gặp mặt anh ta.

Nửa tiếng sau, Lý Húc xuống lầu đón người.

Khắp nơi bên ngoài khách sạn đều là phóng viên, bọn họ cũng nhận ra Lý Húc, Lý Húc thật vất vả và dẫn theo người thoát khỏi phóng viên, trở lại phòng.

Anh ta là nhân viên tạp vụ của khách sạn, họ Chu, 20 mấy tuổi. Đêm qua tạm thời làm xong, ở chỗ đó nghỉ ngơi một hồi, sau đó Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny đi qua. Bởi vì Chu tiên sinh ở phía sau cây cột, chỗ đó máy giám sát không thấy được, vừa vặn cũng ngăn cản tầm mắt của Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny, vì vậy bọn họ tưởng là không có ai, nên ở đó trò chuyện.

Chu tiên sinh nói, đầu tiên là bọn họ nói xấu Cố Hoành, còn nói chuyện bị thương lần trước không thể kéo Cố Hoành xuống ngựa, không cam lòng. Chu tiên sinh cảm thấy thật sự tuyệt vời, cho nên ghi âm lại. Anh ta nói anh ta không truy tính(*), cũng không phải rất đề ý giới giải trí, chỉ biết một số minh tinh tí suất lộ diện khá nhiều. Vừa vặn, tỉ suất lộ diện của Kế Hạo Nhiên rất cao, anh ta không muốn xem cũng đã từng xem rất nhiều tin tức về Kế Hạo Nhiên. Anh ta chịu ảnh hưởng bởi ngoại hình đẹp trai, được hoành nghênh, nhân phẩm tốt của Kế Hạo Nhiên. Nhưng sau khi nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, mới biết người này biết giả vờ.

(*) Truy tính: theo đuổi ngôi sao.

"Tối qua lúc anh đánh anh ta, tôi đều nghe thấy. Lúc đó tôi thật sự muốn vỗ tay cho anh." Chu tiên sinh kích động nói với Cố Hoành: "Vì điều này, tôi quyết định trở thành fans của anh."

Cũng chính bởi vì điều này, tối qua anh ta đăng đoạn âm thanh lên, để cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của Cố Hoành, chính là ngàn vạn lần không nghĩ tới, mới đăng không bao lâu, đã bị xóa mất, đăng liên tiếp vài lần đều bị xóa. Sau đó anh ta gửi tin nhắn cho Đinh Văn, muốn liên lạc với chị ta một chút, bàn bạc biện pháp xử lý. Rồi sau đó, màn hình máy tính của anh ta đen thui.

Sáng hôm sau, anh ta định ra tiệm net đăng thêm mấy bài, không ngờ mới vừa đi trên đường lớn chưa bao lâu, thì di động đã bị cướp.

Sau khi đến tiệm net, anh ta đăng ký tài khoản mới và đăng mấy bài đó lên Weibo.

Đoạn âm thanh đó chỉ có trong di động và máy tính nhiễm virus này, di động bị cướp, chỉ còn gửi hy vọng vào máy tính.

"Không biết có thể sửa được không, tìm một cao thủ máy tính đến sửa đi." Đường Từ Thiên hơi lo lắng.

Đinh Văn và Lý Húc lại không vội, thậm chí nở nụ cười.

Trong lúc Đường Từ Thiên không rõ nguyên do, bọn họ kêu Đường Từ Thiên nhìn Cố Hoành.

Cố Hoành đã mở máy tính của Chu tiên sinh ra.

"Em biết chuyên ngành của Cố Hoành là gì không?" Đinh Văn hỏi Đường Từ Thiên.

Đường Từ Thiên mờ mịt lắc đầu.

"Kỹ thuật phần mềm."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt: "Lợi hại như vậy."

"Em biết cậu ấy học trường nào không?"

Đường Từ Thiên lắc đầu lần nữa, tin tức về Cố Hoành luôn ít lại càng thêm ít. Khi trở thành trợ lý của anh, Đường Từ Thiên cũng chưa từng hỏi nhiều, bởi vì biết anh khiêm tốn.

Cố Hoành nhìn qua, Đinh Văn liền nói: "Hay là để sau này Cố Hoành tự nói với em đi, dù sao cũng là trường quốc tế nổi tiếng."

"Bị giới giải trí làm chậm trễ học bá(*)."

(*) Học bá: học hành chăm chỉ có điểm cao.

"Không chậm trễ, tôi đã tốt nghiệp."

Đường Từ Thiên: "Cũng đúng, tuổi anh đã không còn nhỏ."

Cấu hình của máy tính Chu tiên sinh thấp, phản ứng chậm. Cố Hoành quay đầu nhìn thoáng qua Đường Từ Thiên, người nói anh tuổi tác không còn nhỏ.

Đường Từ Thiên vô tội giải thích: "Ừm, Cố tiên sinh tuổi này là vừa vặn, trưởng thành mà không mất thanh xuân."

Mọi người đều cười, bầu không khí căng thẳng buông lỏng một chút.

Cố Hoành bắt đầu làm việc với máy tính, mười ngón nhanh chóng gõ lên bàn phím. Chỉ chốc lát sau, màn hình máy tính vốn một đồng mã lộn xộn, cuối cùng đã khôi phục lại giao diện Windows, anh tiếp tục thao tác.

Đại khái nửa tiếng sau, Cố Hoành khôi phục được đoạn âm thanh.

Kỹ thuật của đối phương cũng chỉ làm đen máy tính, không xóa được nội dung bên trong.

Bọn họ mở đoạn âm thanh ra.

"Lần trước ảnh chụp ở Lăng du lịch, anh nên tìm người đóng giả, làm ra một bức ảnh ướt át mới càng náo động hơn." Đây là giọng nói của Lục Đan Ny.

Kế Hạo Nhiên: "Vẫn là thủ đoạn của em cao minh, tôi còn chưa nghĩ ra."

"Cũng đừng nói như vậy, tôi lại không thích làm loại chuyện này, loại chuyện này luôn là sở trường của anh."

"Phải, em thanh cao, em chỉ thích ngư ông đắc lợi."

"Tôi là không có kỹ thuật diễn xuất tốt như anh, tôi sợ mình sẽ bị lộ."

"Thôi bỏ đi, kỹ thuật diễn xuất của em còn không tốt, em là tính tình không tốt."

"Không nói những chuyện này, anh làm nhiều như thế, hoàn toàn chính là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, anh cam tâm?"

"Đương nhiên không cam tâm."

"Tôi có một đề ý."

"Gi?"

"Không phải Cố Hoành đối với trợ lý của anh ta rất tốt sao? Anh bắt lấy điểm này, bôi bọn họ thành màu đen."

"Bôi như thế nào?"

"Thì nói anh ta dùng quy tắc ngầm với tiểu trợ lý đó."

"Đối với tiểu trợ lý đó, nhìn kỹ ngược lại có vài phần xinh xinh, không quá gầy, nói Cố Hoành dùng quy tắc ngầm với cô ta, chỉ sợ người khác không tin."

"Vậy anh bôi anh ta là một người lãng nhăng đi."

"Cái này không tệ, đã sớm không vừa mắt với bọn họ."

"Chẳng qua anh ta biết một chút võ công thôi mà..."

Phía sau chính là nội dung hôm đó Cố Hoành và Đường Từ Thiển nghe được, không ngờ trước đó bọn họ còn nói nhiều lời dè tiện hạ lưu vô si như vậy.

Đinh Văn và Lý Húc nghe xong đều rất tức giận, ngược lại Cố Hoành và Đường Từ Thiển ở hiện trường nghe thấy đã từng kích động, điều đó không bắt ngờ, nhưng mà, không tức là giả, rõ ràng muốn hãm hại người.

Chu tiên sinh nói: "Người này thật sự rất dè tiện, vừa nghĩ đến đáng vẽ ngày thường ở trước mặt công chúng Kế Hạo Nhiên biểu hiện ra ngoài rất thân thiện, thì tôi đã quyết định chắc chắn phải dè cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật xấu xa của anh ta."

"Đăng lên đi." Đinh Văn nói.

Cố Hoành trầm mặc, những lời si nhục Đường Từ Thiển, anh không muốn nghe, cũng không muốn truyền ra ngoài.

"Đăng đi." Đường Từ Thiển kiên quyết nói.

Cố Hoành ngẩng đầu nhìn cô, Đường Từ Thiển biết ý nghĩ của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp, anh đối với cô là thật lòng tốt: "Để mọi người thấy được bộ mặt thật của anh ta, tôi mới có thể hả giận, còn những lời khó nghe đó, cũng không phải sự thật, tôi không sao. Người khác nghe xong, cũng sẽ không cảm thấy con người của tôi xấu."

Đinh Văn gọi điện thoại cho truyền thông, trong lúc này, Đường Từ Thiển phát hiện có một bài viết đứng đầu Weibo.

Bài viết trên Weibo là Nhiễm Tĩnh đăng, cô ta đăng một bài mạnh mẽ lên án Kế Hạo Nhiên, nói Cố Hoành đánh anh ta, hoàn toàn là bởi vì cái miệng dè tiện của anh ta. Còn nói Kế Hạo Nhiên từ khi bắt đầu ra mắt vẫn luôn rất có tâm cơ, lại vô cùng biết diễn, thật ra đã làm rất nhiều chuyện dơ bẩn.

Ở trong mắt quần chúng, Nhiễm Tĩnh đều là tính tình thẳng thắn, mọi người cũng biết bối cảnh cường đại của cô ta, đóng phim chỉ là hứng thú cá nhân, không có dã tâm lớn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Người như vậy, sẽ không quá theo đuổi danh lợi, mọi người đối với lời nói của cô vẫn là nghiêng về tin tưởng.

Có điều, cô ta không có nêu ví dụ giải thích, điều này khiến cho mọi người tò mò, nhào nhào suy đoán, rốt cuộc Kế Hạo Nhiên làm cái gì. Vì thế, liên tục có rất nhiều tin hot, một số người nói Kế Hạo Nhiên có một chân với ai đó, nói anh ta một chân đạp mấy thuyền, còn có người nói anh ta vì lên cao, đã bôi xấu rất nhiều đối thủ cạnh tranh. Ngoài ra, cũng có rất nhiều người nói Kế Hạo Nhiên là người tốt bụng, đã từng quyên giúp cho học sinh nghèo khó, thường xuyên đi làm tình nguyện, hôm qua ở trong hoạt động từ thiện cũng quyên góp 100 vạn. Còn nói anh ta ra mắt cho tới nay đều thuận buồm xuôi gió, có người đồ kỵ có người bôi xấu là rất bình thường, kêu gọi mọi người đừng bị mắc lừa.

Mặc kệ nói như thế nào, Weibo của Nhiễm Tĩnh dẫn đến sự chú ý rộng rãi, quần chúng ăn dưa(*) đều chờ những minh tinh nổi tiếng này quăng "Chứng cứ" ra.

(*) Quần chúng ăn dưa: chỉ cư dân mạng thích hóng hớt, bàn luận chuyện của người khác và hay hùa theo đám đông.

Với sự mong chờ này, đoạn âm thanh được đăng lên. Âm thanh rất rõ ràng, mức độ nhận ra giọng nói của Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny rất cao.

Bây giờ, công chúng sôi trào.

Còn có tài khoản marketing nói đoạn âm thanh là giả, làm là được.

Nhưng mà rất nhanh thì có người ra và mặt, tìm rất nhiều âm thanh của Kế Hạo Nhiên ra so sánh. Giọng điệu, âm điệu, vô cùng rõ ràng chính là bản thân anh ta, nói làm giả, xin mời làm ra một cái xem xem. Hơn nữa đoạn âm thanh và hình dáng khuôn hình miệng trong video, hoàn toàn trùng khớp.

Bình luận của video bị phát tán rộng rãi trước đó tăng gấp đôi lần nữa, lần này đều đi mắng chửi Kế Hạo Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cố Hoành, anh nhẹ chút

Cố Hoành quyết định hôm nay trở về đoàn phim, kêu Lý Húc đặt vé.

Đình Văn vốn không yên tâm muốn theo bọn họ, nhưng bị Cố Hoành khuyên ngăn. Đình Văn là mẹ đơn thân, trong nhà còn có con trai cần phải chăm sóc.

Lúc rời khỏi khách sạn, phóng viên vẫn luôn ngồi canh lập tức xông tới. Đình Văn đáp lại hai câu thì không bày tỏ thái độ nữa, Cố Hoành cũng không nói gì.

Có một phóng viên hỏi: "Chuyện này tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy, xin hỏi nếu cho anh một cơ hội quay lại lần nữa, anh vẫn sẽ ra tay với Kế Hạo Nhiên sao?"

Cố Hoành dừng bước chân lại, nhìn về phía vị phóng viên đó, nói: "Sẽ!"

Các phóng viên còn muốn đặt câu hỏi, Cố Hoành đối với việc chặn đường của bọn họ, nói: "Xin mọi người nhường đường, chúng tôi không có nhiều thời gian."

Lộ trình của Cố Hoành phóng viên đã biết trước, biết anh phải chạy đến sân bay, bây giờ thời gian quả thật hơi vội. Biểu cảm lãnh khốc của Cố Hoành, luôn làm người ta kiêng dè.

Đi đến sân bay, lại có một đám phóng viên và fans vây kín, cũng may Cố Hoành có uy tín, anh lạnh giọng nói mấy câu thì mọi người cũng không nạt dầy mà tiếp tục dây dưa.

Tối qua mọi người đều ngủ không ngon, cuối cùng có thể ngủ ngon một giấc trên khoang hạng nhất của máy bay.

Sau khi trời tối mới trở lại đoàn phim, mọi người đều luôn lo lắng về vụ việc này, vẫn luôn chú ý chiều hướng. Thời gian bọn họ và Cố Hoành ở chung cũng không ngắn, anh là hạng người gì mọi người đều biết. Trong tin tức đánh người đầu tiên truyền ra, bọn họ đã tin chắc Kế Hạo Nhiên làm chuyện gì đó quá đáng. Buổi sáng nghe được đoạn âm thanh, biết tin tức ở Làng du lịch là Kế Hạo Nhiên làm ra, lại nghe được anh ta và Lục Đan Ny bày mưu hãm hại Cố Hoành và Đường Từ Thiên thì trong lòng bọn họ tức giận bất bình. Tuy bọn họ luôn cảm thấy Kế Hạo Nhiên bề ngoài hiền lành thật ra sao đốn giã như vậy, nhưng mà không ngờ lại là loại người này.

Bày tỏ cảm xúc phẫn uất, an ủi Đường Từ Thiên, thấy Cố Hoành không muốn nhiều lời chuyện này, nên bọn họ cũng không nói nhiều.

Những ngày kế tiếp, Cố Hoành toàn thân toàn tâm vui đầu vào công việc, độ hot tin tức trên mạng không giảm, rất nhiều người đều đang đào bới Cố Hoành và Kế Hạo Nhiên. Về Cố Hoành, đào tới đào lui cũng đào ra được thứ gì đó bùng nổ. Duy nhất tương đối có thể khiến cho khắp nơi chú ý, đó là thân phận học bá của Cố Hoành, anh tốt nghiệp Thạc sĩ Đại học Harvard, trước khi đóng phim đã có sự nghiệp của mình, chỉ là hình như bây giờ đều giao cho người góp vốn quản lý.

Về thân thể của anh, mọi người chỉ biết bên ngoài, bởi vì anh sinh sống ở nước ngoài, cho nên muốn hiểu rõ cụ thể cũng khó.

Còn Kế Hạo Nhiên, tin tức bùng nổ lớn có thể là nhiều.

Đào một cái mới biết được, anh ta cùng lúc quen ba người bạn gái, trong đó có một người vẫn là nữ minh tinh tiền tuyến, Phạm Ngự Thu. Còn có hai nữ minh tinh tuyến 3 tuyến 4 trẻ tuổi xinh đẹp, các cô đều những người trước đó không lâu tạo tiếng với Kế Hạo Nhiên, chẳng qua lúc đó hai bên đều phủ nhận.

Việc này bị đào ra là bởi vì nữ minh tinh A tự cho là thâm tình đứng ra vì Kế Hạo Nhiên nói chuyện, ở trên Weibo nói Kế Hạo Nhiên rất tận tâm, bọn họ ở bên nhau 1 năm, anh ta vẫn luôn là người đàn ông tốt ôn nhu săn sóc, nói anh ta nhân phẩm tốt, lòng tốt.

Lúc nữ minh tinh A đăng Weibo này, vừa vặn vài phút trước khi đoạn âm thanh đăng lên. Nhân khí của nữ minh tinh không cao, đầu tiên Weibo không có nhận sự chú ý rộng rãi, hơn nữa không lâu sau đoạn âm thanh phát ra, bởi vậy càng không có nhiều người chú ý cô ta lắm. Ngộ nhờ cô ta lảng xê chính mình thì sao? Ai rảnh theo cô ta.

Nhưng mà hai ngày nay, nữ minh tinh A nói có người tin nhắn mắng chửi cô ta, nói cô ta muốn nổi muốn đến điên rồi. Trong cơn tức giận, cô ta đã đăng ảnh chụp chung thân mật với Kế Hạo Nhiên, nội dung trò chuyện đen tối của WeChat lên.

Nữ minh tinh B bị chọc tức, nói cô ta mới là chánh cung, nói A là tiểu tam(*), cô ta đã sớm phát hiện Kế Hạo Nhiên không đúng, không ngờ tiểu tam là A.

(*) Tiểu tam người thứ ba.

Nữ minh tinh B cũng đăng nội dung cuộc trò chuyện lên, là Kế Hạo Nhiên nói nữ minh tinh A không xinh đẹp. Bây giờ, hai người phụ nữ bắt đầu bóc phốt nhau.

Trong lúc nữ minh tinh A và nữ minh tinh B âm ỉ đến xuất sắc ngoạn mục, thì lịch sử sống chung của nữ minh tinh tiền tuyến và Kế Hạo Nhiên bị đào ra, chứng cứ như núi. Khi đó, Kế Hạo Nhiên vẫn là một nhân vật nhỏ chưa có tên tuổi, cũng không có ngoại hình đẹp trai như bây giờ. Điều này cũng giải đáp câu đố lúc Kế Hạo Nhiên vừa mới bắt đầu nổi tiếng thì nguồn tài nguyên rất tốt, chỉ là sau khi nổi tiếng đã chia tay với nữ minh tinh tiền tuyến.

Sau đó, chuyện Kế Hạo Nhiên phẫu thuật thẩm mỹ cũng bị đào ra.

Còn chuyện Lục Đan Ny trong đoạn âm thanh, bọn họ không phải là bạn trai bạn gái, chỉ là bạn giường mà thôi.

Tóm lại, nhân khí của Kế Hạo Nhiên giảm mạnh, bây giờ vẫn luôn trốn tránh truyền thông.

Cố Hoành không có chú ý những chuyện này, Đường Từ Thiện thỉnh thoảng nhìn xem tin tức về Cố Hoành, còn Kế Hạo Nhiên, cô biết một chút, cô không xem kỹ, cũng không muốn xem.

Gần đây đoàn phim đi đến miền Bắc lấy cảnh, nơi này đã trở thành cánh đồng tuyết, bọn họ ở một trạch viện(*) cổ đại quay phim, trong một tháng.

(*) Trạch viện: nhà có sân.

Cuộc sống ở đoàn phim, giống như ngăn cách với đời. Chuyện xảy ra dẫn đến sự chú ý ở đêm tiệc từ thiện mấy hôm trước vẫn chưa biến mất, ảnh hưởng có tốt có xấu. Bởi vì chuyện đánh người, rất nhiều người vốn không biết công ích tổ chức từ thiện, thì bây giờ rất nhiều người đều đã biết rồi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tối hôm đó, Cố Hoành quyên góp 500 vạn. Hơn nữa, sự thật trong chuyện đánh người trôi qua trở về như cũ, nhân khí của anh càng cao hơn, rất nhiều fans quyên góp theo, lần này số tiền quyên góp phá vỡ kỷ lục trước đó.

Fans Cố Hoành hoàn toàn bị lời nói của anh làm mê đảo, nói anh rất đàn ông, động tác đánh người rất đẹp trai, lời nói rất khí phách, các cô cũng muốn trở thành người bên cạnh anh. Các cô lại hâm mộ Đường Từ Thiện lần nữa.

Bởi vì Kế Hạo Nhiên và Lục Đan Ny nói muốn hãm hại Cố Hoành và Đường Từ Thiện, fans Cố Hoành không có nghi ngờ giữa hai người bọn họ có vấn đề gì, hết lòng tin tưởng Đường Từ Thiện thật sự chỉ là trợ lý mà thôi.

Chuyện Cố Hoành đối xử tốt với trợ lý các fan đều biết, bây giờ có một nữ trợ lý nhỏ nhắn xinh xắn, một quý ông như anh, đối tốt với cô cũng là đương nhiên.

Đương nhiên cũng có người ảo tưởng về những câu chuyện, tiểu trợ lý và đại minh tinh, nhưng luôn có nhiều người đứng ra bác bỏ hơn.

Thấy nhiều người cho rằng hai người bọn họ trong sạch như vậy, lại nghĩ đến Cố Hoành thường xuyên nói lời ôn lạnh với mình, trong lòng Đường Từ Thiện ngü vị tạp trần(*).

(*) Ngü vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn.

Thật sự ngày nào đó fans biết được chân tướng sẽ hủy fan.

Nhưng mà, chân tướng là gì đây?

Mấy hôm nay Cố Hoành cũng không có nói chuyện tình cảm với cô, cô hơi cảm thấy nhẹ nhàng đồng thời không biết vì sao còn có một chút mất mát, luôn nhịn không được nghĩ ngợi: Có phải anh hối hận rồi không?

Cảm xúc bất an như vậy cũng không làm ảnh hưởng Đường Từ Thiện mãi. Đường Từ Thiện coi như lớn lên ở miền Nam, rất ít khi đến miền Bắc và cũng chưa từng nhìn thấy tuyết rơi nhiều, nơi này quá mới mẻ.

Mới tới mấy ngày, Đường Từ Thiện rất hưng phấn, đáp rất nhiều người tuyết. Cố Hoành kêu cô đừng chơi lâu quá, để tránh sinh bệnh do giá rét, vì thế cô liền bọc mình thành bánh chưng rồi đi chơi. Nhưng mà rất bị thảm, tay chân cô đều tổn thương do giá rét, vừa sưng vừa đau.

Hầu hết cảnh diễn của Cố Hoành vẫn là quay ở bên ngoài, Đường Từ Thiện đi theo chăm sóc, nhưng luôn bị Cố Hoành đuổi về phòng.

Mọi người cũng tìm rất nhiều thứ và cách trị liệu tổn thương do giá rét cho cô, nhưng mà hiệu quả không lớn.

Cố Hoành nghe nói cách hiệu quả là dùng củ cải đun nóng và chà lên chỗ bị thương, chỉ là quá trình khá đau đớn. Anh hỏi Đường Từ Thiện muốn thử xem không, mỗi tối Đường Từ Thiện đều ngủ không ngon, đặc biệt là chân, đắp kín trong chăn vừa đau vừa ngứa nên cô rất muốn giải thoát.

Cô gạt đầu, Cố Hoành và Lý Húc lập tức chuẩn bị làm cho cô.

Hiện tại mỗi tối cô đều sẽ dùng nước gừng ngâm chân. Tối nay, trong lúc cô ngâm chân, Cố Hoành lấy củ cải chà lên chỗ bị thương cho cô, củ cải đun rất nóng vốn dĩ chà qua lại ở chỗ bị đau, thì Đường Từ Thiện bắt đầu còn cắn răng chịu đựng, chịu không được bao lâu, cô chịu không nổi kêu đau.

"Từ Thiện, cố nhịn một chút." Lý Húc ở bên cạnh cổ vũ cô.

Đường Từ Thiện mặt đầy đau khổ: "Đau quá! Cố Hoành, anh nhẹ chút."

Cố Hoành: "Đau dài không bằng đau ngắn, nhịn một chút."

Đường Từ Thiện tiếp tục nhịn, sau khi chà xong tay, thì đến chân.

Cố Hoành dùng sức chà, Đường Từ Thiện đau đến gào khóc, Cố Hoành bắt lấy chân cô không nương tay chút nào, Lý Húc ở bên cạnh không dám nhìn thẳng.

Một lát sau, Cố Hoành không nghe thấy Đường Từ Thiện kêu lên đau đớn, vì thế ngẩng đầu lên nhìn cô, lúc này mới bất ngờ phát hiện hai hàng nước mắt trên mặt cô chảy xuống.

Cố Hoành lập tức đau lòng, đột nhiên sinh ra áy náy, nhất thời không biết nên làm cái gì mới đúng.

"Em... Đừng khóc."

Đường Từ Thiện giơ tay lau nước mắt một cái, hít hít mũi, nói: "Tôi không khóc."

Lý Húc bên cạnh ho nhẹ một tiếng, nhịn cười, nói: "Ừ, cô chỉ là gió cát bay vào mắt."

"Trong phòng không có gió cát." Đường Từ Thiện trừng mắt với Lý Húc một cái, rõ ràng đang cười nhạo mình: "Tôi chỉ là bởi vì đau đớn kích thích thần kinh, là phản ứng

sinh lý."

"Vậy còn không phải là khóc sao?" Lý Húc nhỏ giọng lầm bầm

Đường Từ Thiên tích cực nói: "Khóc là một loại cảm xúc."

Cố Hoàn cười: "Không phải khóc thì không cần an ủi, sô-cô-la của tôi..." Anh lấy sô-cô-la từ trong túi áo ra.

Đường Từ Thiên nhìn thấy giấy gói thì biết đây là sô-cô-la mà cô thích nhất, trước mắt sáng ngời: "Tôi cần an ủi."

Lý Húc: "... " Đường Từ Thiên, khí phách của cô đâu?

Tài khoản Weibo của Đường Từ Thiên bị fans Cố Hoàn nhận ra, fans vẫn luôn không có nơi nào bày tỏ tình yêu nên chạy đến chỗ Đường Từ Thiên để cô thay mặt truyền đạt. Mấy ngày nay, cô cũng không dám mở Weibo ra, tin tức ở đây quá nhiều.

Còn hơn 10 ngày là đến sinh nhật Cố Hoàn, các fan cũng chuẩn bị rất nhiều quà tặng, đều muốn nhờ Đường Từ Thiên chuyển dùm.

Đường Từ Thiên áp lực rất lớn.

Cố Hoàn biết, tự mình xin một tài khoản Weibo.

Sau khi Đinh Văn biết được, hết sức thương cảm, nói: "Tôi khuyên cậu nhiều lần như vậy cậu cũng không đồng ý, bây giờ vì Đường Từ Thiên mà chủ động xin một cái."

Cố Hoàn: "Weibo của tôi, chị xử lý."

"Tôi từ chối. Weibo của tôi đều là vì cậu phục vụ, xử lý đã rất mệt rồi. Hay là cậu kêu Đường Từ Thiên hoặc Lý Húc xử lý đi."

"Hai người bọn họ không đủ chứng chạc, tôi sợ bọn họ đăng lung tung."

"Phụt!" Đinh Văn cười: "Điều này thật sự có khả năng. Được rồi, nếu như bọn họ đăng lung tung phá hư hình tượng của cậu, đến lúc đó tôi vẫn phải đến xử lý."

Cố Hoàn nói: "Weibo của tôi chỉ đăng một ít vấn đề liên quan với công việc là được, vấn đề cá nhân thì không cần nói."

"Biết rồi, biết rồi! Cậu muốn đăng tải những vấn đề đó tôi cũng muốn phản đối."

Rất nhanh, các fan dưới Weibo Đường Từ Thiên di chuyển đến Weibo Cố Hoàn, cuối cùng cô có thể an tĩnh lướt Weibo.

Hôm sinh nhật Cố Hoàn, bởi vì quay phim vô cùng thuận lợi nên tâm trạng của Ngô đạo tốt, tuyệt bút vung lên, tuyên bố nghỉ nửa ngày, buổi tối tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Cố Hoàn ở nhà hàng trong thành phố, sáng hôm sau cũng được nghỉ, để buổi tối mọi người thỏa sức vui chơi.

Phòng ăn trên lầu ba của nhà hàng được bao hết, nhân viên làm việc của tiệm sắp xếp hết sức tỉ mỉ, nghe nói người phụ trách là fans đáng tin của Cố Hoàn.

Đồ ăn theo kiểu tự chọn, thành viên đoàn phim cả ngày ở bên nhau, quan hệ rất tốt, bởi vậy đều chơi thật vui vẻ, ăn uống càng vui vẻ.

Đường Từ Thiên ăn rất nhiều đồ ăn mà cô vẫn bỏ lỡ, ngoại trừ rượu Cocktail.

Từ lần trước, sau khi uống rượu lá gan lớn lên, đã xảy ra chuyện lớn, nên lần này cô cố gắng kiềm chế bản thân, chống lại sự mê hoặc của rượu ngon.

Tuy cô không uống, nhưng ánh mắt luôn cảm lòng không đành liếc nhìn về phía ly rượu Cocktail có giá trị nhan sắc cao và trông rất ngon kia, sau đó, uống một hớp nước trái cây trong tay.

"Muốn uống thì uống đi." Cố Hoàn bưng lên một ly rượu Cocktail, đưa cho Đường Từ Thiên.

Đường Từ Thiên lắc đầu: "Nước trái cây uống cũng ngon."

Lời này vừa nghe đã biết nghĩ một đằng nói một nẻo. Cố Hoàn cười: "Hôm nay không có người đáng ghét, chuyện lần trước sẽ không xảy ra, uống đi."

"Thật sự có thể uống?" Cô dao động.

Cố Hoàn gật đầu.

Đường Từ Thiên tiếp nhận ly rượu: "Nếu tôi uống say thì làm sao?"

"Đây là mức độ thấp nhất."

"Mức độ thấp có thể uống mấy ly?"

Cố Hoàn buồn cười: "Em muốn uống bao nhiêu cũng được, uống say tôi bế em về."

"Vậy tôi vẫn nên uống ít một chút thôi." Đường Từ Thiên ngửa đầu uống một hớp rượu, chất lỏng thuận theo chảy vào cổ họng, kích thích vị giác, mùi rượu xông lên, tiếp theo là một hương vị ngọt ngào, cảm giác thật tuyệt.

Nhìn biểu cảm thỏa mãn của cô, trong lòng Cố Hoàn không biết làm sao, tiểu tham ăn muốn biến thành tiểu ma men.

Lúc trước Đường Từ Thiển rất ít uống rượu, cùng lắm uống chút bia, cô một mình ở bên ngoài dốc sức làm việc, ngộ nhờ uống say sẽ không an toàn, nếu xảy ra chuyện gì, mẹ làm thế nào?

Trên thực tế, cô cũng không có cơ hội uống rượu Cocktail, tự mình kiếm tiền rất tiết kiệm, đi ra ngoài tham gia hoạt động tiệc rượu với mình tính, có rượu Cocktail cô cũng chỉ có thể nhìn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lần trước đi ra ngoài với Cố Hoành, vốn chỉ là muốn ném thư, nhưng phát hiện không mạnh lắm, cô cho rằng uống hai ba ly không sao. Còn có chính là, có thể do đi theo Cố Hoành, cô khá yên tâm.

Một đám người sau khi ăn xong còn muốn đi tầng 2, lầu trên của nhà hàng là KTV(*), dưới sự kêu gọi của mọi người, Cố Hoành đặt một phòng lớn, còn đặt phòng trọ.

(*) KTV: Karaoke.

Kế hoạch ban đầu là buổi tối trở về đoàn phim nghỉ ngơi, nhưng mà đa số mọi người đều uống rượu, chơi rất high, công thêm ca hát, không biết sẽ chơi đến mấy giờ. Vì vậy, ngoại trừ những người không ca hát trực tiếp trở về đoàn phim thì còn có 10 mấy người ở lại.

Đường Từ Thiển cũng rất phấn khích, trong khoảng thời gian này đều đang quay phim ở một nơi cách xa thành phố, rất ít có cơ hội vui chơi với mọi người như vậy.

Cô ở đoàn phim vẫn luôn được hoan nghênh, trong phòng, mọi người đều kéo cô chơi trò chơi.

Chơi trò chơi đương nhiên phải có tiền đặt cược, thua thì uống rượu.

Đường Từ Thiển rất biết chơi, bắt đầu chơi luôn thắng, cô đặc ý muốn chết, xoay người hỏi Cố Hoành ngồi bên cạnh: "Tôi lợi hại không?"

Cố Hoành: "Lợi hại."

Cô cười lúm đồng tiền như hoa: "Trợ lý của anh tất nhiên lợi hại."

Lý Húc ở đối diện thua nát bét, mặt mày đau khổ, nói với Cố Hoành: "Thật ra trợ lý của anh ấy cũng không lợi hại lắm."

Kỳ thật Đường Từ Thiển cũng không có lợi hại như thế, mọi người đều lặng lẽ nhường cô. Dù sao Cố Hoành ở bên cạnh nhìn, nếu khi dễ cô, chẳng phải đắc tội anh ư?

Không thể khi dễ Đường Từ Thiển, Lý Húc vẫn là có thể khi dễ một chút, bởi vậy mọi người đều không khách sáo.

Đối mặt với khuôn mặt sầu khổ của Lý Húc, trong lòng Cố Hoành không hề gọn sóng, anh vỗ vỗ vai Đường Từ Thiển: "Từ Thiển lợi hại là đủ rồi."

Trong phòng âm áp, nhưng trong lòng Lý Húc bị thương một trận.

Di động Cố Hoành đột nhiên vang lên, trong phòng quá ồn, anh cầm di động đi ra ngoài nghe.

Điện thoại là nước ngoài gọi tới, liên quan đến chuyện công ty. Mặc dù anh đã giao quyền kinh doanh cho nhóm bạn hợp tác, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện phải liên lạc giải quyết.

Cuộc điện thoại này nói hơn 20 phút, chờ lúc anh nói xong quay lại phòng thì Đường Từ Thiển đã không còn tỉnh táo như vừa rồi nữa, khuôn mặt đã nhuộm đỏ, rõ ràng là say.

"Cố Hoành, anh đến rồi, anh không ở bên cạnh tôi thua rất thảm." Đường Từ Thiển giống như nhìn thấy cứu tinh, bắt lấy tay của Cố Hoành, ánh mắt sáng rực nhìn anh.

"Cô ấy uống bao nhiêu?" Cố Hoành trầm giọng hỏi.

Mấy người hàm hồ trả lời: "Chắc khoảng 5 6 ly. Không phải chúng tôi không nhường cô ấy, là bài của cô ấy quá xấu thôi."

Trước đó có Cố Hoành ở đây, thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở cô một chút, cộng thêm mấy người khác nhường, cô dĩ nhiên thắng. Nhưng lúc Cố Hoành không ở đây, hơn nữa bài cô xấu nên thua rất thảm.

Cố Hoành thờ dài: "Tôi đưa cô ấy đến phòng trọ, mọi người tiếp tục chơi đi."

Lý Húc cũng uống không ít, đầu óc mơ màng, anh ta muốn đứng dậy thì bị người bên cạnh kéo xuống.

"Được được, vất vả Cố tiên sinh."

Lý Húc: "Hay là tôi tiễn Từ Thiển nhé."

"Cậu uống rượu, vừa rồi là cậu uống, đừng hòng chạy trốn."

"Ừm..." Lý Húc bị mấy người chuốc rượu.

Đường Từ Thiển: "Tôi còn muốn chơi..."

Cố Hoành: "Người uống say không được chơi."

Đường Từ Thiển: "Tôi không có say, tôi còn muốn chơi." Cô giãy giụa, không cho Cố Hoành kéo cô đi.

Nhiều người ở đây như thế, Cố Hoành không muốn mạnh bạo, đành phải dỗ cô: "Tôi dẫn em đi chơi cái khác."

"Chơi cái gì?"

"Em đi thì biết."

"Được! Vậy chúng ta đi nhanh đi."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chúng ta hẹn hò đi!

Cố Hoành dẫn Đường Từ Thiển vào phòng trọ của nhà hàng, đặt cô nửa say nửa tỉnh ngồi xuống sô pha.

"Sao anh dẫn tôi về phòng?"

"Em tắm rửa trước, trên người đều là mùi rượu." Cố Hoành vào phòng tắm mở nước, sau đó mở vali hành lý ra lấy quần áo cho cô. Bọn họ ra ngoài đều sẽ chuẩn bị sẵn quần áo, trước đó sau khi đặt phòng xong thì Lý Húc xách vali quần áo lên.

Vali là Đường Từ Thiển chuẩn bị, bên trong có đồ tắm, nội y và đồ ngủ của cô. Cố Hoành không nhìn lâu hai cái nội y ren màu hồng kia, chỉ cầm lấy đưa cho Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển nhận lấy, khó hiểu hỏi: "Vì sao phải mặc đồ ngủ?"

"Bởi vì lát nữa phải đi ngủ."

"Không phải anh nói dẫn tôi đi chơi sao?"

"Chơi một hồi thì ngủ, chẳng lẽ em còn muốn tắm thêm lần nữa?"

Cả buổi tối đương nhiên tắm một lần là được, dĩ nhiên cô không muốn tắm hai lần. Lúc này năng lực tư duy logic của Đường Từ Thiển khá thấp, cô lắc đầu: "Không muốn."

"Vậy đi tắm."

"Nhưng mà, vì sao phải mặc áo lót." Cô giờ cái áo lót vừa xinh xắn đáng yêu lại có chút gợi cảm lên giữa không trung, vẫn là mặt đầy nghi hoặc.

Cố Hoành dời tầm mắt đi, hơi đau đầu: "Vậy em đừng mặc."

"Được." Cô giống như lấy được lệnh đặc xá, cười một cái, sau đó buông tay... để áo lót rơi tự do, rớt xuống sô pha, còn cô ôm quần lót và đồ ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Từ trước tới nay, Cố Hoành chưa từng gặp phải tình huống làm anh cảm thấy luống cuống như vậy, đứng tại chỗ một hồi, thì nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng hát vui sướng chạy điệu. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh thờ dài một hơi, khom người nhặt áo lót dưới sô pha lên, bỏ lại vào vali hành lý.

Cố Hoành ngồi trên sô pha chờ Đường Từ Thiển, hơn 10 phút sau, tiếng hát trong phòng tắm dần dần thu nhỏ, sau đó không còn.

Anh đứng dậy đi gõ cửa: "Đường Từ Thiển, đừng ngủ."

"Tôi buồn ngủ quá." Bên trong truyền ra giọng nói mơ hồ của Đường Từ Thiển.

"Em dậy đi, mặc xong đồ ngủ ra đây ngủ tiếp."

"Dậy không nổi."

"Mau dậy đi, bên ngoài có đồ ăn ngon."

"Là gì?" Giọng nói của cô thanh tỉnh chút.

"Em ra đây thì biết."

"Ồ." Bên trong truyền ra tiếng nước, Cố Hoành thờ phào nhẹ nhõm.

Anh đi trở về sô pha, gọi điện thoại cho Lý Húc, lúc này anh gọi điện thoại kêu Lý Húc mua bình sữa bò cho Đường Từ Thiển giải rượu, trước khi cúp điện thoại kêu anh ta tiện thể mua chút đồ ăn, sợ cô đói bụng.

"Tôi đã sắp tới rồi." Lý Húc nói trong điện thoại.

Cố Hoành đi ra cửa mở cửa, Lý Húc đang xách sữa bò và bánh kem đi tới.

Nhận lấy đồ ăn, Cố Hoành thuận miệng kêu Lý Húc đừng chơi quá khuya, sau đó trở vào phòng, đóng cửa lại.

Đúng lúc này, Đường Từ Thiện từ trong phòng tắm đi ra.

Đồ ngủ của cô là kiểu đáng yêu, phía trên còn có hình vẽ phim hoạt hình. Cô mặc đồ ngủ như vậy nhìn về phía Cố Hoành, hí mắt cười: "Cố tiên sinh, tôi đói bụng."

"Lại đây ăn."

"Được." Cô đi theo Cố Hoành, chỉ là mới vừa đi một bước, bả vai đã đụng vào tường.

Cố Hoành đành phải đỡ cô đi.

Ngồi trên sô pha, Cố Hoành dứt Đường Từ Thiện ăn nửa miếng bánh kem, đỡ cô uống sữa bò, chẳng được bao lâu, cô đã dựa vào sô pha ngủ mất rồi.

Cố Hoành bế cô lên giường, giúp cô đắp chăn đàng hoàng.

Vừa định rút tay, Đường Từ Thiện trở mình, ôm lấy tay anh, khoe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Cố Hoành dừng động tác lại, sau khi nhìn thấy nụ cười của cô thì bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh giường.

Mặt cô áp sát trên mu bàn tay của anh, cảm xúc mềm mại ấm áp. Cố Hoành nhìn về mặt đang ngủ của cô, nghĩ đến dáng vẻ khi còn nhỏ của cô.

Đột nhiên, anh rất muốn nói ra tất cả những chuyện đó với cô.

Ngồi trong chốc lát, Đường Từ Thiện ngủ say, Cố Hoành định đứng dậy. Anh nhẹ nhàng rút tay về, Đường Từ Thiện lại đột nhiên dùng sức nắm lấy, trong miệng ni non: "Đừng đi..."

Trong lòng Cố Hoành nhất thời mềm nhũn.

"Tôi đi tắm trước, một lát nữa thì quay lại." Anh nhỏ giọng nói với cô trong giấc mơ, sau đó rút tay ra lần nữa, cô dùng sức nắm một cái rồi buông lỏng ra, trở mình, tiếp tục ngủ.

Cố Hoành tắm xong, đi đến cạnh giường, khom người hôn lên mặt cô một cái, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon, công chúa của anh."

Nhưng mà lúc anh định đứng dậy, cổ đã bị ôm lấy.

Đường Từ Thiện mở mắt ra, nhìn anh: "Không cho anh đi."

Đêm nay Đường Từ Thiện ngủ rất say, bởi vì "Gối ôm" đặc biệt thoải mái.

Đây là lúc nghe thấy âm thanh của đồng hồ báo thức, Đường Từ Thiện đánh giá chất lượng giấc ngủ của mình.

Còn 5 giây thì đồng hồ báo thức sẽ tự động dừng lại, Đường Từ Thiện đã vô cùng quen thuộc với âm thanh này, cô đếm thầm trong lòng.

Nhưng mà, tiếng chuông đột nhiên im bật.

Ai tắt đồng hồ báo thức của cô?

Kinh ngạc cô chợt mở mắt, đập vào mắt cô là chỗ ấm áp, cứng rắn của "Gối Ôm".

"Bị đánh thức rồi?" Bởi vì sáng sớm thức dậy mà giọng nam khàn khàn, là của Cố Hoành.

Đường Từ Thiện đã kinh ngạc đến ngây người, khó có thể tin được gần đầu nhìn anh.

Cố Hoành bị cô coi như gối ôm, nửa dựa vào đầu giường, nhìn cô cười một cái.

Nụ cười này làm tim Đường Từ Thiện tăng tốc đập dữ dội, đồng thời ý thức được lúc này một tay và một chân của mình đều gác trên người anh, giống như con lười nằm trên người anh.

Cô lập tức rút tay chân của mình về, nhanh chóng muốn bỏ dậy.

"A!" Động tác quá nhanh mẽ, Đường Từ Thiện bỗng nhiên cảm thấy đầu rất đau, thân thể vừa mới chống dậy lại ngã xuống.

Cố Hoành đỡ cô: "Thời gian còn sớm, ngủ một hồi nữa."

Đầu giường mở đèn lờ mờ, cửa sổ kéo rèm thật dày, nhìn không ra sắc trời bên ngoài.

"Tôi... Không ngủ!" Đường Từ Thiện đã bị dọa rồi, cô không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì. Cô nhìn nhìn hoàn cảnh trong phòng, rất nhanh thì xác nhận đây là phòng Cố Hoành: "Tại sao tôi ngủ ở đây?"

"Tôi qua em ngủ ở sô pha, tôi bế em lên giường." Cố Hoành bình tĩnh giải thích.

"Sau đó thì sao?" Vì sao anh cũng ngủ ở đây?

Cố Hoành hắng giọng nói: "Sau đó em đã ôm tôi, không cho tôi đi."

Đường Từ Thiển trừng to đôi mắt, trong lòng thoáng qua một tia tuyệt vọng, tâm nói mình quả nhiên làm chuyện như vậy. Nhưng mà, cô rất mau phản ứng lại: "Anh có thể đẩy tôi ra mà."

"Hiếm khi em chủ động như vậy, sao tôi nỡ đẩy ra."

Đường Từ Thiển: "..."

Cố Hoành thật sự không có đứng đắn như bề ngoài! Đường Từ Thiển cảm thấy anh quá nguy hiểm, cũng may quần áo của cô vẫn mặc đàng hoàng, thân thể ngoại trừ đau đầu thì chỗ khác cũng không có cảm giác khó chịu. Bất luận như thế nào, bây giờ vẫn nên rời khỏi nơi này trước rồi nói.

Cô cố chịu đau đầu đứng dậy, không nghĩ tới bị Cố Hoành kéo lại. Trọng tâm của cô không vững, ngã xuống người anh, dưới phản xạ có điều kiện, cô dùng khuỷu tay chống đỡ, kết quả chống lên ngực anh.

Khuỷu tay nhọn như vậy, nhất định anh rất đau, Đường Từ Thiển vội vàng xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, đau không?"

Đau dĩ nhiên đau, nhưng mà nhìn nhện là chuyện Cố Hoành thường làm. Chỉ là, lúc nhìn thấy Đường Từ Thiển lo lắng như thế, anh gật đầu: "Đau."

Đường Từ Thiển duỗi tay xoa nhẹ vài cái cho anh, trên mặt đều là quan tâm: "Còn đau không?"

Tay cô mềm mại, cách đồ ngủ Pyjama hơi mỏng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Tay Cố Hoành bắt lấy cổ tay cô, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, vừa vận đối diện ánh mắt thâm thúy của anh. Tay cô còn ấn trên ngực anh, đó là vị trí trái tim của anh.

"Đường Từ Thiển." Anh gọi cô.

"Vâng?"

"Chúng ta đều thế này rồi, hẹn hò đi." Lúc nói chuyện, trên mặt anh không có biểu cảm gì.

Đường Từ Thiển đỏ mặt: "Chúng ta không làm gì mà."

"Đã ngủ với nhau." Nói rõ hơn nữa.

Mặt Đường Từ Thiển càng đỏ, vội vàng cãi lại: "Chỉ là ngủ thôi mà, cũng không có làm cái gì."

"Chỉ là ngủ thôi, còn chưa đủ à? Em còn muốn..."

"Tôi không muốn gì hết!" Đường Từ Thiển kích động ngắt lời anh.

"Đường Từ Thiển, anh không muốn đợi." Cố Hoành nghiêm túc nói.

Đường Từ Thiển dời ánh mắt đi không dám nhìn anh, lúc anh nghiêm túc thì có một sức quyến rũ làm cho người ta không thể cưỡng lại: "Chuyện này hôm nào bàn lại đi." Muốn nói cũng không thể ở trên giường nói chứ, ngộ nhỡ kiểm chế không được một cái...

"Không được, bây giờ phải nói."

"Vậy, chờ tôi ăn bữa sáng xong rồi nói, tôi đói bụng."

"Em đừng trốn nữa, đã trốn rất lâu rồi."

Đường Từ Thiển: "...". Cô không thể nào phản bác.

"Anh nghiêm túc chứ?" Cô hỏi.

Cố Hoành hết sức trịnh trọng nói: "Nghiêm túc."

"Vậy... Được rồi."

Rốt cuộc nhận được đáp án, Cố Hoành dùng sức ôm cô một chút, hôn trán cô một cái.

Đường Từ Thiển nằm trong lòng anh, trên mặt lộ ra thẹn thùng nhưng lại cười ngọt ngào.

(Hai người bắt đầu yêu đương nên Hi đổi xưng hô thành Anh – Em nhé).

"Được rồi, hiện tại mới hơn 6:00, ngủ thêm một lát." Anh kiểm chế tâm tình kích động, ôm cô: "Anh rất buồn ngủ."

Tối qua vẫn luôn ngủ không ngon, ôn hương nhuyễn ngọc(*) trong ngực, thật sự là rất tra tấn ý chí người ta.

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

"Hay là em trở về phòng ngủ của em nhé!" Phát triển quá nhanh, cô rất sợ hãi.

Cố Hoành lại không buông tay: "Quá phiền phức, ngủ ở đây, ngủ thêm hai tiếng thì phải thức dậy."

Đường Từ Thiển: Em không sợ phiền phức.

Cố Hoành ôm thật chặt, cô chạy không thoát.

Cô vốn nghĩ rằng mình sẽ ngủ không được, nhưng không ngờ không bao lâu thì đã ngủ mất.

Cố Hoành tắt di động, buổi sáng vẫn là thời gian nghỉ ngơi, có thể ngủ thêm chút nữa.

Hơn 8:00, hai người đang ôm nhau ngủ thì bị tiếng gõ cửa đánh thức.

"Cô tiên sinh, là tôi." Giọng nói của Lý Húc.

Đường Từ Thiển lại lần nữa bị kinh sợ, từ trên người Cố Hoành bật dậy: "Làm sao bây giờ?"

Cố Hoành vẫn bình tĩnh như cũ: "Đừng khẩn trương."

"Làm sao có thể không khẩn trương, nếu như bị anh ta phát hiện..."

"Cậu ấy sẽ vui mừng cho chúng ta."

Đường Từ Thiển: "...". Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cô không có mặt mũi gặp người khác.

Cố Hoành mở di động ra, gọi điện thoại cho Lý Húc.

"Chuyện gì?"

"Tối qua lều trại ở phim trường bị tuyết lớn đè sập, chúng ta phải trở về sớm. Đạo diễn nói 9:00 ở nhà ăn ăn sáng, sau đó xuất phát."

Cố Hoành: "Tôi biết rồi."

Lý Húc: "Vậy Từ Thiển..."

"Tôi nói với cô ấy."

"À. Vậy tôi đi đây."

Trong lúc Cố Hoành nói chuyện điện thoại với Lý Húc, Đường Từ Thiển đã xuống giường, cô chạy đến vali hành lý mở ra tìm quần áo: "Có phải Lý Húc biết em ở chỗ anh không?" Di động của cô cũng rung, Lý Húc đã gọi, hai người đều chưa tỉnh.

"Chắc là biết." Cố Hoành trấn thuật sự thật.

Đường Từ Thiển tìm xong quần áo, đứng dậy đối mặt với Cố Hoành: "Làm sao bây giờ, chắc anh ta không nghĩ nhiều chứ?"

Cố Hoành đi đến trước mặt cô, hai tay ôm bả vai cô, nghiêm túc nói: "Từ Thiển, bọn họ đều biết tâm ý của anh đối với em, em cũng biết, em là sợ hãi, sợ anh chỉ là tạm thời thích em, đúng không?"

Đường Từ Thiển im lặng một lát, gật đầu. Quả thật cô nghĩ như thế.

Cố Hoành thở dài một hơi: "Đường Từ Thiển, thật ra mấy năm nay, anh vẫn luôn tìm em."

Đường Từ Thiển vô cùng kinh ngạc: "Anh tìm em? Vì sao?"

Cố Hoành buông cô ra, đi lấy ví tiền của mình lại, rút ra một tấm ảnh 2x3.

Trong ảnh chụp là một cô gái nhỏ tuổi cười sáng lạn, hơi mập, khuôn mặt tròn tròn, nhưng mà ngũ quan đó, Đường Từ Thiển vừa nhìn đã nhận ra đó là chính cô.

"Đây..." Cô cầm trên tay, nhìn người trên ảnh chụp, khó mà tin được.

Cố Hoành: "Đây là em!"

Đường Từ Thiển không có cách nào tiêu hóa tin tức kinh thiên này: "Em hoàn toàn không có ấn tượng."

"Khi đó em còn nhỏ."

"Em nhỏ như vậy anh đã..." Thích em sao?

"Trước kia mối quan hệ của hai nhà chúng ta rất tốt, em rất thích anh, mẹ anh và mẹ em đã nói đùa, nói là sau này để anh kết hôn với em, hai bà còn chụp ảnh cưới cho chúng ta."

"Ảnh cưới..."

"Khụ!" Cố Hoành cũng cảm thấy ngại ngùng, giải thích: "Ảnh chụp ở nước ngoài, sau này có cơ hội cho em xem. Ừm, khi đó anh đã 8 tuổi, những chuyện này luôn nhớ rõ, có thể chính là bởi vì như vậy, nên anh vẫn chưa từng thích người khác, luôn cảm thấy chắc anh phải có trách nhiệm với em. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc anh gặp lại em lần nữa, thì càng xác định ý nghĩ này hơn. Anh vừa nhìn thấy em, đã rất thích em."

Vẫn luôn ghi nhớ hình bóng trong lòng, từng từng tượng rất nhiều đáng về sau khi cô trưởng thành, lúc cô thật sự xuất hiện ở trước mắt, tâm tình kích động như vậy, cuộc đời này anh cũng sẽ không quên.

Anh nghĩ, đây nhất định là ba mẹ ở một thế giới khác đang phù hộ cho anh, bọn họ cũng hy vọng anh gặp lại Đường Từ Thiện lần nữa.

Đường Từ Thiện còn đang trong sự khiếp sợ.

"Chắc chắn đi Đặng còn nhớ rõ, hôm nào anh đến chào hỏi đi."

"Nhưng mà, trước nay mẹ em chưa từng nhắc anh với em." Lúc nói đến chỗ này, cô đột nhiên nhớ tới lần đó nói chuyện mình đối mình tình với mẹ, phản ứng của mẹ hơi kỳ lạ. Hóa ra, là bởi vì chuyện này sao? Chỉ là, vì sao mẹ không nói với mình những chuyện sâu xa đó.

"Về điểm này, em cũng muốn biết."

"Anh nói quan hệ của hai nhà chúng ta rất tốt?"

Cố Hoành kiên định gật đầu: "Chúng ta đã làm hàng xóm hơn 1 năm, mẹ em và mẹ anh quan hệ rất tốt, sau đó ba mẹ anh bởi vì đột ngột qua đời, nên anh bị đưa đi nước ngoài."

Chuyện Cố Hoành 8-9 tuổi ra nước ngoài sinh sống Đường Từ Thiện biết, chỉ là không nghĩ tới vì nguyên nhân này, nghe anh nói những chuyện này, trong lòng cô từng con đau đớn.

Anh nhỏ như thế đã mất đi ba mẹ, chắc là lúc đó rất đau khổ.

Cô giang hai tay ra ôm lấy anh, muốn an ủi anh.

Cố Hoành ôm lại cô: "Lúc ấy, em cũng ôm anh như thế này."

Đường Từ Thiện siết chặt cánh tay.

"Lúc ấy, là em khiến anh cảm thấy anh không mất đi cả thế giới."

Trong những ngày u tối lạnh lẽo đó, cô nhỏ nhắn khóc rất thương tâm. Anh không ăn cơm, không ngủ được, không nói lời nào, cô rất sợ, ôm anh thật chặt, cô cũng không ăn gì giống anh, không ngủ được giống anh.

Cô đã cho anh sự ấm áp, sao anh có thể quên?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ra mắt mẹ vợ

Sau khi đã biết chuyện lúc xưa với Cố Hoành, thì Đường Từ Thiện thường xuyên nhớ lại chuyện khi còn nhỏ.

Kỷ ức sớm nhất cô có thể nhớ đến, là chuyện 5-6 tuổi.

Đó là kỷ ức không tốt đẹp lắm. Cô nhớ mang máng nụ cười của ba mẹ trở nên ít đi, tuy rằng họ cố gắng ở trước mặt cô tỏ ra không có chuyện gì, nhưng mà cô biết ba mẹ luôn buồn bã. Sau đó, nhà cô thường xuyên có một vài người hung dữ tới, rồi sau đó, bọn họ cầm gậy, đập vỡ đồ đạc trong nhà, ba cũng bị bọn họ đã thương.

Ba bị thương còn chưa khỏi hẳn, trong một buổi tối lạnh lẽo, bọn họ ôm cô rời khỏi thành phố kia, từ đó, không trở về nữa.

Đến địa phương mới, bọn họ vào một căn nhà cũ nát ở, mẹ đi làm thuê tại quán ăn, mỗi ngày đều rất mệt mỏi. Lúc vết thương của ba hơi đỡ một chút, cũng đi tìm công việc.

Có lẽ không thích ứng được hoàn cảnh mới, Đường Từ Thiện bị cảm phát sốt, đến viêm phổi. Chuyện này làm cho gia đình họa vô đơn chí(*).

(*) Họa vô đơn chí ví với hết khổ chỗ này đến khổ chỗ khác, tổn hại ngày càng nặng nề.

Những thứ này đều đã chịu đựng, sau khi trải qua mấy năm nghèo khổ, cuộc sống từ từ tốt lên. Nhưng mà lúc Đường Từ Thiện lên Cao trung, ba cô làm việc vất vả quanh năm nên thân thể càng ngày càng yếu, sớm rồi bỏ hai mẹ con cô.

Cô vẫn không nhớ nổi chuyện có liên quan với Cố Hoành, rất nhiều lúc cô cảm thấy có khả năng Cố Hoành nhận sai người, nhưng mà Cố Hoành đều biết tên ba mẹ cô. Sơ yếu lý lịch của cô có tên mẹ, còn một hàng tên ba thì không viết.

Cố Hoành nói, chờ quay phim ở đây xong, thì cùng cô đi thăm hỏi mẹ cô.

Đường Từ Thiện hơi rối rắm, nhưng cũng rất muốn biết chuyện năm đó. Có điều, cô kêu Cố Hoành tạm thời không nói ra mối quan hệ yêu đương của hai người.

Tuy hôm đó đồng ý hẹn hò với Cố Hoành, nhưng trước khi chuyện cũ chưa xác nhận, cô giữ một khoảng cách với anh.

Cũng may Cố Hoành làm việc rất nghiêm túc, suất diễn của anh vốn dĩ đã nhiều, thời gian còn lại đều đang nắm chặt thời gian xem kịch bản, dường như không có thời gian yêu đương.

Người đàn ông nghiêm túc công tác, thật đẹp trai.

Quay phim nửa đường thì nghỉ ngơi, Đường Từ Thiển ngồi bên cạnh chậu than, hai tay nâng mặt nhìn Cố Hoành.

Cố Hoành xem kịch bản, thần sắc chuyên chú: "Tại sao nhìn chăm chăm anh vậy?" Anh lật một trang, không nhìn Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển không ngại ngùng giống như trước kia, cười hi hi nói: "Anh được công nhận là trai đẹp thế hệ mới, em đương nhiên phải nhìn thêm vài lần."

Cố Hoành cười, ngược mắt nhìn cô: "Cho nên, em là bị sắc đẹp của anh mê hoặc à?"

Đường Từ Thiển gật đầu: "Đúng vậy, hi hi."

Cố Hoành khép kịch bản lại, nhìn về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay: "Lại đây."

Người Đường Từ Thiển dựa ra sau, về mặt đề phòng nhìn anh: "Làm gì?"

"Cho em một chút phúc lợi."

"Không cần." Mặc kệ là phúc lợi gì, cô cũng không muốn.

Cố Hoành đặt kịch bản qua một bên, sau đó xoa xoa lòng bàn tay, đứng lên, đi về phía Đường Từ Thiển.

Bây giờ là ban ngày, anh nghỉ giải lao mà thôi, xung quanh còn có rất nhiều nhân viên công tác.

Đường Từ Thiển thật sự sợ anh làm ra chuyện gì đó, nên đứng dậy muốn chạy, đáng tiếc chân không dài hơn chân Cố Hoành, cô bị Cố Hoành bắt được.

"Anh làm gì nha, bên kia còn có rất nhiều người đó." Đường Từ Thiển mặt đỏ.

Cố Hoành đưa tay về phía cô, dưới biểu cảm hoảng sợ của cô, lấy cọng cỏ khô dính trên tóc cô xuống.

"Em đi đâu mà dính thứ này?" Anh giờ cọng cỏ khô lên trước mặt cô, trên mặt mang theo nụ cười vân đạm phong khinh.

Đường Từ Thiển: "...". Cô sớm muộn sẽ bị anh hù chết.

"Không biết." Giọng nói của cô không ổn, hất tay anh ra.

"Không vui?" Cố Hoành nghiêng ngẫm nói: "Là bởi vì anh không ôm em?"

Lỡ tai Đường Từ Thiển cũng đỏ: "Em mới không có."

"Vậy là bởi vì anh không hôn em?"

Thấy nụ cười của anh càng ngày càng sâu, tính tình nhỏ của Đường Từ Thiển bị kích thích: "Chọc em vui không?"

Cố Hoành: "Em nhìn xem trong túi em có gì?" Anh buông tay cô ra.

Túi?

Đường Từ Thiển nghi ngờ đưa tay vào, ngay sau đó, trên mặt nở ra nụ cười. Lấy sô-cô-la trong tay ra, mặt đầy kinh hi: "Sao vẫn còn? Không phải anh nói đã ăn hết rồi sao?"

Trước khi tới đây, Đường Từ Thiển mang theo một ít đồ ăn vặt cô thích, trong đó có một hộp sô-cô-la, nhưng mà trong thời gian ngắn đã ăn hết rồi. Hai ngày không ăn, lúc hơi nhớ đến, Cố Hoành cho cô bất ngờ, sau đó thì thường thường cho cô mấy viên. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Hôm kia nói tất cả sô-cô-la trước đó ăn hết rồi, bây giờ đây là... Lừa cô sao?

Cố Hoành nhìn ra sự không tin tưởng của cô, gõ trán cô một cái "Thu hồi tâm tư nhỏ bé của em đi, do hôm nay anh mặc cái áo khoác này phát hiện còn mấy viên."

Đường Từ Thiển xoa xoa cái trán không hề đau, chu miệng nói: "Là tự anh nói hết rồi, bây giờ lại đột nhiên biến thành còn, em nghi ngờ là chuyện bình thường."

"Đồ không có lương tâm, ngay cả cảm ơn cũng không nói, sớm biết vậy anh đã cho Lý Húc."

"Muốn cho tôi cái gì?" Lý Húc đột nhiên xuất hiện, một bên phui bông tuyết trên người, một bên mong chờ hỏi.

Đường Từ Thiển vội nói: "Không có gì muốn cho anh."

Cố Hoành nhìn cô một cái, cười.

Lý Húc: "...". Ánh mắt của anh ta dừng ở sự chần chừ giữa hai người, rất nhanh đã hiểu ra, chắc mình lại trở thành bia đỡ đạn trong lúc thả thính của hai người rồi.

Haiz...

Bây giờ công việc thật vất vả, làm việc mệt mỏi không nói, còn phải bị ngược.

3 ngày sau, công việc tạm thời kết thúc, Lý Húc về nhà, Cố Hoành và Đường Từ Thiển cùng nhau trở về thành phố C.

Thừa dịp phải chuyển máy bay, một hàng ba người đều đến sân bay Thủ đô trước.

Trên máy bay rất ấm áp, Đường Từ Thiển bị bao thành bánh chưng một tháng rồi cuộc không cần mặc nhiều thế này, nên tâm tình vui sướng.

Lúc xuống máy bay, cô nhét áo khoác dày vào trong túi xách, chỉ mặc một chiếc áo khoác phao mỏng, Cố Hoành nói cô cũng không nghe.

Kết quả, đi ra ngoài chưa được 2 phút, cô đã bị gió Bắc "Ào ào" thổi trúng đến run rẩy. Mà cái áo khoác cô mặc đã bị Lý Húc cầm đi, anh ta và bọn họ cách nhau vài người.

Cố Hoành lười kêu anh ta, cởi áo khoác đen của mình ra, khoác lên người Đường Từ Thiển.

Đường từ đẩy tay anh: "Em không lạnh, tự anh mặc đi, bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo len."

Trước kia cũng không có quay phim ở chỗ lạnh như vậy, hành lý của Cố Hoành cũng do anh sắp xếp, sau đó cô mới phát hiện ngay cả một bộ nội y giữ ấm anh cũng không có.

Nhưng mà, lúc quay phim ăn mặc rất dày, cũng được. Mà hiện tại, áo len lọt gió.

"Anh không sợ lạnh." Anh lạnh lùng nói.

Đường Từ Thiển không chịu: "Em cũng không sợ lạnh."

"Mặc, nếu sợ anh cảm lạnh, thì sau này kêu em mặc nhiều một chút em phải nghe lời." Cố Hoành cương quyết dùng áo khoác bọc lấy cô, nửa ôm cô đi theo đám người.

"Rất nhiều người đó, anh buông em ra." Đường Từ Thiển thấp giọng nói, thật cẩn thận quan sát xung quanh có thiết bị camera không.

"Sợ cái gì?" Cố Hoành không để bụng.

"Đương nhiên sợ a, chúng ta phải giữ bí mật. Nếu các fan của anh biết được sẽ đau lòng, còn có khả năng không thích anh nữa." Đường Từ Thiển nói một cách nghiêm túc.

"Em để ý bọn họ như vậy?"

"Dĩ nhiên, anh chính là người tình trong mộng của bọn họ."

Cố Hoành hơi híp mắt nhìn cô, trong lòng có chút buồn bực.

Anh buông lỏng vai cô ra, kéo dài khoảng cách với cô, trầm mặc đi về phía trước.

Khí áp trở nên hơi thấp, anh đang suy nghĩ làm thế nào đào tạo sự ham muốn chiếm hữu cho bạn gái.

Bọn họ phải chuyển máy bay, chuyến bay của Lý Húc cất cánh trước, Cố Hoành và Đường Từ Thiển còn phải đợi thêm 1 tiếng.

Hai người ngồi ở quán cà phê của sân bay, rất nhiều fans vây lại xin ký tên.

Cố Hoành rất ít khi cho người ta chữ ký, cho dù ký, cũng không giống người khác, anh không ký tên đầy đủ mà chỉ viết một chữ "Cố". Anh nói anh sẽ không tùy tiện cho người khác chữ ký của mình.

Làm trợ lý của anh, Đường Từ Thiển hơi băn khoăn. Trên thế giới, người họ "Cố" rất nhiều, người ta chính là vì anh, anh như vậy fans sẽ thất vọng.

Fans nhận được cuốn sổ, nhìn chữ ở phía trên có lực mạnh mẽ, mặc dù rất khâm phục thư pháp đẹp của anh, nhưng mà, chỉ có một chữ thôi, đổi thành chữ "Hoành" cũng tốt hơn một chút mà.

Chỉ là các cô không dám nói với Cố Hoành.

Đường Từ Thiển không đành lòng, nói với Cố Hoành: "Nếu không, anh viết một câu chúc phúc?"

Cố Hoành tiếp nhận ý kiến của Đường Từ Thiển, sau đó nói với fans: "Mọi người xếp hàng đi, học sinh đứng một hàng, làm việc đứng một hàng."

Fans quá nhiều, để không ảnh hưởng quán cà phê buôn bán bình thường, Đường Từ Thiển sắp xếp bọn họ đi ra ngoài.

Lập đội ngũ, Cố Hoành bắt đầu ký tên, ký tên cho học sinh là: Cố gắng học tập. Ký tên cho làm việc là: Cố gắng công tác.

Nội tâm của Đường Từ Thiển phức tạp, luôn cảm thấy hổ thẹn với những fans lòng đầy mong chờ này. Vì thế, cô chạy đi mua cà phê mời bọn họ uống.

Lần này các fan còn vui mừng hơn, nói: "Chị trợ lý, chị thật tốt! Cảm ơn chị!"

Nghe những lời này, Đường Từ Thiển cảm thấy thật vui vẻ cũng thật thỏa mãn. Nhưng mà....: "Tiền là Cố Hoành, mọi người cảm ơn anh ấy là được."

Cố Hoành bất đắc dĩ nhìn Đường Từ Thiển một cái

Fans đều đang cười trộm: "Hai người đều tốt, hi hi."

4:00 chiều, Cố Hoành và Đường Từ Thiển xuống máy bay.

Đây là thành phố loại 3, sân bay không lớn, người cũng không đông lắm, không gặp được fans.

Trước khi Đường Từ Thiển trở về đã nói với mẹ là về thăm bà, hơn nữa sẽ dẫn một người bạn về. Cô chưa nói là Cố Hoành, nói ra thì phải giải thích rất nhiều, vẫn là gặp mặt rồi nói sau.

Bọn họ bắt taxi về nhà, hơn nửa tiếng thì có thể về đến nhà. Lúc sắp đến, Đường Từ Thiển nhấn mạnh lần nữa: "Anh nhớ đừng tiết lộ mối quan hệ của chúng ta nha, nếu không mẹ em có thể suy nghĩ nhiều."

"Ừ." Cố Hoành trầm giọng đáp, thái độ của cô như vậy, thật đau lòng anh.

Khi hai người đứng trước cửa nhà, Đường Từ Thiển nhìn không được hỏi Cố Hoành: "Anh khăn trương không?"

Cố Hoành ăn ngay nói thật: "Có một chút."

"Em nhìn không ra." Ngược lại chính Đường Từ Thiển rất khăn trương.

Cố Hoành: "Gặp mẹ vợ tương lai bao giờ cũng sẽ khăn trương, chỉ là anh che giấu tốt."

Mẹ vợ cái gì, Đường Từ Thiển mặt đỏ: "Anh đừng nói bậy, bát tự còn chưa viết nữa."

"Bát tự này, đã sớm có rồi."

Đường Từ Thiển: "..."

Cố Hoành vuốt vuốt tóc cô, trước khi cô kháng nghị, đi gõ cửa.

Đặng Thục Vân rất nhanh ra mở cửa, lúc nhìn thấy Cố Hoành cao lớn đẹp trai đứng ở cửa, trong mắt bà có kích động, nhưng không kinh ngạc lắm.

"Chào dì Đặng!" Cố Hoành lễ phép nói.

Đặng Thục Vân: "Cố Hoành..."

"Là con. Dì, đã lâu không gặp."

Trong mắt Đặng Thục Vân chứa nước mắt, bà kiềm chế cảm xúc, nói: "Phải, đã lâu không gặp, mau vào nhà."

Nhìn thấy màn này, Đường Từ Thiển đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Cố Hoành. Thật ra cũng không phải cô không tin anh, chỉ là cảm thấy quá khó tin. Bây giờ được chứng thực, trong lòng cô cũng rất kích động.

Hóa ra giữa bọn họ, thật sự đã quen biết rất lâu trước kia.

Đặng Thục Vân mời Cố Hoành ngồi xuống sofa, định đi châm trà cho anh, nhưng bị Đường Từ Thiển giành làm rồi.

Đường Từ Thiển bung trà tới, Đặng Thục Vân kéo cô ngồi bên cạnh mình.

"Mấy năm nay con sống thế nào?" Đặng Thục Vân nhìn Cố Hoành, trên mặt mang theo chút bi thương, còn có chính là triu mến.

Bà đã hơn 50 tuổi, nếp nhăn trên mặt nhiều rồi, bởi vì cực khổ, sắc mặt cũng không tốt lắm. Khi bà nhớ tới đã từng đi dạo phố với mẹ Cố Hoành, tỉ lệ hoàn vốn luôn rất cao. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đặc biệt là mẹ Cố Hoành, xinh đẹp tao nhã, lại rất có khí chất.

Cố Hoành trả lời: "Con sống rất tốt."

Đặng Thục Vân vui mừng mà cười: "Dì không biết lên mạng, cũng rất ít xem tivi, khoảng thời gian trước mới biết được con làm minh tinh. Dì thật bất ngờ."

Từ nhỏ tính cách của Cố Hoành hướng nội, lạnh lùng, làm gì cũng không thể tưởng được thẳng thắn sẽ đi làm diễn viên.

"Anh ấy là một minh tinh rất thành công" Đường Từ Thiển có chung vinh dự.

Đặng Thục Vân: "Mẹ biết, điều này rất tốt. Cố Hoành thông minh lại nghiêm túc, làm cái gì cũng rất có thành tựu."

Đường Từ Thiển ở một bên gật đầu.

"Vì sao con lựa chọn công việc này?" Đặng Thục Vân cảm thấy kỳ lạ đồng thời trong lòng đã có suy đoán của mình.

Cố Hoành cười một cái, nhìn về phía Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển chớp chớp mắt, cảm thấy ánh mắt của anh rất có thâm ý(*). Cô giải thích thay anh: "Anh ấy ở nước ngoài báỉ sư học võ công, được đạo diễn nhìn trúng, mời anh ấy đi đóng phim điện ảnh, sau đó nhận giải thưởng."

(*) Thâm ý: ý nghĩ sâu xa.

Đặng Thục Vân cười, nếu Cố Hoành không muốn làm, ai mời cũng vô dụng.

Cố Hoành: "Con cho rằng Từ Thiển sẽ vào giới giải trí, nghĩ rằng có lẽ như vậy sẽ tìm được hai người, cho nên mới đáp ứng."

Đường Từ Thiển mặt kinh ngạc, anh nói... Anh là vì cô nên mới vào giới giải trí?

Đặng Thục Vân không ngoài ý muốn, bà thở một hơi thật dài, quay đầu nhìn Đường Từ Thiển một cách yêu thương, xoa xoa tóc cô: "Từ nhỏ Từ Thiển đã muốn diễn xuất, nhưng mà chúng ta không thể làm cho con bé hoàn thành giấc mơ."

"Mẹ, con đã sớm không muốn diễn xuất, mẹ không biết diễn xuất vất vả bao nhiêu." Đường Từ Thiển mặt đầy may mắn.

Đặng Thục Vân biết con gái là vì đề cho mình dễ chịu nên mới nói như vậy. Bà cười cười, không nói chuyện này nữa. Bà chủ động nói với Cố Hoành những chuyện xảy ra mấy năm nay.

"Con ra nước ngoài năm thứ 2, công ty của chú Đường con phá sản, còn bị cho vay nặng lãi lừa gạt, nợ rất nhiều tiền, sau đó không còn cách nào, cả nhà di rời khỏi thành phố A. Sau khi đổi mấy thành phố, cuối định cư ở đây. Thân thể của ba Từ Thiển không tốt, mấy năm trước đi rồi."

Cố Hoành: "Con từng trở về, nhưng tìm không được mọi người."

Nói đến chuyện cũ, cuối cùng nước mắt của Đặng Thục Vân chảy xuống. Đường Từ Thiển rút một tấm khăn giấy lau nước mắt cho mẹ.

"Hai đứa bọn con đều là số khổ."

"Mẹ, chúng ta không khổ, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt, ba cũng không có rời khỏi chúng ta, ba vẫn luôn ở trong lòng chúng ta." Đường Từ Thiển cũng nghẹn ngào, mẹ khổ sở, cô cũng sẽ khổ sở.

Cố Hoành: "Những chuyện này đều đã qua, bây giờ và sau này, con đều sẽ làm cho Từ Thiển hạnh phúc."

Đường Từ Thiển ngạc nhiên nhìn anh, bởi vì lời nói của anh mà tim đập càng nhanh. Thế nhưng, nói rõ giữ bí mật đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lại lên hot search

•Editor: Tiểu Hi•

Một khắc trước mẹ con còn đang roi lệ, lúc này đều ngưng nước mắt rơi.

Đặng Thục Vân nhìn anh, rồi nhìn Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển cúi đầu, trên mặt đỏ ửng nhưng lại trốn không khỏi ánh mắt của Đặng Thục Vân.

Bà chợt mỉm cười: "Từ Thiển xấu hổ?"

"Không có." Đường Từ Thiển ngụy biện.

Đặng Thục Vân: "Lúc con nói đi theo Cố Hoành làm việc, mẹ đã đoán được."

"Mẹ, mẹ đoán được cái gì? Dựa theo hai người nói, lúc đó bọn con đều rất nhỏ, đặc biệt là con, ngay cả ký ức khi ấy cũng không có." Nhỏ như vậy, sao có thể đoán được bọn họ lớn lên sẽ ở bên nhau chứ?

"Chính là cảm thấy hai đứa có duyên phận." Đặng Thục Vân nghiêm túc hỏi Cố Hoành: "Con đối với Từ Thiển... Là tình yêu, hay là bởi vì nhớ khi còn nhỏ đã nói những lời đó với Từ Thiển? Từ Thiển bây giờ có năng lực, con không cần..."

"Con thật sự thích Từ Thiển." Cố Hoành kiên định nói: "Lúc con vừa đến nước ngoài, xung quanh đều là hoàn cảnh xa lạ, đám người xa lạ, con vẫn luôn nhớ Từ Thiển. Khi đó tuổi còn nhỏ, Từ Thiển ở trong lòng con giống như người nhà, như em gái ruột. Sau khi lớn lên, con cảm thấy tận đáy lòng con có lẽ là thích Từ Thiển, cho nên con muốn tìm cô ấy, vì vậy con về nước. Lúc gặp lại cô ấy, thì xác định sự yêu thích của con. Không có nguyên nhân gì, chỉ là thích."

"Nhưng mà nhiều năm như vậy, hơn nữa em thay đổi cũng rất lớn rồi." Đường Từ Thiển bị anh thổ lộ trá hình, làm cho cô vừa ngại ngùng vừa kích động.

Cố Hoành: "Anh vẫn luôn đang tưởng tượng bộ dáng lớn lên của em, nghĩ tới em mập mạp như cũ, cũng nghĩ tới em trở nên duyên dáng thùy mị."

"Em còn lâu mới mập, cũng không phải duyên dáng thùy mị."

Trên mặt Cổ Hoành hiện ra một nụ cười ôn nhu: "Hôm đó nhìn thấy em, anh đã muốn nói với em, nhưng mà em đã quên anh." Anh đoán được cô sẽ không nhớ rõ anh, nhưng anh không ngờ một chút ấn tượng cô cũng không có.

Đặng Thục Vân giải thích: "Lúc Từ Thiên sắp 6 tuổi bị viêm phổi, sốt cao không giảm, nằm viện một tuần, luôn mơ mơ màng màng, rồi sau khi hết bệnh thì đã quên rất nhiều chuyện. Còn có chính là, bởi vì con rời đi, con bé đau lòng khổ sở rất lâu, thường xuyên nhớ con, tìm không thấy con thì khóc. Chúng ta cũng cố ý trước mặt Từ Thiên không nhắc tới con, cho nên con bé mới không có một chút ấn tượng nào với con. Anh chụp trước kia cũng không còn."

"Sau đó con gầy đi." Đường Từ Thiên cố ý nhấn mạnh, cũng là vì điều tiết bầu không khí.

"Thật ra, sau khi Cổ Hoành đi rồi thì con đã gầy, cả ngày khóc lóc tìm anh Hoành, lấy đồ ăn ngon gì tới dỗ cũng vô dụng." Đặng Thục Vân vừa bắt đầu dĩ, vừa buồn cười. Từ Thiên nhìn Cổ Hoành như vậy, mà Cổ Hoành lạnh lùng lại cưng chiều Từ Thiên như thế, nói là tư lợi cũng được, bà hy vọng Cổ Hoành vẫn luôn chăm sóc Từ Thiên.

Cổ Hoành: "Con sẽ từ từ nuôi cô ấy mập lên."

Đặng Thục Vân lộ ra biểu cảm hài lòng, Đường Từ Thiên thì kích động phản đối: "Trào lưu bây giờ là lấy gầy làm đẹp, em không muốn trở nên mập mạp."

"Mập hơn bây giờ một chút là được." Cổ Hoành nói.

Đặng Thục Vân hết sức đồng ý gật đầu, vốn dĩ bà là một người cả ngày vì Đường Từ Thiên gầy ốm mà bận tâm, nhưng bây giờ có người đứng cùng trận tuyến, nhất thời an tâm rất nhiều.

Ba người ngồi trò chuyện với nhau, cho đến giờ làm cơm tối. Đặng Thục Vân đi nấu cơm, kêu Đường Từ Thiên cùng xem tivi nghỉ ngơi với Cổ Hoành một hồi.

Đặng Thục Vân biết con gái trở về, sớm đã mua xong đồ ăn, trước khi bọn họ về cũng đã làm xong, canh cũng hầm, bây giờ chỉ cần xào vài món đồ ăn là được.

Đồ ăn thơm ngát lần lượt lên bàn, tâm tình của Cổ Hoành khó có thể miêu tả. Sau khi mẹ anh và mẹ Đường Từ Thiên trở thành hàng xóm thì nhanh chóng trở thành chị em tốt, một nguyên nhân lớn là vì mẹ Đường Từ Thiên là một tay nấu đồ ăn ngon, mà mẹ anh rất biết làm điểm tâm, nên thường xuyên qua lại, quan hệ rất tốt, hai nhà thường xuyên ăn cơm với nhau.

Đặng Thục Vân: "Cổ Hoành, ăn gà trái dừa(**) này đi, khi còn nhỏ con rất thích ăn, không biết khẩu vị có thay đổi không."

Gà hạt dẻ trắng sữa thơm ngọt, là hương vị trong trí nhớ của Cổ Hoành: "Ăn rất ngon, là hương vị trong trí nhớ của con. Cảm ơn dì, dì Đặng."

"Thích là được, thích là được."

Đường Từ Thiên cũng ăn một miếng, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Ngon thật, thật sự muốn ở lại bên mẹ mãi."

"Con trưởng thành rồi, mẹ mới không cần con cả ngày ngốc ở bên mẹ." Đặng Thục Vân ra vẻ ghét bỏ.

Cổ Hoành buông đũa xuống, nghiêm túc nói: "Dì Đặng, con ở thành phố A có một căn nhà, đi đến chỗ đó ở nhé."

Đặng Thục Vân từ chối: "Không được không được, đi ở chỗ này cũng rất tốt, tuy rằng nhà ở cũ một chút, nhưng đã quen rồi, cũng thân với hàng xóm xung quanh." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đặng Thục Vân là người cần cù, nơi này tuy rằng là nhà thuê, nhưng mà ở mấy năm, được bà dọn dẹp sạch sẽ, còn tự mình trang trí một ít đồ đẹp, trông rất thoải mái.

Đường Từ Thiên cũng nói: "Mẹ em ở đây đã quen rồi." Mặc dù cô cũng rất muốn kêu mẹ đến ở nhà tốt hơn, đây cũng là mục tiêu cô vẫn luôn cố gắng, nhưng mà không thể để Cổ Hoành tới thay cô thực hiện, những căn nhà đó là của anh.

Cổ Hoành biết bây giờ khuyên thế nào cũng vô dụng, bởi vậy không nhiều lời.

Kế hoạch ban đầu của anh là buổi tối ở khách sạn, nhưng cuối cùng ở lại nhà Đường Từ Thiên. Anh ngủ phòng của Đường Từ Thiên, Đường Từ Thiên ngủ với mẹ.

Phòng rất nhỏ, để một cái giường nhỏ và một cái tủ quần áo thì không còn bao nhiêu không gian. Phòng tuy nhỏ, nhưng bố trí thật sự ấm áp, rèm cửa sổ hoa màu hồng, ga trải giường cũng là hoa màu hồng, trên tường trang trí treo tranh thủ công, trên giường vầy vài con búp bê vải. Vô cùng nữ tính.

Cổ Hoành đánh giá phòng xong, Đường Từ Thiên đi theo bên cạnh anh hơi ngại ngùng: "Phòng quá nhỏ, nên đến khách sạn."

"So với khách sạn, anh thích nơi này hơn." Cổ Hoành thật tình mà nói.

Mặc kệ nói như thế nào, nghe được lời như vậy Đường Từ Thiên vẫn là vui vẻ: "Giường hơi nhỏ, có thể anh sẽ ngủ không quen."

Cổ Hoành nhìn thoáng qua giường nhỏ 1m2, khẽ nhướn mày: "Không sao, tư thế ngủ của anh tốt hơn em"

Đường Từ Thiên: "... Em ngủ giường lớn thích lăn lộn khắp nơi, ngủ giường nhỏ thì sẽ rất ngoan." Cô phải giải thích cho mình.

"Phải không?"

"Phải!" Đường Từ Thiên bắt ngờ mà nói.

Thành công trêu chọc cô, Cổ Hoành nói: "Em đi ngủ đi, bằng không đi Đặng tưởng là chúng ta đang làm chuyện gì khác."

Mặt Đường Từ Thiên bỗng chốc đỏ lên: "Em... Em đi đây." Cô xoay người ra khỏi phòng, giống như chạy trốn, đáng vẻ rất chột dạ.

Vài giây sau, căn nhà diện tích không lớn truyền đến giọng nói của Đặng Thục Vân: "Sao mặt con đỏ vậy? À... Chắc là con mặc nhiều rồi, mau ngủ đi."

Cố Hoành nhin không được bật cười.

Cố Hoành vừa mới chuẩn bị lên giường, Đường Từ Thiển tới gõ cửa.

"Em.. Lấy cái kia một chút." Đứng ở cửa, chỉ vào búp bê vải trên giường.

Cố Hoành cầm lấy một con gấu nhỏ: "Cái này?"

"Ừm."

"Ôm ngủ?"

"Ừm."

"Từ nhỏ dưỡng thành thói quen."

Đường Từ Thiển: "... Anh biết quá nhiều.

Cố Hoành và Đường Từ Thiển cả buổi tối không lên mạng, sáng sớm hôm sau thức dậy, Cố Hoành thấy Định Văn gửi tin nhắn cho anh: Cậu và Từ Thiển lại lên hot search.

Cố Hoành mở Weibo ra, liếc mắt một cái thì thấy No.1 hot search Weibo chính là anh.

[Tin mới bùng nổ: Cố ảnh để trở thành thiên sứ ấm áp, cởi áo khoác choàng lên vai cho một cô gái trẻ, về mặt đây mờ ám.]

Weibo này còn phối hợp với Cửu Cung Cách, đều ở sân bay chụp ảnh anh khoác áo cho Đường Từ Thiển. Ảnh chụp là chụp từ bên phải phía sau, có thể nhìn thấy mặt anh, không chụp tới mặt Đường Từ Thiển. Là không chụp tới hay là cố ý không chụp, vậy cũng không biết được.

Tâm tình của Cố Hoành bình tĩnh, mở xem từng tấm ảnh chụp. Thật ra, anh cảm thấy tiêu đề tin tức này viết rất chuẩn xác, anh đối với Đường Từ Thiển quả thật rất ấm áp, về mặt đây mờ ám. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chẳng qua nội dung cụ thể vẫn luôn ám chỉ Đường Từ Thiển là nữ minh tinh nào đó, rất có thể là bạn gái bí mật của Cố Hoành.

Về chuyện "Nữ minh tinh nào đó" này giống như dùng từ không đúng sẽ tạo thành rất nhiều suy đoán không thiết thực. Cố Hoành rất ghét bị buộc chung một chỗ với người không liên quan.

Anh nhấn mở bình luận, muốn xem tình hình dư luận một chút.

Bài viết Weibo là chiều hôm qua đăng lên, thời gian trôi qua lâu như vậy, lượt chia sẻ và bình luận đều rất nhiều.

Khiến anh ngoài ý muốn chính là, bình luận hot đầu tiên: [Đó là trợ lý của anh ấy! Ảnh để của chúng tôi nhân phẩm vốn rất tốt, cho trợ lý mượn áo khoác là chuyện rất bình thường.]

Bình luận thứ hai: [A a a! Đây là tiểu trợ lý của Cố Hoành, chị gái nhỏ rất đáng yêu, chúng tôi chính mắt thấy được, còn tóm Cố Hoành phía trước, chị gái nhỏ còn dùng tiền của Cố Hoành mua cà phê cho chúng tôi uống, không nên quá tốt chứ.]

Bình luận thứ ba: [Không sai, nhìn chiều cao chênh lệch thì biết là Cố Hoành và chị gái trợ lý, chị gái nhỏ thấp hơn Cố Hoành rất nhiều á, nhưng mà thật sự rất đáng yêu. Cố Hoành tốt với chị ấy, chúng tôi đều có thể hiểu được.]

Bình luận thứ tư: [Cố Hoành là người rất tốt, chị gái trợ lý vừa ngọt vừa ấm, chúng tôi đều thích hai người bọn họ.]

Đương nhiên, cũng có một vài bình luận không dịu dàng, chỉ là fans đều lập tức đuổi đi.

Tâm tình của Cố Hoành không tệ, mời cà phê không vô ích.

Đang xem, Định Văn lại gửi tin nhắn đến: [Tôi vốn còn có chút lo lắng chuyện cậu và Đường Từ Thiển bị phát hiện quá nhanh, bây giờ cảm thấy, tôi lo lắng dư thừa. Đã như vậy, vẫn có rất nhiều người tin tưởng hai người trong sạch.] Chị ta còn kèm thêm một cái biểu cảm liếc mắt.

Cố Hoành cũng quyết định hơi buồn bực, anh và Đường Từ Thiển, rõ ràng trông rất xứng đôi.

Hoặc là nói, có tướng phu thê.

Hot search Weibo có hai cái tiêu đề về anh, một cái là: Cố Hoành và tiểu trợ lý, còn cái khác là: Ảnh chụp sân bay của ảnh đế.

Trên Weibo đã có rất nhiều người đã đăng ảnh chụp của anh và Đường Từ Thiển, phần lớn là fans chụp, có ảnh anh cúi đầu ký tên, còn có ảnh Đường Từ Thiển đứng bên cạnh anh, Đường Từ Thiển nói chuyện với fans, Đường Từ Thiển bùng cà phê...

Ánh mắt của anh luôn nhìn Đường Từ Thiển trong ảnh, cho dù làm cái gì, nụ cười của cô cũng đều là tươi đẹp sáng lạn.

Thật đáng yêu.

Anh thật sự rất thích.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện ở hoạt động từ thiện lần trước, Cố Hoành vào đoàn đóng phim một tháng, trong một tháng này, phóng viên muốn đào tin tức của anh nhưng đều là có lòng mà không có sức. Dù sao lấy cảnh và khí hậu xấu, phóng viên không có thân thể mạnh mẽ và nghị lực ngồi canh như thế. Bởi vậy, anh xuất hiện ở sân bay, cho dù là chuyện nhỏ, truyền thông cũng muốn làm ra tin tức lớn. Chẳng qua fans của Cố Hoành quá lợi hại, lập tức làm sáng tỏ.

Không tạo ra tin đồn gì lớn, không có khiến cho giới giải trí rung chuyển lớn, nội tâm của công tác truyền thông rất ưu thương.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đây là mơ ước của em!

•Editor: Tiểu Hi•

Lúc Đường Từ Thiển nhìn thấy tin tức, đã là hơn 9:00 sau khi ăn sáng xong.

Đặng Thục Vân nói là có hẹn đi dạo phố với bạn bè, vô cùng vui vẻ ra ngoài, để lại hai người Cố Hoành và Đường Từ Thiển.

Cố Hoành là minh tinh, đi ra ngoài không tiện, Đường Từ Thiển làm trợ lý của anh, càng không có ý nghĩ dẫn anh đi ra ngoài chơi.

Bọn họ ngồi trên sofa, Đường Từ Thiển mở tivi, sau đó đưa điều khiển từ xa cho anh, còn mình thì cầm di động lên mạng.

Cố Hoành thất thần hồi lâu, chờ phản ứng của Đường Từ Thiển sau khi nhìn thấy tin tức.

Chưa đến 1 phút, Đường Từ Thiển quả nhiên kích động: "Sao anh lại lên hot search!"

Tuy cô đoán trước được, hôm qua Cố Hoành xuất hiện ở sân bay sẽ lên tin tức, nhưng mà không nghĩ tới mình cũng lên theo, hơn nữa còn lên hot search.

Lơ lửng đề phòng nhìn một vòng, may mắn hữu kinh vô hiểm(*), thậm chí còn được rất nhiều người khen đáng yêu.

(*) Hữu kinh vô hiểm: Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm

Có một chút vui vẻ, ngoại chuyện này ra, đều là thụ sủng nhược kinh.

Trông Cố Hoành vẫn đang nghiêm túc chọn đai, nhưng trên thực tế vẫn luôn đang chú ý phản ứng của Đường Từ Thiển.

"Có phải rất nhiều người đều nhận ra em không?" Đường Từ Thiển nhíu mày hỏi. Trong tin tức mấy lần trước có ảnh chụp của cô nhưng đều không rõ lắm, lần này fans Cố Hoành đăng những tấm ảnh đó đều rất rõ ràng.

Cố Hoành gật đầu: "Nếu em không thích, sau này đi ra ngoài đeo khẩu trang."

"Anh cũng không đeo." Rất nhiều minh tinh đi đâu cũng thích đeo khẩu trang, đa phần là sợ bị fans chụp xấu, nhưng mà Cố Hoành không bao giờ đeo nó.

"Anh là nhân vật công chúng, dù sao bọn họ đều đã biết anh, không cần phải đeo. Em không giống, vẫn là che giấu kỹ một chút mới yên tâm"

Che giấu kỹ gì đó, dùng từ không thích đáng!

Trong lúc Đường Từ Thiển mắng thầm, Cố Hoành rất tự nhiên mà nâng cánh tay lên, đặt ở lưng sofa phía sau cô.

Giữa hai người cách nửa người, Cố Hoành nhìn nhìn không gian lãng phí, tay đặt sau lưng cô chuyển thành trên vai cô, sau đó ôm cô đến bên người.

Anh làm động tác này rất nhẹ nhàng, trong chớp mắt Đường Từ Thiển đã dựa vào người anh, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

"Em ngồi quá xa." Cố Hoành giải thích hành vi của mình.

Đường Từ Thiển vì che giấu tim mình tăng tốc, nói: "Sofa lớn như vậy, ngồi chen lấn như vậy làm gì."

Cố Hoành: "Ấm áp."

Đường Từ Thiển: "Em không lạnh." Từ băng thiên tuyết địa(*) trở lại phía Nam ấm áp, không thể thoải mái hơn.

(*) Băng thiên tuyết địa: trời băng đất tuyết, băng tuyết ngập trời.

"Anh lạnh."

Ở đây nhiệt độ không thấp, nhưng đã là cuối thu, trong phòng hơi lạnh. Cố Hoành chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, không có mặc áo khoác. Đường Từ Thiển ngồi thẳng người muốn đứng dậy: "Em đi lấy áo khoác cho anh." Thói quen làm trợ lý của anh, anh lạnh nóng đói khát, đều là chuyện của cô.

Cố Hoành giữ chặt cô lại: "Không cần, em tới gần một chút là được."

Đường Từ Thiển: "... Anh có ý?" Kiểm soát ôm cô.

Cố Hoành không phủ nhận, cười gật đầu nói: "Rốt cuộc em đã nhìn ra."

Đường Từ Thiển câm nín, nhưng cũng tùy anh.

Đường Từ Thiển tiếp tục cầm di động chơi, Cố Hoành cũng không có tâm tư xem tivi, đổi đến một đài đang quảng cáo thì đặt điều khiển từ xa một bên, sấp lại gần xem Đường Từ Thiển đang coi cái gì.

Cô đang lướt Weibo, trên Weibo của Cố Hoành đã có hai bài đăng, đều là chia sẻ quảng bá phim truyền hình, thật không có thú vị, chỉ là lướt chia sẻ và bình luận cũng rất nhiều.

Fans Cố Hoành đều rất đáng yêu, boss của mình được hoan nghênh như vậy, Đường Từ Thiển cũng giống như thăm thiết, xem đến rất vui vẻ.

Cố Hoành: "Nếu không thì, em quản lý Weibo của anh đi?"

Đường Từ Thiển không chút nghĩ ngợi lắc đầu: "Không được, anh vẫn là tiếp tục để Đình tỷ quản lý đi, em sợ em trượt tay like Weibo không nên like, thì sẽ khiến cho giới giải trí hỗn loạn."

Lúc cô nói chuyện nghiêm túc, chân mày nhú lại trông như là đang ưu quốc ưu dân(*). Cố Hoành nhin không được nhéo mặt cô một cái: "Cái gì là Weibo không nên like?"

(*) Ưu quốc ưu dân: lo lắng về nước về dân.

"Nhiều chứ!" Đường Từ Thiển đếm ngón tay: "Ví dụ như bốc phốt mình tỉnh nào đó ngoại hình xấu xí, kỹ thuật diễn xuất kém, nhân phẩm không tốt các kiểu; Còn có, nói bộ phim nào đó dở tệ, tai tiếng bất quai của những mình tỉnh đó; Còn có... Tai tiếng của anh và mình tỉnh nào đó... (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh nghĩ xem, nếu mọi người đều cho là anh tự like, vậy đại biểu anh đồng ý, vậy không phải thiên hạ đại loạn?"

Cố Hoành cười ra tiếng.

Đường Từ Thiển: "Cười cái gì? Em nói không đúng sao?"

"Em nói rất đúng, nhất là điều cuối cùng, em ngàn vạn lần đừng like."

"Điều cuối cùng..." Đường Từ Thiển nghĩ lại một chút, lập tức hiểu ra, tâm cô xấu lên: "Thật ra ngược lại chuyện này không nghiêm trọng như vậy, ví dụ trước đó đưa ra mới là không thể phạm phải, nó có thể sẽ đắc tội với người ta."

"Anh không sợ đắc tội người khác, anh chỉ sợ đắc tội em."

Đường Từ Thiển: "...". Đột nhiên cảm giác bàn tay của anh nhẹ nhàng ôm vai cô rất nóng.

Âm thanh tivi không lớn không nhỏ, lúc này lại cảm thấy rất mờ ảo, trong không khí tràn ngập hơi thở mập mờ, có thứ gì đang rục rịch.

Cố Hoành vẫn luôn đang nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, làm cô không dám nhìn thẳng.

"Từ Thiển." Anh gọi cô.

"Ừm..." Đường Từ Thiển lên tiếng đáp lại.

"Anh càng ngày càng thích em."

Lời này bỗng nhiên làm Đường Từ Thiển không kịp phòng bị, chột ngắc đầu nhìn anh. Đôi mắt của anh sâu thẳm lạ thường, trong con ngươi màu đen còn có hình ảnh phản chiếu của cô.

Hình ảnh phản chiếu từ từ phóng to, anh chậm rãi cúi đầu xuống.

Thế giới của Đường Từ Thiển, lúc này chỉ có càng ngày càng gần anh. Giống như trúng tà, trước khi anh hôn mình, cô đã nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn của anh ôn nhu, mang theo hơi thở đặc biệt của anh, làm cô chìm vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, anh mới lưu luyến không nỡ buông cô ra.

Đường Từ Thiển khẽ thở gấp, mặt đỏ ửng giống như quả táo đỏ trên bàn, làm người ta nhìn không được muốn cắn thêm một miếng.

Cố Hoành ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

"Thật muốn mỗi ngày đều như vậy." Anh phát ra một tiếng than thở.

Như vậy là loại nào? Đầu tiên Đường Từ Thiển nghĩ đến chính là hôn mê. Cô cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ của mình, anh rõ ràng đề cập cuộc sống không cần làm việc.

Đường Từ Thiển: "Anh là mình tỉnh mà, anh phải đóng phim, mang đến tác phẩm xuất sắc để gây chú ý, làm cho mọi người hài lòng."

Cố Hoành: "Đây vốn là mơ ước của em."

Đường Từ Thiển ôm lấy eo anh, để mình gần sát anh hơn, cô nói tự đáy lòng: "Anh thích hợp làm diễn viên hơn em, anh thật sự rất giỏi."

"Em tiếc nuôi không? Nếu em muốn, anh có thể giúp em thực hiện ước mơ."

Đường Từ Thiên buông tay ra, từ trong lòng anh ngồi thẳng người lên, nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói: "Tiếc nuôi có một chút, nhưng mà ước mơ này đã bị em vứt bỏ. Nếu nhà em không xảy ra quá nhiều chuyện như thế, thì có thể em sẽ nỗ lực đi thực hiện ước mơ này. Chỉ là, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng thấy được sự đen tối và bất công của giới giải trí này, nên em không thích nữa." Giới giải trí quá phức tạp, nếu không có hậu đài thì rất khó đi lên. Còn có hậu đài, sinh ra có gia đình làm hậu thuẫn thì tốt, hơn nữa, phải trả giá thật lớn để đổi lấy. Đường Từ Thiên không thể hy sinh lòng tự trọng đi đổi lấy những thứ gọi là danh lợi đó.

Bây giờ, cho dù có Cố Hoành làm hậu thuẫn của cô, để cô ra mắt, cô cũng đã không có cái tâm đó.

Đương nhiên, chủ yếu chính là, cô không có thiên phú.

"Vậy bây giờ ước mơ của em là gì?" Cố Hoành hỏi.

Đường Từ Thiên kéo lên một nụ cười rạn rờ: "Mơ ước bây giờ của em là để dành đủ tiền rồi em sẽ từ chức, mở một cái quán nhỏ, sinh sống với mẹ."

"Còn anh đâu?"

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt: "Em vẫn chưa nghĩ tới." Cho dù ở chung một khoảng thời gian với anh, cũng từng nghĩ tới tương lai của hai người, nhưng mà, cô luôn cảm thấy đó quá hư ảo, hư ảo đến mức cô tưởng tượng, đầu liền trống rỗng.

"Xem ra sức hấp dẫn của anh vẫn chưa đủ lớn."

"Đủ rồi, đủ rồi! Chính là sức hấp dẫn quá lớn nên em không dám nghĩ." Nhìn thấy Cố Hoành lộ ra biểu cảm tổn thương, Đường Từ Thiên lập tức trấn an: "Em sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Cố Hoành thở dài một hơi, ôm cô lần nữa: "Ngược lại anh suy nghĩ rất nhiều."

"Anh... suy nghĩ cái gì?" Tim của Đường Từ Thiên bắt đầu có chút kích động nhỏ, lại có chút ngại ngùng.

Cố Hoành giống như giận dỗi: "Bây giờ không nói cho em biết."

An tĩnh một hồi, Đường Từ Thiên đẩy đẩy anh: "Nói đi." Cảm giác lòng hiếu kỳ bị khơi gợi nhưng không thể thỏa mãn thật sự rất tra tấn người ta.

"Bây giờ nói ra, anh sợ dọa đến em"

Đường Từ Thiên: "..... Vậy hay là trước đừng nói nhé." Cô thật đúng là sợ bị hù dọa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cả buổi sáng Đường Từ Thiên và Cố Hoành đều ngồi trên sofa xem tivi, chơi di động, chủ yếu vẫn là nói chuyện.

Một cảnh tượng đẹp của năm tháng.

Sắp đến buổi trưa, Đặng Thục Vân gọi điện thoại về nói buổi trưa không thể trở về nấu cơm cho bọn họ, kêu bọn họ tự mình nghĩ cách, cũng nói phải tới buổi tối mới trở về.

"Chúng ta nấu cơm đi." Cố Hoành nói.

"Không phải anh không biết nấu à?"

"Không phải học là được sao? Trong nhà có đồ ăn gì, chúng ta lên mạng tìm cách làm như thế nào." Cố Hoành hoàn toàn không cảm thấy đây là việc khó.

Đường Từ Thiên mặt đầy rối rắm, lính mới làm đồ ăn, cô không muốn ăn. Cô cũng không muốn ăn đồ ăn mình làm, không thú vị.

Đây là nơi cô sinh sống nhiều năm, xung quanh mỗi một nhà hàng cô đều quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, món nào hơi ngon là mỗi lần cô trở về đều phải đi nếm thử. (Truyện chính chủ TiểuHITiểuHi). Lần này bởi vì liên quan với Cố Hoành, cô bỏ đi ý nghĩ ra ngoài ăn, nhưng mà hiện tại, ý nghĩ này lại hiện ra.

"Hay là, em đi ra ngoài mua, xách về, anh ở nhà chờ." Cô thật cẩn thận đề nghị.

Cố Hoành hơi híp mắt nhìn cô, rất nhanh đã nhìn ra tâm tư nhỏ của cô: "Sợ anh nấu không ngon?"

"Không phải không phải, em chỉ là cảm thấy anh hiếm khi nghỉ ngơi, nếu còn phải nấu cơm thì quá tui thân. Đồ ăn của một quán ăn nhỏ ở con phố bên cạnh rất ngon, tuyệt đối không tệ hơn nhà hàng có sao. Thật, em đi mua, không bao lâu sẽ trở về."

Cố Hoành trầm mặc một lát, quyết định: "Chúng ta cùng đi ăn đi."

"Không được!" Đường Từ Thiên kích động bác bỏ: "Tuy đây là địa phương nhỏ, nhưng mà người nhận biết anh chắc là không ít, gặp được fans sẽ rất phiền phức."

"Gặp được thì gặp được, không cần lo lắng."

"Sao em có thể không lo lắng, em chính là trợ lý của anh, bảo đảm an toàn của anh là trách nhiệm của em."

Một dáng vẻ tận chức tận trách của cô, ở trong mắt Cố Hoành thật sự rất đáng yêu, anh vươn hai tay véo cái mặt quá mức nghiêm túc của cô một cái: "An toàn của anh, anh có thể bảo đảm, đi thôi." Anh dắt tay cô, kéo cô đi ra ngoài.

"Nếu lại lên tin tức làm sao?"

Cố Hoành: "Vậy lên đi, để mọi người biết anh cũng cần phải ăn cơm."

Đường Từ Thiện: "..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bạn trai/Bạn gái người ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Để có thể đi ra ngoài, điều kiện tiên quyết là trang bị đầy đủ.

Đường Từ Thiện sầm rên gió cuốn, lục cái mũ lưỡi trai để dưới đáy vali của Cố Hoành ra, ngay cả chiếc khăn choàng Burberry(1) của anh cũng lấy ra.

Cô nhón chân lên đội mũ cho anh, sau đó còn muốn quàng khăn choàng cho anh.

Cố Hoành kéo tay cô xuống, bắt đắc dĩ nhắc nhở: "Hôm nay rất ấm."

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, người đàn ông huyết khí phương cương(*) như anh, mặc một chiếc áo mỏng là được. Nếu quàng khăn choàng, chỉ sợ sẽ nóng đến chảy máu mũi.

(*) *Huyết khí phương cương: tính lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết.*

Đường Từ Thiện ý thức được tính nghiêm trọng, tiếc nuối thu tay lại.

Cố Hoành dặt tay cô xuất phát, Đường Từ Thiện lại muốn rút về: "Ồ bên ngoài không thể nắm tay đâu, sẽ bị phát hiện."

Bạn gái là một trợ lý quá tần trách, có đôi khi cũng rất phiền não.

"Bây giờ không có ai, có thể nắm đến dưới lầu."

Đường Từ Thiện không lay chuyển được anh.

Khi hai người tay trong tay đi trên thang lầu chật hẹp, Đường Từ Thiện ngọt ngào trong lòng, cảm thấy đây mới là đáng về yêu đương nên có, một cái tay khác của cô đưa đến ôm lấy cánh tay anh, hai người càng thêm thân mật.

Đi đến lầu 2, có người lên lầu, Đường Từ Thiện kinh hoàng mà mở tay Cố Hoành ra, hơn nữa kéo ra khoảng cách với anh, trông giả vờ như không quen biết anh.

Phần lớn tòa nhà này là người thuê, tính lưu động cao, Đường Từ Thiện lại rất ít khi ở nhà, bởi vậy không có mấy người quen biết cô. Nhưng mà, giá trị nhan sắc của Cố Hoành quá cao, nên người ta nhìn chằm chằm vào anh.

May mà lên lầu là hai người trung niên, không chú ý giới giải trí lắm, lúc Đường Từ Thiện và Cố Hoành sắp đi tới dưới lầu thì nghe được hai người kia nói: "Sao cậu nhóc đó khá quen mặt?"

"Làm sao chị thấy được một cậu nhóc đẹp trai như vậy."

"Hình như... Là từng thấy ở trên mạng... A! Đó là mình tỉnh!"

Nghe thấy giọng nói kích động này, trong lòng Đường Từ Thiện hoảng hốt, cùng lúc đó, tay cô bị dặt đi lần nữa. Cố Hoành kéo cô chạy về phía trước.

Một đường chạy ra tiểu khu, Cố Hoành mới dừng lại, Đường Từ Thiện thở hổn hển, quay đầu lại nhìn nhìn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối diện ánh mắt của Cố Hoành, hai người đột nhiên bật cười, loại cảm giác hết hồn hết vía này, thật là có chút kích thích nha.

Còn chưa tới giờ tan ca buổi trưa, người qua đường không nhiều lắm, hai người một đường an toàn đi tới quán ăn nhỏ.

Người phục vụ trong quán là một nhân viên mà Đường Từ Thiện chưa từng thấy qua, là một cô gái trẻ tuổi. Cô ta cầm thực đơn đến cho bọn họ chọn đồ ăn, sau đó nhìn chằm chằm vào Cố Hoành.

Ánh mắt của cô quá trần trụi, trong lòng Đường Từ Thiện chợt không vui, đưa tay ra, đề vành nón của Cố Hoành xuống, sau đó cũng không xem thực đơn, lập tức nói tên 4 món đồ ăn.

Cô gái nhỏ sử dụng kỹ thuật tri hoãn: "Hôm nay món ăn có giá đặc biệt của quán ăn chúng tôi là gà hạt dẻ, hai người muốn dùng thử không?"

Đường Từ Thiện: "Không cần, cảm ơn!"

Cô gái nhỏ không cam lòng, tiếp tục đề cử: "Hôm nay món này giảm giá 20% a!"

Đường Từ Thiện: "Không ăn đồ ăn giá đặc biệt." Theo cô biết, đồ ăn giá đặc biệt đa số đều là nguyên liệu nấu ăn sắp hư.

Cô gái nhỏ lộ ra biểu cảm thất vọng, lưu luyến không nỡ nhìn Cố Hoành một cái, báo tên đồ ăn một lần, sau đó rời đi.

Đường Từ Thiên mặt đầy buồn bực, hạ giọng nói với Cố Hoành: "Cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào anh, cô gái này quá to gan." Nhớ trước kia cô cũng không dám trổng trợn táo bạo nhìn Cố Hoành như vậy.

Nụ cười trên mặt Cố Hoành hiện ra rõ ràng, gạt đầu tỏ vẻ tán đồng: "Phải, thật to gan." Cho nên sau này đối mặt phụ nữ như vậy, phải duy trì thái độ thù hận.

Đường Từ Thiên nhìn ra nụ cười ẩn ý trên mặt anh, làm mặt cô nóng lên, ngại biện nói: "Em chỉ là sợ cô ta nhận ra anh."

Nụ cười của Cố Hoành sâu hơn: "Ừm, anh cũng không thích bị người ta nhìn chăm chăm, nếu sau này gặp phải tình huống như thế thì em cứ tiếp tục thể hiện nhé."

"Nhưng mà anh là minh tinh a, luôn sẽ trở thành tiêu điểm của công chúng." Đường Từ Thiên khẽ nhíu mày, cô nhìn ra được Cố Hoành thật sự không thích trở thành tiêu điểm, anh là một người khiêm tốn, giới giải trí quả thật không thích hợp với anh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nghĩ đến anh nói vì mình mà đi vào con đường này, bỗng nhiên, trong lòng cô tràn đầy xúc động. Cô có tài đức gì, để anh đối tốt với cô như vậy?

Cô nhìn anh, tất cả cảm xúc trong lòng đều biểu hiện ra ngoài.

"Tại sao nhìn anh như thế?" Cố Hoành hỏi.

"Bởi vì em muốn ôm anh!"

Cố Hoành hơi híp mắt, trầm giọng nói: "Nếu không thì, không ăn, chúng ta trở về." Trở về ôm là đủ.

Nhưng mà Đường Từ Thiên lập tức gạt bỏ: "Không được! Món ăn lúc này gọi đều rất ngon, nhất định phải ăn no mới về."

Sức hấp dẫn không thắng nổi đồ ăn ngon, Cố Hoành nặng nề thờ dài một hơi.

Khách của quán ăn nhỏ dần dần đông lên, phần lớn là người trẻ tuổi, có nam có nữ.

Một bàn của Cố Hoành và Đường Từ Thiên rất nhanh gây sự chú ý. Đường Từ Thiên ăn rất nhanh, bây giờ cô thật sự sợ Cố Hoành bị nhận ra. Ngược lại Cố Hoành, vậy mà bình tĩnh thong dong, khi thịt trong chén Đường Từ Thiên vừa ăn xong, thì đúng lúc gấp thêm cho cô.

Bàn bên cạnh có một cặp đôi thường xuyên nhìn qua, nữ nói: "Anh nhìn xem bạn trai người ta thật tốt, cứ gấp thịt cho bạn gái ăn, còn anh, chỉ biết giành với em"

Nam nói: "Em cũng không nhìn xem dáng người của người ta, em mập như vậy vẫn nên ăn ít thịt một chút. Anh cũng là muốn tốt cho em."

"Anh chê em mập?" Nữ không vui.

Nam không biết làm sao: "Anh không có chê em, là em cả ngày nói mình mập."

"Anh rõ ràng chính là chê em, hừ!"

"Haiz! Tất cả thịt đều cho em ăn, được chưa?"

"Em không ăn."

Nam bắt đầu dỗ bạn gái, Đường Từ Thiên và Cố Hoành nghe thấy rõ ràng, Cố Hoành tựa như không nghe thấy, lại gấp thêm cho Đường Từ Thiên một cái móng heo kho tàu(2).

Đường Từ Thiên bắn khoăn, cũng gấp một cục cho anh: "Anh đừng lo gấp cho em, anh cũng ăn nhiều một chút nhé." Nói xong gấp thêm mấy cục.

Cố Hoành không kén ăn, nhưng mà móng heo quá nhiều mỡ, anh không thích lắm.

Đường Từ Thiên đã nhìn ra: "Món này thật sự rất ngon."

Cố Hoành vừa rồi đã nếm thử một cục nhỏ, mùi vị cũng được, nhưng quen ăn các loại thịt bò ít mỡ, nên anh vẫn không thích lắm. Chỉ là, dáng vẻ của Đường Từ Thiên rất có thành ý, anh không đành lòng từ chối, vì thế nói: "Có lẽ em đứt mùi vị sẽ ngon hơn."

Đường Từ Thiên: "..."

Cô gấp một cục, đưa tới miệng anh, Cố Hoành rất hài lòng miệng, cắn một cái.

"Quả thật rất ngon."

Đường Từ Thiên miễn cưỡng, nở một nụ cười ngọt ngào.

Cùng lúc đó, cặp đôi bên cạnh vừa mới làm hòa lại bắt đầu giận dỗi.

Nam nói: "Em xem bạn gái người ta, đối với bạn trai thật tốt."

Những lời này quả thật chính là gây chiến, hai người lại âm ỉ lên.

Trong lòng Đường Từ Thiên bất đắc dĩ, cảm thấy tốt hơn vẫn là rời khỏi sớm một chút.

Lúc sắp ăn no, cô gái phục vụ đột nhiên đi đến kích động hỏi Cố Hoành: "Anh là Cố Hoành phải không?"

Giọng nói của cô ta không lớn không nhỏ, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy, nên mọi người đều nhìn qua đây.

Đường Từ Thiên móc 2 tờ tiền từ trong túi ra đưa cho cô ta, bữa ăn này chưa tới 200 tệ: "Không cần thối lại." Nói xong cô đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh Cố Hoành, kéo tay anh: "Chúng ta đi thôi."

Vừa rời người bên cạnh vẫn chưa xác định, nhưng nhìn thấy phản ứng của Đường Từ Thiên, lập tức đi đứng dậy theo: "Cố Hoành, thật sự là Cố Hoành."

Đường Từ Thiên lôi kéo Cố Hoành lập tức chạy ra bên ngoài.

Cô gái phục vụ vốn đuổi theo bọn họ, nhưng mà đuổi tới cửa thì phát hiện những người khác cũng muốn đuổi theo, lý trí của cô ta kịp thời quay về, chặn ở cửa: "Các người còn chưa trả tiền đó, không thể đi a."

"Chúng tôi đi hỏi xin chữ ký của Cố Hoành, lát nữa thì quay lại."

"Không được!" Thái độ của cô gái phục vụ kiên quyết: "Các người vẫn không nên tạo phiền phức cho anh ấy, vẫn là ngồi xuống ăn cơm đi, quán ăn của chúng tôi chính là quán ăn được đại minh tinh quan tâm nha."

Đây là lời nói cuối cùng trong lúc chạy trốn Đường Từ Thiên nghe được, cô lôi kéo Cố Hoành chạy đến một con hẻm nhỏ không người mới dừng lại.

Cô chạy quá nhanh, lúc này thở hồng hộc.

Hơi thở của Cố Hoành rất ổn, chân anh dài, khi này căn bản không tính là chạy. Anh vừa vỗ lưng cho Đường Từ Thiên, vừa hỏi: "Em chạy nhanh như vậy làm gì?"

"Em sợ anh bị bọn họ ăn mất."

"Không đâu."

"Anh đừng xem thường sức lực của fans cuồng." Đường Từ Thiên nói, chợt nghĩ đến một vấn đề: "Xem ra anh cũng không sợ bị người khác nhận ra ha."

Cố Hoành nhướn mày, rõ ràng là đồng ý cách nói của cô.

Đường Từ Thiên: "Vậy lúc xuống lầu khi này, anh kéo em chạy làm gì?" Hành động vừa rồi ở quán ăn, hoàn toàn là học được từ chỗ của anh trước đó.

Cố Hoành vân đạm phong khinh nói: "Bởi vì anh muốn nắm tay em." Lúc ấy bị cô giãy ra, lòng bàn tay vắng vẻ, tâm cũng vắng vẻ, vì thế tóm được thì sẽ kéo cô chạy.

Đường Từ Thiên cảm nín cứng họng, chợt khuôn mặt trở nên nóng nóng.

Cố Hoành nắm tay cô lần nữa, không nặng không nhẹ mà nắm, rất ấm áp, cũng rất an tâm.

Lần này, cô cũng không thêm nghĩ đến chuyện bị nhận ra, thoải mái để anh dắt đi.

Về đến nhà, vừa đóng cửa lại, Đường Từ Thiên đã ôm lấy Cố Hoành.

Cố Hoành hơi thụ sủng nhược kinh, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Đường Từ Thiên ôm một chút thì buông ra, ngẩng đầu nâng khuôn mặt tươi cười lên, nói: "Không phải lúc ăn cơm em đã nói muốn ôm anh sao? Bây giờ được như ý nguyện."

Cô cảm thấy mỹ mãn, cất bước đi về phía phòng, nhưng mà giây tiếp theo đã bị Cố Hoành kéo trở lại. Anh ôm chặt cô: "Em được như ý nguyện, nhưng anh còn chưa đã ghiền."

Một lát sau, Cố Hoành vẫn không buông ra, Đường Từ Thiên dựa vào trong ngực anh, cũng rất hưởng thụ giờ phút tốt đẹp này.

"Khụ!"

Âm thanh này, dọa Đường Từ Thiên tới mức hồn cũng bay mất, nhanh chóng buông Cố Hoành ra, lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách.

"Mẹ! Sao mẹ ở nhà?" Không phải đã nói buổi tối mới trở về à?

Ý cười trên mặt Đặng Thục Vân muốn giấu cũng giấu không được: "Mẹ về lấy chút đồ, vừa mới chuẩn bị đi." (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Bà bà cần gấp một thứ đồ, đúng lúc bà có, nên về lấy. Khi trở về bà rất cẩn thận gõ cửa, rề rà không thấy có động tĩnh, đoán được bọn họ đi ra ngoài, vì vậy mới mở cửa đi vào. Vừa tìm được đồ thì nghe thấy cửa có động tĩnh, bà đang định ra ngoài chào hỏi bọn họ, nhưng lại nhìn thấy hai người ôm nhau. Vốn định chờ bọn họ ôm đủ rồi xuất hiện, chỉ là bọn họ ôm quá lâu, giọng bà không thoải mái, nhịn không được ho khan.

Thấy dáng vẻ xấu hổ của Đường Từ Thiên, Đặng Thục Vân thật "Quan tâm" nói: "Mẹ không nhìn thấy gì hết, bây giờ đi ngay." Bà cầm đồ mau mau đi về phía cửa, lúc lướt qua hai người, bà nhìn thoáng qua Cố Hoành cũng ngượng ngùng như vậy. Khi đi ra cửa, bà nhấn mạnh: "Sau 5:00 mẹ mới về được."

Sau khi mẹ đi rồi, Đường Từ Thiên rất phiền muộn: "Bị mẹ nhìn thấy rồi, nhất định hình tượng của em trong cảm nhận của mẹ đã bị phá vỡ."

Cố Hoành an ủi cô: "Chắc sẽ không."

Đường Từ Thiên: "Nhất định sẽ."

Cố Hoàin vốn không định nói, nhưng hiện tại không thể không nói: "Thật ra khi em còn nhỏ đã rất phóng khoáng."

(1) *Khăn choàng Burberry:*

(2) *Móng heo kho tàu:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cà Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Sự tích khi còn nhỏ

Phóng khoáng gì đó, Đường Từ Thiện không thừa nhận.

"Sao có thể, em vẫn luôn là một cô gái ngoan ngoãn, còn rất điềm đạm." Tuy hôm qua nghe anh và mẹ nói một vài chuyện khi còn nhỏ, nói cô rất dính Cố Hoàin, nhưng mà dính thì dính, đó không phải phóng khoáng.

Cố Hoàin không đành lòng để cô đối mặt hiện thực: "Ừm, bây giờ em rất ngoan."

10 phút sau, Đường Từ Thiện ngồi trên sô pha ăn trái cây, ăn ăn, cô cuối cùng nhin không được, xoay người đối mặt với Cố Hoàin, hỏi một cách nghiêm túc: "Rốt cuộc khi còn nhỏ em làm chuyện gì, tại sao anh phải nói em phóng khoáng?"

Cố Hoàin cười: "Em nhin được thật lâu."

"Nói mau."

"Thật sự muốn nghe?"

Đường Từ Thiện kiên định gật đầu: "Từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đều nói với em, em là đương sự, em có quyền biết sự thật."

Cố Hoàin hiểu rồi, cầm cây nĩa trái cây trong tay để lại vào đĩa trái cây. Anh dựa vào lưng ghế sô pha, cánh tay đưa qua Đường Từ Thiện đang ngồi thẳng, ôm cô vào bên người.

Anh nhớ lại một hồi, nói: "Quen biết em ngày thứ 5, mẹ em dẫn em đến nhà anh chơi, chơi đến 9:00 tối phải đi về, nhưng em không chịu, lúc mẹ em muốn ôm em đi, em đột nhiên nhào tới người anh, ôm anh nói không về nhà."

Trong lòng Đường Từ Thiện đang tưởng tượng hình ảnh đó, kiên định nói: "Không thể nào. Em lúc ấy nhỏ như vậy, tay nhỏ chân nhỏ, cũng không giữ được anh mà."

Đối với lời nói của cô, Cố Hoàin hết sức tán đồng, gật đầu nói: "Không sai, em rất nhỏ, còn rất mập. Sau khi em phát hiện ôm eo anh sẽ ôm không chắc, nên trượt xuống đất, ôm chân anh."

Đường Từ Thiện vô cùng kinh ngạc.

Cố Hoàin tiếp tục: "Lúc đó em cũng không khóc, chỉ giả vờ tội nghiệp nói muốn chơi thêm một lát thôi." Trong đầu Cố Hoàin xuất hiện tình cảnh đó. Khi ấy, mẹ anh vô cùng thích Đường Từ Thiện, nên khuyên để cô ở lại chơi một lát nữa. Mẹ Đường Từ Thiện thì lặng lẽ nói chờ cô buông tay sẽ ôm cô đi. Người lớn luôn cho rằng trẻ con không hiểu, nhưng thật ra Đường Từ Thiện đều nghe hiểu được, biết mưu kế của người lớn, vì thế vẫn không buông tay.

Vài phút sau, bọn họ từ bỏ, nói Đường Từ Thiện đã ngủ gục, cô ôm Cố Hoàin lại chơi không được, qua một lát thì sẽ ngủ.

"Sau đó thì sao?" Đường Từ Thiện truy hỏi.

Cố Hoàin thu hồi suy nghĩ trong lòng, nói: "Sau đó em ôm chân anh ngủ mất, rồi cuối cùng mẹ em mới có thể bế em về nhà."

"Thật sự?" Đường Từ Thiện mặt đầy nghi ngờ: "Anh không gạt em chứ?"

Cố Hoàin: "Biết vì sao anh nhớ rõ như vậy không?"

Đường Từ Thiện lắc đầu.

"Bởi vì để em ngủ, anh bị em ôm không thể cử động, sau đó chân tê rần." Cố Hoàin nhớ rõ lúc được mẹ cô bế lên, chân anh bị đụng phải, cái cảm giác đó, cuộc đời này khó mà quên. Anh còn nhớ rõ lúc đó không vui, cảm thấy em gái mập mập này thật khó chơi, còn có chính là, thật nặng.

Mặc dù Đường Từ Thiện khó có thể tưởng tượng, nhưng trong lòng vẫn khó hiểu, cảm thấy có lỗi vì làm chân anh tê dại: "Coi như anh nói là sự thật, vậy cũng không thể nói em phóng khoáng chứ! Trẻ con mà, vì đạt được mục đích nên dùng kế lưng tung."

Cố Hoàin tỏ vẻ tán đồng lần nữa: "Em luôn dùng mưu kế trên người anh."

Anh mới vừa nói, cho dù cô không muốn, nhưng cũng miễn cưỡng tin tưởng, nếu còn những chuyện tương tự, cô không tin: "Em còn làm chuyện gì, anh nói đi."

Cố Hoành đã thích đáng về rồi rầm ảo não lại không thể làm gì của cô, vì thế tiếp tục nói "Công lao vĩ đại" của cô.

"Còn có một lần, trong sân nhà em, anh và mẹ anh phải về nhà, em muốn đi theo, mẹ em không cho, chúng tôi đi một bước, thì em khóc một chút, không đi thì em cười. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau đó chúng tôi thừa dịp em không chú ý rồi đi, đi ra ngoài mấy mét, đã bị em phát hiện, rồi em gào khóc, khóc đến mẹ anh rất đau lòng, vì thế quay lại dỗ em. Em muốn anh bế, nên anh bế em một chút, kết quả, em không buông tay."

"Chuyện này... Vẫn ổn mà?" Cũng không thuộc loại phóng khoáng.

"Anh nhớ rõ hôm đó anh bế em 10 mấy phút, em khi còn nhỏ, thật sự rất mập."

Đường Từ Thiển: "... Đây có nghĩa là nói cô rất mập?"

"Em không nhớ." Cô từ chối thừa nhận: "Hơn nữa cho dù là như thế, vậy cũng không thể xem như phóng khoáng."

"Khui!" Cố Hoành ho nhẹ một tiếng, nặng nề "Ừ" một tiếng.

Bộ dáng không nói chuyện rõ ràng này lại gọi lên lòng hiếu kỳ của Đường Từ Thiển: "Có phải em còn làm chuyện gì đó không thể tha thứ không?" Trong lúc đặt câu hỏi, cô đang xây dựng tâm lý.

"Khi ấy em còn nhỏ..."

"Anh nói mau." Đường Từ Thiển rất bướng bỉnh, thấy anh chậm chạp không nói, nên không muốn cho anh ôm, đưa tay đẩy cánh tay của anh đang khoác trên vai cô ra.

"Được được, anh nói." Cố Hoành không buông tay, ôm cô chặt hơn: "Em ôm anh không buông, còn nói muốn về nhà với anh. Mẹ em nói trời tối, phải đi ngủ, ngày mai rồi tìm anh chơi. Em nói muốn ngủ với anh. Mẹ em nói không được, em là con gái, anh là con trai. Em nói..." Cố Hoành nói đến đây nhin không được bật cười.

"Em nói gì đó?" Trong lòng Đường Từ Thiển sinh ra một tia tuyệt vọng.

Cố Hoành nén cười, nói: "Em nói "Vì sao mẹ ngủ chung với ba"."

Đường Từ Thiển: "..."

Cố Hoành nhớ rõ lúc đó các người lớn đều bật cười, cười đủ rồi thì giải thích với Đường Từ Thiển: "Sau đó mẹ em giải thích với em là, bởi vì bọn họ kết hôn, là vợ chồng. Em liền nói..."

"Anh... Anh đừng nói nữa." Đường Từ Thiển cắt ngang lời nói của Cố Hoành, nội dung tiếp theo là gì, kết hợp lời nói trước đó của anh, cô có thể đoán được.

Nhưng mà, bây giờ Cố Hoành rất muốn nói: "Em nói một câu khiến anh cho tới bây giờ vẫn khó quên."

"Em không nhớ, em không muốn biết." Mặt cô đã nóng rát, đẩy tay Cố Hoành ra, không cho anh ôm. Điều này cũng chưa đủ, cô xê dịch qua sofa bên kia mà anh không với tới, giống như anh rất nguy hiểm phải cách xa anh.

Cô như vậy, dĩ nhiên không đúng, sẽ làm bạn trai không vui.

Vì thế, Cố Hoành không chút lưu tình nào nói ra sự thật cho cô biết: "Em nói, em muốn kết hôn với anh."

Tuy khi đó cô rất nhỏ, đồng ngôn vô ký(*), ngay lúc ấy mọi người cũng đều cười cười xem như trẻ con ngây thơ đáng yêu, nhưng bây giờ nghe ra thì không giống nhau, huống chi bây giờ bọn họ vẫn còn mới vừa yêu đương.

(*) Đồng ngôn vô ký: lời nói của trẻ con không biết kiêng kỵ

Đường Từ Thiển giờ hai tay lên che mặt mình lại, cảm thấy xấu hổ vì sự "Phóng khoáng" khi còn nhỏ của mình. Nói muốn kết hôn với anh còn chưa tính, lại còn vì ngủ chung với anh nên mới muốn kết hôn với anh. Cho dù trước kia nhỏ không hiểu gì hết, nhưng bây giờ đã hiểu rồi á.

"Thật đáng yêu." Cố Hoành nhìn đáng về không muốn đối mặt sự thật của cô, tìm trở nên rất mềm mại rất mềm mại.

"Đừng nói em đáng yêu." Một chút cũng không đáng yêu, thật mất mặt, a a a!!!

Cố Hoành cười ra tiếng: "Đừng xấu hổ, đó là khi còn nhỏ."

Đường Từ Thiển đột nhiên buông hai tay ra, thẳng sống lưng, nghiêm nghị nói: "Đúng vậy! Không sai! Đó là khi còn nhỏ, đồng ngôn vô ký, anh đừng để trong lòng."

"Đã để trong lòng, cho nên ngàn dặm xa xôi trở về tìm em chịu trách nhiệm."

Chịu trách nhiệm cái gì, Đường Từ Thiển chối bỏ: "Có thể em còn từng nói với người khác như vậy, cho nên đừng tưởng thiết, nếu không lâu lâu có người tới tìm em chịu trách nhiệm, thì làm thế nào?"

Cố Hoành yên lặng nhìn Đường Từ Thiển, trong mắt lộ ra một ánh sáng nguy hiểm: "Vậy đành phải đánh một trận, ai thua người đó bị loại."

Đường Từ Thiển: "... Cố Hoành, anh là anh để, phải chú trọng hình tượng. Loại chuyện đánh nhau này, giữ lại trong phim đi." Nhớ tới chuyện lúc đó anh đánh Kế Hạo Nhiên, giờ đây trong lòng cô còn sợ hãi.

"Vợ cũng bị mất rồi, còn cần hình tượng làm gì."

Đường Từ Thiển: "... " Vợ cái gì, dọa đến cô rồi.

"Một chút cũng không hoảng sợ." Cố Hoành không đành lòng: "Đùa với em thôi."

Đường Từ Thiển cảm thấy mình quá nghiêm túc, âm thầm thở phào nhẹ nhõm đồng thời để giảm bớt bầu không khí kỳ quái, cô chuyển đề tài. "Anh nói một chút sự tích lợi hại khi còn nhỏ của em đi, anh chuyên lựa chuyện mất mặt nói, em sẽ không vui đó."

Đường Từ Thiển đã rõ ràng ý thức được, bản thân mãi không tiến vào trạng thái "Bạn gái của anh", vẫn luôn xem anh thành boss mà đối đãi, thuận theo kính trọng anh. Đây là không đúng, giống như cặp đôi kia trong quán ăn trước đó, cô gái kia cho nhiều nỗ lực, cho dù không nói lý, nhưng cuối cùng bạn trai cũng chỉ có một con đường dỗ cô ấy vui vẻ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thế cô và Cố Hoành thì sao? Cố Hoành mới là người không có lý nói đến có lý, mà cô đều thuận theo anh, chỉ sợ anh không vui.

Cô cảm thấy chắc mình phải thay đổi.

Tạo uy tín, phải bắt đầu từ lúc nhỏ. Cố Hoành vẫn luôn nhớ rõ cô khi còn nhỏ, nhất định là bởi vì cô đáng yêu.

"Sự tích lợi hại à..." Cố Hoành lâm vào hồi ức, chỉ là nhũn mày lại, biểu thị chuyện này khó.

Đường Từ Thiển bất mãn: "Làm gì nghĩ lâu như vậy, chẳng lẽ anh cũng không nhớ rõ mặt tốt của em."

"Tốt và lợi hại, em muốn nghe cái nào?" Cố Hoành hỏi.

"Có khác nhau sao?"

Cố Hoành hết sức kiên định gật đầu.

Đường Từ Thiển: "Vậy lợi hại đi."

Cố Hoành cười, anh cười làm Đường Từ Thiển hơi sợ hãi, thậm chí hoài nghi mình có phải hỏi câu không nên hỏi rồi không.

"Chuyện như vậy rất nhiều, nói tình cảnh từ lần đầu tiên anh gặp em trước nhé!"

"Ừm, anh nói đi."

"Lúc lần đầu tiên gặp em, em đang rượt chó nhà em, chạy trong sân đến mồ hôi đầy đầu."

"Tại sao em phải rượt chó."

"Bởi vì nó giật chân vịt quay của em. Mẹ em nói em rượt theo nó chạy rất lâu, là lần chạy lâu nhất từ khi em lớn lên."

"Không đúng, mẹ em thương em như thế, chắc chắn sẽ không thấy em rượt chó chạy lâu như vậy cũng không ngăn lại, hơn nữa, chân vịt quay đã bị chó gặm em cũng không thể ăn." Đường Từ Thiển cảm thấy mình phân tích thật sự quá hợp lý, trong lời nói của Cố Hoành đầy sơ hở, nhất định là lừa cô.

Cố Hoành day day cái trán, không muốn kể nhưng lại không thể không kể: "Ừ, em biết đó, khi ấy em rất mập, mẹ em nói, chân vịt quay bị chó giật cũng tốt, em bớt ăn quá nhiều, để em chạy thêm một hồi cũng tốt, ra nhiều mồ hôi, coi như giảm cân."

Biết bao nhiêu tàn khóc!

Đường Từ Thiển vậy mà cảm thấy chuyện này rất gần với thực tế, cô khóc không ra nước mắt: "Đây là anh cho rằng lợi hại?"

Cố Hoành: "Ừm, em rất cố chấp, nếu đối với một đứa trẻ hơn 3 tuổi, thì quả thật không dễ dàng."

Đây là mịa mai hả? Nhất định là đúng.

"Nói một chuyện khác nhé." Bấy giờ Cố Hoành rất muốn kể chuyện khi còn nhỏ cho cô nghe.

"Em không muốn nghe." Đường Từ Thiển bịt lỗ tai lại, bĩu môi bất ngờ nói: "Hiện tại em không muốn nghe."

Tâm tình Cố Hoành rất tốt: "Nói thêm một chuyện."

"Em không nghe!" Đường Từ Thiển sắp phát hỏa: "Anh nói không có một chuyện tốt, em không cần nghe."

"Lần này anh nói chuyện tốt."

"Không tin anh."

Cố Hoành thương lượng với Đường Từ Thiển: "Chúng ta đánh cược, thế nào? Nếu em cười, vậy thì anh thắng, nếu em không cười, vậy thì em thắng, thắng có thể đưa ra một yêu cầu với đối phương."

Đường Từ Thiển không chút nghĩ ngợi liền từ chối: "Không cược."

Cố Hoành thật đáng tiếc thở dài: "Vậy thôi đi, thật ra anh cũng không phải nắm chắc lắm."

Đường Từ Thiển cảm thấy chắc chắn anh đang dụ dỗ mình, cô giữ vững lập trường, kiên quyết không giao động: "Chúng ta vẫn nên xem tivi đi." Cô cầm lấy điều khiển

từ xa đổi kênh, đổi đến kênh tin tức, xem tin tức quốc tế.

Cố Hoành bụng đĩa trái cây trên bàn lên, xiên một miếng kiwi cô thích nhất: "Lại đây, ăn trái cây."

Đường Từ Thiển nhìn nhìn, giờ phút này không có cảm giác tín nhiệm Cố Hoành, nhưng nhìn nhìn kiwi trong tay anh làm người ta thèm thường, rồi rầm 2 giây, xê dịch qua, ăn luôn trái cây anh dứt cho.

Sau đó, Cố Hoành rất tự nhiên mà ôm cô, để cô dựa vào người mình. Đường Từ Thiển cũng không giãy giụa, dựa vào anh thoải mái hơn sô pha nhiều.

Xem tin tức thật nhàm chán, vài phút sau, Đường Từ Thiển nói: "Hay là em đánh cược với anh nhé, anh nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Hai vệ sĩ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

"Xác định muốn nghe?" Cố Hoành hỏi.

Đường Từ Thiển bị thương mà nhìn anh, cô thật vất vả mới lấy hết can đảm kêu anh nói, bây giờ anh hỏi như vậy thì muốn nửa đường bỏ cuộc.

Cố Hoành nâng cô mặt lên hôn một cái, trong lúc cô đang ngơ ngác, nói: "Đây là sự tích anh hùng của em."

"Vậy anh mau nói đi." Bây giờ Đường Từ Thiển hoàn toàn yên tâm rồi, không biết là vì lời nói của anh, hay là vì nụ hôn của anh.

Cố Hoành: "Có một lần trong công viên trẻ em, rất nhiều bạn nhỏ đang chơi, em cũng vậy, người lớn rồi đi vài phút, kêu anh trông em. Có hai cậu nhóc lớn hơn em một chút bắt nạt một cô bé, làm cô bé khóc, sau đó, em đi qua tranh luận với hai cậu nhóc kia, nói cậu nhóc không nên bắt nạt cô bé. Hai cậu nhóc đó liền kêu em là tiểu mập mập, kết quả em nổi giận, đánh nhau với bọn họ." Anh nói đến đây dừng lại, nhìn Đường Từ Thiển cười, thể trạng bây giờ kém hơn trước kia nhiều.

Đường Từ Thiển vẫn chờ câu tiếp theo đó, truy hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Đương nhiên là một mình cô bé mập mập như em đánh ngã bọn họ rồi."

Đều là những đứa trẻ 3-4 tuổi, sức lực không lớn lắm, đối mặt với một đối thủ có thân thể thừa cân, hai cậu nhóc đều khó có thể chống lại.

"Em lợi hại như vậy á!" Đường Từ Thiển kinh ngạc cảm thán, cảm thấy mình khi còn nhỏ thật là giỏi, không chỉ dám làm việc nghĩa, còn là một đánh hai. Cô lộ ra nụ cười đắc ý.

Cố Hoành rất tán đồng: "Ừm, mập cũng là một ưu thế."

Anh chính là cố ý đánh vỡ tâm tình tốt đẹp của Đường Từ Thiển. Đường Từ Thiển rất khó chịu đưa tay vỗ đùi anh một cái: "Bây giờ em không có loại ưu thế này."

Cố Hoành nhìn chỗ đã bị cô vỗ, anh còn là lần đầu tiên bị người ta đánh đùi, trong lòng có chút là lạ.

Đường Từ Thiển phát hiện tầm mắt của anh, bỗng nhiên biết được mình đang làm cái gì.

Hey, đùi của anh để, tự nhiên bị cô đánh, nếu như fans anh biết, chỉ sợ muốn thiên đao vạn quả(*) cô.

(*) *Thiên đao vạn quả: hình phạt băm thành trăm mảnh.*

"Sức lực của em quả thật rất lớn." Cố Hoành nhướn mày nói, có ý ám chỉ.

Đường Từ Thiển xấu hổ trong lòng, nhưng không biểu hiện ra ngoài: "Biết thì tốt, cẩn thận đừng chọc em, em chính là rất dũng mãnh." Cô bóp chặt quả đấm nhỏ, bày ra sức lực của mình.

Dũng mãnh gì đó, Cố Hoành bị cô chọc cười: "Không chỉ có phóng khoáng, còn rất dũng mãnh." Không tệ, tiểu Từ Thiển của anh cũng không phải là người bình thường.

Đường Từ Thiển: "...". Hình như hai từ này không phải từ hay gì cả.

"Chuyện còn chưa kể xong." Cố Hoành giải cứu cảm xúc đột nhiên mất mát của Đường Từ Thiển.

"Còn có chuyện gì?" Đường Từ Thiển mặt đầy mong chờ.

"Sau khi em đánh ngã hai cậu nhóc đó, bọn họ dẫn phụ huynh tới, khi các phụ huynh hỏi vì sao đánh nhau, em 'Oa' một chút cũng khóc rồi, khóc lớn tiếng hơn bọn họ." Cố Hoành nói những chuyện này rất vui vẻ, lúc ấy anh vẫn rất bội phục Đường Từ Thiển, sức bật vô cùng dũng mãnh. Tiếng khóc của cô giống như loa phát thanh, rất

nhiều người đều bị thu hút vây lại xem, muốn biết điều gì khiến cho một cô bé khóc đến đau lòng như vậy.

"Vì sao em phải khóc?" Đường Từ Thiên thật không hiểu bản thân lúc đó.

Cố Hoàn nhin cười nói: "Em nói bọn họ kêu em là tiểu mập mạp, một đáng về lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, cảm thấy cảm nín với bản thân khi đó, nhưng mà rất nhanh cô cũng khen ngợi nói: "Không tệ, đánh một trận trước rồi khóc, rất cơ trí."

"Ừ, cơ trí hơn bây giờ nhiều." Cố Hoàn nhớ tới thời gian trước kia cô nhẫn nhục chịu khó ở bên cạnh Lục Đan Ny, cho dù bị uất ức, cũng đều chấp nhận, không phản nản về bản thân. Có ai là trời sinh không thêm đề ý người khác đối đãi không công bằng với mình chứ? Tất cả là bị hiện thực thay đổi.

Về mặt của anh trở nên nghiêm túc, khẽ nghiêng người đối mặt với cô, hai tay ôm chặt cô: "Sau này đừng để mình chịu uất ức nữa."

Đường Từ Thiên biết anh nhớ tới chuyện gì, bởi vì cô cũng nhớ tất cả các trải nghiệm mà cô đã trải qua. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chỉ là, cái ôm của anh cho cô an ủi lớn nhất, những chuyện đó đã tính là gì đâu, giờ đây cô có anh, anh là bến cảng an toàn của cô. Hiện tại là vậy, sau này cũng là vậy, cô chính là chắc chắn như vậy, cho dù khắp nơi đều nói không thể tin tưởng đàn ông, nhưng cô vẫn tin tưởng anh.

Bầu không khí quá tốt đẹp thế này, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, Đường Từ Thiên lo lắng sẽ làm ra chuyện gì đó không lý trí, vì vậy phá vỡ bầu không khí, nói: "Trong tivi hình như nam chính đều nói "Anh sẽ không để em chịu uất ức"."

"Anh là hậu thuẫn của em, anh có thể làm chính là để cho em tùy tâm sở dục, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần miễn cưỡng bản thân."

Đường Từ Thiên suy nghĩ lời nói của anh: "Anh nói rất có lý." Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, cười.

Hai người dựa sát vào nhau trò chuyện, trò chuyện một chút, thân thể Đường Từ Thiên từ từ trượt xuống, biến thành tư thế nằm, đầu gối lên đùi Cố Hoàn. Sau khi cô ngáp mấy cái, Cố Hoàn kêu cô ngủ một lát.

Một giấc này của Đường Từ Thiên là một buổi chiều, khi tỉnh lại ở trên giường trong phòng, bên ngoài là âm thanh nói chuyện của Cố Hoàn mẹ cô.

Một ngày nhẹ nhàng thoải mái lại trôi qua, sáng sớm hôm sau, Đường Từ Thiên và Cố Hoàn xuất phát trở về đoàn phim.

Lần này quay phim ở phim trường thành phố, trong ba tháng. Ở phim trường quay phim điều kiện sẽ tốt hơn nhiều, hoàn cảnh quay tốt, lại có thể ở tại khách sạn, vấn đề ăn cơm cũng dễ dàng giải quyết.

Ở khách sạn thu xếp xong, lúc bọn họ đi ăn cơm gặp nhân viên công tác của đoàn phim, nghe được một tin tức làm cho người ta kinh ngạc... Kế Hạo Nhiên từ diễn(*).

(*) Từ diễn: bỏ diễn; nghỉ diễn; từ chối diễn...

Kỳ thật chuyện đánh nhau xảy ra lần trước, mặt xấu của bộ phim này vô cùng lớn. Tuy lúc đầu Kế Hạo Nhiên đóng vai nhân vật anh em tốt với Cố Hoàn, cuối cùng bị bôi đen, nhưng ở giữa là phức bút(*), ý là để khán giả tin tưởng tình cảm của bọn họ là thật, đến cuối cùng thay đổi, phản bội, mới có thể làm cho cảm xúc của khán giả dao động. Nhưng phim truyền hình còn chưa quay xong thì đã khiến cho dân chúng biết được quan hệ của họ không tốt, như vậy sau này trong quá trình xem phim sẽ mang theo cảm xúc.

(*) Phức bút: đoạn văn dẫn đầu ý cho đoạn văn sau.

Lúc trước Ngô đạo từng tiết lộ muốn thay đổi gốc độ, chỉ là bởi vì có hợp đồng trời buộc, lại quay được một phần, nếu tạm thời đổi đi tăng thêm công việc thì không nói, còn phải tốn rất nhiều tiền, dù sao Kế Hạo Nhiên cũng không phải nghệ sĩ bình thường, thù lao đóng phim của anh ta rất cao.

Bởi thường không nói, chuyện này vốn dĩ đã từ bỏ, bây giờ tự nhiên anh ta từ diễn.

Đường Từ Thiên mờ mịt nhìn về phía Cố Hoàn, nhìn thấy anh nhú mày lại thì đã biết anh không rõ tình hình.

Mấy hôm nay vốn là cảnh diễn của Cố Hoàn và Kế Hạo Nhiên, anh ta từ diễn, sắp xếp của đoàn phim sẽ tùy theo thay đổi.

Chỉ là, không cần hợp tác với anh ta, Đường Từ Thiên vui vẻ, quả thật, ai cũng vui vẻ. Cố Hoàn, Kế Hạo Nhiên, bọn họ càng không muốn nhìn thấy đối phương.

Cơm nước xong trở về phòng, Đường Từ Thiên đem sự nghi hoặc của mình ra hỏi: "Tại sao Kế Hạo Nhiên từ diễn? Có phải đã xảy ra chuyện gì không muốn người ta biết không?" Cho dù Kế Hạo Nhiên không muốn diễn, nhưng mà lúc này chủ động rút lui thì đó là lợi ích cho những người khác. Anh ta có thể kéo dài, sau đó nói điều kiện, như vậy, mặt mũi của anh ta cũng đẹp một chút, lại có được không ít chỗ tốt.

Cố Hoàn cũng không rõ lắm, anh lấy di động ra gọi điện thoại.

Đường Từ Thiên tưởng là anh gọi cho đạo diễn, không nghĩ tới anh gọi cho Nghiêm Thiên Lỗi. Chỉ là cô lập tức ngộ ra, Nghiêm Thiên Lỗi là người đầu tư, lại là bạn thân của Cố Hoàn, hỏi anh ta cũng đúng.

"Kế Hạo Nhiên từ diễn là chuyện thế nào?"

"Người như vậy, đương nhiên không thể tiếp tục diễn bộ phim này." Trong lời nói của Nghiêm Thiên Lỗi mang theo khinh thường.

Cố Hoàn vừa nghe đã biết có chuyện: "Anh ta làm chuyện gì khiến anh khó chịu?"

"Anh ta muốn trừ tính anh em của tôi, đây còn chưa đủ làm tôi khó chịu à?"

"Nhưng tôi nghe giọng điệu của anh, hình như không chỉ là những chuyện này. Có liên quan với Nhiệm Tĩnh?"

"Đúng, tôi mới biết được thằng nhóc đó đã từng muốn trù tính với Nhiễm Tĩnh, tôi mà biết chuyện này sớm một chút thì sẽ không có những chuyện này." Nghiêm Thiên Lỗi tức giận nói.

Chuyện tuyển diễn viên, ngoại trừ một vài người được chỉ định bởi nhà đầu tư sản xuất phim, phần lớn là đạo diễn tuyển chọn, nếu nhân viên chính không có ý kiến thì sẽ quyết định.

Ban đầu nam chính chưa định, tiếng kêu gọi của khán giả đối với Kế Hạo Nhiên rất cao, cuối cùng quyết định chọn Cố Hoành, tuy rất nhiều người ủng hộ, nhưng cũng cảm thấy tiếc nuối cho Kế Hạo Nhiên. Đề anh ta diễn nam số 2 là kết quả thương lượng của toàn bộ đội ngũ nhân viên chính.

Nguyên nhân chủ yếu chọn anh ta, cũng vì anh ta là minh tinh lưu lượng(*), có thể mang đến độ hot cho bộ phim này hơn. Nhưng mà, coi như bây giờ thiếu đi anh ta, thì ảnh hưởng cũng không lớn lắm. Đặc biệt là dưới tình huống phát hiện kỹ thuật diễn xuất của anh ta không tốt.

() Minh tinh lưu lượng: minh tinh có lượng fans hùng hậu, là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của minh tinh đó cực kỳ cao.*

Cố Hoành không có hỏi kỹ về chuyện giữa Nhiễm Tĩnh và Kế Hạo Nhiên, nói một hồi thì cúp điện thoại.

Buổi chiều, Ngô đạo thông báo mở họp, ngay tại phòng hội nghị của khách sạn.

Lý Húc phải hai ngày nữa mới quay lại, bên cạnh Cố Hoành tạm thời chỉ có một mình Đường Từ Thiển.

Tham gia hội nghị chính là nhân viên chính, Nghiêm Thiên Lỗi và Nhiễm Tĩnh cũng tới.

Nhân vật của Kế Hạo Nhiên đổi ai tới diễn, mọi người bàn luận một hồi, cuối cùng quyết định dùng người mới, là người Ngô đạo nhìn trúng, nghe nói kỹ thuật diễn xuất rất được, nhưng mà không đủ đẹp trai. Đường Từ Thiển xem ảnh chụp, cũng được, tuy diện mạo khác biệt hơi lớn so với Kế Hạo Nhiên, nhưng cũng có khí chất, mức độ công nhận cũng cao. Có thể là có so sánh đối lập với Kế Hạo Nhiên, nên Đường Từ Thiển cảm thấy trông anh ta khá khoan khoái.

Nhân vật đã định ra, sau đó chính là sắp xếp quay lại lần nữa, lúc giờ cơm sắp đến, cuộc họp kết thúc.

Nhiễm Tĩnh lập tức chạy tới ôm cánh tay Đường Từ Thiển, thân mật nói: "Từ Thiển, đã lâu không gặp cô, tôi nhớ cô muốn chết."

Cố Hoành kéo Đường Từ Thiển về bên người mình: "Chúng ta còn ở đây đó, em bớt lại một chút."

"Anh ghen à, hihi." Nhiễm Tĩnh cười híp mắt nói với Cố Hoành.

"Đúng vậy." Cố Hoành hào phóng thừa nhận, sau đó nói với Nghiêm Thiên Lỗi: "Quản kỹ bạn gái của anh."

Nghiêm Thiên Lỗi nhún nhún vai: "Cô ấy vui vẻ là được."

"Thiên Lỗi, anh thật tốt! Vậy đêm nay em ở lại chơi với Từ Thiển hai ngày..."

"Nhiễm Tĩnh, em vẫn là không nên bá chiếm bạn gái Cố Hoành chứ." Nghiêm Thiên Lỗi kéo Nhiễm Tĩnh kéo về bên người mình, ôm bả vai để cô ta gãy giữa không ra.

Bạn gái vẫn phải quản cho kỹ, nếu không sẽ buông thả.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Nhiễm Tĩnh lôi kéo Đường Từ Thiển ra ngoài đi dạo phố mua sắm.

Hình như một tháng trước là trạng thái bế quan, hai ngày này lại luôn ở bên nhau với Cố Hoành, không tiện đi ra ngoài, tính ra đã rất lâu Đường Từ Thiển không đi dạo phố. Thời tiết hơi lạnh, lập tức bắt đầu mùa đông, quả thật Đường Từ Thiển phải mua một ít quần áo mới được.

Tuy nhiên, Nhiễm Tĩnh cũng không phải một người bạn đồng hành thích hợp, cô ta chính là tân tiểu hoa, fans cũng nhiều lắm đó, Đường Từ Thiển lại không muốn giúp cô ta ngăn cản fans.

Đối mặt sự từ chối của Đường Từ Thiển, Nhiễm Tĩnh cười gian một tiếng, từ trong túi xách lấy tóc giả và khăn choàng ra.

Bộ tóc giả dài màu đen ngang vai, khăn choàng che khuất nửa khuôn mặt, xác thực nhìn không ra.

"Thế nào? Được chứ?"

Đường Từ Thiển gờ ngón cái lên: "Nếu tôi ở trên phố gặp được cô như vậy, đoán chừng cũng không nhận ra được."

Nhiễm Tĩnh hất cằm lên, đắc ý mà nói: "Đó là đương nhiên, chút bản lĩnh này cũng không có, tôi làm sao còn lẫn lộn trong cái giới này." Cơ bản phụ nữ đều thích đi dạo phố, minh tinh cũng vậy, chỉ là đi dạo phố bị vây xem sẽ rất bối rối.

Đường Từ Thiển bị cô ta chọc cười, một lát sau, cô nghiêm túc thỉnh giáo: "Đàn ông phải nguy trang như thế nào?"

Nhiễm Tĩnh hừ cười một tiếng, nghiêng ngẫm hỏi: "Cô muốn nguy trang cho Cố Hoành, sau đó đi ra ngoài chơi với cô?"

Đường Từ Thiển bị chọc thùng nên ngại ngùng, khẽ cúi đầu, nói: "Ừm"

"Vậy rất đơn giản a." Nhiễm Tĩnh cố ý dừng lại, thừa nước đục thả câu.

Đường Từ Thiển: "Mau nói cho tôi biết."

Nhiễm Tĩnh chỉ vào tóc giả của mình: "Giống tôi thế này, không phải được rồi."

Đường Từ Thiện: "... " Thật thất vọng.

"Được, không trừu cô nữa. Với dáng người cao ráo như Cố Hoành, muốn nguy trang, đoán chừng khó khăn."

Quả thật như thế, cho dù không thấy mặt, chỉ là dáng người của Cố Hoành cũng đủ để thu hút ánh mắt người qua đường, nhìn kỹ nữa, chắc sẽ rất dễ nhận ra anh. Người đẹp rất nhiều, nhưng trai đẹp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đường Từ Thiện từ bỏ.

Nhiễm Tĩnh: "Hai người đó, muốn chơi đã thì ra nước ngoài chơi đi, muốn làm gì thì làm."

Đường Từ Thiện chỉ là muốn thỉnh thoảng có thể an tâm tản bộ với Cố Hoành mà thôi, không có muốn làm gì. Nhưng mà Nhiễm Tĩnh một dáng vẻ "Tôi là người từng trải, tôi hiểu", thành công làm Đường Từ Thiện nghĩ nhiều.

Chuyện này bỏ qua không nói, Đường Từ Thiện hỏi: "Nghiêm tiên sinh nói sắp xếp vệ sĩ đi cùng chúng ta, khi nào vệ sĩ tới hả?" Bây giờ thời gian đã không còn sớm, đi trễ về trễ, cô sợ Cố Hoành lo lắng.

"Tôi cũng không biết, tôi gọi điện thoại hỏi một chút." Nhiễm Tĩnh mới vừa lấy di động ra, cửa phòng đã bị gõ.

"Là anh, mở cửa." Người nói chuyện chính là Nghiêm Thiên Lỗi, Nhiễm Tĩnh hào hứng chạy tới mở cửa.

Đến cùng Nghiêm Thiên Lỗi còn có Cố Hoành, Đường Từ Thiện nhìn Cố Hoành một cái, sau đó tầm mắt lướt qua bọn họ, nhìn ra phía sau bọn họ.

Vệ sĩ đâu?

Vấn đề này, Nhiễm Tĩnh hỏi ra.

Nghiêm Thiên Lỗi nghiêng người nhìn nhìn Cố Hoành, chợt cười nói: "Hai người bọn anh còn không phải sao?"

"Cái gì?" Nhiễm Tĩnh thật kích động, khó mà tin được: "Nếu anh đi cùng miễn cưỡng tạm được, nhưng Cố Hoành thế này có thể đi đâu..."

Đường Từ Thiện cũng cảm thấy vậy không được, cô đi đến trước mặt anh, nói: "Anh tự mang đèn pha, đi cùng không tốt lắm." Cô tuyệt đối không phải ghét bỏ Cố Hoành, mà là suy nghĩ cho sự an toàn của anh.

"Tiểu Từ Thiện, đừng lo lắng, mình tỉnh cũng phải sống qua ngày, cũng phải đi dạo phố, cảm nhận một chút khói lửa thế gian. Hơn nữa, anh ấy cũng không sợ chúng ta sợ cái gì. Đi thôi, không đi nữa sẽ trễ." Nghiêm Thiên Lỗi khai thông, nói.

20 phút sau, một hàng bốn người xuất hiện ở một trung tâm thương mại lớn. Đúng là giờ vàng buổi tối, trung tâm thương mại xa hoa ngày thường hơi vắng vẻ, nhưng lúc này đông khách.

Người ra vào nơi này điều kiện đều không tệ, quần áo ăn mặc cũng rất thơm mát, nếu chỉ có Đường Từ Thiện và Nhiễm Tĩnh đến, chắc là sẽ không thu hút sự chú ý, nhưng mà hai người đàn ông Cố Hoành và Nghiêm Thiên Lỗi cao lớn như vậy, lại trẻ tuổi đẹp trai khí chất, không muốn hấp dẫn người khác cũng khó.

Vì thế rất nhanh, có người nhận ra Cố Hoành, không lâu sau, Nhiễm Tĩnh cũng bị nhận ra.

So với sự lo sợ bất an của Đường Từ Thiện, ba người bọn họ đều rất hồ hởi, dường như không phát hiện những ánh mắt kia vậy.

Sau đó, Đường Từ Thiện cũng bị bọn họ cảm hóa, hồ hởi với những ánh mắt kia.

Tuy nhiên, bàn luận của các cô gái không ngừng chui vào lỗ tai Đường Từ Thiện.

"Cố Hoành thật đẹp trai a! Một người đàn ông khác là ai, cũng là mình tỉnh sao? Là người mới ư?"

"Cố Hoành rất tuấn tú, người còn lại không biết, nếu là người mới, tôi cũng sẽ làm fan anh ấy."

"Tại sao bọn họ xuất hiện ở nơi này với Nhiễm Tĩnh?"

"Chắc không phải Cố Hoành và Nhiễm Tĩnh là một đôi chứ?"

"Trời ạ, cậu vừa nói như thế, tôi cũng cảm thấy rất có khả năng, lại còn có cảm thấy bọn họ rất xứng đôi."

"Xứng đôi chỗ nào?"

"Chỗ nào không xứng đôi, đáp án của Nhiễm Tĩnh rất được yêu thích, được không? Ít nhất giá trị nhan sắc rất hợp."

"Cố Hoành mới xứng với tôi."

"Ha ha, không xứng với cô, xứng với tôi."

"Tĩnh địch tránh ra!"

...

"Cô gái lùn lùn kia có phải trợ lý Cố Hoành không?"

"Đúng đúng, chính là cô ấy, mấy ngày hôm trước lên hot search, nghe nói cô ấy rất đáng yêu."

"Tính cách không biết có đáng yêu không, nhưng thấy đáng người rất đáng yêu."

Đường Từ Thiện, người bị bàn luận có thánh giác thật tốt, lúc này nội tâm hồng mắt. Thật ra cô cũng không tính là rất lùn mà, thực tế bị làm nổi bật nên biến thành chú lùn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô lui về sau vài bước, kéo ra khoảng cách với hai người đàn ông cao lớn. Nhiệm Tĩnh cao hơn Đường Từ Thiện một chút, nhưng cô ta mang giày cao gót, còn Đường Từ Thiện mang giày đế bằng, chênh lệch cứ như vậy lớn hơn.

"Từ Thiện, lại đây." Cô Hoàn đột nhiên dừng bước lại, đối với Đường Từ Thiện cách 2 mét ở ngoài nói.

Đường Từ Thiện nghe lời đi tới, cho rằng anh có gì phân phó.

Không ngờ, Cô Hoàn bắt lấy cổ tay cô, trong ánh mắt kinh hoàng của cô, kéo cô vào cửa hàng trang phục bên cạnh.

Đường Từ Thiện hạ thấp giọng nói với anh: "Anh mau thả tay em ra, đây là nơi công cộng, phải chú ý..."

"Không thả, anh muốn dắt tay em." Cô Hoàn rất kiên quyết.

Anh không hạ thấp giọng, nhân viên bán hàng đi theo nghe được rõ ràng, lúc này biểu cảm rất phức tạp.

Nhiệm Tĩnh và Nghiêm Thiên Lỗi cũng vào theo, cách đó không xa phía sau bọn họ còn có 10 mấy người qua đường muốn đi theo nhìn mình tình thêm vài lần.

"Cô Hoàn, anh cần phải đối đãi với tiểu trợ lý của anh nhiều hơn nha, trợ lý tốt như thế, đừng để em có cơ hội đào góc tường đó." Nhiệm Tĩnh cười trêu ghẹo. Tình huống như vậy làm cho những người khác mê mẩn, không hiểu mối quan hệ giữa ba người này.

Mà đúng lúc này, Nghiêm Thiên Lỗi một tay ôm đầu vai Nhiệm Tĩnh, trong lúc cô ta kinh ngạc, nói: "Em thích cái gì, anh mua cho em."

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngừ, Nhiệm Tĩnh đã điều tiết tốt trạng thái, xinh đẹp cười nói: "Được ạ, cảm ơn anh trai!"

Người vây xem đều là một bộ dáng hiểu rõ, Nghiêm Thiên Lỗi dùng sức bóp bả vai Nhiệm Tĩnh một cái, xem như trừng phạt.

Bọn họ đi dạo hơn một tiếng, không có rất nhiều đồ, hai tay Cô Hoàn và Nghiêm Thiên Lỗi đều treo đầy túi mua hàng, nhìn giống bị bắt làm nô dịch vậy. Nhiệm Tĩnh và Đường Từ Thiện không đành lòng muốn chia sẻ, nhưng hai người đàn ông này theo chủ nghĩa đàn ông lớn, chính là không để cho các cô ra sức.

Được rồi, các cô cũng vui vẻ ưng dung.

Trở lại khách sạn, bốn người ở trong khách phòng ăn khuya, hai người đàn ông ăn vài phút là xong rồi, Nhiệm Tĩnh và Đường Từ Thiện ăn hơn nửa tiếng đồ ăn vặt, hai người đàn ông cũng không ngăn lại, dù sao các cô đều quá gầy, tốt hơn vẫn là thêm chút thịt.

Editor:

Chương sau: Anh muốn yêu đương.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Anh muốn yêu đương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

•Editor: Tiểu Hi•

□□□

Ăn uống no đủ, Nhiệm Tĩnh và Đường Từ Thiện trở về phòng.

Hai cô gái nằm trên giường, bắt đầu chế độ trò chuyện.

Trò chuyện một hồi, Nhiệm Tĩnh nghiêng người đối mặt với Đường Từ Thiện, tay đỡ đầu: "Từ Thiện, cô và Cô Hoàn phát triển đến bước nào rồi?"

Cô ta đột nhiên chuyển đề tài đến vấn đề tình cảm, Đường Từ Thiện bất ngờ không kịp phòng bị, nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua Cô Hoàn hôn cô, gò má hơi nóng lên.

"Đừng ngại về chút chuyện giữa nam nữ này, mau nói cho tôi biết đi, lát nữa tôi cũng nói chuyện của tôi cho cô biết." Nhiệm Tĩnh thúc giục nói.

"Cũng chưa tới bước kia." Cô và Cố Hoành mới bắt đầu không bao lâu, có thể tới bước kia?

Nhiệm Tĩnh hí hóp đôi mắt lại: "Các người còn chưa làm?"

Đường Từ Thiển nhất thời không phản ứng lại, ngây thơ hỏi: "Làm cái gì?" Hỏi xong rồi hoàn toàn tỉnh ngộ, mở to hai mắt nói: "Chưa! Chúng tôi mới ở bên nhau không bao lâu, nào có nhanh như vậy..."

Nhiệm Tĩnh thấy cô kích động như vậy, cười: "Cố Hoành cũng sắp 30 rồi, nghe nói trước nay anh ấy chưa từng nói chuyện yêu đương, cô cũng đừng để anh ấy ghen lâu quá."

Đường Từ Thiển lớn như vậy, vẫn luôn ngoan ngoãn, cho dù ở trong cái giới này thấy được rất nhiều chuyện làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, nhưng cô cũng hiếm khi bàn luận về chúng.

"Không phải tôi để anh ấy... Ai nha, không nói chuyện này với cô. Còn cô, cô và Nghiêm tiên sinh khi nào kết hôn?" Đường Từ Thiển nói sang chuyện khác, cô nghe Cố Hoành nói hai người bọn họ dự định kết hôn.

"Tôi không biết a, tôi chính là vì chuyện này mà phiền não." Nhiệm Tĩnh xoay người nằm thẳng, nhìn lên trần nhà: "Tôi còn trẻ tuổi như vậy, trong giới giải trí cũng vừa mới có chút tên tuổi, nếu bây giờ kết hôn, có thể sẽ ảnh hưởng sự nghiệp của tôi."

Đường Từ Thiển im lặng, làm mình tình chỗ không tốt nhất là không có riêng tư, còn có chính là sự nghiệp và tình yêu rất khó chu toàn. Đặc biệt là kết hôn, rất nhiều minh tinh sau khi kết hôn trở nên âm trầm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Một số người sẽ tận hưởng hôn nhân, một số người sẽ không tiếp nhận được sự chênh lệch như vậy trở nên chán nản.

Giữa tình yêu và sự nghiệp bên nào nặng bên nào nhẹ, mỗi người có cái nhìn khác nhau. Đường Từ Thiển không biết Nhiệm Tĩnh nghĩ như thế nào, không biết nên nói làm sao.

Nhiệm Tĩnh và Đường Từ Thiển nói rất nhiều ý nghĩ của mình, nhưng mà rốt cuộc vẫn không có kết quả, đôi mắt với lựa chọn quan trọng, luôn thật rối rắm.

Hơn 1:00 sáng, hai người đều rất mệt mỏi, Nhiệm Tĩnh rất nhanh đã ngủ mất, Đường Từ Thiển lại không buồn ngủ.

Fans Cố Hoành phần lớn là nữ, hơn nữa đa số đều xem Cố Hoành như tình nhân trong mộng, nếu fans biết anh có bạn gái, mà bạn gái là tiểu trợ lý bình thường không có gì lạ, rất có thể làm cho các cô thất vọng, vì vậy hủy fan.

Cố Hoành vừa ra mắt thì đã chịu sự chú ý cực lớn, vẫn luôn rất thuận lợi, tuy anh không để ý những chuyện này lắm, nhưng mà bản thân không để bụng là một chuyện, bị "Vứt bỏ" lại là một chuyện khác.

Bởi vì thích anh, cho nên Đường Từ Thiển không hy vọng anh buồn.

Những ngày tiếp theo, tinh thần và thể xác của Cố Hoành lại vui đầu vào việc quay phim.

Cảnh quay với Kế Hạo Nhiên không lâu trước đây phải quay lại, thời gian chỉ có thể chen chúc, nếu không không theo kịp tiến độ.

Cố Hoành bận, Đường Từ Thiển cũng bận theo, mặc dù rất nhiều chuyện Cố Hoành đều tự tay làm lấy, nhưng công việc của trợ lý vốn dĩ là việc vất vả không ngừng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thân thể của mẹ Lý Húc bởi vì thời tiết xấu lại sinh bệnh, Cố Hoành kêu anh ta về nhà chăm sóc. Đinh Văn thường xuyên tới đoàn phim, nhưng cũng không thể ở thường.

Trong công việc không có gì, Đường Từ Thiển đau lòng Cố Hoành nghỉ ngơi không tốt. Làm diễn viên thật không dễ dàng, mọi người chỉ nhìn thấy một mặt xinh đẹp gọn gàng, mà không biết để quay một bộ phim hay, bọn họ phải trả giá bao nhiêu.

Cố Hoành là diễn viên chính, suất diễn rất nhiều, đóng phim trong lúc rảnh rỗi, anh còn phải xem kịch bản. Thật ra trí nhớ của anh rất tốt, lời thoại dễ dàng nhớ kỹ, nhưng diễn như thế nào, nói như thế nào, những điều này đều phải cẩn thận suy nghĩ.

Ngay cả thời gian yêu đương cũng ít đến đáng thương, mỗi ngày cũng chỉ có lúc sáng tới ở khách sạn ôm một cái, hôn một cái.

Hôm nay, ban ngày Cố Hoành đều đang quay phim, trong thời tiết rét lạnh, cứ thế quay đến mồ hôi đầy người, quần áo bên trong đều thấm ướt.

"Cát! Qua, chuẩn bị cảnh tiếp theo." Lúc đạo diễn nói chuyện, trong miệng hà ra bạch khí(*): "Cố Hoành, cậu nghỉ ngơi một chút."

(*) Bạch khí: giống như câu "Trời lạnh đến nỗi thở ra khói".

Đường Từ Thiển đã chạy đến trước mặt Cố Hoành, sau khi đưa nước trong tay cho anh thì lau mồ hôi cho anh: "Có phải quần áo ướt mồ hôi rồi không?" Đường Từ Thiển quan tâm hỏi.

"Ừ." Cố Hoành uống nước, trả lời.

Một trận gió lạnh thổi tới, Đường Từ Thiển không khỏi rung mình, thấy Cố Hoành chỉ mặc mấy lớp trang phục cổ trang hơi mỏng, chân mày nhíu lại: "Anh mau đến lều trại tránh gió một chút đi, nếu không lúc lạnh lúc nóng dễ sinh bệnh, tốt nhất là lau khô mồ hôi trên người một cái."

Cố Hoành rất hưởng thụ sự quan tâm của Đường Từ Thiển, anh cúi đầu cười nhìn cô, nói: "Được, cái gì cũng nghe em."

Nụ cười của anh quá rõ ràng, Đường Từ Thiển bất an nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Anh cẩn thận một chút, cũng không biết có phóng viên chụp lên hay không."

"Cẩn thận cái gì? Hơn nữa lại không phải chưa từng bị chụp lén, không sợ."

Anh luôn như thế, một chút cũng không lo lắng tai tiếng. Vì lý do an toàn, Đường Từ Thiên kéo anh vào lều trại dùng để cho diễn viên nghỉ ngơi.

Bên trong có mấy nhân viên công tác, thấy Cố Hoành và Đường Từ Thiên đi vào, nói nói mấy câu thì đều tìm lấy cớ đi ra ngoài.

Chuyện của Cố Hoành và Đường Từ Thiên, trong lòng mọi người đều hiểu rõ chỉ là không nói ra. Ngày thường Cố Hoành làm việc chăm chỉ, Đường Từ Thiên cũng rất ngoan ngoãn rất nhiệt tình, sau khi ở bên nhau hai người bọn họ cũng không thay đổi, sẽ không ở phim trường tình chàng ý thiếp. Mọi người đều vì bọn họ sốt ruột, cho nên thì sao, ngày thường đều sẽ tích cực tạo không gian riêng cho bọn họ.

Mới đầu Đường Từ Thiên ngại ngùng, bây giờ đã thành thói quen.

Đường Từ Thiên lấy một cái khăn sạch từ trong túi ra, đưa cho Cố Hoành để anh tự lau mồ hôi trên người một chút. Cố Hoành nhận lấy, tùy tiện lau cổ một cái, sau đó trả khăn lông lại.

Đường Từ Thiên: "Lau trên người, nếu không trang phục thấm ướt sẽ rất khó chịu."

Cố Hoành mặc mấy lớp trang phục cổ trang, thích hợp, không dễ vận động.

Đường Từ Thiên cời đai lưng của anh, để trang phục nói lòng một chút, sau đó lấy khăn lông đưa vào trang phục của anh. Lúc này cô mới phát hiện, trung y của anh đều ướt: "Như vậy không được, sẽ sinh bệnh, đổi cái khác nhé."

"10 phút sau sẽ phải bắt đầu quay phim." Cố Hoành cười nhắc nhở.

Sắc mặt Đường Từ Thiên không vui, suy tư chốc lát, thì kéo anh ngồi xuống ghế: "Dùng khăn lông thấm một hồi, hút mồ hôi." Cô vừa nói vừa nhét khăn lông vào sau lưng anh.

Cố Hoành bị hành động của cô làm bối rối: "Ai dạy em."

"Em thấy người ta sinh con đều thích làm như vậy."

"Sinh con..." Cố Hoành dờ khóc dờ cười.

"Đúng vậy, giống nhau đều là dùng trên người trẻ con, hiện tại em muốn dùng trên người anh, anh có ý kiến à?" Đường Từ Thiên có chút đắc ý nho nhỏ, nói.

Cố Hoành bất đắc dĩ cười nói: "Không ý kiến."

Đường Từ Thiên rất hài lòng.

"Thật giống một bà quản gia."

Đường Từ Thiên nóng mặt: "Em là trợ lý của anh, chăm sóc anh là bổn phận công việc của em." Vẫn là khác biệt với bà quản gia.

Cố Hoành nhìn cô cười, không nói lời nào.

Đường Từ Thiên bị anh nhìn đến mặt mày nóng hơn, hết sức ngại ngùng: "Anh đừng nhìn em."

Cô đứng ở bên cạnh Cố Hoành, Cố Hoành kéo tay cô qua, vuốt ve mu bàn tay của cô: "Quay xong bộ phim này, tạm thời không diễn tiếp."

"Vì sao?"

"Không có thời gian."

"Anh muốn làm gì?"

Cố Hoành dừng lại động tác vuốt ve, siết chặt tay cô, nhẹ nhàng lôi kéo, cô "O" một tiếng, ngã vào trong lòng anh, ngồi trên đùi anh.

"Anh làm gì thế?" Đường Từ Thiên hoảng sợ, có tật giật mình nhìn thoáng qua bên ngoài, may mà không có ai chú ý nơi này.

"Anh đang dùng hành động nói cho em biết anh muốn làm gì."

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt, không rõ nguyên do.

"Anh muốn yêu đương, ở đâu còn có thời gian đóng phim." Anh ôm eo Đường Từ Thiên, tư thế bây giờ của hai người rất thân mật.

"Em là trợ lý của anh, hầu như mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, cho dù anh đóng phim cũng có thời gian mà."

"Không đủ. Em không biết mỗi ngày có thể nhìn thấy em lại không thể muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, có bao nhiêu dây vò."

Lúc anh nói lời này rất nghiêm túc, sắc mặt lại không có một chút thay đổi. Tim Đường Từ Thiên đập nhanh, lời tâm tình như vậy khiến cô rung động.

"Không phải bây giờ anh đang ôm sao?" Cô nhỏ giọng phản bác.

"Nhưng mà em luôn muốn chạy trốn."

"Em nào có!" Đường Từ Thiển ngụy biện, thân thể căng chặt và ánh mắt thường nhìn bên ngoài của cô đã bán đứng cô: "Được rồi, bây giờ không phải ôm à? Em là sợ người khác nhìn thấy sẽ bàn tán, nếu truyền ra, ảnh hưởng không tốt với anh."

Cố Hoành nhéo mũi cô một cái, bất mãn nói: "Có đôi khi thật ghét sự tận chức tận trách của em, ngoài công việc, em không phải trợ lý của anh, là bạn gái của anh. Nhớ kỹ, nghe thấy không?"

"Nhớ rồi." Đường Từ Thiển xoa xoa cái mũi bị nhéo: "Đều bị anh nhéo biến dạng."

"Biến dạng vẫn đẹp."

"Được anh khen đẹp luôn cảm thấy ngại không dám nhận."

Cố Hoành nhướn mày: "Khi còn nhỏ em vậy mà rất tự tin rất chảnh chọe."

"Khi còn nhỏ không hiểu chuyện."

"Rất hiểu chuyện, cũng đặt hàng trước một người ưu tú như anh."

"Lại cười nhạo em khi còn nhỏ." Mấy ngày nay, Đường Từ Thiển đã nghe được rất nhiều câu chuyện khi còn nhỏ của mình từ trong miệng Cố Hoành, đôi một từ khác chuẩn xác hơn là — Chuyện xấu hổ.

"Không phải cười nhạo."

"Rõ ràng như vậy."

"Em đáng yêu thế này, sao anh lại cười nhạo em."

"Còn muốn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa em." Nói thì nói như vậy, nhưng nụ cười trên khóe miệng Đường Từ Thiển muốn giấu cũng giấu không được. Ai sẽ nghĩ đến Cố Hoành ít khi nói cười cũng có lúc nói những lời nói buồn nôn này? Khi có người khác ở đây, anh đều rất đứng đắn, nhưng mỗi khi bốn bề vắng lặng, anh liền biến thành như vậy.

Chẳng qua, mặc kệ anh là người trước hay là người sau, cô đều rất thích.

Hai người nói chuyện một hồi, thì thời gian nghỉ ngơi kết thúc.

Cảnh quay này phải treo dây cáp, tuy không cao, các biện pháp an toàn cũng rất đúng chỗ, nhưng sau khi Đường Từ Thiển thử qua một lần thì biết hoàn toàn không có trông đơn giản nhẹ nhàng. Đặc biệt là Cố Hoành, lúc treo dây cáp còn phải đánh chiêu thức, phải đánh tự nhiên tuyệt đẹp, hơi sai một chút thì phải làm lại. Treo ở phía trên lâu quá, vô cùng khó chịu.

Cảnh quay lần này không dễ, bởi vì ba người đánh nhau lộn xộn, người nhiều, dễ dàng phạm lỗi, NG không dưới 20 lần.

Đường Từ Thiển ở bên dưới nhìn đến lo lắng, mỗi lần quay thì cầu nguyện đừng phạm lỗi.

Cũng may chỉ chốc lát đã vượt qua, mọi người đều thả lỏng.

Các diễn viên từ từ được đưa xuống, Đường Từ Thiển vui mừng chạy tới, nhưng lúc Cố Hoành được đưa xuống cách mặt đất 3 4 mét, thì dây cáp đột nhiên buông lỏng, thân thể Cố Hoành chột rơi xuống.

Editor:

Chương sau: Nghỉ ngơi, hẹn hò.

Hi thiết đăng trí. Hôm qua Hi edit xong rồi, định để tối đi làm về đăng lên cho mọi người đọc, mà về nhà tắm rửa ăn cơm xong đi ngủ luôn. HiHi. Đến sáng ra mới nhớ là quên đăng truyện, nên Hi phải đợi tới giờ này đi làm về mới đăng truyện cho mọi người đọc được. Có lỗi với mọi người quá ☹☹☹

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

☐

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cá Đồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nghỉ ngơi, hẹn hò

Cố Hoành rơi thẳng xuống, trong tiếng kinh hô của mọi người, hai chân anh rơi xuống đất, bởi vì lực đánh vào lớn, nên anh quỳ một gối trên mặt đất, hai tay chống ở hai bên sườn mình.

Đường Từ Thiển là người đầu tiên xông lên, cô ngồi xổm bên cạnh đỡ anh: "Anh thấy thế nào?" Giọng nói của cô hơi phát run.

Cố Hoành ngẩng đầu, nhìn cô cười một cái, nói: "Không sao." Anh hoạt động tác nhẹ nhàng chậm chạp đứng lên, Đường Từ Thiên đỡ anh, nhìn thấy anh mày nhú một cái, vội hỏi: "Có phải bị thương rồi không?"

Những người khác cũng đều chạy tới.

Có người hỏi: "Có trật khớp hay là gãy xương không?"

Đạo diễn: "Đi bệnh viện!"

Cố Hoành hoạt động mắt cá chân một chút, không có đau đớn: "Không trật khớp cũng không gãy xương, chắc là các mô mềm bị thương, không sao đâu."

Anh bắt đầu đi vài bước, ngoại trừ bàn chân có một ít đau đớn thì xương và khớp xương đều không sao.

Đạo diễn vẫn không yên tâm: "Đi bệnh viện kiểm tra một lần, chụp X-quang, tốt nhất không có vấn đề, có vấn đề phải chữa trị thật tốt."

Đường Từ Thiên rất tán thành lời nói của đạo diễn, Cố Hoành vượt qua đạo diễn nhưng lại không lay chuyển được Đường Từ Thiên, gật đầu.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì, đạo cụ!" Đạo diễn lớn tiếng chất vấn. Nhân viên công tác phụ trách dây cáp lên xuống tự trách, nói là lúc nãy trượt tay, sau đó xin lỗi đạo diễn và Cố Hoành.

Đạo diễn rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ người, Cố Hoành ngược lại không có ý trách cứ, kêu anh ta sau này chú ý một chút.

Trên đường đi bệnh viện, Đường Từ Thiên một mặt lo lắng, cô chính là đã từng xem rất nhiều tin tức mình tình té ngã bị thương, hơn nữa rất nhiều người nghiêm trọng. Cố Hoành phổ cập khoa học cho cô về cách làm thế nào để giảm bớt chấn thương khi rơi từ chỗ cao xuống, sau khi nói một hồi, Đường Từ Thiên hiểu rõ, cũng yên tâm rất nhiều.

"Anh phản ứng thật nhanh." Đường Từ Thiên bội phục, vừa rồi là ngoài ý muốn, rất nhiều người gặp phải đoán chừng đã sớm bị dọa ngã, hơn nữa chỉ có 2 giây đó, phản ứng không nhanh như vậy.

Cố Hoành cũng không khiêm tốn: "Đương nhiên, anh là Cố Hoành."

Tài xế cũng bị bọn họ chọc cười.

Tới bệnh viện, Cố Hoành làm một loạt kiểm tra, kết quả như theo lời anh nói, mô mềm bị thương, nghỉ ngơi mấy ngày thì sẽ khỏi hẳn.

Nói là nghỉ ngơi mấy ngày, thật ra cũng không ảnh hưởng công tác. Kể từ năm đó, sau khi ba mẹ Cố Hoành bất hạnh qua đời, cô anh đưa anh ra nước ngoài nuôi dưỡng. Có một khoảng thời gian rất dài anh cũng không giao tiếp với người khác gì hết, cô và dương cảm thấy như vậy không được, nên đưa anh đi luyện võ.

Quá trình luyện võ vô cùng gian khổ, bị thương là chuyện thường ngày, giống hôm nay bị thương nhẹ thế này đối với anh mà nói không đáng nhắc đến.

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là chạng vạng, bọn họ trực tiếp trở về khách sạn.

Đường Từ Thiên kêu Cố Hoành ngồi trên sofa đằng hoàng, sau đó rót một ly nước ấm cho anh, lại lấy ấm siêu tốc đi nấu nước, bác sĩ nói dùng nước ấm ngâm chân giúp dưỡng thương.

Cố Hoành gọi điện thoại cho đạo diễn, giải thích ngày mai có thể quay phim như thường, nhưng đạo diễn nói cho anh nghỉ 2 ngày. Bây giờ bận bao nhiêu Cố Hoành biết, không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng công việc của cả đoàn phim, cho nên khéo léo từ chối.

Đạo diễn nói thẳng: "Đừng liều mạng như vậy, tôi không chỉ là để cậu nghỉ ngơi, tôi là cho cậu nghỉ để nói chuyện yêu đương."

Một câu cuối cùng làm Cố Hoành không thể phản bác.

"Tôi cũng từng có tuổi trẻ, tôi hiểu. Hai ngày này cậu không cần tới đoàn phim, nhưng mà cẩn thận chó săn, bọn họ rất phiền."

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn Ngô đạo."

Nói xong điện thoại, Đường Từ Thiên vẫn luôn chờ bên cạnh, hỏi: "Đạo diễn nói gì?" Ngô đạo nổi tiếng liều mạng và nghiêm túc, Cố Hoành quả thật không có gì đáng ngại, cô sợ đạo diễn kêu anh lập tức đi quay phim. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiên tự lợi(*) không muốn Cố Hoành không nghỉ ngơi đã tiếp tục làm việc, bỏ qua việc bị thương một bên không nói, trong khoảng thời gian này anh quá bận.

(*) *Tự lợi: lợi ích riêng tư.*

"Em hy vọng đạo diễn nói gì?" Cố Hoành không trả lời mà hỏi ngược lại, trên mặt mang theo ý cười. Sự quan tâm của Đường Từ Thiên với anh đã vượt qua phạm vi của trợ lý, vậy rất tốt, anh rất hài lòng.

"Đương nhiên là hy vọng đạo diễn cho anh nghỉ, để anh nghỉ ngơi."

"Đạo diễn không cho anh nghỉ."

Anh cố ý không nói tiếp, chờ Đường Từ Thiên phản ứng.

"Đạo diễn sao lại như vậy." Đường Từ Thiên tức giận, trong lòng oán trách Ngô đạo càng ngày càng giống Chu Bái Bì(*).

(*) *Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. "Bái Bì" ở đây còn có nghĩa là lột da.*

Cố Hoành thích nhất bộ dáng này của cô, nhéo mặt cô một cái, nói: "Không cho anh nghỉ ngơi, kêu anh yêu đương."

Đường Từ Thiển sùng sốt một chút thì phản ứng lại, giận dữ nói: "Anh chọc em!"

Cố Hoành cười, Đường Từ Thiển then quá hóa giận, đưa tay vỗ anh một cái, cái vỗ này lại vỗ lên đùi anh.

"Từ Thiển." Giọng nói của Cố Hoành trầm thấp.

Đường Từ Thiển lập tức lấy tay ra: "Cái gì?"

"Lá gan của em càng ngày càng lớn."

Đường Từ Thiển: "... Ý thức được anh chỉ chính là chuyện mình động tay với anh. Cô có lý chẳng sợ, nói: "Là anh chọc em trước."

"Lớn gan một chút mới tốt."

"Có phải anh lại muốn nói khi còn nhỏ em rất lớn gan không?" Cố Hoành thường kể một ít chuyện khi còn nhỏ của cô, cô đã rất hiểu anh.

Cố Hoành buông tay: "Không có, khi còn nhỏ em cũng không dám đánh anh."

Đường Từ Thiển: "... Em không phải đánh anh, em chỉ vỗ anh một cái, rất đau hả?"

"Không đau."

"Không đau thì không phải đánh."

Cố Hoành bị logic của cô chọc cười, sau đó hỏi: "Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lái xe dẫn em đi chơi."

"Anh phải nghỉ ngơi cho khỏe, làm sao có thể lái xe đi chơi."

"Có phải em nghĩ anh quá yếu ớt không?" Cố Hoành nhủ mày: "Từ Thiển, năng lực của đàn ông không thể bị nghi ngờ, em biết không?"

"Em không phải nghi ngờ anh, gần đây anh quá mệt mỏi, nên thừa dịp này nghỉ ngơi nhiều."

"Đêm nay nghỉ ngơi tốt không phải được rồi?"

"Vậy cũng không thể đi chơi, anh dẫn em đi ăn ngon là được." Đi chơi phải tiêu hao thể lực, tình huống trước mắt vẫn là thôi đi.

Cố Hoành không có ý kiến.

8:00 tối, Đường Từ Thiển lấy kịch bản của Cố Hoành lại, thúc giục anh đi ngủ.

"Sớm vậy." Cố Hoành cầm nín.

"Không còn sớm, đêm nay anh phải ngủ bù lại những giấc ngủ đã thiếu đó."

"Vậy em cũng phải bù mới được."

"Ừm, vậy em đi liền, anh..."

"Em đừng đi."

Đường Từ Thiển: "..."

"Ồ lại với anh."

Tìm Đường Từ Thiển đập nhanh, ý nghĩ ẩn giấu của những lời này là gì, cô biết. Tiềm thức của cô muốn từ chối, nhưng mà trong đầu nghĩ đến câu nói trước kia Nhiệm Tĩnh nói với cô... "Đừng để anh ấy ghen lâu quá."

Cô đột nhiên mềm lòng, chỉ là, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

"Đừng suy nghĩ nhiều, anh sẽ không làm bậy."

"Một trong mười câu nói dối hàng đầu của đàn ông." Đường Từ Thiển nhin không được chăm chọc.

Cố Hoành buồn cười: "Mười lời nói dối?"

Về mặt của Đường Từ Thiển không tự nhiên lắm, không muốn tiết lộ cả ngày mình bí mật lên mạng xem lung tung: "Đây là ai ai cũng biết."

"Vậy sao anh không biết?"

"Anh lại không quan tâm những thứ này."

"Hóa ra em rất quan tâm những thứ này." Tuy chọc thủng Đường Từ Thiển, nhưng Cố Hoành vẫn phải cho cô mặt mũi: "Em biết đó, anh bị thương, ngộ nhớ buổi tối

muốn uống nước gì đó, không tiện đứng lên."

Đều là kịch bản! Đường Từ Thiên biết: "Không phải anh không sao à?"

"Thật ra đi đứng vẫn hơi đau."

"Vậy cũng không ảnh hưởng anh đứng dậy rót nước uống."

"Từ Thiên... Nghe lời."

"Loại lời này không thể nghe."

Cố Hoành rất thất vọng, rất mất mát: "Vậy được rồi, em đi nghỉ ngơi đi."

Đường Từ Thiên không lưu luyến chút nào rời đi.

20 phút sau, cửa phòng Cố Hoành có động tĩnh, anh nằm trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ, khòe miệng lại gọi lên một nụ cười.

Lúc Đường Từ Thiên mở cửa bước vào, nhỏ giọng gọi Cố Hoành, nhưng mà anh không đáp lại, vì thế cô rón rén đi đến cạnh giường.

Cố Hoành mở đèn đầu giường, hơi tối, Đường Từ Thiên mượn ánh đèn nhìn anh, anh nhắm mắt lại, khòe miệng nhếch nhếch. Cô đang suy nghĩ anh là ngủ thật hay là ngủ giả: "Cố Hoành." Cô nhẹ giọng gọi anh.

Cố Hoành vẫn không nhúc nhích, Đường Từ Thiên rũ mắt xoay chuyển một chút, trong lòng đã rõ: "Nếu anh ngủ rồi, vậy em vẫn nên đi về thôi."

Nói xong, xoay người, cùng lúc đó, tay cô bị nắm lấy.

"Đến rồi còn muốn chạy?" Giọng nói của Cố Hoành trầm trầm.

Đường Từ Thiên không kinh ngạc chút nào, xoay người nhìn anh cười nói: "Biết ngay anh giả vờ ngủ."

Cố Hoành nhướn mày, ngồi dậy: "Nói xem, tại sao em xác định anh giả vờ ngủ, chẳng lẽ anh giả vờ không giống à?"

"Chính là quá giống nên mới chắc chắn là giả vờ, trong phòng anh đột nhiên có người bước vào, anh nhất định sẽ tỉnh, nhưng anh không có phản ứng gì hết, còn ngủ say như thế."

Cố Hoành gật gật đầu: "Ừm, tư duy logic rất tốt."

Mùa lạnh, hai người ngủ với nhau rất ấm áp, Đường Từ Thiên ngủ một giấc thật đã, ngày hôm sau dậy sớm đi mua bữa sáng, Cố Hoành thì bị cô "Bắt buộc" ở lại phòng chờ cô.

Lúc ăn bữa sáng, bọn họ đã bàn luận bữa trưa và bữa tối ăn gì. Cố Hoành từ trong miệng một người của đoàn phim biết được, Đường Từ Thiên đối với một quán món cay Tứ Xuyên(1) của thành phố này nhớ mãi không quên. Đoàn phim ở vùng ngoại thành, quán món cay Tứ Xuyên cách nơi này hơi xa, cho nên ngày thường muốn đi hơi mất thời gian, mãi không rảnh để đi.

Sau khi nói với Đường Từ Thiên, cô hết sức hào hứng, nhưng mà ban ngày đi ra ngoài dễ bị nhận ra, cô nói buổi tối hẳn đi, Cố Hoành đương nhiên không có ý kiến.

Đường Từ Thiên mặc quần áo lằn trước cùng nhau đi dạo phố mua được, một cái váy ren màu trắng(2) và áo khoác len houndstooth(3), mang một đôi giày boot(4), thời thượng lại có khí chất, khác với cách ăn mặc ngày thường.

Khi tới quán món cay Tứ Xuyên trời đã tối rồi, quán ăn này thiết kế cổ xưa, bàn gỗ ghế gỗ rất văn nghệ, ánh đèn vàng ấm áp rất tình cảm. Bởi vì ánh sáng không đủ sáng, Đường Từ Thiên và Cố Hoành ngược lại cảm thấy có cảm giác an toàn hơn.

Bọn họ đi vào phòng dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, nhìn một hồi, nhân viên phục vụ nhận ra Cố Hoành, nhất thời kích động lên.

Cố Hoành mỉm cười nói với cô ta: "Đừng nói cho những người khác biết, để tôi ăn một bữa thật ngon nhé."

"Vâng vâng, em nhất định không nói." Nhân viên phục vụ cam đoan, tiện thể nói: "Cố Hoành, anh còn đẹp trai hơn trên tivi!"

"Cảm ơn." Cố Hoành lịch sự trả lời.

Nhân viên phục vụ vẫn kích động, đáng tiếc Cố Hoành dẫn theo bạn gái, ngại ngừng kể lễ tình cảm hâm mộ của mình. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Cô ta cũng lên quan sát Đường Từ Thiên, suy nghĩ ngoại hình tạm được của cô gái này là mình tính nào.

Bữa ăn này, Đường Từ Thiên ăn rất thỏa mãn, bởi vì quá cay, miệng và mặt đều đỏ bừng, đặc biệt là miệng, đỏ đến mê người.

Lúc rời khỏi quán ăn đã là 9:00 tối, Đường Từ Thiên ăn thật quá nhiều, bụng hơi khó chịu, vì thế Cố Hoành chạy xe đến bờ đê của công viên vùng ngoại thành.

Đây là anh lên mạng tìm ra được, trên mạng nói nơi này hẻo lánh, người khá ít.

Thời tiết giá lạnh, buổi tối muộn, quả nhiên không có ai. Cố Hoành và Đường Từ Thiên tay trong tay chậm rãi tản bộ ở bờ sông, hiếm khi có được thời gian thoải mái.

Công viên có nhiều cây cối, vài cây đèn đường đã hư, khiến chúng đặc biệt tối tăm và tĩnh mịch.

Nếu không phải có Cố Hoành bên cạnh, Đường Từ Thiên thật sự hơi sợ hãi.

Đường Từ Thiện nói rất nhiều, lúc tản bộ vẫn luôn trò chuyện với Cố Hoành.

Đi đi, Cố Hoành dừng bước, Đường Từ Thiện khó hiểu, nhìn theo ánh mắt của Cố Hoành một cái, phát hiện bụi cây thấp phía trước đang động, ngay sau đó, ba người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy, ánh mắt bất lương nhìn bọn họ.

P phía trước có một ngọn đèn đường, ánh sáng chiếu đến, Cố Hoành nhìn thấy ánh mắt của bọn họ rời rạc.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Cút!" Một người đàn ông hung hăng nói.

"Anh, trông bọn họ ăn mặc không tệ."

Tên đó đánh giá Cố Hoành và Đường Từ Thiện một hồi, đi tới: "Nếu gặp được chính là có duyên, xem ra các người là người có tiền, cho tao mượn một chút tiền xài đi."

Đường Từ Thiện biết gặp phải người xấu, trong lòng khản trương muốn chết, nhưng mà không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ nắm chặt cánh tay Cố Hoành.

Cố Hoành ngược lại vẫn luôn rất bình tĩnh, anh hỏi: "Muốn bao nhiêu?"

Người nọ hơi có vẻ bất ngờ, sau đó thì cười: "Thật dứt khoát, tính cách này tao thích. 5 6 ngàn đi."

"Không cho." Giọng điệu của Cố Hoành không gọn sóng.

Tên đó nhú mày: "3 4 ngàn cũng được."

Cố Hoành khẽ cười một tiếng: "Cho dù anh muốn 1 đồng, tôi cũng không cho."

"Mày đùa bố mày à! CMN, các anh em, lên cho tao!" Tên đó nói xong thì xông lên.

Cố Hoành đẩy Đường Từ Thiện ra phía sau, vừa ra tay đánh nhau vừa nói với Đường Từ Thiện: "Bảo Cảnh sát!"

Đường Từ Thiện đáp một tiếng liền lấy di động ra gọi điện thoại.

Ba tên đó bị Cố Hoành đánh mấy quyền, đau muốn chết, lại phát hiện Cố Hoành có vài người, bọn họ không phải đối thủ của anh, dứt khoát chạy mất.

"Chạy thật nhanh." Đường Từ Thiện cắt di động đi, cô còn chưa gọi điện thoại nữa: "Anh không bị thương chứ? Chân đau không?"

"Yên tâm, không sao."

Đường Từ Thiện đi đến trước mặt anh, ngửa đầu mặt đầy mê luyến nói với anh: "Lúc này anh thật đẹp trai!"

"Chỉ có lúc này đẹp trai thôi à?"

"Không phải, anh vẫn luôn đẹp trai!"

"Miệng thật ngọt."

"Dĩ nhiên."

"Anh ném thử một chút."

...

(1) Món ăn Tứ Xuyên (Một số món ăn đặc trưng của Tứ Xuyên):

(2) Váy ren màu trắng:

(3) Áo khoác len houndstooth:

(4) Giày boot:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đó là trợ lý của anh ấy!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Cố Hoành và Đường Từ Thiện trở lại khách sạn đã hơn 11:00 tối.

Xe chạy vào gara đậu xong, Đường Từ Thiển mở cửa xe định đi xuống, nhưng bị Cố Hoành kéo lại.

"Sao thế?" Đường Từ Thiển khó hiểu.

Cố Hoành nhìn vào kính chiếu hậu một cái, nói: "Có phóng viên."

Đường Từ Thiển ngồi trở về, cũng quan sát hoàn cảnh chung quanh, chỉ chốc lát, cô đã thấy bên cạnh chiếc xe phía sau có một bóng người.

"Làm sao giờ?" Đường Từ Thiển bày thế trận đón quân địch.

Cố Hoành mỉm môi, nói: "Bây giờ em ở lại trên xe, anh đi xuống."

"Anh muốn làm gì?" Đường Từ Thiển nhìn tư thế của anh, sợ anh muốn làm chuyện gì đó không lý trí, giữ chặt tay anh, khuyên can: "Mặc dù đáng về đánh nhau của anh rất đẹp trai, nhưng mà phóng viên không thể đánh lung tung, bọn họ giỏi nhất chính là gây sóng gió."

Cố Hoành vỗ tay cô: "Yên tâm, anh không thích đánh nhau."

Không thích ư? Tại sao Đường Từ Thiển cảm thấy hình như anh thích.

Sau khi Cố Hoành xuống xe, lập tức đi về phía chỗ phóng viên đang núp. Tên phóng viên đó phát hiện Cố Hoành đi tới, thì xoay người chạy mất.

Cố Hoành đi trở về cạnh xe, mở cửa xe cho Đường Từ Thiển: "Xuống xe đi."

"Sẽ còn có phóng viên núp trong góc nào không?" Trong lòng Đường Từ Thiển bất an.

Cố Hoành nhìn trái nhìn phải, gara xe rất nhiều, ánh sáng cũng không đủ, cho dù có người cũng rất khó phát hiện, lúc này tên kia đã bị phát hiện.

"Có thì có đi, chúng ta cũng không phải lên lút yêu đương vụng trộm, không sợ. Hơn nữa, em là trợ lý của anh, bị chụp cũng không sao."

Đường Từ Thiển chột dạ, cô cảm thấy bọn họ thật sự rất giống yêu đương vụng trộm đó.

Cô xuống xe, ở phía trước Cố Hoành bước nhanh đến thang máy, không phát hiện chỗ nào đó ở phía sau có người nhanh chóng nhả nút.

Đường Từ Thiển và Cố Hoành trở lại khách sạn thì ai về phòng người đó, vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, Đường Từ Thiển đã nhìn thấy trên mạng lại có tin tức của Cố Hoành. Tin tức thú vị bùng nổ: [Đêm khuya, ánh đèn dẫn một cô gái vào khách sạn, cả đêm chưa ra! Có ảnh xác thực!] Tin tức kèm theo mấy tấm ảnh không rõ, đúng là ảnh chụp tối qua Cố Hoành và Đường Từ Thiển từ bãi đỗ xe đi đến thang máy.

Đối với tin tức như vậy, Đường Từ Thiển đều đã có thể gặp biến không sợ hãi, dù sao không phải lần đầu tiên, tin chắc không bao lâu sẽ có fans nhận ra.

Nhưng mà cô nghĩ quá tốt đẹp rồi, Weibo và Tieba đều ở bàn luận cô, chẳng qua rất nhiều người đều suy đoán là nữ minh tinh nào đó, mà tất cả những điều này, đều là bởi vì trên người cô mặc chiếc áo khoác giá cả xa xỉ kia.

Loại trang phục này người bình thường sao mặc nổi, Đường Từ Thiển là một trợ lý nhỏ, đương nhiên phải phân chia đến hàng ngũ "Người bình thường".

Ngay cả Lý Húc cũng gọi điện thoại tới hỏi Đường Từ Thiển, cô gái đó là ai.

Đường Từ Thiển nhất thời cảm thấy tuyệt vọng: "Anh không nhìn ra, đó là tôi à?"

"Là cô! Không thể nào? Sao cô trở nên phong cách như vậy?"

Đường Từ Thiển không muốn nói chuyện.

"Cô đợi đã, tôi cẩn thận nghiên cứu thêm một chút, tấm ảnh cũng quá mờ, không thấy rõ."

"Anh từ từ nghiên cứu, tôi phải bàn bạc với Cố Hoành một chút nên làm thế nào." Đường Từ Thiển cúp điện thoại, thay quần áo đến phòng Cố Hoành. Lúc này cô mặc chính là quần áo ngày thường của cô, áo len đơn sắc, quần jean và áo phao dáng dài màu đen. Hoạt động thuận tiện lại giữ ấm.

Cô có thể phòng Cố Hoành, nhưng cô vẫn gõ cửa.

Cố Hoành ra mở cửa, anh cũng mặc áo len và quần jean, không có mặc áo khoác, trong phòng đủ ấm.

"Anh thấy tin tức không?" Đường Từ Thiển vừa trông thấy anh đã hỏi.

Cố Hoành đóng cửa lại, trả lời: "Thấy."

"Tình hình có vẻ không lạc quan, đều đang đoán là người khác, còn có rất nhiều bài đăng viết lung tung. Muốn làm sáng tỏ một chút không?"

Trước kia, tuy cũng có người mang tiết tấu, nhưng hình như lần này đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa rất nhiều người đều theo hướng tin tưởng. Không chỉ như thế, còn có bài viết nói lúc Cố Hoành ở nước ngoài rất phóng túng, rất nhiều bạn gái, sau khi bước vào giới giải trí thì tẩy trắng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lời văn của tác giả bài viết rất hay, viết kỹ càng tỉ mỉ lại sinh động, người không biết Cố Hoành nhìn thấy, rất có thể sẽ tin tưởng.

Đường Từ Thiển càng xem càng tức giận, đúng lúc nhận được điện thoại của Lý Húc, ngay cả anh ta cũng không nhận ra cô.

"Anh đã kêu Đình Văn xử lý, em đừng lo lắng."

"Vây thì tốt." Đường Từ Thiện thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái lắm. Cuộc sống của Cố Hoành ở nước ngoài, Cố Hoành đã nói với cô một ít, mặc dù không nói quá nhiều, nhưng cô biết anh ở bên đó không vui vẻ lắm.

Còn nói anh phóng túng, đây quả thực là lời nói vô căn cứ.

Trừ bài viết đó ra, có rất nhiều tài khoản marketing đều đang hắt nước bẩn vào Cố Hoành, nói anh nhân phẩm không tốt.

Những tài khoản marketing đó, ám chỉ người nào đó trong giới giải trí nói, thậm chí rất nhiều người nói Cố Hoành tốt là vì hợp tác kiếm tiền với anh, mới phải tăng bốc anh.

Tương tự như vậy, phía dưới có một đồng người tin tưởng, phụ họa mắng chửi Cố Hoành. Đường Từ Thiện xem xem, thì biết đây là thủy quân(*).

() Thủy quân: trong showbiz có thể hiểu là một nhóm người (Thường là người thất nghiệp, nội trợ, học sinh - sinh viên muốn kiếm thêm thu nhập), được một tổ chức hay cá nhân nào đó trả tiền để định hướng truyền thông theo ý mình (Có thể là nâng/dìm, phát tán thông tin...).*

Buổi chiều, Đình Văn tới, dẫn theo con trai 5 tuổi đến.

"Bảo mẫu xin nghỉ, hết cách, chỉ có thể dẫn tiểu tử tông nhà tôi đến đây."

Ngoại hình của con trai Đình Văn trắng trắng, hơi gầy, còn xấu hổ. Đường Từ Thiện biết thân thể cậu bé không tốt lắm, đây cũng là nguyên nhân Đình Văn không thể ở bên cạnh Cố Hoành thời gian dài.

Cậu bé rất ngoan ngoãn đi đến trước mặt Cố Hoành, chào hỏi anh: "Chào chú Cố!"

Cố Hoành sờ sờ đầu cậu bé, cười nói: "Chào con, con cao hơn rồi."

Đường Từ Thiện rất thích trẻ con, nên chào hỏi cậu bé: "Chào tiểu soái ca."

Tiểu gia hòa xấu hổ nhìn Đường Từ Thiện, rồi trở về bên cạnh mẹ.

Đình Văn ôn nhu nói với cậu bé: "Mau nói chào chị."

"Vì sao là chị ạ?" Tiểu gia hòa nghi hoặc.

"Bởi vì chị trẻ tuổi."

"Tôi không trẻ tuổi à?" Cố Hoành có ý kiến.

"Cậu không trẻ nữa." Đình Văn không khách sáo mà nói.

Cố Hoành bắt đầu dĩ cười, sau đó nói với bạn học nhỏ: "Vậy gọi chị đi."

Sau đó cậu bé rất ngoan nói: "Chào chị!"

"Thật ngoan." Đường Từ Thiện yêu thương nói, cô chợt hỏi Đình Văn: "Đình tỷ, em có ít quả hạch(1) này, có thể cho em ấy ăn không?"

"Có thể."

Tiểu gia hòa nghe được ăn ánh mắt liền thay đổi, Đường Từ Thiện dắt cậu bé đến sofa ngồi xong, rồi lấy quả hạch mà bản thân trân quý ra cho cậu bé ăn.

Đình Văn và Cố Hoành cũng tới ngồi xuống.

Về mặt Đình Văn hơi cứng lại, nói: "Có người muốn chơi chúng ta."

Đường Từ Thiện ngồi thẳng người, biểu cảm trở nên nghiêm túc lên: "Là ai?"

Đình Văn thờ một hơi: "Kẻ Hạo Nhiên."

Đối với lần này, Đường Từ Thiện không bất ngờ lắm, chỉ là rất khó chịu: "Quả nhiên là anh ta."

Đình Văn tiếp tục: "Cậu ta tìm rất nhiều chỗ săn, ra giá cao để bọn họ đào tin tức của cậu, còn mời một lượng thủy quân lớn, thật sự bỏ vốn gốc. Bây giờ nhân khí của cậu ta giảm mạnh, mất mấy cái phát ngôn lớn, không nghĩ làm chút chuyện tốt khôi phục hình tượng, mà lại chuyên làm chuyện hèn hạ này."

Cố Hoành cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi qua có người tới gõ cửa phòng tôi."

Đình Văn và Đường Từ Thiện đều cực kỳ kinh ngạc, hỏi: "Cậu/Anh mở cửa?"

Cố Hoành lắc đầu: "Không mở."

Đình Văn nói: "May là cậu không mở, bây giờ trông gà hoá cuốc(*), lại ở chỗ khách sạn miễn cảm này, xem ra thù đoạn của bọn họ, chính là muốn lấy cuộc sống cá nhân của cậu làm văn chương."

() Trông gà hoá cuốc (Nhìn gà hoá cuốc): thành ngữ để chỉ người không tinh tường, nhầm lẫn sự vật nọ ra sự vật kia.*

Cố Hoành gật đầu: "Tôi qua, lúc trở lại khách sạn tôi phát hiện bên ngoài khách sạn có vài người đáng vẻ khả nghi."

"Vậy sao anh không nói với em?" Đường Từ Thiện hỏi.

Cố Hoành: "Bình thường em đã đủ khăn trương rồi, nói cho em biết, anh sợ tôi em ngủ không được. Hơn nữa, chỉ khả nghi mà thôi."

"Anh quá xem thường em rồi, em gần như dính giường đã ngủ mất." Đường Từ Thiện nhỏ giọng lẩm bẩm, đối với tình huống Cố Hoành không nói cho mình biết có chút ý kiến.

Cố Hoành biết cảm xúc nhỏ của cô, liền nói: "Được rồi, sau này có chuyện gì đều nói với em."

Đường Từ Thiện nghiêm túc gật đầu: "Ừm."

Đinh Văn cười nhìn hai người này, hỏi: "Hai người định khi nào công khai hả?"

Đường Từ Thiện: "Công khai không tốt đâu, nhân khí sẽ giảm."

Đinh Văn và Cố Hoành nhìn nhau cười, sau đó Đinh Văn nói với Đường Từ Thiện: "Lúc chị và Cố Hoành ký hợp đồng, điều kiện duy nhất của Cố Hoành là tự do yêu đương."

Đường Từ Thiện kinh ngạc, Đinh Văn nói tiếp: "Sau này chị mới biết được, Cố Hoành đồng ý ký hợp đồng với chị, về nước phát triển, thật ra chính là vì tim em."

Điểm này Đường Từ Thiện biết, chỉ là không ngờ Cố Hoành coi chuyện này như chuyện quan trọng để làm.

Tay Đường Từ Thiện đặt trên đùi, Cố Hoành đưa tay qua, bàn tay ấm áp phủ lên mu bàn tay của cô, sau đó nắm lấy: "Thời điểm thích hợp thì công khai, chắc sắp rồi."

Đinh Văn hiểu rõ gật đầu: "Ok! Tôi thấy công khai cũng là chuyện tốt, để bọn họ bớt nhìn chằm chằm điểm này."

"Tin tức lần này, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho người bạn phóng viên, nhờ bọn họ viết người đó là Từ Thiện. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Còn Kể Hạo Nhiên..."
Đinh Văn dừng một chút, nhìn về phía Cố Hoành: "Tất cả những chuyện cậu ta làm, tôi không muốn nhìn."

Cố Hoành: "Chị muốn làm thế nào thì làm thế đấy đi, nếu cần hỗ trợ phương diện công nghệ máy tính thì nói với tôi."

Nghe được lời này của anh, Đinh Văn cười: "Cậu nói như vậy, tôi sẽ sinh ra ý tưởng đi hack máy tính cậu ta."

Cố Hoành nhướn mày: "Tôi có thể kêu bạn tôi giúp chị."

"Cậu còn làm thật?" Đinh Văn dờ khóc dờ cười.

Cố Hoành: "Thật ra chuyện này anh ta đã làm."

Đinh Văn: "..."

"Chị, em không bóc được." Con trai Đinh Văn kéo kéo ống tay áo của Đường Từ Thiện, đưa cho cô một quả hạt dẻ.

Đường Từ Thiện lập tức nhận lấy giúp cậu bé bóc ra, sau đó lại lấy một nắm, giúp cậu bé bóc vỏ.

Đường Từ Thiện giúp tiểu gia hòa bóc vỏ, Cố Hoành và Đinh Văn đang thương lượng làm sao giải quyết vấn đề.

Tiểu gia hòa ăn đồ ăn của Đường Từ Thiện, tăng cảm tình với cô, lời nói cũng nhiều lên. Đường Từ Thiện rất muốn bàn luận với Cố Hoành và Đinh Văn, nhưng mà không đành lòng lo là tiểu gia hòa.

Bọn họ thương lượng sắp xong rồi, mở máy tính ra xem động thái mới nhất.

"Ê..." Đinh Văn đi chuyển con chuột, nhanh chóng xem: "Có người nhận ra Từ Thiện."

Nghe được lời này, Đường Từ Thiện cầm quả Mắc ca(2) trong tay vừa mới bóc xong thả lại vào đĩa, rồi để tiểu gia hòa xuống đi đến trước máy tính của Đinh Văn.

Bên dưới Weibo có ảnh chụp của Đường Từ Thiện và Cố Hoành, bình luận hot nhất đã thay đổi.

[Đó là trợ lý của anh ấy, làm sợ bóng sợ gió một trận.]

Bình luận này có hơn 2000 phản hồi, số like cũng sắp vượt 1 vạn.

Sau khi bình luận này viết ra, thì lần lượt xuất hiện rất nhiều bình luận giống nhau, tiết tấu bị đưa đi.

Đinh Văn đổi tài khoản, đăng nhập vào Weibo Cố Hoành, tin tức rất nhiều, phần lớn bày tỏ sự ủng hộ Cố Hoành và tiểu trợ lý.

Tiếng nói tốt nhiều, tiếng nói xấu cũng không ít. Tài khoản marketing trả lời cũng đăng lại một bình luận: [Sao tiểu trợ lý có thể ăn mặc quần áo đắt như vậy, bộ đồ đó hơn 2 vạn. Cho dù bạn nói là trợ lý, vậy cũng không trong sạch với Cố Hoành.]

Sau đó lại có người trả lời: [Trước không nói tiểu trợ lý có mua nổi hay không, coi như Cố Hoành mua cho cô ấy thì thế nào. Mẹ của một trợ lý khác của Cố Hoành bị bệnh phải phẫu thuật, anh ấy trả cho mấy chục vạn tiền thuốc men. Hơn nữa, Cố Hoành vốn dĩ chính là một người rất tốt, quyên góp từ thiện lần trước, cũng không phải là anh ấy quyên nhiều nhất sao?]

(1) *Quả hạch:*

(2) *Quả Mắc ca:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đường Tử Thiển bị hắc

Bình luận trên mạng rất kịch liệt, bài đăng diss Cố Hoành nhiều vô kể, đều là mấy thứ giả dối hư ảo, cũng may fans Cố Hoành rất mạnh, tất cả đều phản bác trở lại. Mặc dù như vậy, mặt xấu ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Trên diễn đàn có một bài viết làm cho Đinh Văn chú ý, tiêu đề bài viết là ——《Chuyện tình của anh để nào đó và tiểu trợ lý》.

Lúc chị ta nhìn thấy tiêu đề đã không nhịn được cười, nhưng mà xem nội dung thì cười không nổi.

Có một số nội dung của bài viết là đúng, ví dụ như Đường Tử Thiển đã từng là trợ lý Lục Đan Ny, Lục Đan Ny đưa cô cho Cố Hoành mượn. Điều khác chính là ác ý vô căn cứ, nói Đường Tử Thiển thông đồng với Cố Hoành, khi trở về bên cạnh Lục Đan Ny thì trở nên kiêu căng ngạo mạn lên, không làm việc cho tốt, còn liên tiếp xung đột với Lục Đan Ny. Lần đó bị phỏng cả phê, nguyên nhân là do Đường Tử Thiển, cuối cùng cô lại lấy việc này làm văn chương, tạo nên một hình tượng vô tội, bị khi dễ đáng thương khiến Lục Đan Ny chịu oan ức, hình tượng bị tổn hại. Cũng vì vậy nhận được sự bảo vệ của Cố Hoành, để cô làm trợ lý của anh. Hai người dựa vào chức vụ đã làm một chút thủ đoạn gì đó, mọi người có thể tưởng tượng được. Còn chuyện lần trước đánh Kế Hạo Nhiên, đoạn âm thanh video mọi người đều nghe được, Đường Tử Thiển là một trợ lý nhỏ nhỏ dám lên giọng với diễn viên tiền tuyến. Ai cho cô lá gan? Còn không phải cho rằng mình là ảnh đế phu nhân tương lai sao.

Bài viết nói có lý có chứng, rất nhiều người đều tin tưởng, ào ào để lại lời nhắn nói Đường Tử Thiển có tâm cơ.

Bài viết này không phải chuyện đùa, Đinh Văn chia sẻ đường link cho Cố Hoành và Đường Tử Thiển.

Sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi, mím môi thành một đường. Đường Tử Thiển cắn môi, kiềm chế nội tâm kích động.

Cô luôn biết giới giải trí là một nơi thị phi hỗn loạn, trắng đen đảo lộn, cũng biết khắp nơi đều là bất công và u ám, mấy lần trở thành tiêu điểm của truyền thông nhưng không có quá nhiều ác ý, vậy mà lần này, viết cô tệ như thế.

Cố Hoành giờ tay ôm lấy bà vai cô, an ủi cô.

"Công khai đi..."

"Không được." Đinh Văn ngắt lời Cố Hoành: "Bây giờ công khai không có lợi, chỉ sẽ làm bọn họ càng thêm láo xược công kích Tử Thiển."

Cố Hoành trầm mặc, Đinh Văn nói đúng, bây giờ công khai sẽ làm cho bọn họ đúng lý hợp tình cho rằng mình đúng.

Nhưng mà, Cố Hoành không chịu nổi Đường Tử Thiển bị bôi nhọ.

Đường Tử Thiển kéo góc áo anh, nói: "Không cần gấp, trên mạng chuyện gì cũng có, nếu đều so đo sẽ bị tức chết. Chúng ta đừng để ý tới, nghiêm túc chúng ta sẽ thua."

Đinh Văn nhú nhú mày, lấy di động ra, vừa gọi điện thoại vừa nói: "Tôi tốn chút tiền kêu người xóa bài viết này."

Cố Hoành giờ tay ngăn lại: "Không cần." Trong lúc nói chuyện, ngón tay của anh nhanh chóng gõ bàn phím. Một chuỗi tiếng Anh trên màn hình máy tính được anh gõ ra, tốc độ rất nhanh. Đường Tử Thiển nhìn đến hoa cả mắt, cuối cùng biến thành nhìn chăm chăm cái tay linh hoạt của anh.

Hơn 10 phút sau, màn hình máy tính thay đổi giao diện Tieba, chỉ có một ít logo được chỉnh sửa, Cố Hoành điều ra một loạt tham số, làm một vài thay đổi.

Hoàn thành xong, đẩy máy tính qua một bên, Cố Hoành siết chặt quả đấm, khớp xương ngón tay phát ra âm thanh "Rắc rắc".

"Anh làm gì vậy?" Đường Tử Thiển hỏi.

Về mặt của Cố Hoành hòa hoãn chút: "Em mở lại bài viết ra xem."

Đường Tử Thiển mở bài viết lúc nãy Đinh Văn gửi đến ra, nhưng mà sau khi nhấn vào, trống không một mảnh.

Đinh Văn trở lại máy tính trước mặt mình, vừa rồi máy tính của chị ta mở ra đúng là giao diện bài viết, nhưng bây giờ ngoại trừ một số mã lung tung, thì những cái khác

đều trống không. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tắt trang web rồi mở Tieba ra lần nữa, thì không nhìn thấy gì nữa.

"Cậu đây là hack toàn bộ Tieba?" Đinh Văn khó mà tin được, chỉ ta cho rằng anh chỉ là xóa bỏ bài viết mà thôi.

Sắc mặt của Cố Hoàn không gọn sóng: "Xóa một bài vẫn sẽ có bài khác, không bằng hack toàn bộ cho bớt việc."

Đinh Văn đỡ trán: "Cậu nói không sai, chẳng qua đây cũng không phải kế hoạch lâu dài, nhiều trang web như vậy, cậu cũng không thể hack hết tất cả. Hơn nữa, ngộ nhờ bị điều tra ra lại thêm một phiền phức."

Cố Hoàn im lặng một lát, cầm lấy điện thoại gọi cho bạn của anh.

Anh một tay cầm điện thoại, một tay nắm tay Đường Từ Thiển.

Điện thoại vang lên rất lâu mới được nhận, Đường Từ Thiển nghe thấy bên kia là một giọng nam bắt mắt mang theo sự nồng đậm của cơn buồn ngủ.

Cố Hoàn lời ít ý nhiều nói hết lời, giọng nói ở đầu điện thoại bên kia trở nên phấn khích, chỉ chốc lát sau thì cúp điện thoại.

Đinh Văn cười hỏi: "Cậu kêu bạn cậu ra tay?"

Cố Hoàn: "Ừ, cậu ấy thích làm loại chuyện này."

Đinh Văn nhún nhún vai, thần sắc nhẹ nhàng không ít.

Đường Từ Thiển không hiểu biết bạn bè của Cố Hoàn, lúc này là mờ mịt, nhưng mà trong lòng thả lỏng. Cố Hoàn và Đinh Văn tin anh ta, còn cô tin bọn họ.

Cố Hoàn quay đầu nói với cô: "Sau này giới thiệu cho các người quen biết, cậu ấy vẫn luôn muốn làm quen với em."

Đường Từ Thiển thụ sủng nhược kinh: "Anh ấy biết em khi nào?"

"Đại khái 6 năm trước."

"6 năm trước?"

Thần sắc của Cố Hoàn không được tự nhiên lắm: "Ừm"

Đinh Văn nghiêng ngẫm nói: "Xem ra có chuyện xưa, cậu cũng không phải là người sẽ tùy tiện nói này kia."

Cố Hoàn không lên tiếng, thì Đường Từ Thiển càng xác định lời nói của Đinh Văn, lòng hiếu kỳ được gọi lên, đột nhiên mong chờ gặp mặt bạn bè của Cố Hoàn.

Tieba bị virus, Weibo cũng nổ tung, rất nhiều người đang bàn luận có phải do Tieba có quá nhiều bài viết của Cố Hoàn, nên lượng xem quá lớn, làm cho hệ thống tê liệt hay không.

Trên bảng hot search Weibo, Cố Hoàn và Đường Từ Thiển bay lên No.1, nhấn mở ra xem, vẫn có rất nhiều bài viết, ngay cả bài viết Tieba kia, cũng được sao chép đến Weibo.

Dưới Weibo có rất nhiều người nói lời khó nghe, cái gì bạch liên hoa tâm cơ, còn có người gửi tin nhắn mắng cô. Tâm tình của Đường Từ Thiển vừa chuyển tốt thì bây giờ lại trở nên tồi tệ.

Cố Hoàn lấy di động của cô đi, thoát khỏi Weibo, đặt di động qua một bên: "Đừng xem nữa."

Đường Từ Thiển nâng khuôn mặt vui vẻ lên, lúc cô cười đôi mắt cong cong: "Ừm, không xem, dù sao em không phải là người như vậy, thanh giả tự thanh(*)."

(*) Thanh giả tự thanh: trong sạch tự mình biết.

Cố Hoàn xoa xoa tóc cô, cười một cái, nói: "Ừm, em là người đáng yêu."

Đường Từ Thiển rất hưởng thụ, nụ cười ngọt ngào hơn.

"Chú ơi, vậy con đáng yêu không?" Quả hạch trong miệng Tiểu gia hỏa còn chưa nuốt vào, nói chuyện không rõ lắm, nhưng biểu cảm rất nghiêm túc.

Cố Hoàn gật đầu: "Đáng yêu."

Đinh Văn đi qua bế con trai lên: "Thành Thành nhà ta đương nhiên đáng yêu, nếu tối nay không kén ăn thì đáng yêu hơn."

Tiểu gia hỏa nhìn Đường Từ Thiển hỏi: "Vậy chị có kén ăn không ạ?"

Cố Hoàn trả lời cậu bé: "Chị không kén nhất, cái gì cũng ăn, hơn nữa ăn rất nhiều."

"Có thật không ạ?" Tiểu gia hỏa kinh ngạc quan sát Đường Từ Thiển một chút: "Ăn rất nhiều không phải sẽ trở nên mập mập sao ạ?"

Đường Từ Thiển nỗ lực cứu vãn mặt mũi: "Chị không có trở nên mập mập là bởi vì chị thích rèn luyện a, rèn luyện nhiều không chỉ không mập mà còn sẽ trở nên rất khỏe mạnh."

"Sẽ trở nên giống chú sao ạ?"

Đình Văn nhin không được đã kích con trai: "Con nào có đẹp trai như chú, hơn nữa chú rất cao."

Tiểu gia hòa quả nhiên bị đã kích, có chút thương cảm cúi đầu xuống. Đường Từ Thiện vội vàng an ủi: "Em sẽ đẹp trai hơn chú, với lại chỉ cần cố gắng ăn cơm cố gắng rèn luyện, thì ngoại hình sẽ rất cao, hơn nữa, em đáng yêu hơn chú nhiều."

Tiểu gia hòa lập tức được chữa khỏi, đưa tay muốn Đường Từ Thiện bế.

Trẻ con đều thích người ôn nhu lại lương thiện với mình, tiểu gia hòa quán lấy Đường Từ Thiện như vậy, cứ muốn cô bế, không chịu đổi người khác cũng không chịu xuống đất.

Cố Hoành nói dẫn bọn họ đi ăn lẩu, cầm đồ của bọn họ rồi đi xuống lầu.

Mặc dù Tiểu gia hòa gầy, nhưng đã 5 tuổi, hơn 20kg, Đường Từ Thiện vóc dáng nhỏ như thế, Cố Hoành đau lòng, vì vậy đỡ cậu bé lên tay mình.

Đình Văn: "Tôi bế cho, ở dưới nhất định còn có chó săn ngồi canh, ngộ nhờ bị bọn họ viết lung tung thì làm sao?"

Nhưng tiểu gia hòa bướng bỉnh, một hai đòi Cố Hoành bế.

Cố Hoành: "Không sao, ai viết lung tung thì hack tài khoản người đó."

Đường Từ Thiện: "... " Có một kỹ năng đặc thù quan trọng cỡ nào.

Quả nhiên có rất nhiều phóng viên ở bãi đỗ xe, lúc nhìn thấy nhóm người Cố Hoành đi ra thì không ngừng chụp ảnh. Bọn họ không dám bước lên phòng vấn, núp ở chỗ xa 5 6 mét chụp. Cố Hoành che chở tiểu gia hòa không để cậu bé bị chụp.

Khi anh mở cửa xe, những phóng viên này cũng đi mở cửa xe, rõ ràng là muốn đi theo. Cố Hoành dừng lại, nhìn về phía phóng viên, cảnh cáo nói: "Các người nên có chừng mực, nếu đi theo nữa, tôi sẽ không khách sáo."

Lúc anh nói chuyện giọng điệu rất lạnh, ánh mắt hung ác, bắt nộ tự uy(*).

(*) Bắt nộ tự uy (Không giận tự uy): dùng để mô tả một người, mặc dù không giận nhưng vẫn không hề suy giảm tính khí trang nghiêm.

Cố Hoành nói xong thì lên xe, Đường Từ Thiện ngồi ở ghế phụ, Đình Văn dẫn con trai ngồi ghế sau.

Xe chạy đi, Đường Từ Thiện cẩn thận quan sát phía sau: "Bọn họ không đi theo."

"Bọn họ sợ Cố Hoành." Đình Văn cười nói.

"Con không sợ chú!" Tiểu gia hòa lớn tiếng nói, bộ dáng rất tự hào.

Đường Từ Thiện quay đầu lại nói với cậu vè: "Chị cũng không sợ."

Bầu không khí bởi vì sự ấu trĩ của Đường Từ Thiện trở nên nhẹ nhàng.

Ăn xong lẩu trở lại khách sạn, vẫn có phóng viên ngồi canh, còn là mấy người khi nãy, nhìn thấy vẫn là ba người bọn họ, cảm thấy cũng không gì để chụp, tùy tiện chụp mấy tấm thì không đi chuyển.

Tin tức trên mạng vẫn rất nhiều, chỉ là mấy cái tin hot nhất đã bị xóa. Những ảnh chụp trước khi đi ăn lẩu cũng được đăng lên trên mạng, tiêu đề ám chỉ đứa trẻ có quan hệ với Cố Hoành. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chẳng qua rất nhanh đã có một vài đạo diễn và minh tinh vào bình luận, dùng kiểu nói đùa chỉ ra đó là con trai của Đình Văn.

Sau đó, fans Cố Hoành đăng một chủ đề Weibo... "Trái tim ấm áp của thiên sứ Cố ánh đế".

Các cô nói nhìn Cố Hoành lạnh lùng không thích cười, lời nói cũng không nhiều lắm, làm việc nghiêm túc đến tận cùng, nhưng mà rất ảm áp, đối với nhân viên công tác tốt, đối với trợ lý tốt, đối fans rất tốt, đối với trẻ con cũng tốt như vậy. Người đàn ông thế này, các cô cũng muốn.

Trở lại khách sạn không bao lâu, bạn Cố Hoành gọi điện thoại tới, nói muốn cho anh một kinh hi, Cố Hoành nhủ mảy may truy hỏi, anh ta lại thừa nước đục thả câu nói một tiếng nữa sẽ biết, sau đó dứt khoát cúp điện thoại.

Nói là kinh hi, nhưng Cố Hoành không thư giãn nổi.

Con trai Đình Văn buồn ngủ nên ảm ỉ, chị ta dẫn về phòng.

Đường Từ Thiện phát hiện Cố Hoành có tâm sự, hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Cố Hoành nói thật với cô.

Lần này, Đường Từ Thiện cũng khẩn trương.

Một tiếng sau, không phát hiện có chuyện gì không đúng. Đường Từ Thiện tập trung tinh thần lướt tin tức, trước khi cô phát hiện Đại lục mới, Lý Húc đã gọi điện thoại tới. Đầu tiên anh ta cười to ba tiếng, sau đó kêu Đường Từ Thiện xem Weibo Kế Hạo Nhiên.

Đường Từ Thiện lập tức tìm kiếm tên Kế Hạo Nhiên trên Weibo, sau đó phát hiện anh ta vừa mới đăng một bài viết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Anh có phản ứng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Weibo Kế Hạo Nhiên viết: My girls

Phía dưới có kèm hình ảnh, vừa vặn đủ 9 ô vuông.

(Trong Weibo đăng ảnh hiển thị 9 ô vuông cho 9 ảnh, giống như phần "Đáng chú ý" trên trang cá nhân của Facebook)

Nhấn mở hình ảnh, tất cả đều là ảnh chụp tự sướng của Kế Hạo Nhiên và nữ minh tinh, Kế Hạo Nhiên chụp, cái kiểu chụp rất thân mật, thậm chí có một vài ảnh là chụp ở trên giường.

Mỗi tấm ảnh là một phụ nữ khác nhau, hơn nữa, vừa nhìn thấy đã biết là mối quan hệ gì.

Đường Từ Thiên kinh ngạc kéo xem, còn chưa đợi cô nhìn thấy rõ mỗi người trên ảnh chụp thì Weibo đã bị xóa bỏ.

"Đây không phải là bạn anh làm chứ?" Không đợi Cố Hoành trả lời, Đường Từ Thiên tự nói: "Nhất định đúng rồi, Kế Hạo Nhiên sẽ không ngốc đến mức đăng mấy thứ này lên."

Cố Hoành không có gì để nói, đúng lúc này, điện thoại vang lên, thêm dấu cộng mở đầu dãy số. Điện thoại kết nối, bên kia liền truyền đến giọng nói phần khích, hỏi anh có kinh hi không.

Cố Hoành nói không kinh hi, đối phương nói, vậy tôi làm thêm một số vụ nổ nữa. Cố Hoành bắt đầu đi ngăn lại.

Lúc bọn họ nói chuyện điện thoại, Đường Từ Thiên tiếp tục lướt Weibo. Tuy bài viết Weibo đó của Kế Hạo Nhiên mới đăng vài phút đã bị xóa bỏ, nhưng trong thời gian này cũng đủ để người khác lưu ảnh và chụp màn hình lại. Trên Weibo tìm kiếm từ ngữ mấu chốt "Hình ảnh riêng tư của Kế Hạo Nhiên", là có thể nhìn thấy. Những nữ minh tinh đó cũng đều bị nhận ra, Weibo của các cô lập tức thu hút một nhóm khách du lịch.

Sóng gió Kế Hạo Nhiên một chân đạp mấy thuyền lần trước mới lắng xuống không lâu, bây giờ lại tới vụ này, nhãn hiệu "Hoa tâm đại củ cải"(*) cố định trên người anh ta.

() Hoa tâm đại củ cải: Hoa tâm nghĩa là đào hoa; Đại củ cải là nói phần dưới của đàn ông. Ý chỉ những đàn ông đào hoa, lăng nhăng.*

Kế Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng giải thích, nhưng bên dưới Weibo của anh ta đã có rất nhiều fans hỏi anh ta sao lại thế này, còn có rất nhiều fans bị đã kích rất lớn, nói rằng fan biến thành antifan.

Hình tượng trước kia anh ta xây dựng đều là người đàn ông ấm áp đầy tình cảm, lần trước bị bùng nổ vụ một chân đạp mấy thuyền, sau đó giải thích nói sự thật không phải như vậy, nói mình là người trọng cảm tình, khi yêu đương đều là yêu sâu đậm, chỉ là không thể đi đến cuối cùng, v...v..., tóm lại, rất nhiều fans vẫn tha thứ cho Kế Hạo Nhiên.

Nhưng mà lần này thì không chắc.

Cố Hoành nói chuyện điện thoại xong, cùng xem Weibo với Đường Từ Thiên một chút.

"Thật không ngờ anh ta giao du nhiều người như vậy." Đường Từ Thiên cảm thán: "Em biết rất nhiều người rất thích anh ta, nói cảm giác anh ta là một người đàn ông tốt."

Hoa tâm như vậy, sao có thể là đàn ông tốt.

Cố Hoành ôm bà vai cô, nói cho cô biết sự thật tàn khốc hơn: "Gerry nói còn có rất nhiều ảnh chụp thế này, video cũng có, tóm lại, anh ta là một người lạm tình(*)." Trước kia Cố Hoành đối với Kế Hạo Nhiên cùng lắm là bất mãn, nhưng bây giờ là khinh thường.

() Lạm tình: lạm dụng tình dục.*

"Bạn anh không định phát ra ngoài nữa chứ?"

Cố Hoành lắc đầu: "Anh kêu anh ta tạm thời đừng làm gì hết, phát ra những ảnh chụp đó, đã đủ tàn nhẫn rồi."

Đường Từ Thiên gật đầu một cái, quả thật rất tàn nhẫn, nếu ảnh chụp không phải đăng từ Weibo của anh ta thì có lẽ còn dễ giải quyết một chút, có thể nói là photoshop. (Truyện chính chủ TiểuHiTieuHi). Nhưng bây giờ, cho dù Kế Hạo Nhiên nói không phải do anh ta đăng, nói ảnh chụp là photoshop, có lẽ không có bao nhiêu người tin tưởng.

"Đi ngủ đi, đừng cứ nghĩ những thứ này, sáng mai còn phải dậy sớm đến đoàn phim" Cố Hoành đứng lên: "Anh đưa em về phòng."

"Em tự về là được, anh nghỉ ngơi cho tốt đi, nếu không vết thương ở chân tái phát."

Cố Hoành dắt tay cô, kéo cô vào trong lòng: "Nghe lời, bây giờ đủ thứ chuyện, anh muốn bảo đảm sự an toàn của em."

"Được, vậy anh đưa em về đi." Đường Từ Thiên ngoan ngoãn nói.

Cố Hoành rất chu đáo đưa cô đến phòng, nhìn quanh bốn phía một cái, không phát hiện vấn đề gì.

"Buổi tối khóa cửa thật kỹ, ai gõ cửa cũng đừng mở." Cố Hoành dặn dò.

Đường Từ Thiên nhìn anh cười: "Biết rồi." Được người yêu quan tâm cảm giác thật tốt.

Cố Hoành thở phào một hơi, đi lên trước ôm cô vào trong lòng: "Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, anh không thể loại bỏ những thứ đó, thật xin lỗi."

Đường Từ Thiên ôm lại anh, hai tay ôm eo anh, dựa vào khuôn ngực ấm áp rắn chắc của anh, giọng nói dịu dàng: "Chuyện này không liên quan đến anh, em không sao, tuy những người đó nói rất khó nghe, em không vui, nhưng mà em có anh mà. Nhìn thấy anh vì em đau lòng, quan tâm em, em đã rất thỏa mãn, những điều tội tệ đó trở nên không quan trọng. Anh phải luôn đối xử tốt với em nha, đừng chỉ là tạm thời."

Cố Hoành siết chặt hai tay: "Từ khi em còn nhỏ anh đã đối xử tốt với em, cho tới bây giờ, vẫn như vậy, vì vậy, nó vẫn sẽ tiếp tục trong thời gian rất dài sau này. Em phải tin tưởng anh."

Đường Từ Thiên trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt nở một nụ cười: "Em tin anh."

Cố Hoành cúi đầu nhìn cô, nói: "Thật ngoan."

Đường Từ Thiên trả lời: "Thật đẹp trai."

Cố Hoành nhin không được bật cười: "Cho nên em muốn thế nào?"

Đường Từ Thiên không biết xấu hổ mà nói: "Đương nhiên là hôn một cái." Nói xong, cô giơ tay ôm cổ anh, kéo anh xuống, đồng thời nhón chân lên, cố gắng hôn lên môi anh.

Sau khi hôn một cái cô liền buông tay, lúc gót chân cách mặt đất còn chưa chạm đất thì cả người bị bế lên.

Cố Hoành bế cô ngồi lên cạnh bàn, độ cao như vậy vừa vặn, anh hơi cúi đầu xuống là có thể hôn cô: "Chỉ hôn một cái sao đủ."

Đôi môi ấm áp môi phủ lên môi cô, anh nhẹ nhàng hôn mút, như là đang thưởng thức một món điểm tâm ngon ngọt. Sự ôn nhu của anh làm Đường Từ Thiên trầm luân, mỗi một tế bào đều trở nên sinh động mãnh liệt cảm dị thường. Cô ôm cổ anh, hôn lại anh, thậm chí đưa đầu lưỡi nhỏ ra, liếm lên môi anh một cái.

Chính là lần này, cả người Cố Hoành căng chặt lên. Hai người đồng thời khẽ mở mắt, nhìn đối phương lơ mơ trong mắt mình. Khóe miệng của Đường Từ Thiên khẽ nhếch lên: "Tiếp tục."

Đôi mắt của Cố Hoành hơi híp một chút, tiếp theo trong nháy mắt dùng sức mút cánh môi non mềm của cô, lúc cô "Ừm" ra tiếng thì nhẹ nhàng cạy mở hàm răng cô ra, tìm kiếm lưỡi cô, nhấp nháp hương vị ngọt ngào của cô.

Càng hôn càng nóng, trên người Đường Từ Thiên còn mặc áo lông vũ cảm giác cả người như bị lửa đốt một nửa, nóng từ trong ra ngoài. Cô đẩy Cố Hoành ra: "Nóng quá." Giọng nói của cô nũng nịu lạ thường, khuôn mặt ửng đỏ và đôi môi đỏ búng đều vô cùng mềm mại.

"Anh cũng nóng." Giọng nói của Cố Hoành trầm thấp, mang theo từ tính, rất quyến rũ.

Ánh mắt của anh cực nóng, mang theo một tia hơi thở nguy hiểm. Đường Từ Thiên không dám nhìn thẳng anh, cúi đầu nhìn xuống. Sau đó, cô nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Anh có phản ứng

Đường Từ Thiên bị giật mình, trái tim nhỏ bé vốn dĩ đã đập quá nhanh, lúc này càng nhanh hơn.

Khản trương, cô vội vàng đẩy Cố Hoành, cái người nguy hiểm này ra, sau đó từ trên cạnh bàn nhảy xuống, kéo dài khoảng cách 2 mét với anh: "Được rồi được rồi, anh mau trở về ngủ đi, em cũng muốn ngủ."

Cố Hoành cúi đầu nhìn chỗ khó chịu của mình, chợt nhìn về phía Đường Từ Thiên lần nữa, ần nhẩn nói: "Vậy cũng phải chờ anh khôi phục lại chứ."

Khôi phục! Làm sao khôi phục! Đàn ông không phải muốn phát tiết mới...

Đường Từ Thiên che mặt lại, từ chối: "Không được, bây giờ không phải lúc, hiện tại thời buổi rối loạn, chờ sau khi mọi chuyện lắng xuống mới tới nhé!"

Cố Hoành sững sốt một chút, bất đắc dĩ cười. "Từ Thiên, em... Được, vậy chờ sau khi mọi chuyện lắng xuống."

Nhận được sự hứa hẹn của anh, Đường Từ Thiên yên tâm một chút, lấy tay ra, sau đó nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên mặt Cố Hoành.

Cô không chỉ để tay lên ngực tự hỏi, có phải mình nói sai cái gì rồi không.

Sáng sớm hôm sau, Đường Từ Thiên bị đồng hồ báo thức đánh thức, sau khi thức dậy rửa mặt thay quần áo vừa vặn 7:00, cô đến cách vách gỗ cửa phòng Cố Hoành.

Cố Hoành đã chuẩn bị xong: "Đi thôi, đi mua bữa sáng."

"Được."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Tối nay Đình Văn cũng sẽ đến phim trường, hai ngày này chị ấy đều sẽ ở đây."

"Ừm, chị ấy dẫn theo con trai, nói chị ấy chủ yếu chăm sóc Thành Thành đi, đoàn phim có em." Lúc biết chuyện cũ của Đình Văn, Đường Từ Thiên rất đau lòng cho chị ta. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Một mình chăm sóc con thật không dễ dàng, công việc lại đặc thù như vậy, thường xuyên phải đi công tác, bản thân vất vả, con trai cũng đáng thương.

"Anh đã nói với chị ấy rồi."

Đường Từ Thiên cười với anh, cô càng ngày càng cảm thấy Cố Hoành thật tốt, vô cùng vô cùng tốt.

Cố Hoành ho nhẹ một tiếng, hạ giọng nói: "Em khiêm tốn một chút."

Đường Từ Thiên không rõ nguyên do: "Khiêm tốn cái gì?"

"Ánh mắt của em nhìn anh, giống như muốn ăn anh vậy."

Đường Từ Thiên: "... Nào có!"

"Anh thấy chính là như vậy."

"Em mới không phải, em mới không muốn ăn anh, anh có bánh kem bánh mì ngon không? Anh có sữa đậu nành, bánh quẩy ngon không? Anh không có." Đường Từ Thiên đỏ mặt phản bác.

Cố Hoành cung chiêu nói: "Ừm, không có."

Đường Từ Thiên lộ ra nụ cười hài lòng: "Cái này còn được."

"Nhưng em có." Cố Hoành bổ sung.

Đường Từ Thiên rất nhanh phản ứng lại, mặt nóng hơn, oán trách đẩy anh một cái: "Không nói những chuyện này với anh, lát nữa em muốn ăn sầu riêng ngàn lớp(1), còn muốn ăn bánh quẩy(2)."

"Còn gì không?"

"Những thứ này đã rất nhiều rồi."

"Anh sợ em ăn không đủ."

"Mặc dù xác thật em còn có thể một ít thứ khác, nhưng anh không thể dung túng em như vậy, sớm muộn em sẽ biến thành mập mập."

Cố Hoành nhìn kỹ dáng người của cô một chút: "Cảm giác rất khó. Em vẫn phải thêm chút thịt mới may mắn."

Đường Từ Thiên quay người không cho anh nhìn, lên án nói: "Anh đang chê em à?"

"Không có."

"Hừ! Đàn ông đều thích ngực lớn."

Cố Hoành: "..."

Đường Từ Thiên thấy Cố Hoành không nói gì, nên lộ ra một biểu cảm "Bị em nói trúng rồi". Cố Hoành không biết làm sao, nói: "Anh thật sự không có."

"Giải thích chính là che giấu."

"Em cũng không nhỏ."

Đường Từ Thiên: "... " Cô trừng to đôi mắt: "Sao anh biết?"

"Lúc ôm em, cảm nhận được."

Mặt Đường Từ Thiên nhất thời đỏ bừng: "Sáng sớm tại sao em phải nói những thứ này với anh." Nói xong, cô bỏ lại Cố Hoành, bước nhanh đến thang máy.

Trong nhà ăn của khách sạn, bọn họ gặp những người khác của đoàn phim, mua bữa sáng rồi cùng nhau ngồi xe đến đoàn phim.

Bây giờ thành viên của đoàn phim đều giống như người một nhà, chuyện trên mạng hôm qua bọn họ cũng biết, cũng đã gọi điện thoại an ủi Đường Từ Thiên. Tối qua tin tức về Kế Hạo Nhiên, Đường Từ Thiên không chú ý nữa, trên xe mọi người đều đang bàn luận chuyện này.

"Không ngờ Kế Hạo Nhiên hoa tâm như vậy."

"Có cái gì không ngờ, không phải trước đó không lâu những bạn gái của anh ta cầu xé lẫn nhau sao?"

"Khi đó cũng chỉ có 2 3 người, lần này là 9 người, cộng thêm 3 người kia, là 12 người, hơn nữa đa số đều là đồng thời tới lui."

"Những thứ này cũng thôi đi, mấu chốt là ngày thường anh ta đều giả vờ làm một thanh niên tam hảo(*), chênh lệch thật sự quá lớn."

(*) *Tam hảo: chính là sự hội tụ của ba điều tốt: làm việc tốt, nói lời tốt, tấm lòng tốt; Cũng là nhân vật Lưu Tam Hào do Xa Thi Mạn đóng chính trong phim "Cung tâm kế" (Mọi người xem phim này chưa ạ?).*

"Trước kia thì bỏ đi, lần trước muốn trừ tính Cố Hoành và Từ Thiển, thì đã thấy rõ bộ mặt thật của anh ta."

"Ê, mọi người nói xem vì sao anh ta để những tấm ảnh đó phát tán ra."

"Không phải mất não thì chính là người khác làm."

"Tôi đoán là người phụ nữ nào đó của Kế Hạo Nhiên nhìn thấy di động của anh ta, phát hiện mình bị lừa, trong cơn tức giận nên phát tán ra."

"Ừ, cực kỳ có khả năng."

(1) *Bánh sấu riêng ngăn lớp:*

(Thêm muốn chót, mà chỗ Hi không thấy bán, huhuhu...)

(2) *Bánh quẩy:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Bởi vì em giống trẻ con!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bọn họ bàn luận rất hăng say, Đường Từ Thiển và Cố Hoành đều rất trầm tĩnh.

"Từ Thiển, cô nói xem, ông trời cũng giúp cô, có Kế Hạo Nhiên, thì người chú ý cô ít đi." Tiểu Trương tổ Đạo cụ cười nói.

Đường Từ Thiển cười lại: "Đúng vậy." Cô và Cố Hoành đều không bởi vì Kế Hạo Nhiên gặp họa mà cảm thấy vui vẻ, sôi nổi hỗn loạn, luôn làm người khác khó an tâm. Bây giờ Kế Hạo Nhiên tìm mọi cách trả thù bọn họ, bọn họ phải cẩn thận khắp nơi một chút.

"Hai hôm nay đóng phim thuận lợi không?" Đường Từ Thiển nói sang chuyện khác.

Tiểu Trương nói: "Thuận lợi thì thuận lợi, nhưng mà tiểu Phùng từ chức, hôm trước phạm lỗi dây cáp, anh ta rất tự trách, chúng tôi khuyên thế nào cũng vô dụng." Tiểu Phùng chính là người hôm đó phụ trách dây cáp.

Đường Từ Thiển và Cố Hoành nhìn nhau một cái, hỏi: "Anh ta đi rồi à?"

"Chưa, đạo diễn nói chờ người thay thế bổ sung mới cho anh ta đi."

Những người khác cũng gia nhập bàn luận: "Anh ta phạm lỗi quả thật nghiêm trọng, nếu không phải Cố Hoành phản ứng nhanh, thân thủ tốt, thì ngã từ trên cao xuống như vậy nhất định bị thương không nhẹ, đổi lại người khác không phải gãy xương thì cũng trật khớp. Không nghỉ ngơi 10 ngày nửa tháng không được."

"Ừ, tiểu Phùng cũng làm việc đã mấy năm, sai lầm thế này vẫn là lần đầu tiên phạm phải." Mọi người đều biết treo dây cáp rất nguy hiểm, đặc biệt là diễn viên tự mình ra trận, mỗi một người phụ trách đều duy trì trạng thái nghiêm túc cao độ, nghe nói hôm đó anh ta cũng luôn thủ thế nhìn chăm chăm, sao lại không phát hiện vấn đề chứ.

"Nghe nói vợ anh ta bị bệnh, phải làm phẫu thuật lớn, có thể bị chuyện này ảnh hưởng nhĩ."

"Bệnh gì? Tôi không nghe nói."

"Cụ thể tôi cũng không rõ, trông anh ta gần đây tâm sự nặng nề, tôi không dám hỏi nhiều, dù sao chính là cần một số tiền lớn."

"Vậy anh ta từ chức sau này làm sao?"

Đây là một vấn đề nghiêm trọng, mọi người trầm mặc.

Đường Từ Thiển nói với Cố Hoành: "Hôm nay chúng ta nói chuyện với anh Phùng đi." Trong nhà xảy ra chuyện lớn, trong lòng không bỏ được ảnh hưởng công việc, chuyện như vậy mọi người đều hiểu, cũng đáng được thông cảm.

Cố Hoành gật đầu: "Ừ, anh ta không cần phải từ chức." Cần tiền gấp, nếu thất nghiệp nữa thì chắc chắn họa vô đơn chí(*).

() Họa vô đơn chí: hết khổ này đến khổ khác, tồn tại ngày càng nặng nề.*

Ngô đạo lo lắng thương thế của Cố Hoành, mấy ngày nay cũng chưa sắp xếp diễn xuất, suất diễn cũng không nhiều lắm, không để anh quá mệt mỏi.

Hôm qua nữ chính Chu Mạn Di vào đoàn phim, tuy cô ta là nữ chính, nhưng suất diễn ít hơn Cố Hoành nhiều, khoảng thời gian trước cô ta xin nghỉ đi chạy thông báo khác, suất diễn đều dồn lại phía sau.

Mấy hôm nay diễn, cơ bản đều là diễn cảnh tình cảm.

Đáng đáp Chu Mạn Di rất xinh đẹp, có khí chất, lại ưa nhìn, cô ta cao 1m68, mặc trang phục cổ trang đứng bên cạnh Cố Hoành, cực kỳ xứng đôi.

"Chúc mừng hai người." Chu Mạn Di tươi cười ôn hòa nói với Cố Hoành và Đường Từ Thiển: "Tôi đã sớm nhìn ra giữa hai người..." Cô ta không nói rõ, vờn hai ngón trở gật đầu với nhau, không cần nói cũng biết.

Giọng điệu của cô ta hiền hòa, cũng không phải châm chọc, Đường Từ Thiển ngại ngùng cúi đầu không nói chuyện.

Cố Hoành trả lời: "Cảm ơn."

Chu Mạn Di: "Hy vọng quay phim diễn ra thuận lợi."

Cố Hoành: "Ừ."

Diễn cảnh tình cảm không thể thiếu ánh mắt giao nhau và tay chân đụng chạm, Đường Từ Thiển rất quen thuộc với kịch bản, biết phải quay cảnh gì. Lúc đạo diễn kêu diễn viên vào chỗ, Cố Hoành đột nhiên khom người nói ở bên tai Đường Từ Thiển: "Lúc anh đóng phim em đừng nghĩ nhiều."

Đường Từ Thiển chớp chớp mắt, nói: "Em sẽ không nghĩ nhiều."

Cố Hoành vỗ vỗ vai cô, mỉm cười nói: "Vậy thì tốt."

Anh đi đóng phim, đối thoại thân mật với Chu Mạn Di, ánh mắt thật ôn nhu, Chu Mạn Di mặt đầy thẹn thùng, bộ dáng hờn dỗi khó hiểu đáng yêu, trong mắt Cố Hoành hiện ra tình yêu.

Hình ảnh rất đẹp đẽ, Đường Từ Thiển ở bên cạnh nhìn, trong lòng có chút hâm mộ. Trong đầu cô luôn hiện ra câu nói Cố Hoành kêu cô đừng nghĩ nhiều, sau đó giống như ma quỷ, bắt đầu nghĩ nhiều hơn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Ví dụ như: Bọn họ thật xứng đôi a, giống như thần tiên duyên lữ; bọn họ như thể thật sự động tình, trong mắt đều tràn ngập tình yêu; mình và Chu Mạn Di chênh lệch quá xa, không biết sau này Cố Hoành có ghét bỏ...

"Ghen rồi?" Giọng nói của Đinh Văn từ bên người Đường Từ Thiển vang lên, bởi vì sợ ảnh hưởng quay phim, cho nên âm thanh rất nhỏ rất nhỏ.

Đường Từ Thiển bị giật mình, hạ giọng nói: "Đinh tỷ! Em không có."

Đinh Văn chỉ chỉ khu nghỉ ngơi phía sau, Đường Từ Thiển liền đi qua đó với chị ta.

Tiểu gia hòa Thành Thành cũng tới, bởi vì vừa rồi mẹ giao ước với cậu, cho nên vẫn luôn ngoan ngoãn không nói lời nào.

Cách xa trường quay, có thể nói chuyện, Đinh Văn nói với con trai: "Ma pháp giải trừ."

Lời này vừa nói ra, Thành Thành lập tức chào hỏi Đường Từ Thiển: "Chào chị!"

"Chào em, tiểu soái ca." Đường Từ Thiển cúi người xuống, nụ cười rất rực rỡ.

Thành Thành lấy một viên sô-cô-la từ trong túi áo phao màu lam ra đưa cho Đường Từ Thiển: "Chị, tặng cho chị."

Đường Từ Thiển kinh ngạc nhìn viên sô-cô-la nằm trên bàn tay bé nhỏ, cảm động tiếp nhận: "Cảm ơn em!"

"Không cần khách sáo, hôm qua chị cho em ăn quả hạch hôm nay em cho chị ăn sô-cô-la, mẹ nói phải biết chia sẻ." Thành Thành nài thanh nài khí nói lời nói có đạo lý. Đường Từ Thiển bị sự đáng yêu chạm đến rồi, bẽ cậu lên.

"Hôm nay em đi theo chị nhé, chị chơi với em, được không?"

"Được ạ!" Thành Thành cười híp mắt trả lời.

Đinh Văn nói: "Chơi với nó còn mệt hơn làm việc."

"Không mệt không mệt, vui vẻ thì sẽ không mệt. Thành Thành em nói có phải không?"

"Phải ạ."

"Thật ngoan!" Đường Từ Thiển đối với trẻ con ngoan ngoãn hoàn toàn không có sức chống cự.

Đường Từ Thiển dẫn theo đứa trẻ, tất nhiên phải cách xa trường quay một chút, nếu không ảnh hưởng bọn họ làm việc. Đinh Văn không thường xuyên ở đoàn phim,

hiếm khi tới, hiển nhiên có rất nhiều việc cần phải làm. Con trai có Đường Từ Thiện trông coi, nên chị ta đến trường quay.

Hơn 10 phút sau, cảnh này quay xong, đạo diễn kêu nghỉ ngơi một lát.

Có lẽ do tới qua ăn lẩu, nên giọng nói của Cố Hoành hơi khó chịu, muốn uống nước. Như mọi khi, đạo diễn nói nghỉ ngơi, Đường Từ Thiện sẽ lấy nước đem đến cho anh uống trước, thời tiết nóng thì lấy nước lọc, thời tiết lạnh thì lấy nước nóng trong bình giữ ấm.

Mà lúc này, hình bóng quen thuộc không xuất hiện, anh ở trong đám người tìm kiếm, vẫn không thấy được bóng dáng của cô, nhưng mà khi nhìn thấy Đinh Văn thì biết cô đang làm gì.

Đinh Văn đã đi tới, hài hước nói: "Không thấy Từ Thiện, thất vọng rồi?"

"Cô ấy đang chơi với con chị?" Cố Hoành không trả lời mà hỏi lại.

"Đúng vậy, em ấy rất thích trẻ con."

Cố Hoành cười.

Đinh Văn lại nói: "Sau này em ấy nhất định là một người mẹ tốt."

Cố Hoành không nói chuyện, trong lòng lại nghĩ: "Đó là dĩ nhiên."

Anh hắng giọng nói: "Chúng ta đi qua đi."

"Ngô đạo chỉ nói nghỉ ngơi một lát." Đinh Văn nhắc nhở anh thời gian nghỉ ngơi không lâu. Nói chung, Ngô đạo nói "Nghỉ ngơi một lát", chính là ý nghỉ ngơi vài phút, nếu thời gian dài thì ông ta sẽ nói một thời gian dài khái.

"Tôi đi uống nước." Cố Hoành là nói thật, nhưng trông biểu cảm của Đinh Văn chính là cho rằng anh đi nhìn Đường Từ Thiện. (Truyện chính chủ [TieuHiTieuHi](#)). Ủ, quả thật anh cũng muốn nhìn Đường Từ Thiện một chút, khi này diễn cảnh tình cảm với Chu Mạn Di, e rằng trong lòng cô không thoải mái.

Đinh Văn: "Cậu đi đi, tôi đi tâm sự với đạo diễn."

Đường Từ Thiện và Thành Thành đang chơi xe đồ chơi, hai người ngồi xổm trên mặt đất thi đấu, xem xe ai chạy xa, chơi vô cùng vui vẻ, Cố Hoành đến cũng không chú ý.

"Đường Từ Thiện." Anh gọi cô.

Đường Từ Thiện quay đầu lại nhìn anh một cái, đáp: "Hả?" Cô không có ý định đứng dậy.

"Chào chú!" Thành Thành ngẩng đầu chào hỏi Cố Hoành, cười rất vui vẻ.

"Ừm, ngoan."

"Lại đây, chúng ta so tài lần nữa, lần này chị muốn phát lực nha, em cẩn thận đó." Đường Từ Thiện vén tay áo, cầm chiếc xe nhỏ nhỏ trên sàn nhà trượt ra sau, sau đó buông tay, xe nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Thành Thành cũng bắt đầu chơi.

Hai người cũng không quan tâm tới Cố Hoành.

Cố Hoành bị lạnh nhạt nhìn hai người ngồi xổm trên mặt đất giống như hai cây nấm, khẽ nhủ nhủ mảy.

"Nước của anh đâu?" Cố Hoành hỏi.

Đường Từ Thiện không quay đầu lại, trực tiếp trả lời: "Ở ngay trên bàn."

Cố Hoành ho khan hai tiếng, cổ họng của anh quả thật rất khó chịu, khô khô, còn hơi đau. Hồi trước, anh ho khan một tiếng Đường Từ Thiện cũng rất quan tâm hỏi anh có phải khó chịu không, nhưng mà bây giờ giống như cô không nghe thấy vậy.

Vẫn là tự mình uống nhiều nước một chút.

Anh uống hết nước trong bình giữ ấm, cổ họng cuối cùng thoải mái chút. Thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, anh cũng không thể ở lâu.

Anh lập tức phải trở về trường quay, nhưng cũng chưa nói được mấy câu với Đường Từ Thiện, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

"Ăn sô-cô-la không?" Cố Hoành khom người muốn lấy áo khoác treo trên lưng ghế, trong túi anh thường xuyên chuẩn bị sô-cô-la hoặc là kẹo sữa bò(**).

"Không ăn, vừa rồi Thành Thành mời em ăn mấy viên." Đường Từ Thiện vẫn không quay đầu lại, tiếp tục chơi đồ chơi của cậu bé.

Haiz... Vẫn là đi đóng phim thôi.

Cố Hoành lạng lẽ trở về quay phim.

Quay phim rất thuận lợi, buổi trưa đúng giờ ăn cơm kết thúc.

Nhóm người Chu Mạn Di, Ngô đạo và Cố Hoành ăn cơm, có trẻ con ở đây, bầu không khí hết sức hòa hợp.

"Buổi sáng quay thật thuận lợi, buổi chiều chúng ta tiếp tục cố lên." Tâm tình của Ngô đạo rất tốt.

Cố Hoành và Chu Mạn Di cũng lên tiếng đáp lại.

Ngô đạo nhìn Đường Từ Thiển tươi cười ngoan ngoãn ngọt ngào giống như ngày thường, hỏi: "Từ Thiển cả buổi sáng đi đâu? Không thấy cô."

Đường Từ Thiển cười tủm tỉm ôm Thành Thành nói: "Tôi chơi với em ấy cả buổi sáng."

Đinh Văn gấp đồ ăn cho Thành Thành, đặt trước mặt cậu bé: "Hôm nay Từ Thiển đổi công việc với tôi, giúp tôi giữ con trai."

"Giữ trẻ con cũng không nhẹ nhàng." Chu Mạn Di nói.

Ngô đạo gật đầu: "Chính xác, trẻ con trông chơi rất vui nhưng khi thật sự chơi, lại bị nó chơi."

Giọng điệu của Ngô đạo quá phiền muộn, mọi người đều cười, Đường Từ Thiển lại không đồng ý: "Nào có đáng sợ như mọi người nói, tôi cảm thấy chơi với trẻ con rất vui mà, cũng không mệt, thời gian chơi cũng trôi qua nhanh."

Ngô đạo: "Đó là bởi vì cô hợp ý với trẻ con."

Cố Hoành: "Bởi vì em giống như trẻ con."

Đinh Văn: "Cậu cũng không thể xem Từ Thiển như trẻ con để đối đãi."

Đường Từ Thiển bĩu môi: "Em giống trẻ con chỗ nào?"

Cố Hoành không nói gì.

Đinh Văn phụ họa: "Đúng vậy, Từ Thiển cũng 24 sắp 25 tuổi rồi."

"Phải." Đường Từ Thiển trịnh trọng đáp lại, chứng minh mình đã là người lớn.

"24-25 tuổi kết hôn, 26-27 tuổi sinh cục cưng, như vậy rất vừa vặn." Người nói chính là Chu Mạn Di, vẻ mặt của cô ta có một tia khao khát.

Đinh Văn và Ngô đạo đều tỏ vẻ tán thành lời nói của cô ta.

Đinh Văn: "Kết hôn sớm một chút, sinh con sớm một chút khá tốt, như tôi sinh trễ, phục hồi không tốt, nên cái bụng này vẫn giống như mang thai 4 tháng."

Chu Mạn Di: "Phụ nữ mang thai sinh con chính là thử thách lớn của đời người."

Đề tài này phát triển thì biến thành phụ nữ kể khổ, Đinh Văn hòa hoãn bầu không khí nói: "Các người trẻ tuổi, nên tàn cũng tốt, sẽ không giống như tôi."

Cố Hoành nhìn về phía Đường Từ Thiển, Đường Từ Thiển đón nhận ánh mắt của anh, ngẩng đầu nhìn lại, chột gò má nóng lên, trong lòng nói nhìn cô làm gì.

"Chỉ là, cục cưng thật sự rất đáng yêu, từ trước tới nay tôi đều không hối hận." Đinh Văn xoa xoa đầu Thành Thành, trong mắt toàn là yêu thương.

Sau khi ăn cơm xong là thời gian nghỉ ngơi, người của đoàn phim cơ bản đều thức dậy lúc trời chưa sáng, mỗi buổi trưa đều phải ngủ một lát, Cố Hoành cũng không ngoại lệ.

Phim trường điều kiện có hạn, mọi người đều là tìm một chỗ ngủ tạm, giống như Ngô đạo và một số diễn viên chính sẽ có một cái ghế dựa có thể chỉnh thành ghế nằm, ngủ thoải mái hơn chút.

Đường Từ Thiển cũng có một cái.

Thành Thành vẫn luôn quấn lấy Đường Từ Thiển, mẹ cũng không theo, ngay cả lúc ngủ trưa, cũng muốn cô ôm ngủ.

Đường Từ Thiển ôm Thành Thành nằm trên ghế, rất nhanh đã ngủ mất, Cố Hoành bên cạnh lại không buồn ngủ, trong đầu anh luôn nhớ tới Đường Từ Thiển khi còn nhỏ, sau đó biến thành một người giống như cô, nhưng lại có bóng dáng đứa trẻ của anh.

Kết hôn, sinh con.

Ngẫm lại thì cảm thấy tốt đẹp.

Hôm sau Đinh Văn đã rời đi, cậu bé còn phải đi học, chị ta phải đưa con trai trở về.

Độ hot tai tiếng của Kế Hạo Nhiên vẫn chưa hạ xuống, trên mạng tiếng mắng chửi anh ta càng ngày càng nhiều. Lúc xế chiều, rốt cuộc anh ta lên tiếng.

Kế Hạo Nhiên nói máy tính bị người khác động vào, ảnh chụp là của photoshop, còn nghiêm túc xử phạt ai ở sau lưng giờ trò, cùng với hành vi bịa đặt sự thật xấu xa, cũng nói sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật.

Dưới bài viết Weibo này có một bình luận hot: [Truy cứu trách nhiệm pháp luật à, sợ lắm luôn á!!! Thật sự muốn phát tán những thứ bùng nổ hơn ra ngoài.]

Khứu giác tên mạng đều nhạy bén, người được tin tức ẩn ý của bình luận này, trả lời tỏ vẻ ủng hộ anh ta phát tán ra.

Bình luận này là Gerry, nhân viên dưới quyền ở Trung Quốc viết, chuyện hack máy tính Kế Hạo Nhiên, vị nhân viên Trung Quốc đó là trợ lý, cậu ta là đàn em của Cố Hoành, vẫn luôn xem Cố Hoành như thần tượng.

Buổi tối Gerry gọi điện thoại cho Cố Hoành, nói Kế Hạo Nhiên liên lạc với anh ta, mới bắt đầu thái độ rất ác liệt, sau đó thì mềm xuống, hỏi anh ta muốn bao nhiêu tiền.

Kế Hạo Nhiên còn hỏi cò phải Cố Hoành là người thuê sau lưng Gerry không, hỏi Cố Hoành trả bao nhiêu tiền, anh ta có thể trả gấp đôi, kêu Gerry đi hack máy tính Cố Hoành, nếu lấy được đồ hữu dụng thì sẽ không bạc đãi anh ta.

Gerry cười muốn chết, nói với Kế Hạo Nhiên mình là fan nảo tàn của Cố Hoành, không thể nhìn được có người hãm hại anh, cho nên giúp anh trả thù. Cũng cảnh cáo Kế Hạo Nhiên đừng động tâm tư nữa, trong máy tính Gerry còn đồ vật dành riêng cho anh ta, nếu có biến động nhỏ thì sẽ phát tán ra cho đồng đảo quần chúng giải trí.

Kế Hạo Nhiên bị dọa chết rồi, nhưng vẫn không chịu nhận thua, nói điện thoại đã ghi âm, đến lúc đó công khai để mọi người biết đều do Cố Hoành dựng lên.

Gerry cũng nói, anh ta cũng ghi âm, công khai chơi cũng rất vui.

Sự kiêu ngạo của Kế Hạo Nhiên bị dập tắt.

(**) Kẹo sữa bò:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhiệt tình, nóng bỏng

Cố Hoành và Kế Hạo Nhiên là hai minh tinh nhân khí cao nhất trong 1 2 năm gần đây, lần này tin tức lớn liên tục bùng nổ, còn đều liên quan tới tình cảm, dẫn đến chấn động chưa từng dừng lại.

Tình cảm của Cố Hoành vẫn luôn khó bề phân biệt, tuy luôn có truyền thông đưa tin nữ minh tinh nào đó là bạn gái Cố Hoành, nhưng mãi không có cơ sở thực tế, đám chó săn đều là vu khống, cho dù thường xuyên phát ra một ít ảnh chụp lên mờ ám nhưng rất nhanh được chứng thực không phải là người yêu. Gần đây tai tiếng với tiểu trợ lý rất nhiều, chỉ là, cũng không thể xác định tin tức.

Ở trên màn ảnh Cố Hoành đều xây dựng nhân vật chính nghĩa, ngày thường khiêm tốn ít lộ diện, mọi người rất ấn tượng về mặt tích cực của anh, bởi vậy phần lớn tin tưởng tình cảm của anh không vết nhơ nào.

Ngược lại, Kế Hạo Nhiên hoa tâm đã là chứng cứ vô cùng xác thực, tuy anh ta dùng mọi cách ngụy biện, nhưng đều không chắc chắn.

Hai người đàn ông có giá trị nhan sắc, đáng người cao to, một người không nghe nói có bạn gái, một người phụ nữ chất đóng, chênh lệch như vậy, trong nháy mắt nhân khí gián ra sự chênh lệch.

Kế Hạo Nhiên hoa tâm là chuyện vãn đã đóng thuyền, mọi người đào sâu những nữ minh tinh có quan hệ với anh ta, đồng thời, sự tò mò đối với tình cảm của Cố Hoành càng sâu hơn, đáng tiếc anh rất ít lộ diện trên truyền thông, cũng rất ít bàn luận về chuyện tình cảm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chuyện duy nhất đề cập tới, đó là một lần làm sáng tỏ về mối quan hệ với Lục Đan Ny mấy tháng trước.

Ngay cả anh thích kiểu phụ nữ nào, mọi người cũng không biết. Vì thế, có fans trên Weibo mở ra một cuộc bình chọn, để đoán kiểu người Cố Hoành thích.

Có 4 lựa chọn:

1. Kiểu tao nhã, lạnh lùng, ngự tỷ(*).
2. Kiểu dịu dàng, thực nữ, dính người.
3. Kiểu thanh thuần, ngọt ngào, đáng yêu.
4. Kiểu nhiệt tình, phóng khoáng, nóng bỏng.

(*) *Ngự tỷ được hiểu đó là những người con gái tài sắc vẹn toàn, giỏi mọi lĩnh vực, người con gái hoàn hảo.*

Lúc Lý Húc vui tươi hơn hờ đưa đi động cho Cố Hoành xem, đã có mấy vạn người tham gia. Số liệu là: lựa chọn 1 có 31.4%; lựa chọn 2 có 33.7%; lựa chọn 3 có 28.6%; lựa chọn 4 có 6.3%.

Đường Từ Thiện cũng ở đây, cô đã sớm thấy cuộc bình chọn này, thường xuyên đi xem một cái.

Lý Húc quan sát biểu cảm hai người bọn họ, nói: "Hầu hết fans vẫn rất hiểu boss của chúng ta đó, lựa chọn thứ 2 và thứ 3 cộng lại hơn một nửa rồi..."

"Di động của anh đâu?" Cố Hoành ngẩng đầu hỏi Đường Từ Thiện, trợ lý Đường Từ Thiện bên cạnh lập tức lấy di động của anh từ trong túi xách của mình đưa qua.

Cố Hoành nhận lấy, mở giao diện Weibo ra, đăng nhập tài khoản của anh, rất nhanh tìm ra cuộc bình chọn đó, dứt khoát bỏ phiếu.

Lý Húc và Đường Từ Thiện không có ngồi quá gần. Không thấy rõ anh đang làm gì, chỉ biết anh đăng nhập Weibo.

Cố Hoành trả di động lại cho Đường Từ Thiện, sau đó đứng dậy đi quay phim, Lý Húc và Đường Từ Thiện đi theo.

Phim trường đã ổn thoả, các diễn viên đều đi vào trạng thái quay phim.

Đường Từ Thiện và Lý Húc ở bên ngoài chú ý tình hình quay phim, tạm thời không rảnh xem di động.

"Vừa rồi boss cầm di động làm gì thế?" Lý Húc nhỏ giọng hỏi, lòng hiếu kỳ của anh ta vẫn luôn rất nặng.

Đường Từ Thiện lắc đầu, cô cũng rất muốn biết.

Hiện tại đã không có việc gì làm, Lý Húc lôi kéo Đường Từ Thiện trốn đến chỗ có thể nói chuyện.

"Cô mau lấy di động của anh ấy ra nhìn xem." Trong lúc nói chuyện, Lý Húc đã mở di động của mình lên mạng, màn hình khóa di động trước đó của anh ta vốn dĩ dừng ở giao diện Weibo, nhấn vân tay mở khóa một cái, lập tức nhìn thấy nội dung sợ ngây người: "Vừa rồi... Là anh ấy dùng Weibo hả?"

"Đúng vậy." Đường Từ Thiện đang vẽ hình vẽ mở khóa, bởi vì thời tiết lạnh, ngón tay không linh hoạt, thất bại một lần.

"Có phải anh ấy nhấn thứ gì không?"

"Hình như phải."

"Cái này... Là anh ấy chọn sao?" Lý Húc đưa màn hình di động đến trước mắt Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện đã mở khóa thành công, lại nhìn di động của Lý Húc trước. Cố Hoành tham dự bỏ phiếu, chọn cho số 4 "Kiểu nhiệt tình, phóng khoáng, nóng bỏng".

Đường Từ Thiện chớp chớp mắt, biểu cảm cũng khó mà tin được.

"Có phải anh ấy nhấn sai rồi không?" Lý Húc hỏi, cho dù anh ta cảm thấy Cố Hoành sẽ không phạm sai lầm loại chuyện này.

Tại sao Cố Hoành chọn kiểu này chứ? Đường Từ Thiện rõ ràng là người dịu dàng lại sẵn sàng, ngọt ngào lại đáng yêu, hoàn toàn không dính dáng gì với kiểu nhiệt tình, phóng khoáng kia. Hay là, anh thích kiểu nóng bỏng nhưng cuối cùng vẫn coi trọng Đường Từ Thiện, sau đó cố ý chọn cái này, mục đích là vì để Đường Từ Thiện thay đổi bản thân một chút?

Nỗi lòng của Lý Húc thiên hồi bách chuyển(*), nhìn Đường Từ Thiện ánh mắt phức tạp.

(* *Thiên hồi bách chuyển*: ý là tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Mới bắt đầu Đường Từ Thiện chỉ hơi kinh ngạc một chút, bây giờ đã biến thành buồn rầu với sâu bi.

Lý Húc an ủi nói: "Từ Thiện à, không sao, tôi có cách."

"Cách gì?"

Linh quang(*) của Lý Húc chợt lóe, trên mặt nở ra một nụ cười sáng lạn, vừa muốn bắt đầu, nhưng rồi đột nhiên thay đổi chủ ý: "Vẫn là không nói trước nhé."

(* *Linh quang*: vầng sáng; quầng sáng.

Đường Từ Thiện tròn trố mắt, chỉ xem anh ta căn bản không có cách, nhưng mà, cô cũng không cần cách, bởi vì cô biết vì sao Cố Hoành chọn kiểu này.

Các fans đã bùng nổ, Đường Từ Thiện và Lý Húc cũng không có hứng thú chú ý.

Khi cảnh này diễn xong, Đường Từ Thiện không có đi tới chăm sóc như thường lệ, mà là ngồi trên ghế dựa nhìn.

Lý Húc thay cô, cười hi hi lấy khăn lông muốn lau mồ hôi cho anh, rất sẵn sàng. Nhưng Cố Hoành ghét bỏ từ chối anh ta: "Từ Thiện đâu?"

"Tâm trạng của cô ấy không tốt."

Cố Hoành nhướn mày: "Phải không?"

Khóe miệng của anh khẽ nhếch, nụ cười như vậy xem ra Lý Húc không nên xuất hiện: "Boss, có khả năng anh bỏ sai phiếu rồi."

"Không sai."

"Có phải anh định chọn số 3 không?"

"Không có, chọn số 4."

"Vì sao nha? Từ Thiện nhìn thấy trong lòng sẽ khó chịu, cho dù trong lòng anh muốn như thế, thì cũng đừng cho cô ấy biết mới đúng." Lý Húc rất không ủng hộ cách làm của Cố Hoành, làm dân ông, anh ta biết thích phụ nữ nhiệt tình, phóng khoáng, nóng bỏng là bản tính, tình cảm mãnh liệt dâng trào ai mà không thích? Ai chưa từng nghĩ tới? Nhưng muốn cưới về nhà, hơn phân nửa là kiểu người khác.

"Cậu không hiểu." Cố Hoành bỏ lại câu này, rồi đi tìm Đường Từ Thiện.

Anh mặc một bộ trường sam màu trắng, dáng vẻ công tử văn nhả nhìn thế nào cũng không ngán, bây giờ Đường Từ Thiện lại không muốn nhìn.

Cố Hoành đi đến bên cạnh cô, mỉm cười nói với cô: "Không vui?"

"Không có." Mặt Đường Từ Thiện không cảm xúc.

Cố Hoành cười cười không nói lời nào, ngồi xuống bên cạnh cô, dáng vẻ thật giống như cô nói cô không buồn, anh liền an tâm, bỏ qua việc này không đề cập nữa.

Đường Từ Thiện bực bội, quả thật cô không buồn, chỉ là hơi bất mãn.

Trầm mặc 2 phút, rốt cuộc Đường Từ Thiện nhịn không được mở miệng hỏi: "Anh thích em gái nóng bỏng?"

Cố Hoành: "Ừ."

"Haiz..." Đường Từ Thiện phiền muộn thở dài: "Đáng tiếc em nóng."

Cố Hoành: "Rất nóng."

"Đó là khi còn nhỏ." Đường Từ Thiện tích tụ khó tiêu, bây giờ và khi còn nhỏ của cô khác biệt rất lớn.

"Bây giờ cũng rất nóng."

Đường Từ Thiện nhìn nhìn trời, bất đắc dĩ nói: "So với những kiểu đó, chẳng lẽ em không dịu dàng không đáng yêu à?"

Cố Hoành gật đầu: "Thật ra ngoại trừ lựa chọn đầu tiên, những lựa chọn khác em đều phù hợp, chỉ là, anh khá thích một mặt phóng khoáng của em."

Sắc mặt của Đường Từ Thiện không vui: "Em sẽ bót lại."

Cố Hoành cầm tay cô, làm lơ sự gãy gụa và bất mãn của cô, nói: "Ngoan."

"Em cũng không phải con anh cũng không phải chó con của anh, đừng luôn nói "Ngoan" với em."

"Em là tiểu khả ái của anh."

Buồn nôn!

Hai người nói lời nói không có ý nghĩa gì, nhưng tâm tình của Đường Từ Thiện trở nên tốt hơn không ít.

Sau khi Cố Hoành bỏ phiếu, fans đều điên cuồng, dù sao sự lựa chọn đó của anh mọi người cho rằng không có khả năng bình chọn nhất. Rất nhiều fans đều đang suy đoán, có phải ảnh để bị hack tài khoản rồi không, nhưng có nhiều người sau khi bình tĩnh lại đều tiếp nhận sự thật này.

Một câu hot nhất trên mạng bây giờ là: Không nghĩ tới anh là ảnh để như vậy.

Cũng bởi vì lúc này, "Hiềm nghi" của Đường Từ Thiện được rửa sạch hoàn toàn, trước không nói nội tâm của Đường Từ Thiện, nhìn xem ngoại hình, cô đã không phù hợp.

Lý Húc bừng tỉnh đại ngộ, nói với Đường Từ Thiện: "Vẫn là boss cơ trí, anh ấy cố ý chọn kiểu này, để mọi người không nghi ngờ cô nữa. Một chiều này, cao, thật sự là cao nha."

Đường Từ Thiện há miệng thờ đốc, nhìn thấy bộ dáng sùng bái sát đất của Lý Húc, thì nuốt lời nói vừa đến bên miệng vào bụng.

Cao cái gì mà cao, anh chính là cố ý trêu cô!

Chuyện này người của đoàn phim hiển nhiên đều biết, dù sao cuộc sống ở đoàn phim nhàm chán, lúc rảnh rỗi đều thích xem tin tức, hướng chi tin tức gần đây thú vị như vậy.

Cố Hoành chọn kiểu đó, lúc xác định thật sự là do Cố Hoành tự chọn, thì khi mọi người đối mặt Đường Từ Thiện thái độ liền thay đổi rất nhiều.

"Từ Thiện à, cô quả thật quá bảo thủ quá thành thật, nhiệt tình với Cố Hoành chút nhé. Tuy người đoàn phim nhiều nhưng cô thỉnh thoảng có thể bất ngờ không kịp đề phòng tặng một cái ôm một nụ hôn nồng nhiệt gì đó, dân ông đều thích kiểu này."

"Từ Thiện, cô thay đổi hình tượng một chút, tạo ra một làn sóng phong tình vạn chủng(*) lớn, mặc váy ngắn ôm body cổ chữ V(1), mang thêm một đôi tất đen, nhất định rất sexy!"

(*) Phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình.

"Ừm, thoa thêm son môi đỏ thắm, ném ra ánh mắt quyến rũ. Cô biết không? Lại đây tôi dạy cho cô."

Đường Từ Thiện: "..."

Cô nhẩn nại không giải thích không phân bác, đều qua loa lấy lệ cho qua.

Ngày thứ ba sau cuộc bình chọn, trong phòng khách sạn của Cố Hoành, Lý Húc vô cùng phấn khởi cầm một hộp chuyển phát nhanh đưa cho Đường Từ Thiện.

Đường Từ Thiện không mua đồ, cái hộp chuyển phát nhanh bí ẩn này làm cho người ta bất an: "Ai gửi hả?"

Cố Hoành nhú mày: "Tên và số điện thoại đều là của em?"

"Ừ, là địa chỉ khách sạn. Có phải Đình tỷ gửi không?"

Cố Hoành trực tiếp gọi điện thoại cho Đình Văn, lúc nghe được đáp án xong, anh lắc đầu với Đường Từ Thiện.

"Địa chỉ gửi đâu?"

"Hình như là địa chỉ nhà. Chẳng lẽ là Nhiễm Tĩnh?" Đường Từ Thiện gần như xác định suy đoán này, thần sắc thoải mái hơn: "Mở ra xem chẳng phải sẽ biết."

"Chờ một chút. Anh lại mở cho." Cố Hoành cầm lấy hộp đồ từ tay cô qua, gần đây thời buổi rối loạn, người biết bọn họ ở khách sạn này không ít, ít nhất đám chó săn, fans và một vài người trong giới cũng biết. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu không phải Nhiễm Tĩnh gửi, như vậy thứ gì trong chuyển phát nhanh đều có khả năng

Khi Cố Hoành cầm lấy con dao tiện ích, Lý Húc đột nhiên che bụng lại, mặt đầy thống khổ nói: "A! Tôi đột nhiên đau bụng quá, tôi về phòng tôi nhé."

Anh ta chạy đi, Đường Từ Thiện và Cố Hoành nhìn nhau một cái, cũng không nghĩ quá nhiều, tiếp tục mở hộp chuyển phát nhanh.

Hộp chuyển phát nhanh mở ra, ở trong đóng gói hai túi mờ, có thể nhìn thấy màu sắc quần áo bên trong, một cái màu đen, một cái màu đỏ, trọng lượng rất nhẹ.

Không phải vật phẩm nguy hiểm gì, hai người đều yên tâm.

"Là khăn lụa hả?" Đường Từ Thiện cầm cái màu đỏ, suy đoán nói, sau đó lại cầm lấy cái màu đen: "Cái này là cái gì? Em mở ra xem xem, anh mở cái kia đi."

2 giây sau, cô lấy cái màu đen chất vải mỏng ra, cô chỉ nắm một góc, nhẹ nhàng lôi kéo thì liền tuột ra, lũng lẳng trước mặt cô.

Vẫn nhìn không ra, cô còn cầm cái túi, hai tay nắm một góc vải, mở ra.

Không biết vài giây sau, sau khi nhìn thấy rõ là thứ gì, Đường Từ Thiện lập tức ném xuống, trước đó cô vẫn ngồi yên, bên trong một cái quần lót chữ T rớt lên đùi cô, một cái quần tam giác nhỏ bất ngờ hiện ra trước mắt.

Cô ném xuống chính là bộ đồ ngủ ren xuyên thấu(2).

Trong lúc cô mở hộp đồ này, Cố Hoành cũng mở và thuận lợi lấy ra.

Trên tay anh là cái yếm nhỏ thêu hoa màu đỏ(3), hai cái, à không, là một cái thêm nửa cái.

Nhưng anh không ném

☐ Hình ảnh hạn chế trẻ em dưới ☐

(1) *Váy body, cổ chữ V:*

(2) *Đồ ngủ ren:*

(3) *Yếm đồ thêu hoa:*

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cho nhau không gian riêng

Đường Từ Thiện cảm thấy thời khắc xấu hổ nhất trong đời, chính là bây giờ.

Nhưng mà, nội tâm của cô mạnh mẽ, trải qua kinh ngạc, khiếp sợ, kích động, ngại ngùng lúc đầu, thì cô rất khiến mình bình tĩnh lại.

"Nhất định là trò đùa dai của ai đó, ha ha, ném đi." Đường Từ Thiện cầm lấy quần lót trên đùi, sau đó cúi người đi nhặt thắc lưng nhỏ sexy bị cô ném xuống đất.

Cô không nhìn Cố Hoành, ở thời điểm này, cô chỉ muốn anh trở nên trong suốt.

Đường Từ Thiên nhặt lên, động tác thô lỗ nhồi thành một cục.

Thùng rác cách cô hơi xa, khoảng 2 3 mét, còn cách Cố Hoành ở giữa. Cô giờ tay lên muốn ném đi, nhưng bị Cố Hoành nắm cổ tay.

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

"Giữ lại đi."

Đường Từ Thiên trừng to đôi mắt: "Anh..." Mặt cô đã đỏ tới cổ rồi, khiếp sợ đến mức không nói nên lời. Cô thông suốt đứng dậy, muốn rời khỏi đây, nhưng Cố Hoành nắm tay cô, đi không được.

Cố Hoành ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Trà cho Lý Húc."

"Hả?" Đường Từ Thiên sững sốt một chút, phản ứng lại: "Là Lý Húc mua?"

Suy nghĩ một chút, vừa rồi biểu hiện của Lý Húc, quả thật rất khả nghi.

Đường Từ Thiên hít sâu một hơi, kiên quyết nói: "Em đi tìm anh ta tính sổ!"

Đường Từ Thiên rời đi, đi gõ cửa phòng cách vách của Lý Húc, không ai đáp lại. Cô gọi điện thoại, kết nối.

"Anh ở đâu?"

"Từ Thiên, hi hi hi, tôi ra ngoài ăn gì đó, cô muốn ăn gì không? Tôi mua về cho cô."

"Tôi muốn ăn thịt anh!" Cô nghiêng răng nói thật.

Lý Húc lạnh toát cả lưng, giả vờ ngu ngốc: "Vẫn là đùa nhé, boss ngon hơn."

"Lý Húc, tôi muốn xé anh ra thành 8 miếng lớn, chiên rán luộc nướng, đều làm một lần!" Đường Từ Thiên nói xong, phẫn nộ cúp điện thoại.

Lý Húc đứng ở cuối hành lang khách sạn, tâm thật hoảng.

Âm thanh chuông điện thoại lại vang lên, lần này là Cố Hoành gọi tới. Mặt anh ta khổ hơn.

Có thể không nhận điện thoại không?

Không thể!

"Alo..." Lý Húc yếu ớt nói.

"Cậu đến đây."

"Boss, tôi sai rồi, xin anh tha mạng." Giọng nói của Lý Húc phát run.

"Sai chỗ nào?"

Lý Húc: "... " Trong khoảng thời gian ngắn, anh ta trả lời không được, bởi vì 1 2 phút phía trước anh ta còn cảm thấy mình làm được một chuyện tuyệt vời.

"Tôi không nên tự tiện chủ trương, không nên can thiệp chuyện riêng của hai người, lại càng không nên..." Lý Húc nghẹn lời.

"Biết sai rồi thì tốt, Từ Thiên giận cậu, cậu tự giải quyết cho tốt." Giọng điệu của Cố Hoành không gọn sóng, dù sao cũng không có một chút khản trương nào.

Rốt cuộc Lý Húc phát hiện, hình như Cố Hoành không tức giận, anh ta nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Cố Hoành không tức giận là được, còn Đường Từ Thiên, vẫn ổn vẫn ổn, đừng sợ đừng sợ.

"Vậy tôi đi chịu đòn nhận tội."

"Bây giờ cậu vẫn nên trốn trước đi."

Lý Húc: "... "

Cố Hoành: "Cô ấy đang nổi nóng, tôi sợ cậu bị đánh tàn phế."

Lý Húc lại luống cuống: "Không thể nào, Từ Thiên dịu dàng, hiền lành như vậy."

Cố Hoành cười một cái: "Vậy cậu đi đi."

Cúp điện thoại, Lý Húc lại không dám đi tìm Đường Từ Thiên. Bàn về sự hiểu biết với Đường Từ Thiên, Lý Húc nơi nào so được với Cố Hoành. Cố Hoành cũng nói như vậy, đó chính là rất có khả năng.

Bây giờ quả thật Đường Từ Thiên rất tức giận, cô hận chết Lý Húc, Lý Húc trong cảm nhận của cô lúc này, đã thật sự giống như má mì.

Bán bạn cầu vinh!

Nhớ tới việc cùng với Cố Hoành lấy những món đồ tình thú đó ra, thì cô muốn đào một cái hố chôn mình.

Không phải cô bảo thủ, mà lúc ấy cái hoàn cảnh đó, bầu không khí đó, chỉ có cô và Cố Hoành, đột nhiên nhìn thấy đồ vật nóng mắt như vậy, thật sự xấu hổ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiên không biết Cố Hoành sẽ nghĩ thế nào, có phải tưởng tượng đáng về cô đang mặc trên người hay không, dù sao cô tưởng tượng rồi, cô xấu hổ và tức giận muốn chết.

Gần đây hành vi thân mật của cô và Cố Hoành càng ngày càng nhiều, nhưng cũng có chừng mực, hai người đều là người lý trí, đều đang kiềm chế bản thân. Giữa bọn họ giống như còn che một lớp lụa mỏng, cho nên vẫn có thể giữ một tia tinh táo kia.

Nhưng mà Lý Húc gửi đồ tới, xem chút nữa vén lớp lụa mỏng lên.

Dù sao, chỗ Đường Từ Thiên vén lên một nửa, cô đã kiềm chế không được mình suy nghĩ bậy bạ.

Điều tiết cả đêm, sáng sớm hôm sau, Đường Từ Thiên giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi làm chuyện trợ lý nên làm.

Lúc cô tới, Cố Hoành vẫn chuẩn bị xong như cũ và cùng nhau đến phim trường.

Lý Húc còn chưa lộ diện, đi ngang qua cửa phòng anh ta, Đường Từ Thiên muốn gõ cửa, Cố Hoành ngăn lại: "Cậu ta đã đi rồi."

"Đi đâu?"

"Phim trường."

"Sớm như vậy."

"Lý Húc sợ em." Cố Hoành nói thẳng không kiêng kỵ.

Đường Từ Thiên nội tâm mạnh mẽ, mặt không đổi sắc: "À, anh ta sợ là đúng." Vừa nói chuyện cô vừa vắn vắn cổ tay.

Cố Hoành buồn cười: "Em muốn làm gì?"

"Muốn đánh anh ta một trận."

"Không sợ đau tay?"

"Không sao, anh ta sẽ đau hơn em."

Cố Hoành cười: "Em thích là được."

Dung túng cỡ nào.

Lý Húc đang trốn đằng sau cánh cửa, lệ rơi đầy mặt. Lúc anh ta mới vừa xuống lầu phát hiện quên mang ví tiền, vì thế quay lại, trước khi vào cửa Đường Từ Thiên mới ra cửa, xem chút nữa gặp phải, Lý Húc trốn ở cửa là muốn xác định khi nào bọn họ đi, kết quả, nghe được một đoạn đối thoại tàn khốc này.

Anh ta muốn xin nghỉ mấy ngày.

Đương nhiên, Lý Húc không có xin nghỉ, mạo hiểm sinh mạng đi đến đoàn phim.

Lúc đó Cố Hoành đang trang điểm, Đường Từ Thiên ở bên cạnh chăm sóc, phòng trang điểm không ít người, an toàn.

Lý Húc xách theo một túi đồ mà Đường Từ Thiên thích ăn, lấy lòng đưa cho cô. Vì vậy bắt người tay ngắn ăn ké chột dạ(*), anh ta am hiểu sâu sắc câu nói này.

(*) Bắt người tay ngắn ăn ké chột dạ: ý là một người nếu như dính tiện nghi của người ta, dù cho người ta có khuyết điểm hoặc là sai lầm thì cũng không dám nói, không dám quản.

"Từ Thiên, những thứ này đều là tôi cố tình mua cho cô ăn, xin cô tiếp nhận tình cảm chân thành của tôi."

Đường Từ Thiên: "Nếu tôi tiếp nhận, anh ấy sẽ ghen."

Người của phòng trang điểm gật đầu cười: "Lý Húc à, cậu làm như vậy, quả thật không tốt nha."

Lý Húc đưa mắt về phía Cố Hoành cầu cứu, mặt Cố Hoành không cảm xúc.

Lý Húc đành phải đặt đồ ăn lên bàn: "Mọi người cùng nhau ăn."

Kế hoạch thất bại Lý Húc định chuẩn, nhưng đi tới cửa thì phía sau truyền đến giọng nói của Đường Từ Thiên: "Bây giờ em cũng không có chuyện làm, em đi ra ngoài hít thở không khí một chút."

Một chân của Lý Húc bước ra ngoài cửa thì rút lại, xoay người đi đến bên cạnh Cố Hoành: "Vậy cô đi đi, tôi ở đây xem xem có chuyện gì cần tôi làm không."

Cố Hoành: "Ồ đây không cần cậu."

Lý Húc: "..."

Lý Húc giả vờ đáng thương nhìn về phía Cố Hoành, căn môi không tiếng động cầu xin: Boss, xin anh yêu tôi một lần nữa!

Cố Hoành nhắm mắt làm ngơ, Lý Húc chỉ có thể dựa vào bản thân, anh ta quyết định không đi, hôm nay kiên quyết không tách ra, Đường Từ Thiển vẫn sẽ diện, sẽ không đánh người trước mặt mọi người.

Hôm nay, Đường Từ Thiển không đánh được Lý Húc, nhưng anh ta nhận được được không ít dao mắt(*).

(*) Dao mắt: ánh mắt như dao cắt.

Thật ra Lý Húc rất muốn hỏi những quần áo đó Cố Hoành xử lý như thế nào, nếu không ném bỏ thì xin đưa lại cho anh ta, anh ta đi trả hàng lại. Vì giúp Đường Từ Thiển, Lý Húc cần rằng chọn hàng đắt để mua, ai ngờ lại rơi vào tình trạng này.

Thời gian như nước chảy, năm mới sắp đến. Tết Nguyên Đán cả đoàn được nghỉ 5 ngày.

Mẹ Đường Từ Thiển cùng với một nhóm bạn khiêu vũ ở quảng trường ra nước ngoài du lịch, kêu Đường Từ Thiển tự mình tìm chỗ đi chơi.

Cô có thể đi đâu chơi?

Nơi cô có thể đến rất nhiều đó, chỉ riêng tú lệ giang sơn tổ quốc của mình, thì có rất nhiều nơi cô hướng tới đã lâu.

"Mấy ngày này đi theo anh." Cố Hoành không chút lưu tình phá vỡ kế hoạch tốt đẹp của Đường Từ Thiển.

"Tại sao? Đây là kỳ nghỉ của em." Đường Từ Thiển vì quyền lợi hợp của mình lên tiếng.

"Em là bạn gái anh."

Cái lý do này, thật quang minh chính đại.

"Vậy cũng phải thỉnh thoảng tách ra một chút, em muốn đi làm một vài chuyện mình thích."

"Ở bên anh, em không thích sao?"

"Cũng không phải không thích, chúng ta ngày ngày ở bên nhau, nên tách ra một chút, cho đối phương một ít không gian."

Cố Hoành: "Vậy anh đi với em, trong nước không tiện, chúng ta ra nước ngoài, em muốn đi đâu?"

Đường Từ Thiển nhú mày: "Thời gian quá ngắn, không đủ đi, em không đi chỗ quá xa, ngồi tàu cao tốc 5-3 tiếng có thể tới những chỗ đó là được. Gần đây anh cũng chưa nghỉ ngơi thật tốt, thừa dịp kỳ nghỉ về nhà nghỉ ngơi cho tốt một trận nhé."

Nghỉ 5 ngày, nếu đối với Cố Hoành, thời gian đi du lịch hơi gấp, hơn nữa gần đây anh quá liều mạng, mỗi ngày giờ ngủ rất ít, nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Thật ra Đường Từ Thiển cũng không phải muốn đi du lịch như vậy, chỉ là mẹ không có ở nhà, cô trở về cũng không thú vị lắm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Còn nếu cùng ở một chỗ với Cố Hoành, 5 ngày, haiz, trai đơn gái chiếc, ngộ nhờ nhầm chán làm ra một chuyện ngoại lệ gì đó, vậy thì không được.

Cho nên, cách tốt nhất chính là, anh ở nhà nghỉ ngơi, cô đi ra ngoài nhìn xem thế giới.

Cố Hoành nhìn cô, trầm mặc một hồi, cảm xúc sa sút đồng ý: "Được rồi, mấy ngày này anh ở nhà một mình, em đi ra ngoài chú ý an toàn."

Đường Từ Thiển không dám nhìn vào ánh mắt hơi có vẻ hờn tủi của anh: "Ừm, em biết rồi, anh yên tâm, anh ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ăn uống đầy đủ."

Buổi tối hôm đó, Đường Từ Thiển ngồi tàu cao tốc xuất phát, Cố Hoành ngồi máy bay về căn nhà sau khi anh mua chưa ở được mấy lần.

Cuộc sống khi tách ra, nhớ nhưng sinh trưởng.

Thấy cái gì, cũng sẽ nghĩ đến đối phương, muốn chia sẻ với đối phương.

Đường Từ Thiển đến chỗ ấm áp, hơn 20 độ, có thể cởi áo lạnh dày cộm, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng và áo khoác nhỏ là đủ rồi.

Cô đi leo núi, đi theo một nhóm du khách. Phong cảnh trên núi cực đẹp, dãy núi xanh biếc, sương mù bao phủ tầng tầng, giống như tiên cảnh.

Cô chụp ảnh gửi cho Cố Hoành: Nơi này thật đẹp, giống tiên cảnh vậy.

Cố Hoành rất nhanh trả lời tin nhắn của cô: Ừm, tiên nữ nói đẹp chính là đẹp.

Đường Từ Thiển:..

Có thể đứng đắn một chút không?

2 giây sau, Cố Hoành mở video mời, Đường Từ Thiển chấp nhận.

Mặt Cố Hoành xuất hiện trong màn hình, rất gần, có thể nhìn thấy rõ ràng ngũ quan của anh.

Thật sự rất đẹp trai, nhìn khuôn mặt này, tim của Đường Từ Thiển nhìn không được rung động dữ dội.

"Tiểu tiên nữ."

"Đừng gọi lung tung." Đường Từ Thiển ngại ngần.

"Bây giờ không phải thịnh hành xưng hô kiểu này sao?" Tâm tình của Cố Hoành trông không tệ, trên mặt mang theo nụ cười đẹp mắt.

Đường Từ Thiển cảm khái trong lòng: Thật mê người.

"Sao em mặc ít như vậy?" Cố Hoành thu lại nụ cười. Lúc này Đường Từ Thiển cởi áo khoác cột ở bên hông.

"Em leo núi đó, lượng vận động rất lớn, rất nóng."

"Trên núi nhiệt độ thấp, phải kịp thời mặc thêm áo, đừng dễ sinh bệnh, biết không?"

"Em biết rồi, em cũng không phải trẻ con." Đường Từ Thiển ngoài miệng hơi ghét bỏ, nhưng trong lòng lại âm áp: "Anh ăn com chưa?" Cô nói sang chuyện khác.

Hiện tại sắp đến giờ com trưa.

Cố Hoành chuyển camera tới bàn com, một tô mì sợi không có gì xuất hiện trong màn hình.

"Anh chỉ ăn cái này?" Mặt Đường Từ Thiển đầy bất mãn.

Cố Hoành nói: "Anh không biết nấu ăn lắm."

"Vậy sao anh không kêu com hộp?"

"Phiền phức."

Đường Từ Thiển: "... " Phiền phức chỗ nào?

"Món này cũng được, có thể ăn no." Cố Hoành đã chỉnh camera về phía mình, dáng vẻ một khuôn mặt đẹp trai không thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt này thật sự là...

Muốn làm người ta đau lòng à? Đường Từ Thiển thừa nhận, có một chút, nhưng cô lý trí.

Cô nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, nói: "Anh nói rất đúng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngủ chung ấm áp

Cố Hoành cười khỏ không nói gì.

Đường Từ Thiển khẽ hất cằm, nói: "Không nói nữa, em tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp."

"Được." Ánh mắt của Cố Hoành ôn nhu: "Nhớ phải nhớ anh."

Đường Từ Thiển lộ ra vẻ mặt ngại ngần, thấp giọng đáp: "Ồ."

"Anh sẽ luôn nhớ em."

"Em cúp nha." Đường Từ Thiển dứt khoát nhấn cái nút màu đỏ, nếu không nhanh, sẽ để anh nhìn thấy mặt cô đột nhiên đỏ lên.

Đường Từ Thiển ở bên ngoài chơi 2 ngày, chia sẻ rất nhiều phong cảnh đẹp để với Cố Hoành, mà Cố Hoành, "Chia sẻ" rất nhiều đồ ăn tự anh làm cho cô, tác dụng duy nhất là đồ ăn chống đói, không thể gọi là mỹ thực, bởi vì trông không đẹp chút nào, cũng không ngon.

Đường Từ Thiển: Anh cố ý à?

Cố Hoành: Anh để cho em thấy tay nghề của anh tiến bộ.

Đường Từ Thiển: Anh chắc chắn anh tiến bộ?

Cố Hoành: Không có sao? Nó không khó ăn như mới bắt đầu làm.

Đường Từ Thiển: Anh kêu com hộp đi.

Cố Hoành: Ở đoàn phim ăn com hộp dùng một lần lâu như thế, mấy hôm nay anh chỉ muốn ăn com nhà.

Đường Từ Thiển: Không có com nhà ai giống như những món anh nấu, nhìn đã không muốn ăn.

Trên mạng xã hội, không cần mặt đối mặt, không cần trả lời kịp thời, lá gan của Đường Từ Thiển lớn không ít, dám cười nhạo Cố Hoành.

Vốn tưởng rằng Cố Hoành sẽ phản kích vài câu, không ngờ anh nói: Có đáng về gia đình là được.

Dáng vẻ rất chua xót rất thê lương.

Đường Từ Thiển đau lòng, nhất thời dưới sự xúc động mua vé. Nhưng mà xuất hành trong thời gian cao điểm của mùa du lịch, tạm thời chỉ có mua vé đứng.

Hơn 9:00 tối, Đường Từ Thiển ra khỏi ga tàu hỏa, bắt taxi đến chỗ ở của Cố Hoành.

Chỗ anh ở là một tiểu khu cao cấp, gác công nghiêm ngặt.

Cô gọi điện thoại cho Cố Hoành: "Anh xuống lầu đón em."

"Em ở đâu?"

"Cửa tiểu khu của anh."

"Được."

Chưa đến 1 phút đồng hồ, sau lưng Đường Từ Thiển chiếu ra hai ánh đèn, lúc xe chạy đến bên cạnh cô thì dừng lại, cánh cửa từ bên trong ghế phụ mở ra, Đường Từ Thiển thấy được mặt Cố Hoành.

"Lên xe." Anh bình tĩnh thong dong nói.

Cất hành lý xong, Đường Từ Thiển ngồi xuống ghế phụ.

"Anh đi đâu?"

"Mua đồ ăn."

"Muộn như vậy... À, buổi tối mới an toàn."

Cố Hoành không nói gì, cũng không nhìn thêm Đường Từ Thiển một cái, càng không có bất kỳ cảm xúc vui mừng, hoan nghênh, kinh hi gì đó.

Cảm giác mỗi ngày trong điện thoại, trong video nói mấy lần "Anh nhớ em" giống như là giả.

Tâm tình của Đường Từ Thiển hơi mất mát, cô tràn đầy sự mong chờ mà đến, thời gian chưa qua 1 phút, cảm thấy gần gũi anh hơn một chút, thì càng vui vẻ hơn một chút. Vừa rồi khi nhìn thấy anh, cái loại tâm tình vui sướng này làm cho cô cảm giác trời đông giá rét ban đêm trong nháy mắt trở nên ấm áp.

Nhưng mà lúc này, trong xe hoàn toàn ấm áp, thì tâm cô lại dần dần lạnh lẽo.

Xe dừng ở hầm gara, Cố Hoành mở cửa xe xuống xe, vòng qua đầu xe, đi đến cửa xe bên kia.

Lúc này Đường Từ Thiển tự mình mở cửa xuống xe, hai chân mới vừa chạm đất, thì người cô đột nhiên ngã một cái, Cố Hoành nhanh tay lẹ mắt, kéo cô lại.

"Làm sao vậy?" Cố Hoành nhíu mày hỏi, sắc mặt không vui.

"Không sao, di chứng của ngày hôm qua leo núi." Đường Từ Thiển giải thích nói. Ngày thường không có mức độ vận động gì lớn, hôm qua leo núi rất cao, sau khi trở về thì cơ bắp đau nhức, hôm nay càng nghiêm trọng, cộng thêm đứng trên tàu cao tốc 3 tiếng, hiện tại đau hơn.

"Em đến như thế nào?" Chạng vạng lúc trên WeChat trò chuyện cô còn ở một thành phố xa xôi, sau đó hơn 3 tiếng tin nhắn đều rất ít, hơn 8:00 tối nói nghỉ ngơi, không nói chuyện với anh nữa. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh chán muốn chết, nên ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn. Không nghĩ tới, cô đến.

"Đương nhiên là ngồi tàu cao tốc đến."

"Mua vé hồi nào?"

"Chạng vạng."

"Có vé ngồi?"

Đường Từ Thiển chần chờ một chút, Cố Hoành lập tức hiểu ra: "Đứng mấy tiếng?"

"3 tiếng."

Cố Hoành trầm mặc.

Đường Từ Thiển kéo ra một nụ cười, bộ dáng giống như không có xảy ra chuyện gì, nói: "Rất nhanh thì đến."

Ánh mắt của Cố Hoành vẫn luôn khóa trên khuôn mặt cô, hơi híp mắt một chút, tiếp theo trong nháy mắt, nắm lấy vai cô, cúi đầu hôn môi cô.

Động tác của anh quá đột nhiên cũng quá dùng sức, người Đường Từ Thiển ngã ra sau, bước chân lui về phía sau, sau đó dựa vào thân xe.

Cố Hoành mặc kệ này kia, nắm chặt bả vai của cô, dùng sức hôn môi cô, cướp lấy từng tác hương thơm của cô.

Anh công thành đoạt đất với cô, cô không có sức phản kháng chút nào.

Cô cũng không muốn phản kháng. Sự quyết liệt của anh, làm cảm xúc mát mát vừa rồi của cô tan thành mây khói, thay thế chính là sự thỏa mãn mãnh liệt dâng trào.

Không biết qua bao lâu, Đường Từ Thiển bị hôn đến hơi choáng váng, thiếu Oxy.

Ngực cô phập phồng dữ dội, có chút khó chịu, lại luyến tiếc đẩy sự nhiệt tình bá đạo của anh ra.

Một nụ hôn kết thúc, hai người nhìn vào mắt đối phương, hô hấp dồn dập.

Nhìn nhìn, hai người bật cười, Cố Hoành yêu thương ôm cô vào trong lòng, Đường Từ Thiển bình yên cọ cọ ngực anh.

Ôm chốc lát, Đường Từ Thiển ở trong ngực anh nhẹ nhàng mà nói: "Về thôi."

Cố Hoành siết chặt vòng tay sau lưng cô: "Ừm."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng hai người đều không có bất kỳ động tác nào. Ôm thế này, thật tốt.

"Đi không được?" Cố Hoành xoa xoa tóc cô.

Đường Từ Thiển hiếm khi làm nũng: "Ừm."

Cố Hoành cười một tiếng, buông Đường Từ Thiển ra, sau đó ngồi xổm người xuống, một tay ôm hai chân cô, một tay vác cô lên vai.

Đường Từ Thiển kêu lên một tiếng, trời đất quay cuồng, người đã ở trên vai anh.

Cảm giác bay lên không trung làm người ta khản trương, cô kích động nói: "Anh làm gì vậy? Để em xuống."

"Không phải em đi không được sao?" Cố Hoành vừa nói chuyện vừa đi mở cốp xe lấy đồ.

Anh mua nguyên liệu nấu ăn không nhiều lắm, túi lớn trong siêu thị chỉ đựng một nửa. Một bàn tay anh nắm chân Đường Từ Thiển, một bàn tay khác cầm túi đồ và vali hành lý của cô, cũng không mất nhiều sức.

"Em có thể đi, em đùa với anh đó."

"Anh nghĩ thật."

"Để em xuống đi, anh như vậy sẽ rất mệt."

"Không mệt."

"Em như vậy không thoải mái?"

"Trước kia quay phim em đã từng luyện tập, chắc là quen rồi."

Nhớ tới lúc trước cô cứu một cảnh diễn, NG hơn 20 lần, bị vác chạy lâu như thế, anh vẫn có chút đau lòng.

Bây giờ anh mặc áo khoác lông, tư thế ôm cũng không tệ, cô sẽ không khó chịu.

Dù sao, sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu cô tự đi.

"Em sợ." Cô cũng nhớ tới cảnh tượng khi đó.

Vừa nói chuyện, Cố Hoành vừa bước đến thang máy, rất nhanh đã đến.

Trở về chỗ ở, sau khi vào cửa lúc, Cố Hoành lại để Đường Từ Thiển ở lưng cửa hôn một trận.

Trong phòng mở máy sưởi, ấm áp, Đường Từ Thiển bị hôn đến nóng lên, mặt đỏ không nói, còn xuất mồ hôi.

Ban ngày cô chơi một ngày, lại một đường đứng chen lấn trên tàu cao tốc, trên người không thoải mái lắm, bây giờ còn ra mồ hôi, cảm giác sắp có mùi.

Cùng người mình thích ở bên nhau, đương nhiên hy vọng bản thân hoàn mỹ hơn một chút.

Cô đẩy anh ra, thấp giọng nói: "Em có thể đi tắm một cái không?"

Cố Hoành nhướng mày: "Em đây là đang dụ dỗ anh?"

"Không có!" Đường Từ Thiển kinh ngạc phủ nhận: "Em chỉ là chạy trên đường một ngày, cảm thấy khó chịu." Cô dụ dỗ chỗ nào.

"Nhưng mà anh nghĩ nhiều." Cố Hoành mặt không đỏ tím không nháy, nói.

Đường Từ Thiển: "..."

Không nói với anh, Đường Từ Thiển đẩy anh ra, lấy vali hành lý của mình qua. Lúc đang định mở vali ra, cô ngẩng đầu nói với Cố Hoành, người vẫn đứng ở nơi xa nhìn

cô: "Anh không để đồ ăn vào tủ lạnh à?" Khi cô đi quá vội, hành lý chỉ là tùy tiện ném vào, cô không muốn để Cố Hoành nhìn thấy.

Cố Hoành rời đi thì cô mới mở vali ra, đầu tiên là một bộ nội y hồng đập vào tầm mắt.

Cô âm thầm vui mừng, may là kêu anh đi rồi.

Tìm quần áo xong, Cố Hoành để đồ ăn vào phòng bếp thì bước ra.

"Phòng tắm ở đâu?" Đường Từ Thiên ôm quần áo hỏi.

Nhà của Cố Hoành rất lớn, 200 mét vuông, phòng khách rộng rãi, còn có toàn bộ tường kính, liếc mắt nhìn một cái, cảnh đêm của thành phố giống một bộ bức tranh cuộn tròn. Căn nhà thiết kế đơn giản, kết cấu cũng không phức tạp, mấy cái cửa phòng đều đóng lại.

"Phòng ngủ của anh có một bồn tắm lớn. Anh đi mở nước cho em."

Phòng ngủ của anh...

Cảm giác thật nguy hiểm

"Vẫn là không cần, bên cạnh phòng bếp này phòng tắm hả?"

Cố Hoành: "Em yên tâm, anh là chính nhân quân tử."

Mặc dù nội tâm Đường Từ Thiên căn bản không yên tâm, nhưng có thể làm sao đây? Nếu từ chối nữa, chẳng khác nào không tin cách làm người của anh.

Phòng ngủ Cố Hoành rất lớn, kết hợp với sân thượng, phía trước có một bộ ghế sofa trông rất thoải mái. Phòng ngủ trang hoàng giống như bên ngoài, đều là phong cách cực đơn giản, ở giữa là chiếc giường lớn màu xám nhạt bằng da, hai cái tủ đầu giường, phía trên để một cây đèn bàn rất có thiết kế.

Phòng tắm ở bên trái chỗ cửa ra vào, Cố Hoành bước vào mở nước cho cô.

Đường Từ Thiên đi vào theo.

Bồn tắm của anh thật sự lớn, hình tròn lớn, chiếm phần lớn vị trí phòng tắm, gần như có thể bơi lội bên trong.

Ừm, em bé có thể bơi lội bên trong, nếu là người lớn, hai người tắm chung cũng còn dư.

Tiếng nước chảy ào ào, nước rất lớn cũng rất nhanh, hơi nóng tràn ngập.

"Em tự làm là được, anh ra ngoài đi."

Cố Hoành: "Khăn tắm các thứ đều ở trong ngăn tủ, đều là sạch sẽ."

"Ừm."

Cố Hoành đi ra ngoài, nghe được âm thanh cửa phòng ngủ đóng lại, Đường Từ Thiên mới yên tâm.

20 phút sau, Đường Từ Thiên tắm xong, ăn mặc chỉnh tề đi ra phòng ngủ.

Cố Hoành ngồi ở sofa phòng khách xem tivi, âm thanh tivi không lớn.

Nghe được động tĩnh, anh quay đầu lại, mỉm cười nói với cô: "Lại đây."

Đường Từ Thiên đi qua, nhưng không ngồi xuống: "Anh đã ăn tối chưa?"

"Ăn một chút."

"Một chút là bao nhiêu?"

"Lúng dạ."

Đường Từ Thiên không ngờ nhìn về phía anh, như là đang trách anh không ăn cơm đầy đủ.

"Em làm chút đồ ăn cho anh."

"Được, anh làm với em." Cố Hoành đứng dậy.

"Anh vẫn là ở đây chờ đi, em sợ anh vương bận." Đường Từ Thiên từ chối. Bây giờ ánh mắt anh nhìn cô luôn nóng rực, hơn nữa lúc không có ai thì anh thích ôm ôm cô, mấy hôm nay không gặp, thật sự sợ anh muốn bù lại.

Cô ghét bỏ quá rõ ràng, Cố Hoành hơi kinh ngạc.

"Từ Thiên, lá gan của em trở nên lớn."

"Lá gan của em không phải vẫn luôn lớn à?" Trong lòng cô bổ sung: Lá gan không lớn thì dám đến đây sao?

Cố Hoành gật gật đầu, thâm dĩ vi nhiên(*).

(*) Thâm dĩ vi nhiên: chính mình cũng sâu sắc cho rằng như vậy.

Đường Từ Thiển nhìn nguyên liệu nấu ăn Cố Hoành mua một cái, cuối cùng quyết định xào mì(**) ăn.

Tuy tài nghệ của cô không tinh thông, nhưng mua đảm thấm đất từ nhỏ, nên đồ ăn không phức tạp vẫn có thể làm được. Bây giờ có cà chua, ớt xanh, hành tây, nấm, còn có thịt bò, phối hợp lại, thế nào cũng không quá khó ăn.

Nửa tiếng sau, hai phần mì xào thơm phức làm xong.

Lần này thật may mắn, đặc biệt ăn ngon.

Buổi tối Đường Từ Thiển không có nhiều thời gian, ăn đơn giản một ít bánh mì lấp bụng, đã sớm đói bụng, cho nên lúc này cũng không màng hình tượng, ăn nhiệt tình.

Điều duy nhất không được chính là cô không điều chỉnh được phần ăn, làm thiếu một chút. Nhưng mà không sao, buổi tối phải ăn ít.

Trong khi cô đang tự an ủi mình, Cố Hoành đã bụng đĩa mì cô ăn một nửa đến trước mặt mình.

Đường Từ Thiển kinh ngạc nhìn đĩa mì xào thơm ngon cách xa mặt mình, mặt đầy tiếc nuối.

Anh đây là ăn không đủ no nên cướp của cô à?

Nhưng sự thật là, Cố Hoành lấy một nửa phần mì anh chưa động qua chia một ít vào đĩa cô.

"Anh làm gì thế? Em không ăn nhiều như vậy."

"Bây giờ em có thể ăn hết một con trâu."

"Em nào có!"

Cố Hoành giương mắt, nở nụ cười, ánh mắt cực kỳ ôn nhu: "Em ăn nhiều một chút, hôm nay em vất vả rồi."

Đường Từ Thiển đưa tay cướp đĩa mì của mình lại, che đậy: "Em không ăn nhiều như vậy, nếu không buổi tối khó ngủ."

Hiện tại đã 11:30, sau khi ăn xong cũng gần sắp nghỉ ngơi.

Buổi sáng cô dậy sớm, ban ngày cũng không nghỉ ngơi, bốn ba một ngày, đã rất mệt mỏi.

Cố Hoành không kiên trì nữa.

Đường Từ Thiển nhìn nhìn đĩa mì của mình, lại nhìn xem đĩa mì không nhiều của Cố Hoành, không nói hai lời, gấp thịt bò vào trong đĩa của anh.

"Đây có phải gọi là nương tựa lẫn nhau không?"

Nương tựa lẫn nhau gì đó quá mờ ám, Đường Từ Thiển thay đổi từ ngữ: "Cái này chúng ta gọi là chia sẻ."

Cố Hoành gật đầu tán thành, rất có dáng vẻ em nói cái gì thì là cái đó.

Hai người chia sẻ ăn hết mì xào, rồi lên sô pha chia sẻ tin tức, không bao lâu Đường Từ Thiển ngáp một cái.

"Đi ngủ nhé." Cố Hoành nhẹ giọng nói.

"Ừm." Đường Từ Thiển dụi dụi mắt: "Em ngủ phòng nào?"

"Đương nhiên là phòng anh."

"Vậy còn anh?" Con buồn ngủ của Đường Từ Thiển tỉnh một nửa.

"Em nói xem?" Cố Hoành không trả lời mà hỏi lại, ánh mắt nhìn cô đầy thâm ý.

"Anh ngủ phòng cho khách."

"Từ Thiển."

"Hả?"

"Đã nói chia sẻ đâu?"

"..." Đường Từ Thiển nhất thời nghẹn lời, chỉ là rất nhanh liền nói: "Chia sẻ ở phương diện này không thích hợp."

"Anh cảm thấy rất thích hợp, thời tiết lạnh, ngủ chung ấm áp."

"Ngủ một người cũng ấm, hơn nữa máy sưởi nhà anh rất đủ."

Hai người ngồi song song trên sô pha, vốn dĩ Cố Hoành chỉ là ôm hờ vai cô, lúc nói chuyện, người anh từ từ nghiêng qua. Đường Từ Thiên âm thầm lui về sau hơn, bàn tay chống trên sô pha, bởi vì khăn trang, ngón tay đứng lên.

"Từ Thiên..." Giọng nói của anh trầm thấp, ánh mắt sâu thẳm, giống như có thứ gì lập tức muốn chui từ dưới đất lên.

Đường Từ Thiên nhấp môi, bình tĩnh nhìn mắt anh. Ánh mắt của cô mang theo một tia vô tội, lại mang theo một tia yếu ớt. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Hoành nhìn vào, trái tim càng mềm hơn và càng thêm xác định cả đời mình cũng không tách ra với cô, muốn cùng cô ở bên nhau mãi mãi, ở bên nhau tạo thành một gia đình, sinh đứa trẻ đáng yêu, sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau.

"Anh yêu em..." Anh nói ra ba chữ này, sau đó một tay ôm eo cô, môi đè lên cánh môi mềm mại ngọt ngào của cô.

Hôn hôn, hai người ngã xuống sô pha, Đường Từ Thiên đè lên điều khiển từ xa, âm thanh âm ỉ đột nhiên im bật, trong không khí chỉ có tiếng hít thở dần dần dồn dập của hai người.

Càng ngày càng nóng, chiếc áo len rộng thùng thình Đường Từ Thiên mặc trên người không biết khi nào bị vén lên, bàn tay nóng rực đụng phải da thịt bên eo cô, cô như bị phỏng vậy, người run rẩy một cái. Hôn nữa, dường như trong cơ thể có một thứ gì đó đang đốt cháy một nửa, ở trong người nhiệt liệt quay cuồng.

"Cố Hoành..." Cô bị anh hôn, giọng nói mơ hồ.

"Hửm..." Giọng nói của anh nặng nề khàn khàn.

Anh hơi rời đi, nhìn cô gần trong gang tấc. Môi cô lúc này nở nang lạ thường, màu sắc mê người, đó là bị anh hôn thành ra như vậy. Khuôn mặt của cô ửng đỏ, làn da vốn trắng nõn được làm nổi bật đến mịn màng hơn, ánh mắt mê mang nhìn anh, cả người cô đều tràn ngập sự cảm động.

Đường Từ Thiên cũng tham lam nhìn Cố Hoành, cái mũi cao cao, đôi mắt sâu thẳm, khuôn lông mày kiên nghị, còn có môi anh càng ngày càng biết hôn. Thật là đẹp mắt, thật muốn chiếm đoạt cả đời.

Cô gọi anh nhưng không nói gì hết, chỉ là, ánh mắt sáng rực bây giờ của cô đã nói rõ tất cả. Cố Hoành cười: "Chúng ta vào phòng."

Đường Từ Thiên thẹn thùng, sau đó, gật đầu.

Cố Hoành đứng dậy, bế ngang cô lên, bước vào phòng ngủ.

Giường của anh rất lớn rất mềm, hai người cùng nhau rơi xuống.

Bọn họ hôn môi nồng nhiệt lần nữa, lần này Cố Hoành không hề kiềm chế, nụ hôn nóng bỏng một đường đi xuống.

Không bao lâu, hai người quần áo lộn xộn, thân thể Cố Hoành căng chặt, Đường Từ Thiên cũng rất khăn trương.

"Từ Thiên..."

"Ừm." Cô nghiêng đầu không nhìn anh, bộ dáng thẹn thùng làm nơi nào đó của Cố Hoành căng hơn.

"Không có bao. Anh đi mua."

Cố Hoành định đứng dậy, Đường Từ Thiên kéo anh lại.

"Sao vậy?"

"Đừng đi." Đường Từ Thiên cắn môi, trước khi Cố Hoành mở miệng, lấy hết can đảm nói: "Em mua rồi."

Không nói trước đó rất thẹn thùng, ngược lại sau khi nói ra thì thông suốt.

Cố Hoành có một khắc kinh ngạc, chợt hài lòng cười, cúi đầu hôn cô một cái: "Ồ trong vali phải không? Anh đi lấy."

Anh đi không được, bởi vì lại bị Đường Từ Thiên kéo lại.

"Nghe nói lần đầu tiên rất đau, nếu không mang sẽ bớt đau một chút."

"Anh đi lấy, giữa đường không thể dừng lại."

Đường Từ Thiên vẫn nắm lấy áo anh không buông tay, cô chỉ là không muốn anh rời đi, một giây một phút đều không muốn.

Cố Hoành bất đắc dĩ: "Đừng nóng vội, anh rất nhanh trở lại."

Cô lập tức buông tay: "Em không vội."

Cố Hoành cười cười, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Khi anh đi ra, Đường Từ Thiên mới đột nhiên nhớ tới hành lý của mình rất lộn xộn, nội y cũng chưa xếp xong, hơn nữa BCS(*) đặt ở dưới cùng, nhất định anh phải lật lên một chút mới nhìn thấy.

(*) BCS: bao cao su.

"Vẫn là để em đi lấy!" Cô đứng dậy đuổi theo ra ngoài.

Cố Hoành đã chạy sấp tới giữa phòng khách, cô chạy vượt qua anh, nên Cố Hoành đứng ở chỗ xa chờ cô, tầm mắt vẫn luôn không rời khỏi người cô.

Sau khi Đường Từ Thiển lấy được thì đứng dậy, phát hiện ánh mắt của Cố Hoành hơi kỳ quái, vì thế theo tầm mắt của anh cúi đầu xuống.

Hiện tại áo len rộng thùng thình xiêu xiêu vẹo vẹo, nửa bên vai lộ ra, nút áo lót phía trước bị gỡ bỏ, lúc này dây an toàn rũ xuống cánh tay.

Cô ngại ngừng muốn kéo áo lại, nhưng Cố Hoành đã khom người chặn ngang bẻ cô lên, trở về phòng ngủ, trở về giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Muốn ăn anh?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một đêm tình cảm mãnh liệt dâng trào đi qua, lúc ánh nắng ấm áp của mùa đông lên thật cao, Cố Hoành và Đường Từ Thiển vẫn đang ngủ say.

Hai người đều quá mệt mỏi, lúc này cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt.

Hơn 10:00, Cố Hoành tỉnh dậy, vừa mới cử động một cái, phát hiện cánh tay bị tê. Anh vẫn luôn ôm Đường Từ Thiển ngủ, nhìn cái người đáng yêu gối đầu lên cánh tay của mình ngủ ngon lành, làm anh nhớ tới hình ảnh kiều diễm tối qua, trong lòng trong mắt đều tràn ngập hạnh phúc.

Anh nhìn đến không rời mắt được, một thứ gì đó của thân thể bắt đầu thức tỉnh, biết rõ lúc này phải kiềm chế, cũng biết tiếp tục ôm cô như vậy là kiềm chế không được, vì thế định đứng dậy.

Cố Hoành mới động động, Đường Từ Thiển đang trong giấc mơ không thoải mái nhíu nhíu mày. Cố Hoành dừng một lát, sau đó thật cẩn thận lui về sau một chút, định rút cánh tay của mình ra.

Thân thể ấm áp rời xa, Đường Từ Thiển phản xạ có điều kiện siết chặt hai tay, bắt lấy "Nguồn nhiệt", đồng thời, một chân thô lỗ đưa qua, chặn lại.

Cố Hoành ngừng thở một hơi, con người trở nên sâu thẳm. Thân thể của anh bây giờ rất khó chịu, nhưng mà "Đầu sỏ gây tội" không hề hay biết hành động của mình. Nhìn vào cái người đang ngủ thoải mái, anh hít một hơi thật dài.

"Đường Từ Thiển."

Không ai trả lời anh, chỉ là thân thể dính trên người anh đột nhiên kéo căng.

Anh hiểu rõ cười nói: "Cần phải vận động sớm."

"Không muốn!" Đường Từ Thiển kiên quyết nói, hơn nữa lập tức thu hồi tay chân đặt trên người anh, nhưng khi vừa mới động dậy một chút, thì một trận đau đớn bất ngờ ập đến: "A!"

Dáng vẻ một mặt đau đớn của cô, Cố Hoành vừa đau lòng vừa khẩn trương: "Còn đau lắm hả?"

Nước mắt trong con ngươi của Đường Từ Thiển chảy ra, gật đầu: "Ừm."

"Vậy em đừng lộn xộn."

Cô sao có thể bất động! Bây giờ cô còn đè anh. Cô nhịn đau xoay người, tuy rằng cả người vô cùng đau đớn, tay chân đều nhức mỏi không nhanh nhẹn được, nhưng dù sao không nên chạm vào anh, sau đó anh sẽ không đến nữa.

Chỉ là... Bả vai hơi lạnh, ánh mắt anh cũng hơi nóng rực. Nhìn theo ánh mắt của anh, chân đã trượt đến ngực cô, tuy lúc nằm ngực rất phẳng, nhưng da thịt chỗ đó vô cùng trắng nõn, dáng vẻ nửa che nửa hở này càng quyến rũ hơn.

Còn có chính là, dấu hôn ở đó quá chói mắt.

Cô đỏ mặt kéo chăn đến cằm, yếu ớt bắt lấy góc chăn nhìn anh: "Không tập thể dục buổi sáng được không? Đã tập rồi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu không phải lúc 5 6 giờ sáng anh đánh thức cô, nói là tập thể dục buổi sáng, rồi lộn lộn gần 1 tiếng, bọn họ cũng sẽ không ngủ đến giờ này.

"Ừm, là anh sai, không chú ý đến khả năng chịu đựng của thân thể em." Cố Hoành tự trách nói, kỳ thật anh kiên trì, nếu không sẽ không chỉ 3 lần, bây giờ anh cũng đang kiềm chế.

Lúc này Đường Từ Thiển đau khắp nơi là thật, nhưng trong quá trình, cơ bản vẫn là vui sướng, Cố Hoành không cần tự trách: "Em không sao, khả năng chịu đựng của em rất cao."

Cố Hoành buồn cười: "Từ Thiển, anh đang kiềm chế." Cho nên đừng làm anh dao động.

Một hơi nóng chui vào đầu Đường Từ Thiển, thật ra vừa rồi cô đã phát hiện.

"Anh tiếp tục kiểm chế." Đường Từ Thiên ý thức được nơi này là nơi quá nguy hiểm, vì thế nói: "Em thức dậy làm bữa sáng cho anh."

Cô tìm kiếm đồ ngủ không biết bị ném tới chỗ nào, thì rất nhanh phát hiện vẫn còn ở cuối giường. Phải ngồi dậy mới lấy được, nhưng mà ngồi dậy thì bị lộ ra rồi.

"Em ngủ thêm chốc lát, anh đi làm bữa sáng." Cố Hoành mỉm cười nói với cô.

Đường Từ Thiên chớp chớp mắt: "Anh biết làm?"

Cố Hoành không trả lời cô vấn đề này, vén chăn lên đứng dậy. Động tác của anh nhanh nhẹn, mắt của Đường Từ Thiên chưa kịp nhìn chỗ khác, thì anh đã đứng dậy.

"Á!" Đường Từ Thiên thấy được thân thể rắn chắc của anh, kim lòng không được khê la một tiếng.

Lúc Cố Hoành đứng dậy, thuận tay cầm lấy áo ngủ đặt bên cạnh khoác lên người, nghe được tiếng la của cô, xoay người.

Đường Từ Thiên nhanh chóng kéo chăn lên phía trên, còn che khuất đôi mắt, thì anh đã đối mặt với cô.

Ngoại trừ một chút xương quai xanh ở cổ áo, không nhìn thấy gì hết, bởi vì anh đã hợp hai vạt áo lại.

Do đó, cô cũng không cần thiết che mắt.

"Hình như em hơi thất vọng." Cố Hoành buộc thắt lưng áo choàng, hơi cúi người hài hước nói với cô.

"Em nào có thất vọng?" Cô nhìn cổ áo của anh, xương quai xanh của anh cũng rất đẹp, không to không nhỏ, kết hợp với cơ ngực rắn chắc mà không khoa trương vô cùng đẹp, đáng tiếc nhìn không được cơ ngực.

Cố Hoành: "Tiểu sắc quý(*)."

() Tiểu sắc quý: con quý nhỏ háo sắc.*

Anh nói xong xoay người đi vào phòng tắm, Đường Từ Thiên bị gắn mác "Sắc quý" không phục: "Phán công! Rõ ràng anh chính là tên háo sắc!"

Cố Hoành quay đầu lại cười cười với cô, không phản bác, nhưng nhìn ánh mắt đó một cái ý là "Em háo sắc hơn anh".

"Tôi qua không biết ai..." Đường Từ Thiên cắn môi, không nói tiếp nữa, cô đã hối hận mình không lựa lời mà nói.

Cố Hoành dừng bước chân lại, xoay người đối mặt với cô: "Nói tiếp."

"Không nói."

Cố Hoành cười, chủ động thừa nhận: "Ừm, quả thật anh ham mê sắc đẹp của em."

Đường Từ Thiên kéo chăn che đầu lại, giọng nói từ bên trong truyền ra: "Không nói chuyện với anh, anh mau đi làm bữa sáng đi!"

Cố Hoành tắm rửa xong xuôi mới đi làm bữa sáng, sau khi anh ra ngoài không bao lâu, Đường Từ Thiên cũng thức dậy, chuyện mặc quần áo đơn giản bây giờ đối với cô mà nói rất khó khăn, không thuận lợi cô nhỏ giọng oán trách biểu hiện tối qua của Cố Hoành.

Bữa sáng Cố Hoành làm là sandwich(1) và trứng chiên, còn có sữa bò nóng.

Mặc dù anh làm đồ ăn Trung Quốc không ngon lắm, nhưng bữa sáng đơn giản kiểu Tây vẫn rất ngon, sandwich trông rất ngon miệng, miếng bánh mì kẹp rau xà lách, thịt xông khói và hạt bắp ngọt, mùi vị cũng ngon. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường Từ Thiên ăn ngon lành, còn là do Cố Hoành đẹp trai bức người làm đồ ăn ngon, cô hết sức thỏa mãn: "Ngon lắm!"

Cố Hoành tiếp nhận lời khen của cô, hỏi: "Buổi trưa ăn gì?"

"Cơm trưa em làm cho." Cô không quên mình đến đây là vì làm vài bữa ăn ngon cho anh.

"Được."

"Không đúng!" Đường Từ Thiên buông bộ đồ ăn trong tay xuống, nhú mắt nhìn kỹ Cố Hoành: "Rõ ràng anh không biết làm gì hết, hơn nữa nhìn cách phối hợp sandwich không thể nào không biết làm ra mì sợi." Bây giờ cô nghiêm trọng nghi ngờ Cố Hoành.

Sống lưng của Cố Hoành thẳng tắp: "Trong nhà không có rau cải, cũng không có thịt."

Đường Từ Thiên: "..."

Cho nên, rốt cuộc tối qua anh nhìn không được nên đi mua đồ ăn? Vì vậy cho dù không có cô, hôm nay cũng có thể ăn những món ăn thế này? Nhưng cô đã hủy bỏ kế hoạch định ra cố ý đến đây làm cho anh ăn.

"Anh không biết làm món Trung."

"Anh thật sự không biết à?"

"Có thể tự học, chỉ là không chắc chắn có thể làm ngon." Cố Hoành nói đến đây, cầm lấy tay cô: "Từ Thiên, em đến đây, anh rất vui."

"Anh tất nhiên vui vẻ, người đầu là của anh rồi." Cô chu môi oán trách. Thật ra, cô biết bản thân xông tới thì giống như đưa dê vào miệng cọp, cô đã chuẩn bị tâm lý

xong, đương nhiên, cần phải chuẩn bị đạo cụ.

"Người anh cũng là của em."

Đường Từ Thiên mặt đỏ, trong lòng rất thích những lời này, ngoài miệng lại nói: "Anh là của mọi người."

Gần đây tai tiếng của anh quá nhiều, nhưng mà vướng mắc cuối cùng cũng chưa xác định anh có tình cảm với ai, vì vậy mọi người đồng loạt hô to: "Cố Hoành là của mọi người!"

Cố Hoành cúi đầu hôn môi cô một cái: "Là của mình em." Anh không có đứng dậy, mặt hai người kề rất gần, có thể nhìn thấy lông mi của đối phương, còn có thân ảnh của đối phương trong con ngươi.

"Anh nói không tính." Đường Từ Thiên cười gian một tiếng, bất chợt, đặt một nụ hôn lên môi anh: "Bây giờ đóng dấu, anh là của em."

Trong mắt Cố Hoành có một tia kinh ngạc, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo bật cười, cười rất đẹp mắt.

"Đóng dấu phải nghiêm túc chút." Nói xong, anh nâng mặt cô, dùng sức hôn cô, thật lâu thật lâu.

Hai ngày tiếp theo, bọn họ không ra khỏi cửa, không lúc nào không dính lấy nhau.

Buổi tối mừng 4 tháng Giêng, Cố Hoành ngồi trên sofa phòng khách, Đường Từ Thiên nằm trên đùi anh, trong tivi mở tiệc mục tướng thanh(*).

() Tướng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần lớn dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.*

Là Đường Từ Thiên muốn xem, nhưng bây giờ, cô chỉ lo nhìn Cố Hoành.

"Ngày mai phải trở về đoàn phim rồi." Cô phiền muộn.

"Không muốn trở về?"

"Không muốn." Đường Từ Thiên thành thật trả lời, sau đó dánh về một mặt nghĩ mà sợ: "Ồ trước mặt boss, thái độ làm việc không tích cực, có phải không tốt lắm? Đừng trừ tiền lương của em được không?" Cô cầu xin.

Cố Hoành chỉ cái mũi cô một cái: "Lúc này anh không phải boss em."

"Ngày mốt là phải rồi."

"Ừ, bắt đầu ngày mốt, em phải ngoan ngoãn nghe lời."

"Vậy chính là nói, bây giờ em có thể không nghe lời anh?" Đường Từ Thiên cảm thấy tự hào đối với phản ứng nhanh nhạy của mình, cô thông suốt ngồi dậy, đối mặt Cố Hoành đang ngồi xếp bằng.

Cô nhìn chằm chằm Cố Hoành, khóe môi hơi gọi lên, lộ ra nụ cười xấu xa.

"Em muốn làm gì?"

"Anh đoán xem."

Cố Hoành nhượng mảy: "Em muốn ăn bánh ngọt?" Hôm nay Đường Từ Thiên đặt một cái bánh mousse(2), ăn hơn phân nửa, Cố Hoành sợ cô ăn quá nhiều bị khó chịu, nên không cho cô ăn hết.

Đường Từ Thiên lắc đầu.

"Muốn ăn sô-cô-la của anh?" Bên người anh vẫn luôn chuẩn bị sô-cô-la.

Đường Từ Thiên vẫn lắc đầu.

"Muốn ăn anh?" Anh cười.

Đường Từ Thiên kinh ngạc phút chốc, sau đó nặng nề gật đầu.

Cố Hoành giang hai tay ra: "Hoan nghênh."

Đường Từ Thiên không khách sáo chút nào nhào tới, đè anh xuống sofa, rồi cô ngồi lên bụng dưới của anh.

"Đêm nay em phải thu thập anh thật tốt."

"Em được không?"

"Em sẽ cho anh thấy sự lợi hại của em."

"Rửa mắt mong chờ."

"Em muốn ở trên."

"Em đã ở trên."

5 phút sau, Cố Hoành kiềm nén nói: "Em vẫn nên nằm đàng hoàng." Nói xong, xoay người đè cô lại.

Đường Từ Thiên không phục, giãy giụa muốn thoát lại chủ quyền: "Chúng ta vừa nói xong."

"Đã thỏa mãn cho em."

"Bây giờ em còn muốn ở trên."

"Không được."

"Vì sao không được?"

"Bởi vì để em cọ tới cọ lui nữa, anh sẽ khó chịu chết mất."

"Anh còn lâu mới khó chịu."

Cô vẫn không ngừng giãy giụa, nếu Cố Hoành chơi tiếp với cô nữa thì sẽ nghẹn chết, vì thế không hề khách sáo, một tay bắt lấy hai cổ tay không đứng đắn của cô, cúi người hôn cô.

Đường Từ Thiên nào còn kháng cự được nụ hôn yêu thương của anh, rất nhanh đã ngoan ngoãn phối hợp với anh.

Sô pha quá hẹp, không phát huy được, Cố Hoành bế cô trở về phòng ngủ.

Thời gian còn sớm, đêm còn rất dài.

(1) Sandwich Cố Hoành làm:

(2) Bánh Mousse:

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Công khai

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, buổi sáng mừng 5, Cố Hoành và Đường Từ Thiên đã xuất phát đến sân bay.

Đình Văn sắp xếp xe đưa bọn họ đi. Hai người đi đến cửa tiểu khu, thì Cố Hoành phát hiện có người núp ở góc tường cách đó không xa chụp lén.

Đường Từ Thiên cũng phát hiện, sau đó vươn tay muốn cầm hành lý. Cô làm trợ lý, sao lại có thể để Cố Hoành một tay một cái vali hành lý chứ. Đây hoàn toàn có thể trở thành tiêu đầu giải trí.

Cố Hoành nghiêng nghiêng, không cho cô cầm: "Không cần để ý người đó."

"Vậy anh để em cầm một cái cũng được mà, tay em dư ra không làm gì."

"Được, như vậy anh có thể dành ra một cái tay nắm tay em." Nói thì nói như thế, nhưng anh cũng không đưa cho cô.

Đường Từ Thiên: "..."

Anh muốn cầm thì để anh cầm đi.

4:00 chiều, cuối cùng trở lại khách sạn. Dọc theo con đường này cũng không có an ninh, kỳ nghỉ đông người, khắp nơi đều có thể gặp được fans. Đường Từ Thiên là trợ lý, tuy luôn được chăm sóc nhiều, nhưng vẫn bị khiến cho mỗi một không chịu nổi.

"Em về phòng nghỉ ngơi một lát."

"Ở phòng anh nghỉ ngơi."

"Ở phòng anh em còn có thể nghỉ ngơi à?" Đường Từ Thiên thuận miệng phản bác trở lại, nói xong thì nhìn thấy Cố Hoành nhìn cô cười, sau đó cô rất không tự chủ nhớ

tới đáng vẽ trên giường của anh, chột, đỏ mặt: "Dù sao em phải về phòng em."

Cố Hoành không ép cô nữa, để cô đi.

Đường Từ Thiển ngủ một giấc đến trời tối, nếu không phải Cố Hoành đi gõ cửa thì cô còn chưa tỉnh ngủ.

Cửa vừa mở ra, Cố Hoành liền hỏi: "Em không đói bụng sao?"

Anh nói chưa dứt lời, vừa nói, bụng của Đường Từ Thiển kêu "Ừng ực".

Cố Hoành bắt đầu dĩ thời dài một hơi: "Anh mua đồ ăn, đi mặc áo khoác vào, qua bên anh."

"Được!" Có ăn, Đường Từ Thiển rất hào hứng.

Đình bên nhau với Cố Hoành hai ngày, tuy nấu ăn không tính là tệ lắm, nhưng dù sao tay nghề cũng cứ như vậy, vẫn khác một trời một vực với đầu bếp bên ngoài làm. Cố Hoành rất hiểu Đường Từ Thiển, mua đồ ăn cô thích ăn.

Mới ăn được một nửa thì Đình Văn gửi tin nhắn: Các người lại lên trang đầu giải trí.

Đường Từ Thiển lập tức buông đũa gà trong tay xuống: "Tại sao lại lên trang đầu, là vì anh cảm hành lý cho em à?"

Cô vừa nói vừa mở ứng dụng tin tức ra, quả nhiên, tiêu đề chính là ảnh để gì gì đó, nhưng mà nó không giống như cô nghĩ.

[Ảnh để vậy một cô gái bên xe, sau đó vác lên đi về chỗ ở, hai ngày chưa ra cửa!]

Tiêu đề rất bắt mắt, mà bắt mắt hơn chính là ảnh chụp, hàm gara, ánh sáng cũng không tệ lắm, sườn mặt của Cố Hoành thật rõ ràng, cô dựa vào thân xe phía sau, anh hôn cô, cô nhắm mắt lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Còn có ảnh chụp Cố Hoành vác cô lên, những tấm ảnh này hoàn toàn không nhìn thấy mặt cô, chỉ nhìn thấy cái ót. Trong tất cả ảnh chụp, cô chỉ lộ nửa khuôn mặt, có lẽ người quen có thể nhìn ra, người không quen có thể nhìn không ra.

Dù vậy, tình yêu của Cố Hoành đã bị đưa ra ánh sáng.

Nghĩ đến tình cảnh bị chụp lén trong tiểu khu, Đường Từ Thiển cảm thấy tuyệt vọng.

"Làm sao bây giờ?" Cô nhíu mày thật chặt.

Cố Hoành buông di động xuống, gấp một cục hạt dẻ từ trong món gà hạt dẻ gà cho Đường Từ Thiển: "Ăn com trước."

"Không muốn ăn." Bây giờ Đường Từ Thiển nào có tâm tư ăn com.

Cô đang lướt bình luận, trong quá trình rất khẩn trương, rất sợ bị nhận ra. Quả nhiên, sợ cái gì thì tới cái đó, 2 giây trước, có một bạn trên mạng nhấn lại: Đờ Mờ! Đó là trợ lý của anh ấy!

Đường Từ Thiển nhất thời trông như sống không còn gì lý tưởng nữa.

Đáng vẽ Cố Hoành không lo lắng chút nào, anh thờ dài một hơi, rồi cầm lấy di động lần nữa.

Đường Từ Thiển ngồi đối mặt với anh, không biết anh đang làm gì, với cô muốn nhìn xem, nhưng Cố Hoành không cho.

"Hừ, không xem thì không xem." Dù sao đợi lát nữa cô cũng biết.

Không lâu lắm, rốt cuộc cô đã biết Cố Hoành làm cái gì.

Trên Weibo anh đã đăng một tấm ảnh, ảnh chụp không rõ lắm, thoát nhìn là biết có vài tuổi. Trong ảnh chụp là một cặp "Cô dâu chú rể". Một bé trai mặc âu phục và một bé gái mặc áo cưới; Bé trai khoảng chừng 7 8 tuổi, bé gái khoảng chừng 4 5 tuổi.

Ảnh cưới phiên bản nhí, thật đáng yêu.

Điều này làm cho Weibo náo động rất lớn, lượng like, bình luận, chia sẻ còn nhanh hơn kim giây.

Fans Cố Hoành liếc mắt một cái đã phân biệt ra một người là Cố Hoành khi còn nhỏ, một người là Đường Từ Thiển khi còn nhỏ, còn nhanh hơn Đường Từ Thiển, quả thực là hoá nhân kim tinh(*).

(*) Hóa nhân kim tinh (Của Tôn Ngộ Không): chỉ nhìn qua là có thể phân biệt đâu là yêu tinh, ma quỷ đội lốt, đâu là con người.

Đường Từ Thiển: "Khi còn nhỏ em thật sự mập như vậy ư?"

Cố Hoành: "Phải, rất mập."

Giọng điệu này, Đường Từ Thiển cảm thấy ghét bỏ: "Hừ! Hóa ra anh thích như vậy." Chê cô mập lại vẫn luôn nhớ mãi không quên cô.

Cố Hoành gật đầu, thẳng thắn nói: "Ừm, anh chính là thích em như vậy."

Đường Từ Thiển đỏ mặt: "Chúng ta cứ như thế công khai, thật sự tốt không?"

Hai ngày ở trong nhà Cố Hoành, Cố Hoành đã nói với cô chuyện công khai, anh nói trong cảm nhận của anh, không có gì quan trọng hơn cô, sự nghiệp diễn xuất cũng

không phải là lý tưởng của anh.

Đường Từ Thiển cũng nói với anh, có thể không công khai thì không công khai, bởi vì một khi công khai, sau này sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm.

Cho dù như vậy, cô vẫn chuẩn bị tâm lý thật tốt tùy thời bị truyền thông phát hiện, chỉ là không ngờ nhanh như vậy.

Cố Hoành đứng dậy, đi qua ngòai xỏm xuống bên người Đường Từ Thiển, nhìn thẳng cô: "Em chỉ cần ở bên cạnh anh là được, những thứ khác, có anh."

Sau khi Lý húc xuống máy bay nhìn thấy tin tức, thì lập tức gọi điện thoại cho Cố Hoành: "Lão đại, cuối cùng hai người đã công khai!" anh ta rất kích động, thật giống như người công khai chính là anh ta vậy.

"Ừ." Giọng điệu của Cố Hoành không gọn sóng, anh chỉ ôn nhu với Đường Từ Thiển.

"Tôi rất mừng! Lão đại, anh nhất định phải hạnh phúc nha."

Cố Hoành: "Cậu không có việc gì bớt gọi điện thoại, thì tôi rất hạnh phúc."

Lý húc: "... " Có phải anh ta quấy rầy chuyện tốt của bọn họ rồi không? "Tôi biết rồi, lão đại tôi cúp máy, bye bye!"

Lý húc trở lại khách sạn cố kiểm chế không đi tìm Cố Hoành và Đường Từ Thiển, ngoan ngoãn ở trong phòng của mình.

Đinh Văn cũng gọi điện thoại tới, hỏi Cố Hoành muốn chị ta đi qua không, Cố Hoành nói không cần. Đinh Văn cười nói: "Từ Thiển nhát gan, cậu phải trấn an cô ấy nhiều một chút."

Cố Hoành nhìn thoáng qua Đường Từ Thiển đang xem ảnh chụp, trong lòng nói, tâm cô thật lớn: "Tôi biết rồi."

Vài phút sau, Cố Hoành cúp điện thoại, Đường Từ Thiển đưa một tấm ảnh chụp tới trước mặt anh: "Tại sao anh có một biểu cảm rất ghét bỏ em?" Trong ảnh chụp, cô ngồi bên bàn ăn há miệng to ăn gì đó, Cố Hoành mặc áo sơ mi trắng, sạch sẽ gọn gàng, nhìn Đường Từ Thiển, biểu cảm lạnh lùng.

Những ảnh chụp này là hôm tết Nguyên Đán Cố Hoành gọi điện thoại cho cô anh, nói với bà là mình đã gặp lại Đường Từ Thiển, hơn nữa còn ở bên nhau. Những ảnh chụp này là tối qua bà gửi cho anh, anh không có đưa Đường Từ Thiển xem trước, định tìm một thời cơ cho cô bất ngờ.

Tiêu đề tin tức lần này, anh thích.

"Mau nói đi." Đường Từ Thiển làm một bộ dáng không nói ra lý do thì sẽ không bỏ qua.

Cố Hoành nhìn em gái mập mạp ăn đến vui vẻ trong ảnh chụp, nói: "Trên mặt ghét bỏ, trong lòng là thích."

Thích cái gì, trong lòng Đường Từ Thiển ngọt ngào, nhưng mà ngoài miệng không buông tha anh: "Hóa ra anh thật sự ghét bỏ ha."

"Lúc ấy anh nghĩ, em gái mập mạp này sớm muộn gì sẽ biến thành em gái mập mạp lớn, sau này không biết sẽ gả cho người nào."

Đường Từ Thiển: "... Có ăn ngon là được, tại sao phải kết hôn."

Cố Hoành: "Gả cho anh, anh dẫn em đi khắp thế giới ăn."

Đây là câu hôn sao?

Có phải quá tùy tiện rồi không?

Cái đề tài này tốt hơn hết tạm thời vẫn không nên thảo luận. Đường Từ Thiển đứng dậy: "Thời gian không còn sớm, em về phòng nghỉ ngơi."

Mới hơn 8:00 mà thôi, hướng hồ cô đã ngủ một giấc.

Cố Hoành giữ chặt tay cô: "Điều đã như vậy, còn muốn chia phòng ngủ?"

"Lúc này phải chú ý hơn, không cẩn thận một cái thì sẽ bị đẩy lên đầu ngọn sóng."

"Viện cớ."

Cuối cùng Đường Từ Thiển vẫn thành công về phòng của mình nghỉ ngơi, cô ngủ một giấc rồi nên không buồn ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại nhớ Cố Hoành, nhưng luôn kiểm chế bản thân đi tìm anh.

Ôm anh ngủ, thoải mái hơn ôm gối nhiều.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng bọn họ đã đến phim trường, bên ngoài khách sạn có rất nhiều phóng viên ngồi canh, nhìn thấy bọn họ đều xông đến phỏng vấn.

Trường hợp hơi loạn, có vấn đề hỏi Cố Hoành, có vấn đề hỏi Đường Từ Thiển.

"Hai người hẹn hò khi nào?"

"Là trợ lý theo đuổi anh à?"

"Ảnh chụp anh đăng trên Weibo là ảnh ghép hả?"

"Xin chào Đường tiểu thư, xin hỏi làm sao cô theo đuổi được Cố Hoành?"

"Khoảng thời gian trước, trên mạng có một bài viết liên quan tới sự bất hòa của Đường tiểu thư và Lục Đan Ny là thật sao? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đường tiểu thư thật sự bối vì qua lại với Cố Hoành cho nên mới không màng đạo nghĩa rời khỏi Lục Đan Ny?"

Lời nói của phóng viên này quá chanh chua, Cố Hoành vốn không thích trả lời chột dèng bước lại, ánh mắt hung ác của anh nhìn phóng viên không có ý tốt kia một cái.

Phóng viên không ngừng đặt câu hỏi nhất thời an tĩnh lại.

Cố Hoành nghiêm túc hơn chữ nghiêm túc, nói: "Thứ nhất, Từ Thiển là một trợ lý nghiêm túc, có trách nhiệm, tính tình tốt. Thứ hai, là tôi theo đuổi Từ Thiển, cô ấy là người xứng đáng để tôi yêu thương cả đời."

Nói xong, anh nắm lấy tay Đường Từ Thiển, nhìn cô, ánh mắt trở nên ôn nhu, anh giống như hai người khác nhau khi đối mặt với phóng viên vào một khắc trước.

Bây giờ Đường Từ Thiển không có gì ngoài sự cảm động, cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt nóng nóng, tay, còn có tim, cũng nóng.

Anh dẫn cô đi về phía trước, phóng viên chặn đường tự giác nhường đường.

Đoạn lời nói này của Cố Hoành lập tức được phóng viên truyền ra ngoài, ngay tức khắc chiếm giữ các tiêu đề tin tức lớn.

Lần này Đường Từ Thiển không có đi để ý phản ứng của cư dân mạng, bởi vì đã không quan trọng.

Tình yêu của bọn họ bùng nổ ra ánh sáng mạnh mẽ như vậy, vượt qua phạm vi dự đoán của Đường Từ Thiển, cũng may mỗi ngày ngoại trừ làm việc trong đoàn phim, thì thời gian còn lại đều ở khách sạn, không có chịu sự quấy nhiễu ở bên ngoài quá nhiều.

Hiện tại Đường Từ Thiển rầu nhất không phải là những tin tức đó, mà là vấn đề đi ngủ.

Mỗi ngày anh đều nói không muốn ngủ một mình.

Đường Từ Thiển nói đạo lý với anh: "Bây giờ thời buổi rối loạn, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta phải thành thật an phận một chút."

Cố Hoành: "Chúng ta đang trong tình yêu cuồng nhiệt, mọi người đều hiểu."

"Hiểu cái gì?"

"Tình yêu nam nữ cuồng nhiệt, củi khô lửa bốc."

"Mới không có!"

"Coi như thật sự không có, nhưng trong lòng bọn họ đã cho là có thật."

Cố Hoành đã ngủ một mình 3 ngày, hôm nay nhất định phải thành công.

Trong đầu Đường Từ Thiển hiện lên rất nhiều hình ảnh không phù hợp với trẻ em: "Theo bọn họ nghĩ như thế nào."

"Từ Thiển..." Giọng của Cố Hoành trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên đót người hơn: "3 ngày nay anh đều ngủ không ngon."

"Em lấy ly sữa bò nóng cho anh."

Cố Hoành không lên tiếng, vẫn luôn nhìn Đường Từ Thiển.

Đường Từ Thiển: "Được được, em ở lại."

Cố Hoành nở nụ cười, vác Đường Từ Thiển lên, thả xuống giường.

Thật ra, 3 ngày nay Đường Từ Thiển cũng ngủ không ngon.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cẩn thận tránh thai

Sau khi Đường Từ Thiển và Cố Hoành công khai tình yêu, thì trên mạng không ít tin đồn về hai người. Mức độ Đường Từ Thiển bị chú ý thậm chí lớn hơn rất nhiều mình tình, nhận được rất nhiều thư mời, mời cô tham gia tiết mục, mời cô chụp quảng cáo. Đường Từ Thiển đều không chút do dự từ chối tất cả.

Cố Hoành biết cô là một người có lòng hiếu kỳ nặng, thích trải nghiệm: "Nếu em cảm thấy hứng thú, có thể đi thử một lần."

Đường Từ Thiển lắc đầu: "Tuy em không có lên đường ra trận giống như mình tinh, nhưng cũng nhìn thấy được hậu trường, sự tương tượng tốt đẹp của em đối giới giải trí đều bị phá vỡ."

Cố Hoành: "Ừ, em muốn làm cái gì không muốn làm cái gì, anh đều ủng hộ em."

Đường Từ Thiển xinh đẹp cười một tiếng: "Thật ra những thứ này không phải chủ yếu nhất."

Cố Hoành nhướn mày, chờ cô nói tiếp.

"Nếu em nhận lời mời, chẳng phải là sẽ tách ra với anh? Nhưng em không muốn rời khỏi anh." Lúc nói lời này, Đường Từ Thiển không đỏ mặt, cô đã tiến vào trạng thái yêu đương cuồng nhiệt không biết ngại ngùng.

Cố Hoành cười ra tiếng, ngoắc ngón tay về phía cô: "Lại đây."

Đường Từ Thiển nhìn nhìn xung quanh: "Làm gì? Bên cạnh rất nhiều người đó?"

Cố Hoành cười vui vẻ hơn, từ trong túi áo lấy ra một viên kẹo sữa Đại Bạch Thỏ: "Em cho rằng anh muốn làm gì? Anh chỉ là muốn cho em kẹo ăn thôi."

Đường Từ Thiển không khách sáo nhận lấy kẹo trong lòng bàn tay anh, nhò giọng lắm bảm: "Nhất định không chỉ là muốn cho kẹo." Cô có ý chọc anh, chính là muốn nhìn thấy dáng vẻ muốn hôn cô nhưng không thể hôn của anh. Loại dáng vẻ này cô thấy nhiều, mặc kệ anh che giấu thế nào, đều không thoát được mắt thần của cô.

Thính lực của Cố Hoành rất tốt, anh híp mắt lại nhìn Đường Từ Thiển: "Từ Thiển, ngoan một chút, nếu không người thua thiệt là em."

Đường Từ Thiển còn lâu mới sợ, bởi vì chiều nay cô sẽ ngồi máy bay về nhà thăm mẹ, phải tách ra mấy ngày với anh, vừa rồi nói không muốn rời khỏi anh, cũng không phải là nói dối.

"Thật sự muốn cùng em trở về."

Đường Từ Thiển: "Vây cũng không được, nơi này không thể thiếu anh."

"Chỉ có em có thể thiếu anh."

Lời này của Cố Hoành rất oán giận, mặc dù Đường Từ Thiển hơi đau lòng, nhưng có rất nhiều ngọt ngào và thỏa mãn hơn, cảm giác được người ta để ý, thật tốt.

"Trong lòng em có anh." Cô an ủi anh.

Có lời này, nụ cười của Cố Hoành lại nở ra.

Giữa người yêu, có thể ở bên nhau, có thể nói lời đường mật, đơn giản, lại hạnh phúc.

Lần này Đường Từ Thiển trở về thăm mẹ là vì muốn giúp mẹ chuyển nhà.

Bởi vì tình yêu với Cố Hoành bị đưa ra ánh sáng, cô bị cư dân mạng đào ra rất nhiều chuyện, ngay cả địa chỉ nhà mẹ đều bị đào ra, gần đây luôn có người đi tìm mẹ cô phỏng vấn, làm cho cuộc sống bất tiện rất nhiều.

Đường Từ Thiển đều phải ở đoàn phim trong thời gian ngắn, tạm thời ổn định không được, hơn nữa mẹ không bỏ được cuộc sống nhiều năm ở đây, bởi vậy cô chỉ có thể đổi một căn nhà tốt hơn một chút cho bà, những chuyện khác chờ sau này hãy nói.

Trước khi trở về Đường Từ Thiển cũng đã liên hệ với người môi giới, chọn mấy chỗ. Ngày hôm sau trở về, thì cô và mẹ đi xem nhà ở.

Đường Từ Thiển rất nhanh đã nhìn trúng một căn có ánh sáng tốt hướng về phía mặt trời, hoàn cảnh tiểu khu cũng rất tốt, chủ yếu nhất chính là cơ sở an toàn đầy đủ, ra vào căn có thể cửa.

"Căn này được."

Đặng Thục Vân kéo Đường Từ Thiển qua một bên, nhỏ giọng nói: "Căn này quá đắt."

Căn nhà hai phòng, phòng cũng mới, một tháng 3800 tệ, thật ra vẫn hợp lý, chẳng qua nơi này nằm ở thành phố nhỏ, quả thật hơi cao.

Đường Từ Thiển vỗ vỗ tay mẹ, trấn an nói: "Mẹ, chúng ta bây giờ không thiếu tiền."

"Con nha..." Đặng Thục Vân thở dài một hơi: "Lúc này vấn đề không phải là thiếu tiền hay không, mà bây giờ chuyện con và Cố Hoành công khai, mọi người đều nhìn chăm chăm đó. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vốn dĩ cuộc sống của chúng ta bình thường, bây giờ đột nhiên ở nhà tốt như vậy, mẹ sợ người khác nói con đào tiền Cố Hoành."

"Mẹ, chúng con không sợ người khác nói, Cố Hoành cho con không ít tiền, con không dùng. Hiện tại anh ấy trả lương cho con rất cao, thật ra tiền thuê căn nhà này không tính là đắt, ở thành phố lớn hơn chút, chi sợ căn nhà thế này gần 1 vạn."

"Là mẹ cảm thấy, một mình mẹ cũng không cần phải ở căn nhà lớn như vậy."

"Mẹ, bây giờ con ở đoàn phim, căn bản không có chỗ tiêu tiền, ăn ở có rồi, Cố Hoành còn thường xuyên mua đồ ăn vặt cho con, tiền đồ ăn vặt tiền của con cũng tiết kiệm, mẹ lại không giúp con tiêu một chút, con sẽ mất đi sự nhiệt tình với công việc." Đường Từ Thiển cất lực khuyên mẹ vượt qua thói quen sống cực khổ.

Đặng Thục Vân không lay chuyển được, gật đầu.

Tiến hành dọn dẹp một phen, hôm sau gọi công ty chuyển nhà, bận bịu một ngày, cuối cùng cũng giải quyết.

Đường Từ Thiện nằm liệt trên sofa: "Cuối cùng làm xong rồi."

Đặng Thục Vân nhìn con gái của mình không lưu luyến chút nào, nói: "Nhà đã dọn xong rồi, con mau trở về làm việc đi."

"Con muốn ở thêm vài ngày."

"Con ở lâu như vậy làm gì? Ngày mai quay về làm việc đi."

"Cố Hoành nói tùy con ở mấy ngày cũng được, bây giờ Đình tỷ và Lý Húc đều ở đoàn phim, con có đi hay không đều được."

Đặng Thục Vân vỗ mông Đường Từ Thiện một cái: "Nào có ai như con?"

Đường Từ Thiện xoa xoa cái mông bị đau, giả vờ đáng thương nói: "Mẹ, đau quá."

Đặng Thục Vân liếc cô một cái: "Con cũng không thể cạy sùng mà kiêu(*), như vậy không tốt lắm, con gái vẫn phải hiểu chuyện một chút, chăm sóc một chút, đừng để đàn ông quá mệt mỏi."

(*) Cạy sùng mà kiêu: được cưng chiều mà kiêu ngạo.

Đường Từ Thiện không thể phản bác, khiêm tốn nghe mẹ dạy bảo.

Đặng Thục Vân hài lòng mỉm cười: "Vậy mua vé ngày mai đi."

"Mẹ, con mua vé rồi, ngày mốt. Hai ngày này luôn bận rộn, con còn chưa ăn được đồ ăn mẹ nấu."

"Con là con mèo tham ăn!" Đặng Thục Vân đổi nói: "Được rồi, ngày mai làm cho con ăn, tiện thể làm ít khô heo và khô bò mang đi mà ăn."

Đường Từ Thiện đứng dậy ôm lấy Đặng Thục Vân, ở trên người bà cọ cọ: "Cảm ơn mẹ, mẹ thương con nhất."

"Nhưng thật ra mẹ hy vọng mẹ không phải là người thương con nhất."

"Anh ấy cũng rất thương con. Mẹ, mẹ thả 100 tim nhé, con gái của mẹ xinh đẹp lại đáng yêu, sức hấp dẫn lớn đó, anh ấy sẽ luôn yêu thương con." Đường Từ Thiện ở trước mặt mẹ, là có thể không biết xấu hổ.

Đặng Thục Vân bị cô chọc cười: "Đừng chảnh chọc, khiêm tốn một chút."

Đường Từ Thiện cười hì hì, không có đứng đắn, đúng lúc này, Đặng Thục Vân kéo cô ra, nhìn cô, nặng nề nói: "Bây giờ hai đứa mới ở bên nhau không lâu, phải chú ý một chút, cẩn thận tránh thai."

Đột nhiên nói về đề tài riêng tư như vậy, Đường Từ Thiện đỏ mặt, ngại ngùng nói: "Mẹ, bọn con..."

"Ngại ngùng cái gì, mẹ cũng từng có trẻ tuổi, mẹ hiểu."

Khuôn mặt Đường Từ Thiện nóng lên, cúi đầu ngượng ngùng đối diện với mẹ, bằng không cái gì cũng sẽ bị nhìn ra.

Thời gian ở bên mẹ quý giá, tối Đường Từ Thiện cũng ngủ với mẹ, hai người ngủ sớm. Buổi tối Cố Hoành kết thúc công việc, cũng chưa có thể trò chuyện với Đường Từ Thiện. Lúc ban ngày, Đường Từ Thiện sẽ thường gửi tin nhắn WeChat cho Cố Hoành, trong nhà mưa chậu hoa nhỏ trang trí, cô cũng gửi cho anh. Khi Cố Hoành nghỉ ngơi sẽ xem một cái, rồi trả lời vài câu.

So với từng cái tin nhắn WeChat hay là video ngắn của Đường Từ Thiện, thì vài câu trả lời đơn giản của Cố Hoành trở nên không cân đối.

Đường Từ Thiện: Anh cũng gửi một ít video hoặc ảnh chụp cho em xem đi.

Cố Hoành: Phim trường không có gì đẹp.

Đường Từ Thiện: Sao có thể không có! Không phải có anh sao?

Cố Hoành nhìn màn hình di động, bỗng nhiên bật cười, nụ cười này, tràn đầy hạnh phúc. Lý Húc lải nhải ở bên cạnh anh nhìn thấy, trong lòng bi thương một trận.

Tại sao Đường Từ Thiện không ở đây, anh ta vẫn ăn cầu lương nhiều như thế?

Cố Hoành cảm di động tự sướng. Lý Húc tự nhận là một trợ lý tri kỷ tận chức tận trách, lo lắng Cố Hoành chưa bao giờ tự sướng sẽ chụp không đẹp, vì thế có lòng tốt nói: "Tôi xem ảnh chụp thế nào? Nếu chụp không đẹp, tôi có thể chụp cho anh."

Cố Hoành từ chối: "Không cần."

Lý Húc âm thầm bĩu môi, trong lòng oán trách anh không hiểu lòng của người tốt.

Cố Hoành đã gửi ảnh chụp đi, rất nhanh đã nhận được ghi âm của Đường Từ Thiện. Cố Hoành nhún nhún, cho dù là chế độ nghe điện thoại, nhưng Lý Húc đã nghe thấy âm thanh kích động của Đường Từ Thiện.

Cô nói: "Thật đẹp trai a! Em muốn lấy làm hình nền di động!"

Cố Hoàn lại cười, Lý Húc không phủ nhận quả thật anh rất đẹp trai, chỉ là hơi tâm tắc, anh ta cũng muốn tìm một bạn gái.

Lúc Đường Từ Thiên quay lại là buổi tối, Lý Húc đi đón cô, vốn là trực tiếp về khách sạn, nhưng biết được Cố Hoàn tạm thời phải quay thêm một cảnh đêm nữa, vì thế kêu Lý Húc chạy xe đến phim trường.

Cảnh đêm này là Cố Hoàn và Chu Mạn Di đối diễn, Chu Mạn Di bị thương, hai người dừng chân ở khách điểm, Cố Hoàn giúp cô ta băng bó.

Khi Đường Từ Thiên đến, Chu Mạn Di nằm ở trên giường, Cố Hoàn ngồi ở mép giường, trong mắt hai người tình ý miên man.

Nghe nói cảnh diễn này NG rất nhiều lần, may mắn cuối cùng lần này qua được.

Lát nữa còn một cảnh, kết thúc công việc sẽ khá muộn.

Lúc đạo diễn kêu "Cắt" Cố Hoàn đã thấy Đường Từ Thiên, 4 ngày không gặp, người nhớ thương đang xuất hiện trước mắt, tâm tình của anh kích động, chỉ là, anh che giấu rất tốt.

Đường Từ Thiên đứng ở chỗ cũ nhìn anh, ý cười trên mặt càng ngày càng sâu, cảm xúc của cô không dễ dàng che giấu như vậy.

Người bên cạnh đều mơ hồ ho khan, hoặc là cười trộm, Đường Từ Thiên không để ý tới bọn họ, dù sao phản ứng đối với bọn họ đã sớm thành thói quen.

Cố Hoàn đi đến trước mặt cô, dừng bước: "Sao không về khách sạn nghỉ ngơi?"

"Ồ khách sạn chán lắm."

"Em cũng không phải là người biết nhàm chán."

Lúc cô ở nhà một mình, có thể xem tivi, có thể lên mạng, có thể ăn gì đó, có thể ngủ... Chưa từng nhìn thấy đáng vẻ nhàm chán của cô.

"Có anh bên cạnh rồi thì biết nhàm chán." Cô nhún nhún mày, có chút ý vị phiến muộn.

Cố Hoàn nhướng mày, nheo đôi mắt lại.

Hơi thở nguy hiểm từ trên người anh phát ra, Đường Từ Thiên vội nói: "Sau khi ở bên cạnh anh rồi thì không thích ở một mình, một mình sẽ rất nhàm chán, cho nên em đến đây xem anh."

Khóe miệng Cố Hoàn nhếch một cái: "Chỉ là như vậy?"

"Biết rõ còn hỏi." Đường Từ Thiên khinh thường nói.

Cố Hoàn: "Ừm, anh biết em nhớ anh nên mới vội vã đến xem anh."

Đường Từ Thiên: "Không, em chỉ sợ anh nhớ em thành bệnh, cho nên đến đây chữa bệnh cho anh."

Cố Hoàn buồn cười, giờ tay sờ sờ đầu cô: "Xem ra em rất hiểu lòng anh."

Trong một khắc anh chạm vào mình, Đường Từ Thiên cố gắng giữ vững nhịp tim và hô hấp đều không nghe lời mà tăng tốc, vì che giấu, cô hất cằm lên nói: "Đương nhiên."

Cố Hoàn khom lưng, kẻ sát vào cô, Đường Từ Thiên ngửa người ra sau, rất sợ mặt của hai người sẽ chạm vào nhau. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Mặc dù vậy, bọn họ vẫn rất gần, Cố Hoàn hạ giọng nói: "Đi tìm một chỗ ngủ, chờ anh kết thúc công việc."

Đường Từ Thiên bôn ba một đường, quả thật mệt mỏi, ở trên ghế trong lều ngủ mất. Lúc Cố Hoàn kết thúc công việc đã khuya, anh bế cô lên, vừa mới bế lên xe, cô đã tỉnh.

Cố Hoàn: "Ngủ tiếp."

Thái độ này của anh hơi cung chiêu, Lý Húc còn đang lái xe ở phía trước, Đường Từ Thiên ngại ngừng, ngồi thẳng người lên: "Em ngủ đủ rồi."

"Vậy bây giờ đừng ngủ."

"Muốn ăn khuya không?" Lý Húc tốt bụng hỏi.

"Không."

"Không."

Đường Từ Thiên và Cố Hoàn đồng thanh trả lời.

Lý Húc: "..."

"Quá trễ rồi, không ăn." Đường Từ Thiên giải thích.

Cố Hoành gạt đầu: "Ăn khuya có gì ngon."

Không khí rất kỳ quái, Lý Húc tâm đắc, nói: "Không cần giải thích, tôi hiểu."

Anh ta quyết định ngày mai chính thức theo đuổi chị gái mới đến tổ hoá trang kia.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cả Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.